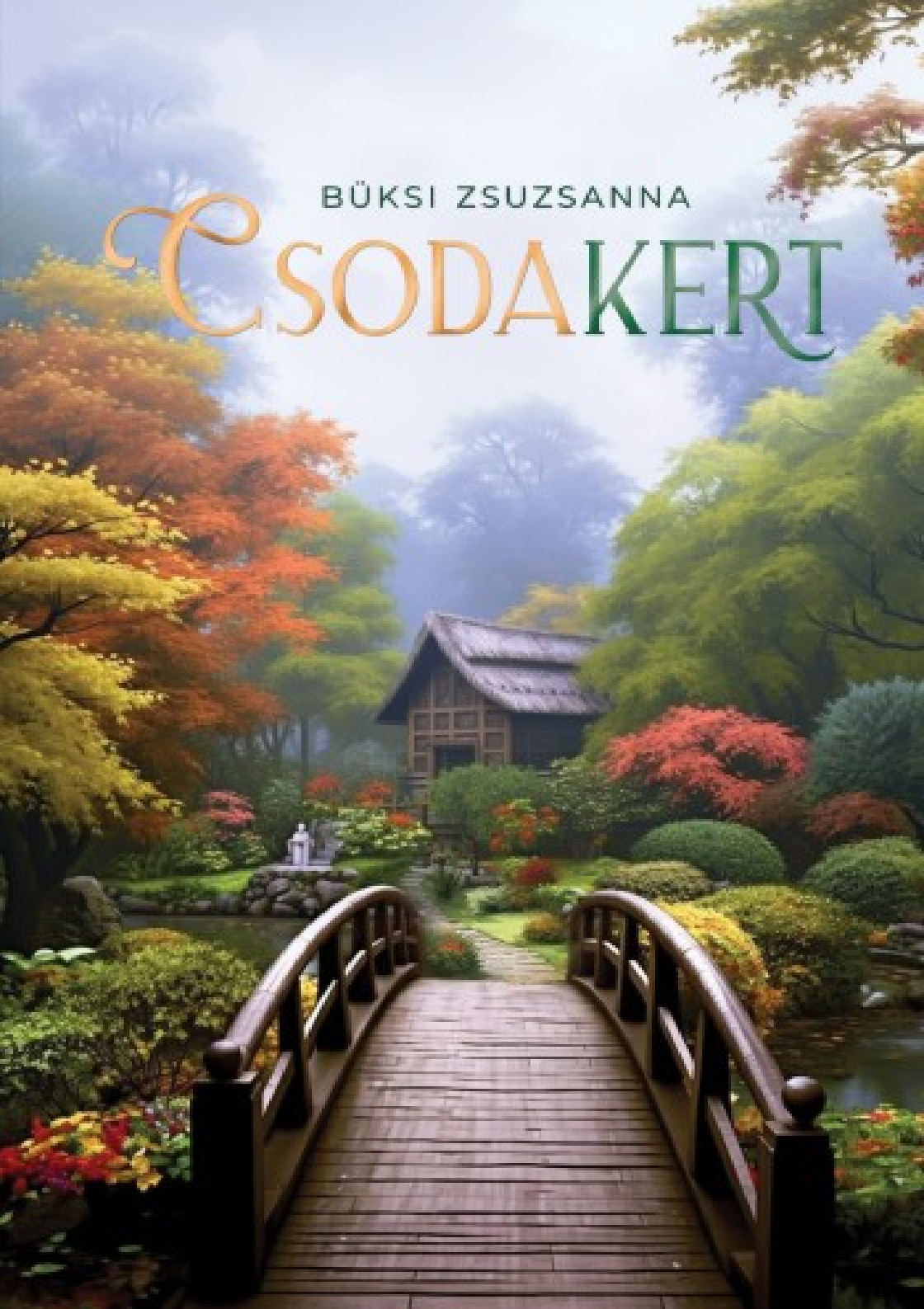

BÜKSI ZSUZSANNA

CSODAKERT

Büksi Zsuzsanna

Csodakert

Kedves Olvasó, köszönöm szépen, hogy itt vagy és a kezeden tartod ezt a könyvet!

*Köszönöm Samumnak, hogy évek óta segíti vinni a gyűrűt, mert nehéz egyedül.
Már régen feladtam volna. Drága Samu, nélküled sosem jutottam volna el idáig,
ugye tudod?*

*Köszönöm Dér Anitának, hogy mindig lehet rá számítani, köszönöm a meglátásait,
a türelmes segítségét, és azt, hogy ha kell, százegyszer is elolvassa a szövegeimet.*

Köszönöm Deninek a lelki támogatást és a töretlen optimizmusát.

*Köszönöm Alexnek, kedvenc unokaöcsémnek, a vaskúti focicsapat egyik
frontemberének, hogy a buta focis kérdéseimmel mindig fordulhattam hozzá.*

*Köszönöm a szerkesztőmnak, Tira Naelnek, hogy olyan szeretettel nyúlt a
szöveghez, és köszönöm azt a sok vicces, nevetéssel teli pillanatot, amit a
szerkesztés közbe belecsempészett, ezzel felejthetetlen pillanatokot szerezve.*

*Köszönöm Juditnak azt a sok mindent, amit értem tett, hogy a legnehezebb
pillanatokban mellettem állt, és mindig meghallgatja a kínjaimat.*

*Köszönöm a családomnak és a barátaimnak, hogy olyan türelmesek velem,
amikor írok, és elfogadnak olyannak, amilyen vagyok. Sokat jelent.*

1. fejezet

– Nem akarok egy kórházban megdőglenni – krákogott az öreg a telefonban. – Vigyél haza!

Márk elment érte. Úgy, ahogy alig egy hónapja megígérte neki. Megígérte, hogy könnyűvé teszi, ha Dini bá' már nem bírja. Segít neki méltósággal elmenni erről a nyomorult világról.

Márk tudta, hogy most jött el a pillanat. De hiába tudta hetek óta, hogy eljön ez az idő, mégis egyre nehezebb lett. Napról napra jobban érezte a ránehezedő teher súlyát. Elviselhetetlenebbé tette az amúgy is elviselhetetlen hétköznapiakat. Szürkévé a hétvégéket. Az sem segített, hogy a munkába menekült. Heti hét napot dolgozott. De a városból sosem ment el, mert négytől ötig minden áldott nap ott ült az öreg kórházi ágya mellett, és nézte, ahogy lassanként elkopik belőle minden, ami egykor azzá tette Mészáros Dénest, aki volt.

Borzalmas rombolást végzett a betegség az öreg testében. Márk arra gondolt, hogy ha egyszer ő is erre a sorsra jut – ha egyszer őt is felfalná egy gyógyíthatatlan betegség –, ő sem akarná leszedálva, fájdalmak között tölteni az utolsó napjait. Olyan fájdalmak között, amiket már a morfium sem csillapít. Ő sem akarna kínok között meghalni.

Megígérte, hogy könnyűvé teszi az öregnek.

Könnyűvé...

Ez a szó örökké fájdalommal fogja eltölteni. Ez a szó a világ legnehezebb szavává vált Márk számára. Dini bá' nem láthatja rajta, mennyire összetört. Fogalma sem volt róla, mit fog kezdeni az öreg nélkül. Hogy éli túl nélküle a mindennapokat.

Márkot három éve a halál öleléséből rángatta vissza az öreg az életbe. Esélyt adott neki az újrakezdésre. Hónapokig feküdtek ugyanabban jó hírű magánkórházban. Apránként kerültek közel egymáshoz. Márk akkor olyannyira kilátástalannak érezte az életét, hogy készen állt arra, hogy önként váljon meg tőle.

Az öreg nyilván sejtette, mi jár a fejében. Befogadta a kert végében álló kisházba, és semmi mást nem kért tőle cserébe, mindössze annyit, hogy szepítse, gondozza a kertet, és építsen

neki egy tavat. Márknak pedig jól jött akkor a kisváros magánya, az öreg pártfogása.

Miután Dini bá' támogatásával kikecmergett mély depressziójából, a városba már egészen gyorsan beilleszkedett. Sosem volt gondja az ismerkedéssel, ráadásul profi futballista múltja összehozta az emberekkel. Megállították, szóba elegyedtek vele, leginkább kedvelték. Kuriózumnak számított a jelenléte a kisvárosban. Márk végre úgy érezte, valamiképpen normalizálódott az élete.

Erre most Dini bá' készül elmenni. Örökre.

Márknak már nem voltak öngyilkos gondolatai, kevésbé élt önpusztító életet, és már nem is vágyott a halálra. Egyszerűen csak nem tudta, mi lesz ezután. Bár nem is kívánt belegondolni egy olyan életbe, ahol nincs mellette az öreg. Szüksége volt rá.

Márk megdörzsölte az arcát, és a kocsni visszapillantó tükrét használva megpróbálta rendezni az arcvonásit. Esélytelennek tűnt. Az, hogy hetek óta alig aludt, mély barázdákat vágott az arcára, árkokat ásott a szeme alá. Képtelen lesz eltitkolni az öreg elől, milyen nyomorúságosan érzi magát.

Nem tudhatja meg!

A kórház kántinájában lefőzetett magának egy dupla eszpresszót. Azonmód, üresen felhajtotta az egészet. A torkára rátapadt a keserűség, a gyomrát fájdalmasan marta az üresség. Tegnap reggel óta semmit nem evett.

Márk a saját felelősségre vitte haza az öreget. Csekély ellenállásba ütközött az ápolónők és az orvos részéről. Alig tartották vissza. Nyilván az öreg is tett róla, hogy ne bánják nagyon, hogy ki kell adni, Márk meg aláírt mindent, amit elé tettek. Sőt, megmutatta a gyógyszereket is, amiket aznap reggel váltott ki.

A kocsiban alig beszéltek. Dini bá' fénytelen tekintettel nézte az elsuhanó utcákat.

– Kényelmesen ül?

Az öreg rövidet horkantott.

– Életem végéig elkocsikáznék ebben a verdában.

Fura kis hang tört fel belőle. Márk aggódva pillantott rá, és rájött, hogy Dini bá' nevetgél magában.

– Mi olyan vicces?

– Könnyen lehet, hogy éppen ez fog történni.

Márk keze megremegett a kormányon.

Nem halhat meg éppen most. Úton hazafelé. Még el sem búcsúztunk. Még haza sem vittem.

Az öreg csak kuncogott magában.

– Látnád a rémült képedet! Nyugi, fiam, nem fogom beszennyezni a menő járgányodat!

– Nem félek attól, hogy beszennyezné – felelte Márk rekedten. Megijedt a saját hangjától.

Az emlékektől félek.

Jobban össze kéne szednie magát. Játszani, hogy minden rendben van. Ugyanúgy, mint ahogy évekkal ezelőtt Szandrával is eljátszotta. Olyan jól színelték a boldogságot, hogy olykor még Márk is elhitte, hogy igazi.

Most miért ilyen nehéz? Hiszen megígérte, az öregnek, hogy könnyűvé teszi.

Márk felhajtott az autófelfjáróra, és még az utcán átemelte Dini bá't a kerekesszékebe. Könnyedén felkapta, alig volt súlya. A vastag pulóveren keresztül a tenyere alá simultak az öreg bordái.

Sokat fogyott – állapította meg, és összeszorult a torka. Még jó, hogy Dini bá' nem látta az elkeseredett ábrázatát. Az öreg gyűlölte, ha szánakoztak felette.

A sárgás árnyalatú, ráncos bőrből szűrös gyógyszerillat áradt, erősebben, mint valaha. Márk óvatosan tette be a kocsiba az öreget, próbálta úgy betolni a járdára, hogy minél kevesebbet rázkódjon a kerekesszék.

A kapu előtt türelmetlenül ugrált, csaholt az öreg vizslája. Márk becsukta maguk mögött a barna vaskaput, és engedte, hogy kiörvendezzék magukat a viszontlátás boldogságában. Zsivány belefektette fejét gazdája ölébe, onnan nézett fel rá szomorú szemmel. Dini bá' vakargatta a kutya füle tövét, miközben

duruzsolt neki, Zsivány meg néha-néha megbökdöste az orrával a karját.

Vajon a kutya érzi? Tudja?

– Jól van – súgta az öreg Zsivány fülébe, majd szeretettel megcsókolta a vizsla fejét. – Jól van hát.

Márk ezt valamiféle jelnek vette, így beljebb tolta a kocsit a kikövezett járdán, a ház előtt elnyújtózó kerten keresztül. Zsivány mellettük bandukolt, most a ház sarkánál felbukkanó két macska sem zavarta meg a nyugalma. Az egyik macska hófehér, a másik szénfekete. A két kandúr óvatosan közeledett, finoman helyezték puha tappancsukat a kövekre, felemelt füllel, hogy Zsivány bármilyen ellenséges mozdulatára elillan hassanak. A tavaszi virágok bimbóiba belekapott az április végi szél. A tavaszillat édesen kúszott Márk orrába, de nem tudta elnyomni az öreg bőréből áradó halál szagát.

Dini bá'nak mondania sem kellett, Márk hátratolta a kis kerti lakhoz, ami előtt a tó állt, kis csobogókkal, íves híddal, lelógó fűzfákkal, a vízen lebegő, harsányzöld tavirózsa levelekkel. A kerekesszék gumis kerekei halkán surrogtak a híd tökéletesen illeszkedő deszkáin, a víz csendesen csordogált alattuk. A szél belekapott Márk rövid, szőke hajába, megcibálta, majd vigasztalóan megsimogatta az arcát. Mintha a természet játékosan annyit mondana: minden rendben lesz. De Márk tudta, hogy semmi nem lesz rendben.

Megállította a kocsit a híd közepén, hogy az öreg gyönyörködhesen a kertjében.

– Csodálatosan megcsináltad! Kár, hogy nem láthatom a lóbuszvirágzást. – Hosszan köhögött, majd rácsapott a kocsikarfájára. – Nem azért dolgoztam ennyi éven át ezen a házon, nem azért építtettem a kertet, hogy idegenek randalírozzanak benne, tönkretégyék, szétdúlják! – fakadt ki, de a végére elfulladt a hangja.

Márk az öregember keskeny, csontos vállára tette a kezét.

– Hozok egy pohár vizet – szorította meg egészen óvatosan.

– Itt maradsz – förmedt rá az öreg –, és meghallgatsz!

Márk engedelmesen ott maradt.

– Ne izgassa fel magát olyasmin, ami még meg sem történt.

Hiszen már nem fogja tudni, mi lesz a kertjével a nyáron – akarta mondani. Csak hogy visszahozza azt a különös hangulatot a kapcsolatukba, ami mindig is jellemezte. A kíméletlen őszinteséget. A torkában keletkező gombóc miatt azonban képtelen volt megszólalni, és mire legyűrte, már nem is akarta annyira kimondani.

– Most csak élvezze, ami van! – bukott ki Márkból rekedten.

– Nehogy már bőgni kezdj nekem, mint egy kislány! Ne okozz csalódást! Nem azért jöttem haza!

Márk elfordította a fejét, pedig az öreg nem is láthatta, mi történik a háta mögött. Megszorította a kocsí gumírozott fogantyúját.

– Nem fogok – jelentette be

Most még nem.

Akkor sem, ha nehezebbre esett erősnek maradnia.

– Azt akarom, hogy mások is élvezzék! Boldog családot képzelek el ebben a kertben. Egymást szerető embereket, akik megbecsülik ezt a szépséget és harmóniát, amit tőlem kapnak.

Márk elgondolkodva figyelte a csobogó vizet, a rigókat a part mentén. Az öreg sosem beszélt neki családról, meg boldogságról eddig.

– Fura, hogy ezt mondja. Azt gondoltam, nem hisz az ilyesmiben. Tekintettel arra, hogy magának sincs családja. Egyedül élvezi mindezt – mutatott körbe.

– Veled – javította ki Márkot az öreg. – Zsivánnal, Lukréciaival és Szerénkével. Ti vagytok az én családom.

A két macska meghallotta a nevét, közelebb óvakodtak, majd egy szempillantás alatt beleugrottak az öreg ölébe. Zsivány mindössze egy lusta pillantást vetett rájuk, mielőtt az orra hegyével szelíden megbökdöste az öreg oldalát. Talán ő is tudta, hogy a macskadorombolás gyógyít. Talán esélyt próbált adni a gazdájának, azért nem hajtotta el a macskákat úgy, mint azelőtt.

Márk szíve elnehezült. A torka ismételten összeszorult. Mit csinál az öreg? Szándékosan teszi próbára?

– Igazán megtisztelő, hogy ezt mondja. Évek óta össze vagyok zárva egy zsémbes vénemberrel, aki ráadásul halálra dolgoztat. Ezt nevezi családnak?

– Többet tudok rólad, mint bárki ezen a világon – jelentette be az öreg. Igazat mondott. Márk nem is tiltakozott.

Az öreg elmélázva simogatta a két macskát, akik egyre hangosabb dorombolásba kezdtek az ölében. Márk a tavat bámulta.

– Ha az örökösei eladják a házat, úgyis elmegyek.

– Az örököseim? – lehelte. Szinte alig lehetett hallani, amit mondott.

– Gondolom – válaszolta Márk bizonytalanul.

Azt persze nem tudta, miféle örökösök, mert a legjobb tudomása szerint Dini bá'nak senkije sem maradt. Ami biztos, hogy az öreg évekkel ezelőtt megírta a végrendeletét, így feltételezhető, hogy lesznek örökösök. Márk úgy gondolta, egy olyan vagyonos ember, mint Mészáros Dénes, nem halhat meg anélkül, hogy rendelkezzen a vagyonáról.

– És mi lesz a kerttel? Ki fogja gondozni? Ki fog vigyázni rá?

– Miért aggódik olyasmin, aminek már nincs semmi jelentősége? – kérdezte Márk reszelős hangon.

Az öregnek hamarosan mindegy lesz, mi lesz az otthonával, a kertjével. Márk viszont itt marad. Ha nem is a kis kerti lakban, de talán a városban egy ideig. Ő fogja látni, ha elburjánzik a kert, ha hagyják tönkremenni. Neki fog fájni, hogy hónapok alatt elvadul több év munkája, gondozása, hiszen olyan szeretettel csinálta, szívét-lelkét beleadta.

Könnyebb volt a kert sorsára gondolnia, és azzal foglalkoznia, mint az öreg halálával. Szembenézni azzal a fájdalommal, amit az elvesztése okoz neki. De majd ezen is túl lesz. Mint minden máson. Az is lehet, hogy visszaköltözik a fővárosba, és többé nem látja Baját. Elfelejtí a házat, a kertet, Zsiványt meg a két kandúrt, és elfelejtí az öreget is. Talán csak kis kitérő volt az életében. Képtelenségnek tűnt most gondolkodni. Tervezni.

Megtervezni, mi lesz majd, ha az öreg nem lesz. Elképzelhetetlen, hogy lesznek napok, amikor nem lesz mellette, nem hallja a reggeli köhögését, a dörögését napközben, miközben tanácsokat ad, és a karcos nevetését esténként, ha néha felbont egy-egy üveg sört kettőjüknek. Semmi sem lesz már a régi. Márk nem akart erre gondolni. A jövőre. A magányra. Arra a szarra, amit életnek hívnak.

– Vigyázz Zsiványra, nehogy meglépjen az utcában tüzelő szukák miatt! Még csak az hiányzik, hogy holmi kaland után rohanva elcsapja egy autó. Egyetlen nő sem ér ennyit – horkantotta az öreg, és megpaskolta a visszatérő Zsivány fejét. – Hidd el, nincs olyan pedigrész szuka a világon, akiért megérné feláldozni az életedet. Kérdezd meg Márkot!

– Kattanjon le a témáról – morrant fel Márk. Az öreg az elevenébe talált. Dini bá' erőltlenül a kerekesszék karfájára csapott.

– Nehogy nekem visszamenj ahhoz a nőhöz! – tört ki belőle remegve. – Elmegegyek, de ez nem azt jelenti, hogy elkezdheted tönkretenni az életedet! Megértetted?

– Meg.

– Fiam – nézett rá az öreg gyengéden. – Ki fog rád vigyázni, ha én nem leszek?

– Majd én... vigyázok magamra.

Az öreg biccentett. Márk sejtette, hogy pontosan érezte azt a kétséget, amit ő érzett magában.

– Nézd meg velem még egyszer a naplementét! – kérte Dini bá'.

A kertből nézték, ahogy a vöröslő napkorong lebukik a háztetők felett. A békák kuruttyoltak a tó partján, a tücskök ciripeltek, és ők egészen addig maradtak, amíg lehűlt az idő.

A kerekék alatt meg-megcsikordultak az apró kavicsok, ahogy Márk betolta az öreget a házba. A hálósobában kellemes meleg fogadta őket. Márk az ágyba emelte, lesegítette róla a vastag pulóvert. Dini bá' annyira lefogyott, hogy lifegett a bőr a csontjai körül, eltűnt róla minden izom és hús. Márk eligazgatta a vasalt, hófehér lepedőt körülötte, megigazította mögötte a párnát, hogy ülni tudjon. Adott neki két szemet a gyógyszerből, mielőtt a fiolákat a fiókba csúsztatta.

Dini bá' arca elszürkült a fájdalomtól, a morfium kevésnek bizonyult.

– Múlt héten beszéltem az ügyvédemmel. Újraírtam a végrendeletemet. Márk vizet töltött az éjjeliszekrényre készített pohárba.

– Az egyházra vagy az önkormányzata hagyja a vagyonát? – tudakolta barátságosan, ugyanis az öreg megveszekedett ateista volt, emellett utálta a polgármestert.

Dini bá't valamikor a város legbefolyásosabb ügyvédjeként tartották számon. Évekig aktívan részt vett a város politikai életében. Családokat tett tönkre vagy emelt fel, attól függően, hogy kívánták az érdekei.

Az öreg karcosan felnevetett, mielőtt kortyolt a felé nyújtott pohárból. Márk segített neki, hátulról a hátát tartotta, előlről a poharat. Nem csinálta túl ügyesen, így is mellécsorgott a víz, lefolyt a ráncokon Dini bá' állára, lecsöppent a pizsamájára. Márk szárazra törölte az öreg állát, felitatta a nedvességet a pizsamájáról.

– Több alapítvány is megkeresett a kórházban – morogta Dini bá. Visszahajolt a párnájára. – Hiénák – fűjt. – Összegyűlnek, ha megérik a halál szagát.

Márk nem válaszolt, csak leült az ágy mellé készített székre, ahonnan könnyedén elérte az íróasztalt is, ha az öreg újra vizet kérne. Különben is, mit mondhatott volna? Hitegesse, hogy messze még a vég? Hiszen érzi. Mindenkinél jobban. Mondja azt, hogy nem hiénák? Amikor mindketten tudják, hogy azok, és nyálazva várják, hogy Mészáros Dénes végre feldobja a talpát.

– Nem félsz? – pillantott Márkra Dini bá.

Márk pontosan értette a kérdést. Az öreg nyilván tudta, hogy nincsenek tervei a halála utáni időre, és látta néhány éve vergődni. Valószínűleg féltette. Természetesen ezt sosem mondta volna ki ilyen nyíltan. De Márk értette. Mégsem zúdíthatja éppen most az öregre a félelmeit, a kétségeit.

– Mitől félsz? – hárított. – Nem én fogok a pokolra kerülni hamarosan, hanem maga.

Dini bá' kuncogott.

– Jól döntöttem, hogy hazajöttem – állapította meg. – Könnyebbé teszed.

– Boldoggá tenne, ha valóban sikerülne könnyebbé tennem. Itt maradok.

– Végig?

Márk bólintott.

– Végig.

– Ott – mutatott az öreg az éjjeliszekrény fiókjára ráncos, aszott, májfoltos kezével. – Nyisd ki! – Márk engedelmesen kihúzta a fiókot. Csikorogva, nehezen engedett. – Vedd ki azt a képet!

Márk kivette az iratok tetejéről a színes fényképet. Alacsony nőt ábrázolt sötétkék farmerben és halvány rózsaszínű, tavaszi kabátban. Még a fekete, túsarkú bokacsizma sem ellensúlyozta igazán a magasságát. Aprócska termetéhez képest feltűnően telt mellekkel, és gömbölyű csípővel rendelkezett. A tavaszi kabát övét megkötötte karcsú derekán. Hosszú, egyenes szálú, gesztenye haja a vállára omlott a rózsaszínű tányérsapka alól. Nem nézett a kamerába, éppen egy gyalogátkelőhelyen vágott át. A kép amolyan lesifotónak tűnt, mert körülötte felbukkant néhány ember és kocs, amikhez viszonyítva Márk kapásból megállapította a nő magasságát.

– A lányom.

Márk felkapta a pillantását a képről, az öregre meredt.

– Van egy lánya?

Az öreg mindig őszintén megmondta a frankót, de ha magáról kellett mesélnie zárkózottá vált. Ritkán mesélt a családjáról, a tönkrement házasságairól, a fiáról. Talán olyankor is csak azért tette, hogy Márk érezze, tapasztalatból adja a tanácsokat. Márk mégis azt hitte, mindent tud róla, de ez a kijelentés meglepte. Ezek szerint Dini bá'nak voltak titkai, amit sosem osztott meg vele.

– Csúnya kis béka, igaz?

Márk vállat vont, és az öreg felé nyújtotta a képet.

– Mások minősítése nem feladatom.

Dini bá' átvette tőle a képet, és ő is megnézte.

– Nem ilyesféle nőkhöz vagy szokva, mi?

Márk kinyújtóztatta a lábát. Nem értette, most mi van. Hogy jön ide, hogy ő milyen nőkhöz vonzódik? Az utóbbi években pusztán egyszerű ösztönből választotta ki az alakalmi kapcsolatait, és hozta haza őket. Dini bá' olykor összefutott ezekkel a nőekkel, de sosem ítélte el. Sőt! Márk úgy érezte, határozottan támogatja abban, nehogy komoly kapcsolatba

bonyolódjon bárkivel is. Szandra után nem is vágyott komoly kapcsolatra. Meg ugye el sem vált még. Kényelmes volt így.

– Azt hiszem, lényegtelen, én milyen nőkhöz vagyok szokva – bökte ki végül.

– Valóban lényegtelen – hagyta rá az öreg.

– Hogyhogy nem mondta eddig, hogy van egy lánya?

Az öreg a fényképet tanulmányozta, egészen ellágyultak a vonásai, könnybe lábadt a szeme.

– Nem tudtam róla. Gyanítottam, de biztos sosem lehettem benne. A harmadik feleségemmel éltem, amikor találkoztam az anyjával – kezdte. –

Csinos, naiv kis fruska volt. Igazán kellemes emlékeim maradtak róla – somolygott az öreg. – Jól elszórakoztunk. Aztán terhes lett. Azt hitte elválok majd, és feleségül veszem, csak mert megesett. Annyira bájos és ártatlan volt.

– Mit csinált? Otthagyta?

– Adtam neki pénzt abortuszra. Zokogott. De megígérte, hogy elmegy, és megszabadul attól a porontytól. Bevallom, megkönnyebbültem, hogy eltűnt az életemből. Kezdett bonyolulttá válni a viszonyunk.

– Honnan tudta meg, hogy megszülte a gyerekét?

– Nem tudtam. Utána sosem láttam. A pénzt viszont nem sokkal később visszaküldte egy borítékban. Hiánytalanul. Akkor már gyanítottam, hogy kijátszott. De eltűnt, nekem meg nem hiányzott a nyűg a nyakamba.

– Nem félt attól, hogy egyszer megjelenik a gyerekekkel, és botrányt csap?

Az öreg nehézkesen nevetgélt.

– Rosszul járt volna, ha velem ujjat húz. Tudta ő azt nagyon jól.

– Most miért gondolta meg magát?

– Mert végül öt feleséget használtam el, és mindössze egy fiam született.

Dini. – Az öreg csukott szemmel felsóhajtott. – Egyszerűbb lenne a helyzet, ha nem hal meg abban a balesetben.

Dini bá' ráncos, remegő keze ökölbe szorult, a csukott szempillái alól kibuggyanó könnycsepp legördült ráncos arcán.

Márk ismerte a történetet. A srác tizenkilenc évesen motorbalesetet szenvedett. Az öreg szerint nem ő volt a vétkes, és Márk hitt neki. Dini bá' huszonhárom éve gyászolta a fiát. Márk sejtette, hogy akkor kezdett magába fordulni, és kizárni az életéből az embereket.

Ahogy az öreg kinyitotta a szemét, összeakadt a pillantásuk. A vizenyős kék tekintetben mérhetetlen fájdalom csillant.

– A lány az egyetlen, aki utánam marad. A Sors olykor elég ironikusan szövi a fonalát. Te nem így gondolod?

– Fogalmam sincs. Hogy akadt rá? – bökött a képre Márk.

– Fogadtam egy magánhekust. Jó sok pénzt legombolt rólam – nevetett fel keserűen. – Mindenki csak a pénzemre utazik.

Márk állta az öreg pillantását. Nem tiltakozott, mert úgy gondolta, nem éri meg. Elég, ha kimondatlanul tudják, ő nem a pénz miatt van itt. Mindössze az történt, hogy néhány éve két magányos férfi ugyanabban a drága magánkórházban egymásra talált. Mindketten a szakadék szélén egyensúlyoztak. Kevésen múlt, hogy nem zuhantak a mélybe. Márk sosem fogja elfelejteni azokat az időket.

Olyan volt neki az öreg, mintha az apja lett volna. Amikor Dini bá' újra beteg lett, nem volt kérdés, hogy vigyázni fog rá, és mellette marad.

Márk torka összeszorult.

Mellette. Az utolsó pillanatig.

– Akkor megvan az örökös – állapította meg Márk rekedten.

– Fenntartásaim vannak – vallotta be az öreg, miközben fájdalmasan megrándult az arca. Márk elővette az üvegcsét a gyógyszerekkel. – Nem kell – hárította el az öreg. – Még nem.

– Mi a baj a lányával? Kétkedik a származásában?

Az öreg felkuncogott, Márk felé nyújtotta a képet.

– Nézd meg ezt az orrot meg azt a száját! Az enyém.

Márk a nő arcát tanulmányozta, a hatalmas, egyenes orrot, a széles ajkakat. Az öregé.

– Kétségtelenül – állapította meg. A lány világoskék szemének íve kissé ellensúlyozta ezt a rémes örökséget. Valamelyest harmonikusabbá tette az arcát. – Mik a fenntartásai? – ejtette a képet vissza a fehér takaróra.

– Az, hogy rendkívül csóró.

– Gondolom, éppen ezért jó helyre kerülne az az örökség – állapította meg Márk.

– Mi van, ha képtelen gazdálkodni, és kifolyik a pénz a keze közül?

– Az magának nem mindegy? Úgysem fogja már tudni, mi történik a vagyonával. Legalább örömet okozna azzal a pénzzel.

– Nem érted? – krákokott az öreg. Köhögési rohan jött rá a hirtelen indulattól.

Márk türelmesen megitta, most sem sikerült jobban, mert ismételten mellécsorgott a víz. Aztán segített kibújni Dini bá'nak a vékony felsőből.

– Mindegy, én értem-e.

Ráadott egy száraz, tiszta, hosszú ujjú pólót. Az öreg megpaskolta maga előtt a takarót.

– Nem azért gyűjtöttem a vagyonomat, hogy egy senkiházi zabigyerek egyetlen év alatt elherdálja.

Márk megütközve nézett rá.

– A lányáról beszél.

– Attól függetlenül egy senkiházi, csóró zabigyerek – fújtatott az öreg. – Felügyeleti jog nélkül nem adom a kezébe a pénzemet, sem a házamat. Azt akarom, hogy te felügyeld minden kiadását.

Márk megrázta a fejét.

– Nem vállalom.

– Szarom le, mit vállalsz! Megtalálod a borítékot a végrendeletemmel a zárójelentésem mellett, két tanúval hitelesítve.

– Ez legális?

Az öreg bólintott.

– Múlt hónapban kivettem az összes pénzemet a bankból, megszüntettem a számláimat.

– Mit csinált annyi pénzzel?

– Eldugtam – fulladt el az öreg hangja.

– Eldugta. Mégis hova?

– Az ágy alá. – Márk döbbenetén bámult vissza rá. – Nézd meg, ha nem hiszed!

Márk felpattant, és letérdelt, bevilágított a telefonjával az ágy alá, és meglátta a fekete sporttáskát, jó mélyre becsúsztatva a fal mellé.

– Ez nem maradhat itt!

Hasra vágta magát, és addig nyújtózkodott, amíg kihalászta a kopott sporttáskát a sötét sarokból. Az öreg még csak be sem húzta rajta a zipzárt, a húszezres kötegek ott hánykolódtak egymás tetején.

– Azt akarom, hogy őrizd meg egy évig.

– Sporttáskában őrizgessem? – hitetlenkedett Márk.

– Senki nem tudja, hogy itt van. Ha akarod, ásd el valahová, elvégre te vagy a kertész.

Márk az ágyra dobta a sporttáskát.

– Maga megőrült!

– Józan ésszel aligha bírtam volna ki az utóbbi hónapokat. – Az öreg karcos nevetése kissé magához térítette Márkot. – Találsz egy levelet is a táskában. Azt add neki oda.

– A lányának?

– Talán az anyja eltitkolta a származást. Jobb, ha tudja. Ezt is, meg a szabályokat is. A miheztartás végett. Ha egy év múlva alkalmasnak találod a vagyonom kezelésére, akkor add át neki ezt a táskát.

– És ha nem?

– Akkor tégy vele belátásod szerint. Tartsd meg...

– Nem kell nekem a pénze!

– ...vagy fektesd be egy alapítványba – folytatta az öreg úgy, mint aki meg sem hallotta a tiltakozását.

Márk hátradőlt a széken. Amennyiben elvállalja, hogy megőrzi a pénzt, az azt jelenti, hogy a közelben marad, szemtanúja lesz, hogy egy idegen, hozzá nem értő mit művel a kerttel, és ugyanúgy kénytelen lesz majd végignézni a kert lassú haldoklását, mint az öregét.

– Ezt nem csinálom.

– Nincs választásod – vigyorgott rá az öreg, a szemébe visszaköltözött egy pillanatra az a hamis fény. Márk sejtette, hogy valóban nincs választása. Az öreg mindent elrendezett, a beleegyezése nélkül.

– Honnan tudja, hogy én nem herdálom el a vagyonát? A lányával kézen fogva?

– Mert nincs rá szükséged. Se a vagyonomra, se a lányomra.

Márk megrántotta a száját. Az öregnek kurvára igaza volt megint. Neki valóban semmi szüksége nincs több pénzre, akkor sem, ha Szandra egyszer a válás után kiforgatja a vagyonából. Bár Márk elég nehezen hitte, hogy Szandra valaha rászánja magát a válásra. Neki kényelmes volt eljátszani a szegény, elhagyott feleséget, és időről időre megszellőztetni a médiában jó pénzért. Így aztán, ha majd egyszer Márk rászánja magát a válásra, akkor is éppen elég pénze marad, hogy túléljen. Ráadásul a lány messze nem az esete, mint ahogy az öreg nagy bölcsen megállapította az elején: máshoz szokott.

– Tehát én legyek a rohadék, aki mindenbe beleüti az orrát.

– Jó lenne, ha az lennél. Gondolj arra, a jó szíved miatt hová jutottál! Hogy Szandra mit tett veled! Amúgy nem ártana apasági pert varrnod annak a nőnek a nyakába.

Márk felhorkantott.

– Így is tele van a sajtó a szétköltözésünkkel. Nem akarom megnehezíteni a gyerek életét.

Örökre megbélyegezném.

– Mindössze kétéves – legyintett az öreg. – Azt sem tudja, mi folyik körülötte!

– Akkor sem! Hiszen csak egy gyerek. Ő aztán végképp nem tehet erről az egészből.

– Szerinted nem fog kiderülni?

Márk megvonta a vállát.

– Én nem varrok apasági pert Szandra nyakába.

– Elköltöztél, mielőtt megszületett a gyerek. Szerinted ez kinek nem gyanús?

Márk lába egyfolytában mozgott a szék alatt.

Lehet, hogy mégis az enyém. Az én fiam. Talán...

Ezerszer átbeszélte az öreggel. Kár lett volna újra kimondania, és ezzel felhúznia Dini bá't. Éppen most.

– Szandra tett róla, hogy mindenki megtudja, én vagyok a hibás – mondta inkább. – Olvasta az újságokat, látta a tévében. Mindenhol eladta magát, ahol fizettek érte. Edelényi Márkusz nem tudja túltenni magát azon,

hogy derékba tört a futballkarrierje. Italba, nőkbe és drogba fojtotta a bánatát – idézte gúnyos hangnemben. – A többitől ne is beszéljünk!

– Már akkor mondtam, hogy jelentsd fel mindet, az összes újságot és hírcsatornát, kérj, helyreigazítást adj ki saját nyilatkozatot! Tönkreteszi a híredet az a nő.

– Leszarom!

– Eljön majd az idő, amikor igenis számítani fog!

– Nem érdekel – hárított Márk. – Megtanultam a leckét: többé egyetlen nőnek sem dőlök be.

Az öreg nehezen vette a levegőt.

– Éppen ezért lesz a legjobb helyen a pénzem nálad. Ráadásul a lányom nem az a típus, aki képes lenne az ujja köré csavarni téged. Azért figyelj oda rá! Meglehet, hogy segítségre lesz szüksége. Támogatásra.

– Miféle támogatásra?

– Honnan tudnám én azt! – horkantott az öreg. – Nem ismerem. Segíts neki. De ne hagyj, hogy elherdálja a vagyonomat!

– Ez akkor is szar ötlet, Dini bá' – válaszolta Márk kedvetlenül. – Azt fogják mondani a városban, hogy a vagyónára hajtok.

– Éppen az előbb mondtad, hogy leszarod, mások mit mondanak. – Márk igazat adott az öregnek. Már régen nem érdekelte ez a része. Szandra tett róla, hogy többé ne érdekelje. – Zsivány panaszosan felnyűszített az ajtó előtt, a macskák felnyervogtak. – Engedd be őket! Hadd legyenek itt velem.

Márk beeresztette az állatokat. Először léphették át a ház küszöbét, mégsem vandalizáltak. Lukrécia és Szerénke felugrottak az ágyra, összegömbölyödtek az öreg mellett, Zsivány pedig a gazdája ölébe hajtotta a fejét.

A meghitt csendet az öreg krákogása verte fel. Márk felkapta a fejét, és újratöltötte a poharat.

– Eredj, etesd meg a kutyát! – utasította Dini bá'.

Zsivány, mintha értette volna, hogy róla van szó, meglengette a farkát.

Márk nem mozdult.

– Menj már! Vagy azt hiszed, elpatkolok öt perc alatt, amíg távol leszel?

Az öreg úgy kuncogott, mintha arra készülne, hogy fityiszt mutat a halálnak. Márk feltápászkodott, combjára csapva magához hívta Zsiványt, és kiment vele az udvarba. A macskák futólépésben követték.

Most tényleg egyedül maradt – fordult meg Márk fejében a gondolat, de elhessegette a zsigeri rossz érzést, ami megjelent benne.

Automatikusan bontotta a konzervet, kotorta a kutya táljába. Zsivány szimatolva, türelmesen várta, amíg megengedi neki, hogy egyen.

Az öreg köhécselt a szobában.

Vajon meddig...?

Márk szándékosan másfelé fordította a figyelmét. A macskákat hívta, hogy őket is megetesse, de az agya folyamatosan járt.

Mi lesz, ha elkapja egy roham? Ha ennél is nagyobb kín lesz, hogy levegőt vegyen?

Ki fogja bírni, hogy csak álljon mellette, tétlenül? Percekig, órákig, hetekig? Honnan fogja tudni, mikor jött el az idő? Mit tesz majd, ha az öreg arra kéri, váltsa be az ígéretet?

Rettegett a válaszoktól, de egyvalamiben biztos volt: nem akarta, hogy az öreg szenvedjen. Ez az érzés erősebben lüktetett benne mindennél, így végül dülőre jutott: ha az öreg megkéri, akármennyire fájni fog, megteszi. A döntés mégsem hozott megnyugvást a lelkének.

Amikor végre visszatért az öreghez a szobába, úgy tűnt, Dini bá' elszenderedett. Arca most még fakóbbnak és erőtlenebbnek tűnt, mint előtte. Mégsem az rémisztette meg Márkot igazán, hanem a csend.

Az öreg tüdejének szörcsögő sípolása abbamaradt. Márk meredten állt az ágy mellett, és azon kapta magát, hogy lélegzet-visszafojtva figyeli Dini bá't. Mély sóhajjal szakadt fel belőle a megkönnyebbülés, amikor észrevette az öreg mellkasán gyűrődő takaró apró mozdulását.

Csak alszik.

Csendben akart kiosonni a szobából, de amint megfordult, pillantása az ágy melletti asztalkára tévedt. A sötét

tölgyfaasztalon oldalára dőlt gyógyszeres doboz hevert. Teteje a szőnyegen, mellette két szem pirula árválkodott.

Márk megismerte. Reggel váltotta ki, mielőtt elment az öregért. Felállította a dobozt. Túl könnyű volt. Márk beleremegett a felismerésbe.

– Üres! – motyogta maga elé. Az öreg megmozdult az ágyon. – Mit tett?! Mit tett, Dini bá? – hajolt fölé, és megragadta az öreget.

Az idős férfi felnyögött, amikor ülő pozícióba rántotta. Le akarta nyomni az ujját a torkán, telefonálni a mentőknek, elkeseredésében üvölni. Mindezt egyszerre. De Dini bá' belekapaszkodott.

– Fiam – suttogetta, és Márk zokogni kezdett. Pedig megfogadta, egyetlen könnycseppet sem ejt, míg az öreg él, hogy saját szomorúságának terhét nem rakja rá az utolsó napokban. A könnyek mintha tudomást sem vettek volna arról, mit tervezett, megállíthatatlanul potyogtak a szeméből.

– Dini bá'...

Az öreg szemhéja résnyire nyílt.

– Ez az én dolgom volt.

Márk egyértelműen látta, hogy már hat a szer. Szólni akart. Elmondani. Fogadkozni neki, hogy amikor eljön az idő, ő kész lesz rá, hogy beadja a halálos dózist, az öreg akarata szerint. Ahogy megbeszélték.

De nem ma. Nem most. Ilyen hamar, ilyen hirtelen nem lehet!

El akarta mondani neki, meg akarta győzni, miközben tudta, hogy az öreg már döntött. A sírás alattomosan elszorította Márk torkát. Tehetetlenségében úgy ölelte Dini bá't, mintha sosem akarná elengedni. A beteg test erőtlenül simult hozzá.

– Sosem tennék rád ilyen terhet – szólalt meg ismét az öreg. Márk a vállára borult.

– Ne... ne így...

– Semmi baj... Nincsen semmi baj – csitította Dini bá'. A szavak nehézkesen hagyták el a száját. Tenyerével végigsimított Márk fején.

– Maga kegyetlen... önző... vénember... – zokogta Márk elcsukló hangon.

Szégyellte, hogy ennyire nem tud uralkodni magán, azt meg még jobban, hogy ideges mozdulata fájdalmat okoz az öregnek.

Kavarogtak benne az érzések. Feszítették a gyomrát, a mellkasát.

Nem így kellett volna megtörténnie!

– Szeretlek, ugye tudod? – suttogta az öreg.

Talán sosem beszélt hozzá ilyen megnyugtatóan, ilyen szelíden. Aztán kezének simogatása lassan abbamaradt, légzése lelassult, és végleg elszenderült Márk karjainak ölelésében.

2. fejezet

Misi a legdrágább pezsgőt kérte. Dóri, noha ritkán ivott alkoholt, az első korty után megállapította, hogy az árával ellentétben semmivel sem jobb, mint egy olcsóbb pezsgő.

Az étteremben csendes alaphangzavarként duruzsolt az asztaloknál folyó beszélgetés. A vaníliaszín, ropogósra keményített terítők illettek a falak halványsárgájához, minden asztal közepén színes vegyesvirág-csokor pompázott. Dóri hangulatosnak találta az éttermet, bár az árak magasan meghaladták azt a kategóriát, amit megengedhetett magának.

– Tényleg csak salátát eszel? – faggatta Misi úgy, mintha ez akkora tragédiának számítana.

– Igen. – Dóri félretolta a pezsgőspoharát. Nem ízlett neki a gyöngyöző, aranszínű ital.

– Felesleges sanyargatnod magad. Bírom a töltöttgalamb típusú nőket.

Dóri, hogy leplezze, mennyire kínosan érzi magát, az ölébe ejtette a kezét, összekulcsolta ujjait a combján.

– Fantasztikus – jegyezte meg visszafogottan.

– Tehát egyél nyugodtan.

– Azt teszem. Vegetáriánus vagyok. Nem említették a szüleim, amikor beszéltek rólam?

Misi felhajtotta a pezsgőjét, újratöltötte a poharát.

– Nem emlékszem rá. Kiváló ez a pezsgő, igaz?

– Nem szeretem a pezsgőt.

– Képtelenség! Senkit sem ismerek, aki ne szeretné a pezsgőt.

Dóri a férfit bámulta. Nem tetszett neki, hogy meg sem kérdezte, mit inna. Legalább azt megengedte, hogy salátát rendeljen. Bár láthatóan fintorgott.

– Akkor most megismertél egyet. – Misi úgy húzta fel a szemöldökét, mint akinek fogalma sincs, Dóri miért mondta ezt. – Arra legalább emlékszel, hogy van egy fiam? Róla biztosan beszéltek a szüleim. Imádják.

– Ja. Beszéltek. – Misi úgy nyakalta a pezsgőt, mintha sosem ivott volna ennél finomabbat. Újra töltött magának. Az üveg szája a pohárhoz koccant,

kifutott a szélén a hab. A férfi leszürcsölte, utána nézett fel újra Dórira. – Mennyi idős is?

– Nyolcéves.

– Az jó.

Dóri bólintott.

– Igen. Az.

– Igyál! – emelte fel a poharát Misi.

– Majd iszom.

– Lelazít – vigyorgott rá a férfi magabiztosan. – Feszültnék tűnsz.

Dóri nem nyúlt a pohara után.

– Nem vagyok feszült.

Csak bolond – gondolta a poharát tologatva maga előtt.

Butaság volt részéről ismételten belemenni egy olyan randiba, amit a szülei hoztak össze egy vadidegennel. Már megtanulhatta volna, hogy ez semmi jóra nem vezet, de egyszerűen nem maradt ereje tovább vitatkozni az anyjával. Hiszen ő csak jót akart. Nem tudhatta, hogy Dóri abban reménykedik, hogy Tibor újra felbukkan az életében. Sosem adta fel a reményt, hogy boldogan élhetnek, amíg meg nem halnak. Mint a mesében.

Nyilván ez is butaság. Kicsit. Mert Dóri látott már csodákat. Igaz szerelmeket. Mint amilyenben a szülei is élnek.

Egy vacsora még semmire sem kötelez. Érezhetem jól magam, ha már itt vagyok. Miért is ne?

– Jól tudom, hogy neked nincs gyereked? – kérdezte a férfit érdeklődve.

Misi biccentett. Az étteremben nyüzsgő sokaságot bámulta, nem vette a fáradságot, hogy válaszoljon, vagy egyáltalán ránézzen Dórira.

Dóri pedig őt figyelte. Nem rossz pasi. Meglepően jóképű fickót sikerült a szüleinek előkaparniuk a zsákból. Vajon hányan vannak még? Hány kínos vacsorát kell végigülnie, mire rájönnek, hogy semmi értelme randit szervezniük neki? Bár csoda tudja, gondolkodnak-e, vagy egyszerűen minden független, jól szituált, megbízhatónak tartott huszonöt és ötven év közötti férfiismerősüknek beajánlják.

Némán ültek egymással szemben. Dóri végig Misit tanulmányozta. Harmincasnak saccolta, de tuti nem volt még

negyven. Fekete szövetnadrágot vett fel, ropogósra vasalt világoskék inget, hozzá egyszerű kék-fekete csíkos nyakkendőt. Világosbarna haját rövidre vágatta, világosszürke szeme érdektelenül pásztázott az asztalok között. Dóri azon gondolkodott, a férfi vajon miért nem néz rá? Annyira nem érdekli őt? Vagy kellemetlen látványt nyújt?

Oké, nem a szőke, hosszú combú, karcsú kategória, viszont a szülei bemutatták őket egymásnak, mielőtt Misi elhívta erre az első randira, szóval nem árult zsákbamacskát. Átlagosnak tartotta magát, csinosan felöltözött, finoman sminkelt. A könnyű, piros nyári ruha hangsúlyozta karcsú derekát, és úgy gondolta, talán kevésbé látszik benne terebélyesnek a melle. Dóri gyűlölte a mellét, szándékosan vett fel szolidan dekoltált ruhát, mert az utóbbi három évben – mióta a szülei folyamatos randikat szerveztek neki, ki tudja milyen okból – rájött, hogy a legtöbb férfi leakad a dekoltázsánál, és úgy üli végig az estét, hogy az arcára rá sem néz. Ebből tanulva került a kihívóan kivágott ruhákat első randevúkon. Meg a másodikon is. Harmadik randira egy ideje nem került sor. Igazából nem hiányzott neki. Udvariasságból ment el a szülei által bemutatott férfikkal vacsorázni. Legtöbbjük előzékenyen vegetáriánus étterembe vitte. Dóri értékelte a figyelmességet, de ritkán adott esélyt újabb találkozásra.

Kihozták a vacsorájukat. Misi hatalmas adag sülttestálat rendelt, Dóri úgy gondolta, hogy három személy simán jóllakna vele. Mielőtt a pincér távozott, Misi rendelt egy újabb üveg drága pezsgőt. Dórit nem érdekelte, mivel Misi azt mondta, ő fizet. Talán a lovagot kívánta játszani. Bár Dóri minden további nélkül kifizette volna a vacsoráját. Utált hálás lenni idegeneknek. Igya csak Misi ezt a rémes, drága pezsgőt, ha ízlik neki.

– Mit mondtál, mivel foglalkozol? – pillantott rá végre Misi, és teleszedte a tányérját.

Dóri beletúrt a salátájába.

– A szüleim régiségkereskedésében dolgozom, és mellette régi bútorokat újítok fel.

– Restaurátor vagy? Valami múzeumnál?

– Nem. A bútorfelújítást kedvtelésből csinálom. Mondtam, hogy, a szüleimnek régiségkereskedésük van. Ott dolgozom.

– Ja. Tudom. Persze. Ott dolgozol – mormolta Misi a szájába tömve egy hatalmas adag sültet. A szaft lecsorgott a szája szélén, de észre sem vette, hogy az ingére csöppent. – Na és, mit csinálsz a felújított bútorokkal? – faggatta Misi tele szájjal.

Dóri elkapta róla a tekintetét.

– Eladom őket – túrt bele a villájával a salátájába. Elment az étvágya.

– Megélsz belőle?

Dóri megvonta a vállát.

– Igazából kikapcsol. Nem a pénzért csinálom.

– Nincs valami rendes szakmád? Amiből meg lehet élni?

Dóri megrántotta a száját, hátradőlt a székében, és az ölében összekulcsolta az ujjait. Figyel rá Misi egyáltalán?! Dóri szerette volna minél hamarabb befejezni ezt a vacsorát, a beszélgetést és ezt a végtelenül kellemetlen randit.

Vajon mit gondolna Misi, ha most felkelne, és itt hagyná? Persze ezt úgyse tenné meg. Nem illik. De a fenébe! Ki nem szarja le, mit illik? Miért maradjon itt, ha rosszul érzi magát?

– A pénz nem boldogít – jelentette be, és mégis maradt.

– Ezzel a csórók védekeznek – felelte Misi magabiztosan, majd jó étvággal esett neki a második húsnak.

Dóri lába folyamatosan járt az asztal alatt, a damasztzalvétát csavargatta az ölében.

Meddig tart, amíg Misi felfalja ezt a hatalmas adag ételt?

Dóri nyelt egyet, hogy legyűrje a torkában egyre nagyobbá váló gombócot.

– És te? Te mivel foglalkozol? – kérdezte.

Misi le sem nyelte a falatot, úgy válaszolt.

– A pénzügyi szektorban dolgozom. Baromi jól eltalálták a fűszerezést. –

Dóri felé nyújtotta a csirkecombot, amit az imént csócsált. – Nem kóstolod meg?

Dóri hátrébb tolta a székét.

– Mondtam, vegetáriánus vagyok.

Misi beleharapott a csirkébe.

– Bocs. Elfelejtettem. Ez valami hóbort nálad?

– Nem az.

– Csak mert mostanában olyan divatos lett vegetáriánusnak lenni.

– Én nem eszem húst, mert szeretem az állatokat.

Misi jóízűen falta a sült csirkecombót.

– Értem, te amolyan fanatikus állatvédő vagy. Ugye? Tüntetni is jársz?

– Nem járok tüntetésekre.

Hangos női társaság lépett be az étterembe. Nevetésük betöltötte a teret, a pulthoz közel ültek le. Vidám, harsány, fiatal társaság. Dóri mosolyogva nézte őket, kicsit irigykedett. Szívesebben töltötte volna inkább az estét Lizával. Biztosan sokkal lazább lenne a vacsora. De Liza most éppen Lackóra vigyáz, így nem lehet itt. Meg persze elvileg ez egy randi. Vagy valami hasonló.

Misi tekintete el-elkalandozott a hangos női társaság felé.

– Átülnél? – érdeklődött Dóri előzékenyen.

Kicsit reménykedett abban, hogy Misi majd flegmán rávágja, hogy igen, szívesebben lenne a abban a társaságban. Mindketten jobban járnának. Misinek nem fordulna ki a nyaka, ő pedig mehetne haza a kisleányhoz.

A férfi elkerekedett szemmel bámult rá vissza.

– Nem – jelentette ki. – Csupán elnéztem, mennyire illetlenül viselkednek. Ezeket a mai fiatalokat nem tanították meg az illemre. Te nem így gondolsz?

– Jól érzik magukat. Miért baj ez?

– Nem baj. A baj az, hogy hangosak. Zavarják a vendégeket.

– Engem nem zavar. Ám ha téged igen, akkor elmehetünk.

– Elmennél? – Dóri bólintott. Misi megrökönyödött képpel bámult vissza rá. – Nem kérsz desszertet?

– Kihagyom, ha te kellemetlenül érzed magad.

– Oké. A desszertet elfogyaszthatjuk akár nálad is – kacsintott rá Misi, miközben magához intette a pincért. – Becsomagolná nekem, kérem? – kérdezte udvariasan. Dóri megállapította, hogy több mint fele ételt otthagya. – És hozza a számlát, legyen szíves.

Legalább udvariasan beszélt a pincérrel. Ettől függetlenül Dórinak nem állt szándékában felhívni magához. Sem egy újabb estét eltölteni vele. Még hogy desszert nála! Csak nem arra számított, hogy majd rögtön lefekszik vele?

Misi a zsebeiben kotorászott, az orra alatt dörmögött, sőt káromkodott is.

– Baj van? – érdeklődött Dóri.

– Úgy tűnik elhagytam a tárcámat.

– Talán csak otthon felejtetted.

– Az lenne a jobbik eset. – Misi a nyakkendőjét babrálta. – Borzasztó kellemetlen ez nekem, hiszen én hívtalak meg. Mégis megkérhetlek, hogy fizess te? Legközelebb visszaadom, ígérem.

– Legközelebb?

– Megbeszéljük, hol folytatjuk.

Dóri elgondolkodva túrt a táskájába. Ezek szerint lesz legközelebb? Misi egy újabb randi reményében játszotta el az elhagyott tárcát? Vagy valóban elhagyta? Dóri felsóhajtott, nyilvánvalóan megint túlgondolja az egészet, valószínűleg Misi csak elfelejtette eltenni az izgatottságtól.

– Hát jó – sóhajtott fel Dóri. Bár a háta közepére sem kívánt egy újabb randit.

– Cserébe hazaviszlek!

– Ne fáradj vele.

A pincér hozta a számlát, közben Misi az utolsó cseppig megitta a második üveg pezsgőt is.

– Nem fáradtság. A desszertért bármit.

Dóri elkerekedett szemmel bámulta az összeget a számlán, majd miután rájött, hogy nincs nála annyi készpénz, kelletlenül előhúzta a bankkártyáját. A fenébe! Honnan fogja behozni ezt a horribilis kiadást? Megígérte Lackónak, hogy idén elmennek végre nyaralni kettesben a Balatonhoz. Ez a vacsora a nyaralásra félretett pénzből ment.

– Nem lesz desszert! – morogta Dóri, miközben kifelé tartottak.

– Emiatt a butaság miatt? Ígérem, visszaadom a pénzt.

– Melegen ajánlom! – vágta oda Dóri, és elindult a metró irányába. Misi utánairamodott.

– Fejezzük be kellemesen ezt az estét. – Próbálta átkarolni a férfi. – Mindent jóváteszek. Meglátod, nem bánod meg.

– Fejezzük be most – tolta el magától Dóri. – És akkor talán nem bánom meg.

Misi bólintott, a nadrágja zsebébe süllyesztette a kezét.

– Majd hívlak! Jó éjt!

– Jó éjt – morrant Dóri.

Lerohant a metró lépcsőjén. Megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy Misi nem követi.

– Korán jöttél – állapította meg Liza, amikor Dóri belépett az albérletébe.

A lakás szűk kis előtérben mindössze egy aprócska cipősszekrény és egy keskeny, falra szerelhető fogas fért el. Dóri találta mindkettőt a bolhapiacon.

Letette a kistáskáját a szekrényke tetejére.

– Szia, anyu – kiáltott ki a konyhából Lackó teli szájjal.

Dóri két lépéssel átszelte a bejárót, odalépett a gyerekekhez, megölelgette. Lackó a macis pizsamájában üldögélt az asztalnál, avokádókrémes kiflit majszolt paradicsommal. A gyereket a tusfürdője illata lengte körbe, Dóri csukott szemmel lélegezte be. Otthonosnak érezte, biztonságosnak.

– Hiányoztál Lackó-mackó – borzolta meg a kisfiú haját. – Jól érezted magad Lizával?

– Társasoztunk egész este.

– Azt hittem, később jössz – húzta fel a szemöldökét Liza. Farmert és fehér, apróvirág-mintás blúzt viselt.

– Így is sok volt a jóból – rántotta meg a száját Dóri. Leült Lackó mellé. – Örülök, hogy nem késtem le az esti meséről.

Lackó rávigyorgott.

– Szuper, hogy hazaértél. Senki nem mesél olyan klasszul, mint te. – Felpillantott az ajtóban álldogáló Lizára. – Te sem, Liza. Ne haragudj!

Liza elmosolyodott.

– Tudom, az anyukád a legjobb. Figyelj, Dóri, maradnék egy kicsit. Ha lefektetted Lackót, beszéljünk pár szót!

– Persze.

Dóri sejtette, hogy a randiját fogják kielemezni. Bár ezen nem túl sok elemezgetni való van. Egyvalami miatt remélte, hogy Misi valóban felhívja majd, hogy visszaadja a vacsora árát. Vagy legalább a felét.

Odafeküdt Lackó mellé a keskeny gyerekágyra egy mesekönyvvel, elrendezgette a Mancs őrzáratos takarót, elsimított néhány puha tincset Lackó homlokából.

– Milyen napod volt?

– Jó – vágta rá Lackó.

– Mi történt a suliban?

– Semmi.

– Bővebben?

– Mire vagy kíváncsi?

– Mindenre, ami veled történt – puszilgatta meg Dóri a gyerek nyakát.

Lackó hamarosan jókedvű kacagásban tört ki, bolondozás közben felcsúszott a pizsamanadrágja. Dóri játékosan elkapta a bokáját, hogy megpuszilgassa a talpát is, amikor meglátta a sípcsontján a lilás foltot.

– Lackó – simított végig rajta.

– Nem nagy ügy – húzta el a gyerek a lábát. – Csak elestem – vágta rá úgy, mintha tudta volna a következő kérdést.

– A suliban?

Lackó visszarántotta a pizsamanadrágját.

– Igen.

– Mikor?

– Szünetben. – A gyerek magára húzta a takarót.

– Hogy történt? – faggatta Dóri, és próbálta újra megnézni a horzsolás nyomát, de Lackó folyamatosan elvette a lábát.

– Anyu, nem vagyok már kisbaba. Fogócskáztunk, megbotlottam egy kőben, és elestem. Nem is fáj.

– Biztos?

Lackó határozottan bólintott.

– Biztos. Elmeséled a katicás mesét?

– Elmesélem, de előbb szeretném megnézni a sebedet. Rendben? –

Lackó engedelmesen kidugta a lábát a takaró alól, és hagyta, hogy az anyja

felhúzza a pizsamanadrágját. Dóri megszemlélte a kétujjnyi horzsolást. – Azért bekenjük. Mit szólsz?

– Muszáj?

– Gyorsabban meggyógyul. – Dóri behozta a kenőcsöt a fürdőből, és gyengéden bekente vele a gyerek bőrét. – Jól érezted magad Lizával?

– Ühüm. Tök klassz volt. Liza segített a leckében, aztán társasoztunk.

– Nem mentetek le a játszótérre?

– Nem.

– Miért nem? Fájt a lábad?

Lackó megrántotta a vállát.

– Nem azért. Csak úgy. Nem akartam. Mesélj nekem! – pislogott az anyjára álmosan.

Dóri lehúzta a pizsama szárát, betakargatta Lackót, és kinyitotta a mesekönyvet. A mese feléig sem jutott, amikor a gyerek elaludt. Dóri egy ideig hallgatta fia egyenletes szuszogását, elnézte kedves, békés arcát, majd az éjjeliszekrényre csúsztotta a könyvet. Mielőtt kiment, felkapcsolta az éjszakai fényt, aminek hatására a plafonon fluoreszkáló csillagok tompa fénnel felragyogtak a sarló alakú hold körül.

Liza már lepakolta a konyhaasztalt, megigazította a fehér damasztterítőt, visszahelyezte a rózsaszín orchideát középre. Az asztal sarkánál üldögélve várt rá, egy magazint lapozgatott. Amikor Dóri megjelent, az adott oldalnál behajtotta a hetilapot, és félretette.

Dóri sóhajtva ült le az egyik székre.

– Szerinted Lackó mindent elmond nekem, ami lényeges?

– Nem tudom. Mire gondolsz? – húzta fel a szemöldökét Liza.

– Láttad a sebet a lábán?

– Fürdéskor. Azt mondta elesett fogócskázás közben.

– Nekem is azt mondta – felelte Dóri elgondolkodva.

– Nem hiszed?

Dóri a kék foltra gondolt. A múlt hónapira. Amire Lackó szintén azt mondta, elesett. És az azelőttire, amire Lackó azt válaszolta, hogy nekiment valaminek. Miért ne hinné el, amit mond? Fel sem tételezte, hogy Lackó hazudna neki. Csak szüksége volt megerősítésre. Akkor is, ha Lackóval őszinteségen

alapult a kapcsolatuk. Úgy nevelte, hogy bármit megkérdezhet tőle, és ő őszintén válaszol a kérdéseire. Kérdezett is. A világról. A felnőttekről. Az apjáról. Lackót minden érdekelte. Dóri büszke mindig volt rá, hogy olyan okos kisfiú.

– Nem gondolom, hogy Lackó hazudik nekem. Ezerszer megbeszéltük, hogy a hazugság rossz dolog. Ráadásul butaság is, mert az igazság előbb-utóbb kiderül.

– Lehet, hogy kellene Lackónak egy férfiminta az életébe – dőlt előre Liza.

Dóri az asztalterítővel játszott.

– Ott van neki az apám.

– Igen. Az teljesen jó, hogy sokat találkoznak. De mégsem az apja.

– Más gyerekeknek sincs apjuk.

– De Lackó rendkívül érzékeny gyerek. Érzékenyen reagál a hangulataidra. És ezzel nem azt akarom mondani, hogy ez baj, egyszerűen annyi a helyzet, hogy kéne neki egy apakép. Szerintem. Vagy valami ilyesmi – bökte ki Liza.

– Vagy valami ilyesmi? Mit akarsz ezzel mondani?

– Hogy nem Tibor. Hanem egy hús-vér, kézzelfogható valaki. Aki mellette áll.

Lizával tucatszor lefolytatták már ezt a beszélgetést. Dórit frusztrálta, hogy a legjobb barátnője sem értette meg.

Hát kire számítson az ember, ha nem a legjobb barátjára?

– Kevés vagyok neki? – kérdezte lehangoltan.

– Nem ezt mondtam.

Dóri beharapta a száját.

– Mondd, Liza, rossz anya vagyok?

– Istenem – Liza egy mozdulattal átölelte, megsimogatta a haját. –

Dehogy vagy rossz anya! Nagyon jól csinálod! Márminthogy ha lehet az anyaságot igazán jól csinálni.

– Annyira szeretném, de én sehogyan sem tudom elég jól csinálni – szontyolódott el Dóri. – Valahogy minden olyan messze van a tökéletestől.

Liza elhúzódtól, és érdeklődve nézte.

– Mert ki mondja meg, mi a tökéletes? – kérdezte. – Na, mesélj inkább, milyen ez a Misi?

– Felejthető. Te tuti sokkal érdekesebbet olvasol.

Liza odapillantott az újságra. Dóri esküvői képet látott az oldalon, középen cikkcakkos vonallal elválasztva, úgy illesztve, mint a filmekben, amikor elválnak a szerelmesek útjai. Elég hatásvadásznak tűnt.

– A bulvár mindig izgi. Most éppen Edelényiék. Tudod. Az álompár, akik szétmentek néhány éve.

– Szerinted hány álompár megy szét évente? – húzta fel Dóri a szemöldökét. – Ha én azt mind számon tartanám, nem lenne időm a saját életemre.

Sosem vett pletykalapokat, alig követte nyomon a sztárok magánéletét. Csak ha valami magazinműsor vagy talkshow előzetesében az orra elé tolták. Nem túlzottan érdekelte az ilyesmi. Mások boldogságát nem irigyelte, a szakítások pedig hidegen hagyták. Ilyen az élet, sztárkörökben is előfordul. Ettől aztán neki nem lett jobb.

– A szívdőglesztően jóképű exfocista meg a szexistennő felesége. Rémlik? – lebegtette meg a lapot Liza.

Dóri végre elmosolyodott.

– Ezek mind olyan egyformák. Nem tűnt még fel? A szívdőglesztően jóképű meg a szexistennő. Mintha futószalagról jönnének le.

Liza felnevetett.

– Mondasz valamit.

– Különb is! Te az álompasival élsz – figyelmeztette barátnőjét Dóri. – Észre sem szabadna vened, hogy egy férfi szívdőglesztően jóképű.

– Hűséget fogadtam, nem vakságot – kacintott Liza, miközben ellőtte az unalmasan klisé szöveget. Megpaskolta az újságot. – Edelényi Szandra vég nélkül tud újat mondani. Olyan kiábrándító, amiket mesél a csodapasiról. Akarod elolvasni? – húzta a lapot Dóri felé.

– Kösz, éppen elég kiábrándító estén vagyok túl, felesleges tetőzni szaftos történetekkel.

– Pedig rád is vár valahol az igazi – válaszolta Liza hittel.

– Nekem Tibor volt az igazim.

– Baromság – legyintett Liza.

– Csak azért mondd, mert neked szerencséd van Benivel. Az is micsoda szerencse, ahogy megtaláltad.

A középiskolában szó szerint egymásba koccantak a folyosón. Mint valami romantikus filmben. Szerelem volt első látásra.

– Éppen ezért hiszem, hogy bárki megtalálhatja az igaziját. Csak jókor kell lennie jó helyen – erősködött Liza.

– És ez szerinted olyan egyszerű?

– Annak kéne lennie.

Dórinak akkor is fájt ez a megjegyzés, ha tudta, Liza csupán azért érzi a társkeresést ennyire egyszerűnek, mert ő olyan könnyedén összeakadt Benivel. Annyira könnyedén, természetesen alakult a kapcsolatuk, mintha mindig ismerték volna egymást. Ha Dóri rájuk nézett, tényleg elhitte, hogy lehet minden ennyire egyszerű. Talán ő csinál valamit rosszul.

Vehemensen az újságra bökött.

– Mert nyilván nekik is olyan egyszerű.

– Gondolom, nem illettek össze – vont vállat Liza. – Neked meg könnyebb lenne, ha nem Tiborról ábrándoznál még mindig. Ideje lenne átlépned rajta, és meglátnod a többi férfit.

– De ha egyszer egyik sem olyan, mint ő.

– Hahó! Fogd fel végre, hogy lelépett. Örökre. Ha mindenkiben őt keresed, egyedül maradsz.

– Nem vagyok egyedül. Itt van nekem Lackó.

– Aha. Az klassz. Ezek szerint hiába beszélek. Mesélj már valamit a randidról! Milyen a fickó? – dőlt előre Liza a könyökére támaszkodva, kíváncsian.

– Húsevő.

Liza bohókásan elfintorodott.

– Szerinted hány vegetáriánus férfi szaladgál a világban?

– Fogalmam sincs, én örülnék, ha végre találkoznék eggyel.

– Egyébként? – faggatta tovább Liza. – Rendesen viselkedett? Udvariasan? Nem nyomult?

– Fel akart jönni egy desszertre, mellesleg otthon hagyta a pénztárcáját. Ami nem lett volna baj, ha nem iszik meg két üveg horrorárú pezsgőt, és nem rendel magának kétszemélyes tálat, amit aztán hazavisz. Természetesen.

Liza szelíden megfogta Dóri kezét.

- Lehetett véletlen.
- Azt ígérte visszaadja.
- Akkor lesz második randi? – csillant fel Liza szeme.
- Úgy tűnik.

Dóri azért nem örült ennek annyira, mint Liza. Misivel semmi nem ment természetesen és könnyedén. Őt frusztrálta, és legszívesebben örökre elfelejtette volna.

3. fejezet

Szombat délután általában Dóri átvitte a szüleihez Lackót. Remélte, a gyereknek jót tesz egy kis nagymamái törődés meg nagypapai odafigyelés.

Ahogy megérkeztek, Lackó eltűnt a hátsó kertben a kis barna, foltos keverék kutyaival.

– Összejött a randi Misivel? – ölelte meg az anyja Dórit a kapuban.

– Húsevő – morogta Dóri.

– Apád meg én is húsevők vagyunk, még sincs kifogásod ellenünk. Találok még?

– Őszintén remélem – húzta a száját Dóri.

Arra a pénzre nagy szüksége lenne. De nem akarta mindezt a szülei nyakába zúdíttatni. Nyilván ők is azt mondanák, hogy Misi véletlenül felejtette el magával hozni a pénztárcáját, ami természetesen teljesen hihető. Viszont az anyagi gondjairól nehezebb beszélni velük. Felnőtt nő. Meg fogja oldani a nyaralást. Hiszen a bútorfelújításai iránt egyre több az érdeklődés. Egyre több munkát kap. Hamarosan talán belevághat a saját vállalkozásába, és nem kell a szüleitől függnie. Nem mintha nem lenne kényelmes a családi régiségkereskedésben dolgozni, de az utóbbi időben felfigyelt rá, hogy egyre nagyobb terhet ró a kisvállalkozás a szüleiére. Már nehezen termelik ki három ember bérét. Dóri ezért sem akart panaszkodni. Kereste a megoldásokat. Leginkább saját lábára akart állni. Minden téren. Elhatározta, hogy többé nem hagyja, hogy a szülei randipartnereket szervezzenek neki. Akármennyire is jót akarnak, Dórinak egyre kínosabbá vált a dolog.

– Akkor mégsem volt annyira gáz ez a Misi? – kacsintott rá az apja, és mackós ölelésébe vonta. Dóri odabújt hozzá.

– Beszélhetnénk inkább másról?

Az apja elengedte.

– Oké, ha neked ez kellemetlen. Nem kíváncsiskodunk többet.

– Kösz, apukám!

– Hiszen még semmit sem mesélt – kotnyeleskedett Dóri anyja.

– Hagyd már békén – kérte szelíden a feleségét az apja. – Nem látod, hogy nem akar erről beszélni?

– De miért nem? Amikor annyira kíváncsi vagyok. Ez a Misi annyira jól szituálnak tűnik. Független. Gyereke sincs. Tökéletes minden szempontól.

– Akkor randizz vele te! – vágta oda Dóri morcosan.

– Nekem itt az apád! – háborgott az anyja.

Dóri apja csendesen kuncogott, miközben a nappali felé indultak.

– Minden rendben a kölyökkel? – kérdezte. – Nagyon szótlan.

– Talán neked jobban megnyílik. Tudod, férfi a férfival – sóhajtotta Dóri.

– Ezért kéne ennek a gyerekeknek apa – paskolta meg a karját az anyja. – Egy fiúnak apára van szüksége.

– Kösz, hogy te is azt erősíted, hogy kevés vagyok hozzá – rántotta el a karját Dóri.

– Nem azt mondtam, csak hát fiú. Szerintem nem tesz jót neki, hogy agyonfélted.

– Mert ha lenne apja, akkor nem félténém, ugye?

– Jól van! Nyugi – lépett hátrébb az anyja. – Nyugi. Majd keresünk valaki mást, ha ez a Misi nem tetszik neked.

– Anya, én ezt nem akarom! – tört ki Dóriból.

– Mit nem akarsz?

– A randikat. Meg ezeket a férfiakat. Nem is ismerem őket!

– Egyiknek sem hagysz időt kibontakozni.

– Örülnék, ha kicsit bíznátok bennem.

– Ez nem erről szól!

Az apja odalépett az anyjához.

– Akkor ne csináld – nézett komolyan Dórira. – Ha neked nem jó, akkor inkább ne. Anyádnak és nekem a te boldogságod a legfontosabb. Próbálunk segíteni, ám ha te kényszernek érzed, akkor inkább túllépünk rajta, igaz? – ölelte meg a feleségét. – Jót akarunk neked, kicsim. De csak úgy, hogy te is jól érezd magad. Majd elviszik Lackót az öcséid egy-egy hétre a nyáron. Jót tenne a gyerekeknek. Beszélj velük, biztosan vállalják.

– Nem gondolnám, hogy pont egy nyolcéves hiányzik az életükből – jegyezte meg Dóri. Egy huszonöt és egy huszonkét éves srác nyilván nem az

unokaöccsével kívánja tölteni a szabadidejét.

– Azért csak kérdezd meg – bátorította az apja.

– Ez nem változtat azon a tényen, hogy Lackónak apa kell! – szögezte le ellentmondást nem tűrve az anyja.

– Lackónak már van apja.

– És hol van, ha szabad kérdezni? – kérdezte gúnyosan az anyja.

– Nem tudom...

– Ha engem kérdezel, én nem neveznék egy olyan embert apának – morogta az anyja.

– De nem kérdezlek! – vágott vissza Dóri, és elindult kifelé.

– Hová rohansz?

– Dolgom van.

Aztán az udvaron mégis eljátszott kicsit Foltossal meg Lackóval, mielőtt elköszönt, mert nem akarta csak így itt hagyni a fiát. Induláskor hosszan megölelte, Lackó hagyta a szeretgetést.

– Szeretlek, anyu! Vigyázz magadra, amíg nem leszek veled – suttogta a fülébe búcsúzóul. Dóri teljesen meghatódott tőle, bár bántotta, hogy a gyerek sokkal boldogabbnak és kiegyensúlyozottabbnak tűnt, amikor otthagya.

Dóri a hobbijába temetkezett. A lépcsőházak alagsorában meghúzódó garázsban néhány régi bútor várta. Frusztrálta az anyjával folytatott vita, mert ismételten rájött arra, hogy az anyja mindenképpen a saját akaratát próbálja ráerőltetni, és nem ereszti, amíg be nem adja a derekát. Ráadásul rosszul esett neki, ahogy az anyja Tiborról beszélt. Nem is ismeri.

Néhány hónapi ismeretség után éppen szorosabbra akarták fűzni a kapcsolatukat. Tibor be akarta mutatni a szüleinek azon a nyáron. Azt tervezték, hogy abban az alföldi falucskában – aminek Dóri sosem jegyezte meg igazán a nevét – töltenek egy hétvégét, mielőtt továbbutaznak nyaralni. Tibor nem tehet arról, hogy éppen akkor kapott munkát Ausztráliában. Egy olyan ajánlatot, amit nem hagyhatott ki, mert biztos, hogy soha többé az életben nem várt volna rá hasonló sem. Dóri megértette. Fájó szívvel

elengedte Tibort, és megígérte, hogy utána megy, amint befejezte az érettségét.

– Ott is vannak egyetemek. De akár dolgozhatnék is – mondta Tibornak azon az utolsó délutánon egy vad szerelmeskedés után.

Tervezgették a jövőt, bár leginkább már csak Dóri beszélt. Tibor nagyokat hallgatott. Dóri a mai napig úgy érezte, hogy a férfi kicsit aggódott az utazás miatt.

Milyen kár, hogy nem osztotta meg akkor a gondolatait velem. Annyira távolinak tűnt már. Elérhetetlennek.

Aztán valóban elérhetetlen lett.

Dóri magát okolta emiatt, mert hagyta, hogy a szülei lebeszéljék. Hagyta, hogy az anyja rábeszélje a távkapcsolatra. Azt mondta, ez igazán próbára teszi majd a szerelmüket, és ha kibírják ezt a néhány évet, akkor biztosan egymásnak szánta őket az ég. Dóri csak tanuljon itthon. Meglátja, megerősödik a szerelmük.

Dórié megerősödött. Olyannyira, hogy azóta is Tiborral hasonlított össze minden férfit. Mindenkiben azt az első nagy szerelmet kereste, amit Tibor mellett megtapasztalt. Az első látásra szerelmet, azt a szívdobogást, azt a mindent elsőprő boldogságot, amit tizennyolc évesen átélt.

Tibor viszont nyilvánvalóan nehezményezte, hogy Dóri így lemondott róla. A férfi biztosan nem értette, hogy ez nem lemondás volt részéről. Sokkal inkább megfutamodás. Gyávaság. Dóri azóta sem tudott megbocsátani a szüleinek – főleg az anyjának –, amiért visszatartották.

Miattuk nem vette fel Tibor azon a szeptemberi esős napon a telefont. És utána sem. Soha többé. Dóri el sem tudta neki mondani, hogy kisbabát vár. Megírta sms-ben, de hibát dobott a rendszer. Mintha megszűnt volna a telefonszám. Tibor telefonszáma. Egy szeptemberi napon történt az is, hogy hiába kereste a férfit a közösségi oldalakon, nem találta meg többé.

Lizán kívül nem voltak közös ismerőseik. Tibor azt vallotta magáról, hogy magányos farkas típus, neki nincsenek barátai. A családja is vidéken. Valóban szívbemarkolóan magányos fiúnak tűnt.

Miután Dóri elvesztette a kapcsolatot Tiborral, teljesen magába fordult. Csak Liza állt mellette. Ő volt az egyetlen, akinek

megfordult a fejében, hogy Tibor talán azért tűnt el nyomtalanul, mert baleset érhetett. Felhívták a kórházakat, kiírták a közösségi oldalra, hogy keresik Kollár Tibort. Jelentkezzen, aki tud róla valamit. De Tibor nyomtalanul tűnt el. Senki nem tudott róla. Talán Ausztráliában történt vele valami. Dóri nem tudhatta bizonyosan, mégis remélte, hogy Tibor jól van.

Mostanában Dóri ritkábban keresett rá a férfi nevére. Kevesebb időt töltött a közösségi oldalakon. Inkább Lackóra fordította azt a kevés szabadidejét, ami maradt.

Ezen a szép tavaszi délutánon, hogy elterelje szomorú gondolatait a múltból, a garázsban először Kati néni kis éjjeliszekrénykéjének látott neki. Dóri rózsaszínű, rövid kertésznadrágot vett fel, és azt a fehér topot, amit általában a felújításhoz viselt. Mindkettő tele volt apró festékpöttyökkel, de nem zavarta. Kontyba csavarta a haját, apróvirágos, színes kendőt kötött a fejére, mielőtt nekilátott. Zenét kapcsolt, néha apró tánclépéseket tett, ahogy haladt az alapozással. A csiszolást, a javítást a múlt héten megejtette, a zsanérok és a fogantyúk az egyik polcon száradtak, várva, hogy újra díszbe öltöztessék a szekrénykét.

Dóri most teljesen elemében érezte magát, igazán önmaga lehetett. A zene és a kreatív tevékenység felszabadította, energiával töltötte fel, elfeledtette vele a rossz dolgokat. Lackó biztonságban van a szüleinél, azzal töltheti a szabadidejét, amit igazán szeret. Vajon egy férfi mellett megengedhetné ezt magának? Hiszen Misi is leszólta a hobbiját. Valószínűleg nem nézné jó szemmel, ha órákat töltene idelelt a garázsban egyedül, valami olyasmivel, amit ő semmire sem tart, ám ami Dórinak mindennél fontosabb.

Vajon Tibor – ha most itt lenne mellette – támogatná? Megértene?

Ez nem is kérdés.

Empatikus, kedves fiú volt. – Dóri magában elmosolyodott az emlékeken. – *Azért illettünk olyan tökéletesen egymáshoz.*

Vajon létezik olyan férfi – Tiboron kívül –, aki támogatná? Akit ugyanúgy boldoggá tenné egy felújított bútor? Vagy csak az út, ami oda viszi? Maga a kreatív tevékenység?

Muszáj elfogadnia valakit, aki őt nem fogadja el, úgy, ahogy van? Aki lenézi a hobbiját? Ez azt jelenti, hogy túl magasra tette a léceket? Túl sokat kíván, ha egy vegetáriánus, elfogadó férfira vágyik? Elégedjen meg kevesebbrel?

Hódoljon be, éljen olyan életet, ami nem teszi boldoggá, csak hogy Lackó boldog lehessen? És vajon Lackó boldog lenne, ha ő nem?

Este Dóri rákeresett Tibor nevére a közösségi oldalán, de azon kívül, hogy több tucatnyi találatot feldobott az alkalmazás, nem jutott közelebb. Egyik Kollár Tibort sem ismerte.

Hogy ne érezze magát annyira magányosnak, a laptopján megnyitott egy romantikus filmet. Ezerszer látta már, de olykor jólesett újranézni, ahogy a csetlő-botló női főszereplő a végén megtalálja a romantikus lelkületű álompasit. Lehetséges, hogy az ilyen férfiak csupán a filmekben léteztek, mert Dóri életében mindössze egyetleneggyel találkozott. Jólesett hinni benne, hogy valahol ott vár rá a romantikus lovagja Tibor képében, és mint a filmekben, egyszer majd ellovagol vele a naplementében.

4. fejezet

– Edelényi! – ordított Wágner a törzshelyéről, a kétszemélyes kis sarokasztaltól, ahogy Márk belépett a kávézóba. Éppen olyan stílusban és hanghordozásban adta elő magát, mint a sportriporterek. Márk gyűlölte, amikor ezt csinálta, folyamatosan összevesztek, persze céltalanul, mert Wágner, a helyi focicsapat sztárja egy valóságos barom. – Edelényi! – folytatta azzal az éneklő hangszínnel. – Leereszkedik hozzánk, kisemberekhez. A pulthoz lép. Rendel. A szokásos hosszú kávét a lónyállal meg azzal az álcukorral. Kedves nézőink, Edelényi megint odatette magát!

– Fogd be, Wágner! Kurvára nem vagy vicces! – mordult rá Márk, majd megtette a valódi rendelését. Hosszú kávét kért kókusztejjel és nyírfacukorral.

– Ma reggel kizárólag mandulatejet sikerült szereznem – tette elé a dobozt Bandi, a pultos.

Márk a doboz után nyúlt.

– Jó lesz.

A pult végén ott ült Ditta. Márk olykor elgondolkodott, dolgozik-e egyáltalán? Van-e munkahelye? Vagy hivatásból ücsörög állandóan a kávézóban? Márk néha elvitte egy körre, de Ditta tőle sosem kért pénzt a szolgálataiért cserébe. A csinos, hosszú combú, karcsú, babaarcú szőke most is rálebbentette a szempilláját. Márk két és fél éve, amikor megismerte, még csak remélte, hogy elmúlt tizenhét. Mostanra azt is tudta, hogy huszonhárom. Tizenegy évvel fiatalabb, mint ő. Márk hirtelen rohadtul vénnek érezte magát.

Bandi elé tette a gőzölgő kávét. Márk mandulatejet lötytyintett bele, két kiskanál nyírfacukrot szórt hozzá, lassan megkevergette. Az imént jött a temetkezési vállalkozótól, sötét nadrágot vett fel meg fehér, rövid ujjú inget a fekete zakója alá, hogy megadja a tiszteletet az öregnek. Legalább ebben a néhány napban, a temetésig. Persze tök mindegy, ha farmert vesz fel pólóval, az öreg már úgysem látja, és Márk komolyan leszarta, mások mit gondolnak, maga miatt tartotta fontosnak.

– Szóval elment az öreg. – Bandi együttérzően könyökölt a pult túlsó oldalára.

– Vigyél Dittának is egy kávét – dobott egy ezrest a pultra Márk.

– Köszí, szívi – csicseregte Ditta a pult másik feléről.

Márk felé biccentett.

– Mi lesz azzal a hatalmas vagyonnal, amit felhalmozott? – kérdezte egy rekedtes hang az ajtó melletti asztaltól.

– Felesleges aggódnotok érte, elrendezett mindet – kortyolt Márk a kávéjába.

– Fogadjunk, hogy felbukkan néhány régi nője, előhúznak valahonnan egy gyereket. Nagy nőfaló hírében állt az öreg. Ész nélkül szórta a magot mindenfelé.

Márk a pultra támaszkodott, végignézett a kávézó asztalánál üldögélő néhány alakon. Úgy tűnt mindannyian pletykára éhesen várják a választ.

– És? – fortyant fel. – Van hozzá bármi közötök?

Nem akarta, hogy az öreg életén csámcsogjanak. Ez annyira méltatlan és megalázó lenne. Persze az öreg már nem tudná, de Márk akkor sem akarta, hogy vele foglalkozzanak.

– Nyugi már! – hajtotta fel az italát Wágner. – Mindössze kíváncsiak vagyunk. Te biztosan többet tudsz erről az egészről, Edelényi.

– Semmit sem tudok, éppen elég bajom van anélkül is, hogy egy halott ember múltján és végrendeletén csámcsogjak.

Valaki felröhögött az asztalok mellől.

– Azt meghiszem. Az asszony megint jól befűtött neked.

– Most komolyan – vizslatta az arcát Wágner. – Annyira hangoztatja, hogy a te gyereked, hogy kezd ez az egész rohadt büdössé válni. Néha azért megnézed a fiadat? A tied egyáltalán?

– Neked nem mindegy? – morrant Márk.

– Kurvára rosszul teszed, ha hagyod ezt az ámokfutást, amit csinál. Menj oda, és tedd helyre.

– Két pofon után majd megjön az esze.

Márk hitetlenkedve nézett végig rajtuk. Most komolyan úgy néz ki, mint aki nőket ver?

– Befognátok végre? – emelte fel a hangját.

- Nem lehetsz ekkora papucs!
- A fénykorodba' sokkal tökösebb csávónak tűntél!
- Az a nő lealázott az egész ország előtt, amíg te itt babusgattad az öreget.

Márk felhajtotta a kávéját.

– Leszarom – morogta. A kézfejjével letörölte a száját. – Kurvára leszarom ezt az egészet – indult el kifelé.

– Persze, te nyugodtan leszarhatod! – kiáltott utána nagy pofával Wágner. – Amit Szandra elvett tőled, háromszor annyit hagyott rád az öreg Mészáros. Sosem fociztál volna össze annyit.

Márk keze ökölbe szorult.

– Fogd be a pofád, és foglalkozz a saját dolgoddal! – Megfordult, tett egy lépést Wágner felé.

Wágner leugrott a székről, a mosdó felé iramodott.

– Nyugi, Edelenyi! Besokalltál az elmúlt néhány naptól! Nyugi! Vegyél vissza! Dobjon neki valaki egy piros lapot, állítsátok már ki!

Márk megrántotta a száját. Wágner tényleg barom. Nem ér annyit az egész, hogy ismételten összeszólalkozzon vele, főképpen most nem, amikor az öreg halála miatt felgyűlt benne a feszültség.

Ditta keresztbe fonta a lábát, előredőlt a pulton. Csodás mellei majd kiestek a dekoltázsából.

– Később beugrom hozzád egy italra – mosolygott sokat ígérően.

Márk bólintott, mielőtt kilépett az utcára. Csendesen szemerkélt az eső. Még ez is! Felhajtotta a gallérját, behúzta a nyakát. Szar egy nap, meg kell hagyni. Mi a fenének jött ide, amikor tudta, hogy Wágner itt lébecol délutánonként? Pusztán szüksége volt egy kávéra, és azt hitte, társaságra is.

Baromság. Rossz ötlet volt.

Oththon első útja a nagy diófa alatt álló kutyaházhoz vezetett. Zsivány előrenyújtóztatott lábára hajtott fejjel pislogott fel rá, és Márk észrevette, hogy ismételten nem nyúlt az odakészített ételhez. Lehajolt hozzá, megsimogatta a vizsla fejét.

– Nekem is hiányzik – suttogta. – Hidd el, tudom, mennyire szar az élet. Nálam jobban senki nem tudja, de nem mehetünk mind utána, bármennyire is szeretnénk. – Belemarkolt a kutya táljába, a tenyerén nyújtotta elé a zselés eledelt. – Egyél!

Zsivány végre felemelte a fejét, lassan megnyalta Márk tenyerét. Mindennap egyszer eljátszották ezt, amíg a kutya meg nem ette az odakészített ételt.

– Jól van – duruzsolt Márk a kutjának. – Nem lesz semmi baj!

Miután sikerült megetetnie Zsiványt, a kert végében álló kis kertészlakban végre lerángatta magáról az inget, a nadrágot, sortot vett fel, és lement az alagsorba. Hangos zenét kapcsolt, aztán vagy egy órán át püfölte a zsákot, hogy kiadja magából a feszékót.

Csak akkor ment vissza, amikor már szakadt róla a víz, és alig kapott levegőt. Legalább az agya kitisztult, sikerült néhány percre megfeledkeznie az öregről, a temetésről, Szandráról, meg a kisváros nyomasztó hangulatáról.

Miért van az, hogy itt mindenki jogot érez rá, hogy belefolyjon a másik ember életébe, és jobban tudja, mi a jó neki? Jobb lenne lelépni innen. De vajon Pesten jobb lenne? Ott nem éppen ugyanilyenek az emberek? Ott biztosan hamarabb megtalálnák a sajtósok, tuti nem úszná meg anélkül, hogy rászállnának.

Addig folyatta magára a hideg vizet, amíg már vacogott a foga. Újra visszatért a tagjaiba a feszültség. Durva törölközővel végigdörzsölte magát, majd a nyakába kanyarintotta, és kiállt a teraszra. Nézte a tavat; a kitartóan szemerkélő eső csendesen kopogott a leveleken, fodrozva pötyözte a vizet. Ránehezedett az eső illata, a pára. A mellkasára telepedett a magány, és vasmarokkal szorította össze a szívét.

Megszólalt a kapucsengő. Márk összereszt. Senkit nem várt.

Beleugrott egy kopott farmernadrágba meg egy papucsba, kislattyogott előre. Zsivány fel sem emelte a fejét a csengetésre, némán feküdt a házában, lábára hajtott fejjel, csukott szemmel.

Márk próbált nem figyelni az öreg házára, de el kellett mennie előtte, a lehúzott redőnyök előtt; maga előtt látta az odabent üresen álló szobákat, a gyászos, sötét csendet. Elhatározta, bárki áll a kapu előtt, elküldi. Hiba volt előrejönnie. Hagyhatta volna

csengetni, akárki is az, előbb-utóbb biztosan feladta volna, és elmegy.

Kedvtelenül nyitotta ki a nagykaput.

– Ditta – húzta fel a szemöldökét.

A lány végigfuttatta rajta a tekintetét, majd közelebb lépett hozzá, és hosszú, mélyvörösre festett körmeivel gyengéden végigkarmolta Márk meztelen mellkasát. A férfin jóleső bizsergés futott végig.

– Mondtam, hogy átugrom egy italra – bűgta Ditta, majd megnyalta vörösre rúzsozott száját. – Elfelejtetted?

Márk megfogta a lány kezét, amivel a mellkasán játszott, behúzta az udvarra, és becsapta utána a kaput.

– Bocs. Tele van a fejem!

Ditta tenyere lesiklott a mellkasáról a hasán át a farmerja elejére.

– Azt hiszem, ezen tudok segíteni.

Márk elkapta, a vizes kapuhoz nyomta. Ditta mindössze egy lenge ruhát viselt, Márk sejtette, hogy nem vett fel alá semmit. Mint ahogy sohasem. Miközben keményen megcsókolta, a ruha alatt belemarkolt a lány izmos fenekébe, hamarosan azt is leellenőrizte, hogy valóban nincs rajta sem bugyi, sem melltartó. Ditta eközben a farkát vette a kezébe, masszírozta keményre. Úgy tűnt, nincs ellenére, hogy a szemerkélő esőben, a kapuban dugja meg, és Márk nem volt semmi jónak az elrontója, megadta Dittának, amire vágyott.

A kapu ütemesen meg-megzendült, ahogy egyre gyorsabban lökte magát a lányba; Ditta a fenekébe markolva hajtotta egyre hevesebben, hangosan élvezett. Márk leszarta, ki hallja meg őket az utcáról. Különben is, kurva gyorsan vége lett.

A nyitott ablakon át friss levegő és esőillat áramlott a szobába. Ditta odasimult Márk oldalához, hosszú, szőke tincsei csiklandozták a mellkasát, ahogy a vállára hajtott fejjel pihent. Márk a tarkója alatt összefont karral nyúlt el az ágyon, percek óta bámulta a plafont. Kellemesen elfáradt, most végre pihenni akart.

Meglehet, ezúttal sikerül átaludnia az éjszakát. De úgy tűnt, Ditta nem veszi észre magát. A nő a nyakába csókolt, Márknak nem esett jól.

– Klassz, hogy beugrottál, de most jobb lesz, ha hazamész.

Ditta felemelte a fejét, hosszú haja végigsimított Márk bőrén.

– Én arra számítottam... – Márk éles pillantást vetett a lányra, Ditta megszeppenve folytatta. – Arra számítottam, hogy együtt töltjük az éjszakát.

– Sosem töltöttük együtt az éjszakát – morrant fel Márk.

– Eddig.

Márk bólintott.

– Eddig – hagyta jóvá. – És ezután sem fogjuk.

Ditta finoman körözött az ujjával Márk mellkasán.

– Ébreszthetnélek reggel lelazító szexszel – búgta. – Élveznéd.

Márk becsukta a szemét, egyetlen pillanatig elgondolkodott az ajánlaton. Régen ébresztették ilyenformán, a pusztá gondolattól is felállt a farka. Ditta persze észrevette, és rögtön diadalmasan felcsillant a szeme. Szétvetett lábakkal elhelyezkedett Márk csípőjén, forró puncijával izgató köröket írt le a farka körül.

– Hiszen te is akarod.

Naná, hogy akarta. Megragadta a lány csípőjét, magára rántotta. Újra elmerült abban a pillanatnyi gyönyörben, amit Ditta adni tudott. De csak rövid ideig sikerült kirántania a hétköznapi nyomorából.

Márk a végén félretolta a lányt, felült az ágy szélére.

– Hívok neked taxit.

Ditta lebiggyesztette a száját.

– Azt gondoltam, magasabb szintre emeljük a kapcsolatunkat.

Márk ledermedt, megütközve nézett hátra a lányra.

– Nekünk nincs kapcsolatunk, Ditta – felelte ridegen. – Mi csak dugunk! Ennyi.

Látta Ditta tekintetében felcsillanó fényből, hogy megbántotta. Mitől lett ez a lány ennyire érzékeny? Hiszen az elején lefektették az alapokat, megállapodtak abban, hogy köztük soha nem lesz több ennél. Alig ismerte Dittát, egyelőre nem is tervezte, hogy ennél jobban belefolyik az életébe. Ráadásul sosem ő ment a lányhoz, mindig Ditta jött. Kényelmes volt, eddig egyszer sem

kellett Dittát figyelmeztetnie arra, hogy lépjen le, mert ő egyedül alszik.

A fenébe. Mi változott?

Az öreg meghalt, de ez nem jelenti azt, hogy ő Dittával – hogy mondta a lány? – magasabb szintre emelné a nem létező kapcsolatukat.

Márk rendesen viselkedett Dittával, hívott neki taxit, adott neki pénzt, hogy kifizethesse, sőt még ki is kísérte a kapuig. Nem értette azt a néma dacot, amit a lányon látott: összecsuicsörített száján, merev testtartásán. El sem köszönt, rá sem nézett a taxi ablakán át.

Márk megvonta a vállát. Neki így is tökéletesen megfelelt. Átaludta az éjszakát, kipihenten ébredt.

Zsiványt nyugtalannak találta, egyfolytában a szomszéd kertje előtt szimatolt. Végre Márk hallotta a hangját is, amire lelkes csaholás válaszolt. Márk elvigyorodott, megpaskolta a kutya fejét.

– Átengedlek, ha ettől jobban leszel – jelentette be, Zsivány mintha értette volna, lelkesen megcsóválta a farkát. – Olykor valóban jól tesz egy kiadós kufirc, csak vigyázz, meg ne lássanak, mert Léna néni leszedi a fejemet, ha észreveszi, hogy felcsináltad a szukáját.

Zsivány felemelt fejjel figyelt, megmozdította a fülét.

Vajon tényleg érti, amit mondok neki? – fordult meg Márk fejében.

Csavarhúzó t vett magához, kiszedett néhány elemet a léckerítésből. Zsivány ott nyüzsgött körülötte, és amint meglátta a rést, kérdően nézett Márkra.

– Eredj, keresd meg azt a szukát – intett Márk a fejével a szomszéd felé.

Ám mielőtt Zsivány megmozdult egy fekete, hosszú szőrű keverék kutya iramodott át hozzájuk.

Márk elvigyorodott.

– Kényelmesebb, ha a nők házhoz jönnek – nyugtázta. – Ne csináljatok túl nagy rumlit, amíg nem leszek itthon.

Milán szabaddá tette magát, otthagyott csapot-papot Münchenben, és eljött a temetésre. Márk hálás volt ezért az áldozatért.

– A haverod vagyok – jelentette be Milán egyszerűen.

A temetés után néhány doboz sörrel, több tálkányi sós maggal, rántott és grillezett zöldségek tömkelegével – amelyek között akadt gomba, cukkini, padlizsán, karfiol, paprika, zellerszár – meg egy hatalmas tál salátával kiültek a kerti lak elé, és a tavat bámulták. Lukrécia és Szerénke odafeküdtek az asztal alá, Milán olykor odadobott nekik néhány pirított zöldséget, amit jóízűen elmajszoltak.

– Unatkoztál? – bökött a roskadásig telt kerti asztalra Milán.

– Alig aludtam az éjjel. Hajnalban úgy gondoltam, meghívok néhány embert az öreg közelebbi barátai közül.

– És? Mi történt? Miért nincsenek itt?

Márk nagyot kortyolt a söréből.

– A temetésen rájöttem, ahogy elnéztem azokat az embereket, hogy az öregnek nem voltak barátai. Senkije sem maradt rajtam kívül.

– Azt én nem állítanám, elég sokan ott voltak – jegyezte meg Milán, miközben jóízűen falta a tányérjára szedett zöldségeket.

– A temetésekre nem kizárólag barátok járnak.

Milán meghúzta a sörösdobozt.

– Erről semmit sem tudok – ismerte be. – Nem járok temetésekre. – Belemarkolt a kesudióba, és magába tömte. Aztán újabb adag grillezett zöldséggel pakolta meg a tányérját. – Én mindenesetre baromi éhes vagyok. Te nem eszel?

– Nincs étvágyam – ismerte be Márk.

– Ritka szarul is nézel ki. Baromira rosszat tett neked ez a néhány évnyi önkéntes száműzetés. Bár azt mondják, az embernek jót tesz a környezetváltozás, de te lehetsz az a ritka nagy kivétel.

– Végignéztem egy barát haldoklását, eltemettem. Miért vártad, hogy kicsattanó formában találj?

Először gondolt az öregre mint barátira. Bár inkább volt az apja, mint a barátja. Közel álltak egymáshoz, ebben a néhány évben talán az öreg állt a legközelebb hozzá. Ismerte a gondolatait, az életét, és néha ugyan kéretlen jó tanácsokkal látta el, de mellette állt. Bármikor meghallgatta, fordulhatott hozzá. Egymás támaszaivá váltak az utóbbi években. Nem csak ő segített az öregnek, és most elvesztette. Őt is.

– Meg azt hiszem, Szandra is rátett egy lapáttal – ismerte be Márk.

Nehezen vallotta be, hogy bántották a róla olykor fel-felbukkanó cikkek, Szandra kitalációi. Ezt csak az öreg tudta. Márk azt is elmondta neki, hogy valahol a lelke mélyén reméli, hogy a gyerek az övé. Hiszen annyira szerettek volna közös gyereket. Márk éppen ezért félt apasági tesztet csináltatni. Félt szembenézni a valósággal.

Inkább elmenekült. Az öreg tudta. Mindig azzal húzta, hogy még szereti Szandrát. Hogy vissza akar menni hozzá. Azért nem vált el eddig.

– Szandra? – kérdezte Milán fura hangsúllyal. Márk nem tudta hová tenni. – Kibuktál, amikor megtudtad, hogy együtt él azzal a pasassal?

Márk szája kiszáradt.

– Mi van?

Eddig azt hitte, Szandra a pénzen kívül – mert azért nem voltak illúziói – azért beszél minden interjúbán róla, mert arra vár, hogy visszamenjen. A bankszámlájával együtt. Ha nem ezt akarja, akkor miért emlegeti folyton? Miért nevezi meg? Miért róla beszél? Folyamatosan.

– Nem tudtad?

– Nem. – Márk felhajtotta a sör maradékát, majd összenyomta a sörösdobozt, és az asztal sarkán álló műanyag szemetesbe dobta. – Kivel?

Milán zavartan a hajába túrt. Márk sejtette, hogy neki is kellemetlen a szitu.

– Garay Áronnal.

Márk felhorkantott.

– Azzal a milliárdos médiamogullal?

– Ja.

Szandra mindig jól tudott helyezkedni. Márk már sejtette, miért lehet tele a sajtó és az összes média Szendrával.

– Te honnan tudod? – kérdezte Milánt.

– Néha összefutunk itt-ott. Úgy tűnik, egész jól elvannak. A gyerekekkel is.

Milán belemerült a macskák etetésébe, majdnem teljes testtel elfordult, Lukrécia és Szerénke meg nyervogva, hízelegve várták a következő falatot.

Márk keze ökölbe szorult.

– Befogod végre?

Milán felegyenesedett, védekezően felemelte mindkét kezét.

– Nyugi. Nem tudtam, hogy még mindig ennyire fáj. Mi a szarért nem válsz el? Lezárhatnád végre ezt az egészet. – Márk megrántotta a vállát. – Ja, értem. Nem akarsz lezárni. A gyerek miatt? Vagy mondd, mi a fenében reménykedsz?

Márk megrázta a fejét.

– Nem tudom.

– Azt várod, hogy ennyi szar után újra a régi lesz minden?

– Tudom, hogy semmi nem lesz olyan, mint régen.

– Akkor? Mondd, mit akarsz?

Márk kibontott egy újabb sört, és körbenézett a kertben. Zsiványt két napja nem látta, Léna néni sem tett panaszt. Remélte, ha csillapodik a szerelem, Zsivány visszatér az otthonába. Elképzelése sem volt, hogy megy ez kutyakörökben.

– Normális életet élni – bökte ki nehezen, mintha az olyan szégyellnivaló kívánság lenne.

– Szerinted mi a normális?

– Hát nem az, amiben most nyakig ülök, hidd el.

Milán megszorította a karját.

– Az tény. Most, hogy elvégezted a küldetésed, itt hagyod végre ezt a porfészket, és visszajössz?

– Talán.

Márk meghúzta a sört, hátha jobb lesz. De valójában nem segített. Habár a sajtó tele volt a gyerekekkel kapcsolatos találgatásokkal, Márk sosem mondta ki nyíltan az aggályait ezzel kapcsolatban. Nem mesélte el Milánnak sem a kétségeit. Egyedül az öreggel beszélt róla. Nem azért, mert nem bízott Milánban. Egyszerűen úgy érezte, ha senki más nem tudja, akkor talán nem is annyira valósak a féltelmei. Nem akart megerősítést úgy, mint az öregtől. Fontos volt az a halvány remény, hogy hátha mégis téved. Hátha az ő fia.

Tudni akarsz? Akkor menj! Tegyel érte!

Milán nem erősködött. Mindig tiszteletben tartotta, ha Márk valamiről nem akart beszélni. Sosem erőltette. Márk úgyis beszélt, amikor kikíváncozott belőle. Ez most nem az a pillanat volt. Ez az öreg napja.

Milán körbenézett.

– Hol van Zsivány? Zsiványkodik valahol?

Márk elmosolyodott.

– Úgy is mondhatjuk. Hagytam, hogy megismerkedjen a szomszédban élő helyes kis szukával.

Milán nevetve szisszentett újabb sört magának.

– A szomszédaid nem lesznek elragadtatva, ha alomnyi kutyakölyökkel kell majd vesződjene.

Márk a hajába túrt, elmosolyodott.

– Bevallom, a következményekre nem gondoltam – ismerte be. – Csak valamiképpen fel akartam dobni Zsiványt. Aggasztóan depresszióssá vált az öreg halála után.

– Éppen, mint te – jegyezte meg Milán. – Menjünk, hajtsunk fel valami nőt neked is, hátha téged is felráz.

Márk megrázta a fejét.

– Túl vagyok rajta.

– És még mindig ilyen búvalbélt fejjel jársz? Szerintem depressziós vagy.

– Mindössze fáradt – javította ki Márk. – Sok minden történt a héten. Nehéz hónapok állnak mögöttem.

Milán a barátja vállára csapott.

– Szerintem is vissza kéne menned Pestre. Neked nem tesz jó a vidéki élet.

– Visszamegyek – ígérte Márk. A tekintete megakadt Milán csuklóján, a fekete karórán. Ez nem az volt, amit az anyjától kapott.

– Hol van az Armani órád? – kérdezte Márk elgondolkodva. – Vitrinben őrzöd?

Márk is csak alkalmakkor viselte. Most felvette az öreg temetésére.

A tizennyolcadik születésnapjukra mindketten ugyanolyan ezüstszerű, Armani órát kaptak Márk anyjától. Mindössze a hátlapjára bevésett dátum különbözött. A születésük napja.

Milán megrántotta a száját.

– Nem találom – vallotta be nehezen.

– Elvesztetted?

– Fogalmam sincs. Vagy ellopták. Egy ideje nincs meg. Már mindenütt kerestem.

– Hát elég nagy kreténség, hogy elhagytad – mormolta Márk maga elé. – Nem tudtál jobban vigyázni rá? Anyám megöl, ha megtudja.

Milán komolyan félhetett Márk anyjától, mert behúzta a nyakát a vállai közé.

– Mi lenne, ha nem mondanád el neki?

Márk egészen megsajnálta a barátját. Ha ő elveszítené azt az órát, ő sem akarná, hogy az anyja megtudja.

– Eszemben sincs elmondani – nyugtatta meg Milánt. – Ha elhagytad, elhagytad. Inkább arról mesélj, mi van veled és Csillával? Tart még a nagy lamúr?

Milán felhajtotta a sörét, újabbat nyitott magának.

– Néha akkora barom vagyok.

– Gyakran – javította ki Márk

– Többször, mint kéne – vallotta be Milán. – De Csilla elviseli az összes kreténségemet. Nagyjából mint te.

Márk hátradőlt a széken, érdeklődve pillantott Milánra.

– Ha ezek után szerelmet vallasz nekem, esküszöm a tóba doblak, hogy lehűtselek. Nem igazán vagy az esetem.

Milán felröhögött.

– Baszki, te sem az enyém. Ezt én most Csillával kurvára nem akarom elbaszni. Érted?

– Rajtad áll.

– Mint ahogy a barátságunkat sem – bámult rá Milán. Márk komolyan nem értette, mit akar ezzel.

Kölyökkoruk óta haverkodtak. Utánpótlás-válogatott koruk óta. Túléltek egy viharos kamaszkort, átbuzizott, kómás ifjúkorukban is egymás mellett álltak, Milán kitartott mellette a sérülése után is. Márk kereste kevesebbyszer azóta.

– Nehéz lenne a barátságunkat végképp elbaszni – nyugtatta meg Márk. – Különben meg, ha kettőnk közül ezt valaki elcseszi, az úgyis én leszek. De nem hagynád.

5. fejezet

Dóri zaklatottan ért haza a szüleitől. Az apja éppen nem volt otthon, így az anyja kihasználta a helyzetet és ismét mindenáron be akart mutatni neki valakit. Természetesnek vette, hogy örömmel fogadja majd az új randevú esélyét.

– Megmondtam, hogy nem akarom többé!

– Dehogynem akarod. Csak még ez egyszer. Meglátod...

– Mit látok meg? – tört ki Dóriból. – Monddd, sosem lesz ennek vége?

Kérlek, anya! Tartsd egy kicsit tiszteletben azt, amit én akarok!

– Tiszteletben tartom. Csak segíteni szeretnék.

Elegem van! – durrogott a kocsiban egész úton hazafelé.

Szakadt az eső, Dóri türelmetlenül vezetett. Az Üllői út bedugult, ráadásul a kocsija lefulladt az egyik közlekedési lámpánál. Egy vadbarom, fekete terepjárós pasi, aki nyilván felsőbbrendű lénynek képzelte magát, erőszakosan rádudált, lehúzta az ablakot, és kiordított Dórinak, a női sofőröket ócsárolva. Dóri hiába próbálta kizárni a tudatából.

Esernyőt nem vitt magával. Miért is tette volna, amikor reggel hétágra sütött a nap? Így a parkolótól a lépcsőházig bőrig ázott. Csöpögő hajjal mindössze arra a néhány pillanatra állt meg, amíg magához vette a postát. Két számla és egy hivatalos levél egy bajai közjegyzői irodából.

Dóri összeráncolta a homlokát.

Mi lehet ez?

Libabőrös lett a karja. Lehűlt az idő. Dóri csak arra vágyott, hogy elmerülhessen egy kád habos fürdővízben, és ne gondoljon semmire.

Később egy forró teával letelepedett a kanapéra, meleg plédet terített magára, és elolvasta a hivatalos levelet. Azt az iratot, amelyben szigorúan közölték, jelenjen meg Mészáros Dénes hagyatéki tárgyalásán.

Dóri aprókat kortyolt a gyümölcsteából. Ki a csoda az a Mészáros Dénes? És ő miként került képbe?

Figyelmesen végigolvasta a több oldalnyi gépelt okiratot, amin ott díszelgett egy olyan név, amitől újfent nyugtalanság cikázott át az összes idegsejtjén. Dr. Kollár Tibor.

Tibor.

Dóri kezében megremegett a levél, és majdnem melléöntötte a teát. A szíve vadul dörömbölt a mellkasában, egyetlen másodperc alatt újraélte élete legszebb heteit. A terveket, amelyeket nem váltott valóra. A büntudatot, a megbánást és a legborzalmasabb magányosság érzését, amit valaha megtapasztalt.

Ez csak egy név – zakatolta az agya.

Az asztalra tette a teát, és sokáig meredt maga elé.

Véletlen. Nem számít! – hajtogatta.

Végül reszkető kézzel összehajtotta a levelet, visszacsúsztatta a borítékba. Csak harmadik próbálkozásra sikerült neki.

Berohant a szobájába, felcsapta a laptopja tetejét. Türelmetlenül járt a lába az éjjeliszekrény mellett, amíg várta, hogy betöltsön a rendszer. Most nem a közösségi oldalán próbálkozott, hanem a böngészőbe ütötte be: dr. Kollár Tibor közjegyző.

És igen! – ujjongott fel a szíve.

Igen – szontyolodott el egy hang valahol a fejében.

Ugyanannak a Kollár Tibornak a képe jelent meg a képernyőn, akit valaha ismert. Akit valaha szeretett. Akire a mai napig várt. Komoly arccal nézett a kamerába, kicsit ugyan kopaszodott a feje búbján, és megjelent néhány apró ránc a szeme sarkában, de kétségtelenül ő volt.

– Tibor – suttogta Dóri elhaló hangon.

Tibor.

Vajon miért nem jelentkezett, miután hazajött? Mi történt vele? Vajon megnősült? Családja van?

Dóri felvette a teásbögréjét, és elmerengett a kérdéseken. Nyilván azért nem jelentkezett, mert megházasodott, és boldog a feleségével. Talán gyermekei is vannak. Lackón kívül. Olyan gyerekek, akiket ismer. Akikkel együtt játszik.

Dóri szíve elnehezült. Ez lehet a magyarázat, amiért nem kereste fel, miután hazajött Ausztráliából. Miért is ne nősült

volna meg?

Dóri értette, mégsem lett ettől könnyebb.

Újra elolvasta a levelet. Újra rákeresett Tiborra. A közösségi oldalakon nem találta, bárhog is böngészte. Semmi közelebbit nem talált a férfiről.

Ezután rákeresett Mészáros Dénes nevére. Több találatot is kapott. Fiatalt, időset egyaránt. Amikor tovább szűkítette a keresést Bajára, talált valamit, ami felkeltette az érdeklődését. Idősebb, ritkás ősz hajú, szikár arcú, szigorú tekintetű, öltönyös üzletember kinézetű öregember képét. Elolvasta a férfi érdekeltségeit, amelyeket néhány évvel ezelőtt eladott, de így sem került közelebb a megfejtéshez.

Miért hívtak be Mészáros Dénes hagyatéki tárgyalására? Mi közöm van nekem ehhez az emberhez?

Talált néhány cikket egy fiatalabb bajai Mészáros Dénesről is, aki közúti balesetben hunyt el. Huszonhárom évvel ezelőtt. Talán a fia, vagy az unokája lehetett az idősebbik Mészáros Dénesnek. Dóri akkoriban négyéves volt.

Csapongva keresett valami használhatót, de nem igazán találta meg az összefüggést.

Semmit nem talált, így teljesen nyilvánvalóvá vált számára, hogy tévedés történt. Sosem hallotta ezt a nevet, sosem látta ezt az arcot, köze nincs ehhez a világvégi kisvároshoz.

Talán Tibor intézte így? Tibor akar így üzeni neki? Találkozni vele? Persze egy másik ember halálát ürügyként használni egy találkozóra kicsit morbid. De mi más oka lehetne ennek a levélnek? Semmi más nem indokolja ezt a levelet. Nincs benne egyetlen ismerős momentum sem, csakis Tibor neve.

– Tibor intézte így – esett le neki a nyilvánvaló.

Találkozunk!

Dóri egész lényét átjárta a boldogság. Teljesen figyelmen kívül hagyta, hogy ez egy hivatalos levél hagyatéki tárgyalásra.

Nem mindegy? Ha egyszer találkoznak?

Körbetáncolta a szobát.

– Találkozunk! – ujjongott. – Tibor megtalált engem. Újra találkozunk. Elmondhatom...

Visszahuppant a kanapéra és az ablakra meredt. A lehúzott redőnyön kopogott az eső, és odakint hangosan megreccsent az ég. Dóri összerezzent.

Elmondhatom neki? Ennyi év után? – kérdezte magától.

Tudnia kell... Igen. Elmondom. Majd... elmondom.

6. fejezet

Márk a közjegyzői hivatal előterében ült.

Vagy várótermek hívják? – morfondírozott magában. Aztán elvetette a gondolatfoszlányt, mert az annyira egészségügyi, és rögtön felbukkant lelki szemei előtt a kórház meg az öreg.

Bár túl lennének ezen az egészen, akkor talán végre újra tudna aludni, nem folyamatosan az öreg járna a gondolataiban. Persze számított rá, hogy behívják a hagyatéki tárgyalásra, mert Dini bá' figyelmeztette, mik a tervei, de meghalt, mielőtt Márk érdemben tiltakozhatott volna. Bár kétsége sem maradt afelől, hogy az öreg akkor sem módosított volna a végakarátán, ha tovább él.

Márk hátradőlt a fotelben, a szemközti falat elfoglaló festményt bámulta. Nem ismerte fel a tengerparti naplemente alkotóját, mert a kép annyira semmitmondóan festett, mint amiből tizenkettő egy tucat. Talán nem is egy híres festmény.

Szándékosan korábban jött, mert kíváncsi lett az öreg lányára.

Az anyja vajon beszélt neki Dini bá'ról? Szandra el fogja mondani a gyerekeknek? Egyáltalán mit fog neki mondani, ha felnő? Mit mond most, ha a gyerek az apjáról kérdez? Kérdez egyáltalán egy kétéves ilyeneket?

Márk két tenyerével végigsimított az arcán. Az öreg hagyatéki tárgyalásán nem akart Szandrára gondolni. Akkor sem, ha amúgy folyton rá gondolt mostanában.

Bíró Dóra. Ő vajon kinek a nevét viseli? Az anyját?

Márk a farmerjába törölte a tenyerét, majd türelmetlenül a karórájára nézett. Még hat perc. Meg kell hagyni, nem sieti el a dolgot.

Az egyik ajtó mögül mocorgás hallatszott, majd kinyitották, és népesebb család vonult ki rajta. Egyesek némán, mások könnyedén társalogva. Márk figyelte őket, egészen addig, amíg újra üres nem lett az előtér. Aztán az iroda ajtóban megjelent egy rövid szoknyás, felkontyolt hajú nő, Márk leplezetlenül végigbámult rajta. Gyengéi voltak a rövid szoknyás hivatalnoknők. Ráadásul ez a lány rendkívül csinosan festett: hosszú, izmos combja kivillant a szürke, rövid szoknya alól, karcsú vádlija megemelkedett magas sarkú, fekete cipőjében.

Körbenézett az üres teremben, majd Márkra pillantott, kérdően felvonta finom ívű szemöldökét.

– Mészáros Dénes hagyatéki tárgyalására jöttem – válaszolta Márk a néma kérdésre.

A lány biccentett.

– Kis türelmét kérem. A közjegyző úr azonnal fogadja. – Ezzel a lány fogta magát, és megfordult. Karcsú derekára simult a blúza, nem túl széles csípője ringott, ahogy távolodott. Márk a fenekén legeltette a szemét, és azon gondolkodott, hogyan fűzze be a tárgyalás végén. A farka megrándult a nadrágjában a gondolatra. Márk elvigyorodott. Legyen valami jó is ebben a rohadt napban végre.

Hangos női cipősarok-kopogás térítette vissza a jelenhez. Felkapta a fejét, és az előtérbe betoppanó nőre nézett. Azonnal megismerte a képről, és mindjárt rájött, hogy igazat mondott az öreg, a lány valóban nem az esete. Az a kicsike, aki itt hagyta, annál inkább.

– Jó napot kívánok! – köszönt a nő udvariasan.

Márk tekintete megállapodott az arcán. Igazából hiba lenne csúnyának mondani, mert szabálytalan vonásaival, csontos orrával, széles szájával és kék szemével sokkal inkább tűnt különlegesnek. Első pillantásra elég harmonikusnak találta a hibáival együtt, de Márk hiába kereste, nem fedezte fel benne az öreg vonásait.

– Jó napot! – köszönt visszafogottan.

Mi van, ha nem is a lánya? – fordult meg Márk fejében a gondolat. Aztán megrántotta a száját. Végére nem mindegy neki?

– Nem tudja, szólítottak már Mészáros Dénes hagyatéki tárgyalására? – toporgott a nő hosszú fehér szoknyájában, ami leomlott széles csípőjén.

Azért annyira nem alacsony, mint hittem a képek alapján – állapította meg Márk. Ott sokkal apróbbnak tűnt. Vagy a cipő teszi?

– Még nem kezdték el – mormogta. Azon vette észre magát, hogy a nő telt, gömbölyű melleit bámulja, és nem érti, miért rejti el azokat a csodás halmokat ilyen ronda, előnytelen ruhadarabbal. Rettenetes ez a bő, ingerű felső, főleg ezzel a szoknyával.

Ennek a nőnek nincs tükre? Vagy egyszerűen semmi önkritikája, hogy ilyen rettenetet képes magára venni?

Dóra észrevehette, hogy a mellét bámulja, mert elfordult, és az egyik csukott ajtóra függesztette a tekintetét.

– Akkor jó. Kicsit elkéstem. Korábban terveztem ideérni, de a GPS elnavigált a városban. Sosem jártam erre.

– Pedig szép város – válaszolta Márk kis szünet után.

– Nem vitatom.

A nő hosszú, dús barna haja a hátára omlott, egészen a derekáig ért, így Márk semmit sem látott a hátából, és mivel elfordult, már az arcából sem.

Dóra az ajtót bámulta, majd a karórájára pillantott:

– Biztos benne, hogy nem hívtak be senkit?

– Teljességgel biztos.

– Elnézést, ha sokat locsogok – fordult hátra, zavart mosollyal a szája sarkában. – Zavarban vagyok, így kompenzálók.

Márk önkéntelenül viszonzta a mosolyt. Végre kinyílt az ajtó, megjelent a kis tündérke.

– A közjegyző úr várja önöket.

Dóra jól érzékelhetően lefagyott. Értetlenül bámult Márkra.

– Vár... minket? – kérdezte nehezen. Mint aki nem erre számított.

Tényleg? Mire számított? – fordult meg Márk fejében.

Aztán rájött, hogy neki édes mindegy, mire számított Dóra. Inkább a lányra koncentrált. A legelbűvölőbb mosolyát villantotta rá, és hamiskásan kacshintott felé. A lány nem jött zavarba, könnyedén visszamosolygott, és amikor Dóra bement előttük, finoman megérintette Márk karját. Talán egy pillanatig tartott az egész, de Márk mindenképpen pozitívként könyvelte el. Vonzódik a kicsike, ez jó jel, neki meg be kéne újítani valakit Ditta helyére. Vagy mellé. Végteére is mindegy, az a lényeg, hogy másra vágyott. Ditta az öreg halála óta borzasztóan fárasztotta a hisztijeivel, meg azzal, hogy komolyabbra akarta fűzni a viszonyukat. Márk sosem árult zsákmacskát, már az elején megmondta, nincs szüksége komoly kapcsolatra.

Akkor úgy tűnt, Ditta megértette, az öreg haláláig rendben is ment köztük minden. Most meg hirtelen összeköltözésre vágyik,

reggeli szexre, közös programokra. Ha így folytatja, legközelebb házasság, meg gyerekek miatt fog nyervákolni. Márknak a háta közepére sem hiányzott ekkora teher. Ja, és ami nem mellékes, még el sem vált. Néha kurvára elege volt a nőkből. Miért ilyen komplikált mindegyik? Ő egyenesen megmondta, mit akar, erre Ditta hátulról mellbe támadta. Folyamatosan kettőjükéről álmodozott.

Ráadásul dugás helyett.

A közjegyző hatalmas ovális asztal egyik végén foglalt helyet, mire Márk visszatért a gondolataiból, már az öreg lányával bájcsevegett.

– A táncos lábú Bíró Dóri. Bevallom, reméltem, hogy te leszel az. Márk felvonta a szemöldökét.

Te jó szagú, szent szar! Milyen szöveg ez? Táncos lábú Bíró Dóri? Ezek ismerik egymást?

Az öreg lánya nyaktól fülig elvörösödött. Zavartan a szoknyája elejét simogatta.

– Kérlek, ne nevezz így – suttogetta. Fiatalnak és annyira meghatódottnak tűnt, mint egy naiv kamaszlány az első igazi randiján.

– Mondd, te is remélted, hogy újra találkozunk?

Hát ez mekkora kretén – gondolta Márk.

Leült az asztal egyik hosszabb felén a közjegyző mellé, szemben a sarokban elhelyezkedő lánnyal, aki a számítógép előtt keresztbe font lábbal üldögélt, és őt nézte. Márknak tetszett a kilátás, úgy tűnt a közjegyzőnek is megfelel ez a leosztás, így aztán hagyta hódítani, ha az öreg lánya csípi ezt a szöveget. Szánalmas a fickó.

– Én azt hittem... – rebegette Dóra alig hallhatóan a kezét tördelve, ám nem fejezte be a mondatot.

Mit hitt? Most komolyan?

– Foglalj helyet – mutatott a közjegyző az egyik székre Márkkal szemben.

Dóra leült. Pontosan úgy, hogy eltakarta Márk elől a lányt. Márk egy pillanatig hagyta, hogy beborítsa a könnyű

gyöngyvirágillat, majd simán átült a mellette jobbra elhelyezkedő székre, így kissé távolabb került a közjegyzőtől is, aki vagy a papírjait rendezgette, vagy éppen az öreg lányát stírölte.

Dóra kérdőn pillantott rá. Márk úgy döntött, nincsenek olyan jóban, hogy bármilyen elfogadható kifogást keressen. A karikagyűrűjével játszadozott, nem zavarta, hogy Dóra felfigyelt rá. Úgy tűnt, a lánynak a sarokban nem esett le, pedig a terv részét képezte az is, hogy jelezze, nem független.

Dr. Kollár Tibor visszafogott, hivatalos hangnemben elhadarta a papírjából az öreg összes vagyonát. Habár a pénz nem szerepelt a listán, Dóra állta így is egyre lejjebb esett, a lány egyre előrébb hajolt, ahogy figyelt. Nyilván tudta, hogy ez mind az övé lesz.

– Ne haragudj, hogy közbevárok – szólalt meg, amikor a közjegyző végre levegőt vett –, megtudhatom, mit keresek én itt?

Márk felvonta a szemöldökét. *Ez valami vicc?*

Kollár Tibor hátrasimította a haját.

– Örökösként vagy jelen, akit Mészáros Dénes név szerint megemlített a végrendeletében.

– De miért említett meg engem? Soha nem is találkoztunk. Lehetséges, hogy ez tévedés?

– A tévedést teljességgel kizárom. Mindig rendkívül körültekintően járunk el hagyatéki ügyekben.

– Okkal van itt – jelentette be Márk szigorúan.

– Mégis milyen okkal? – fordult felé Dóra, és kissé előre is hajolt, ahogy érdeklődve vizslatta Márk arcát.

– Mit gondol? – kérdezett vissza Márk ingerülten.

A közjegyző ismételten a papírjaiba temetkezett.

– A házat Bíró Dóra örökli.

Dóra összeráncolta a homlokát.

– Örököltem egy házat? – kérdezte úgy, mint aki képtelen felfogni, mint aki nem is érti, miként történhetett vele ilyesmi.

– Így van. Itt áll feketén-fehéren. Edelényi Márkuszé pedig a haszonélvezeti jog – folytatta Dr. Kollár Tibor kitartóan.

Dóra megint közbekotyogott.

– Haszonélvezeti jog?

Micsoda idegesítő, minden lében kanál nőszemély!

Nyilvánvalóan fogalma sem volt erről az egészről. A jelenlévők pedig figyelmen kívül hagyták a kérdéseit.

– Ezen kívül Edelényi Márkusznak tíz évig elővásárlási joga van a házra.

Márk kiejtette kezéből a gyűrűt, ami rövid pörgés után elhasalt az asztalon.

– Elővásárlási jog? – Márk elkapta a gyűrűjét, és visszahúzta az ujjára. –

Tíz évig?

Zavartan pislogott, elfordult, amíg összeszedte magát. Szerette volna megölelni az öreget. Imádta azt a házat.

A szeme sarkából érzékelte, hogy Dóra bólintott.

– A siófoki nyaralót, és a jachtot ötven-ötven százalékban örökli Bíró Dóra és Edelényi Márkus.

– Jacht? Én nem tudok hajózni – habogta zavartan Dóri.

Nyilvánvalónak látszott az elveszettsége, pontosan úgy tűnt, mintha azt sem tudná, hol van, és mi folyik körülötte. Láthatóan sokkolta ez az egész.

Vajon miért? Mire számított? Tényleg fogalma sincs az egészről?

– Ha megkéred Márkust, biztosan elvisz néhány körre. Igazam van, Márkus?

Márk összerezzen, összeszorította a száját. Utálta, ha így szólították.

– Csak ha ő is úgy akarja – morrant fel.

– Bíró Dórit könnyű táncba vinni – kacsintott a nőre a közjegyző, mire Dóra ismételen elpirult, lehajtotta a fejét. – Igazam van? – paskolta meg a nő térdét, mire Dóra összerándult, és elhúzódott.

Tényleg egy kretén.

– Nem kényszerítek senkit semmire – tört ki Márkból, mielőtt meggondolhatta volna. – Nőket különösen nem!

Márk nem értette, mitől lett ilyen dühös, de ez a fickó felbosszantotta. A sarokban a lány édesen elmosolyodott, sokat ígérően felcsillant a szeme, láthatóan nem kellene kényszerítenie az ismerkedésre. Márk bármiben lefogadta volna, hogy hamarosan egészen közről felfedezik majd egymást.

Dóra értetlenül pislogott a közjegyzőre.

– Biztos, hogy ezért vagyok itt?

– Ugyan mi másért lehetne még itt? – értetlenkedett Márk. Dóri pislogva nézett a közjegyzőre, majd lehajtotta a fejét. Márk teljesen elvesztette a fonalat. – Most tényleg? Mit hisz? Miért hívták be egy hagyatéki tárgyalásra?

– Én azt hittem... – pillantott fel Dóri a közjegyzőre.

Márknak meg hirtelen leesett.

– Márkuszt biztosan tudja a válaszokat – mutatott Márk felé a közjegyző. – Mészáros Dénes minden titkát ismeri.

Márk hátradőlt a széken, keresztbe fonta a mellkasa előtt a karját.

– Ha bármi mondandóm lesz ezzel kapcsolatban, akkor azt először Dórával fogom közölni – szögezte le.

– Persze – villantotta a szemét Márkra a közjegyző. Sértődöttnek tűnt. Újra a papírjába mélyedt. – Nos, haladjunk tovább.

Apróságok, és Márkot egészen meghatotta, hogy az öreg az állatokra is gondolt, nehogy menhelyre kerüljenek, és a lehető legjobb ellátást kapják azzal, hogy Márk gondjaira bízta őket. Ő pedig szívesen gondoskodott Zsiványról meg a két kandúrról. Nélkülük sokkal rosszabbul viselné az öreg halálát. Zsivány és a macskák megkönnyítették a magányát.

Miután végeztek, jegyzőkönyvbe foglaltak mindent, és Márk teljes megdöbbenésére, Dóra nem tiltakozott a haszonélvezeti joga ellen. Fordított helyzetben Márk biztosan az asztalra csapna, tiltakozna az őt ért hátrányos elbánás végett, talán a bíróságig vinné az ügyet. De úgy tűnt, Dóra fel sem fogta ezt az egészet. Láthatóan sokkos állapotban írta alá a jegyzőkönyvet.

Dóra teljesen elveszettnek látszott. Márk sejtette, hogy ez Kollár Tibornak köszönhető.

– Fogalmam sincs, miként kerültem ide – habogott Dóra sokadszorra zavartan a közjegyzőnek, miközben az óráját babrálta. – Nem ismertem az elhunytat. Ez valamiféle félreértés lehet.

– Az adatokat egyeztettük. Kizárt bármiféle félreértés – szögezte le Kollár Tibor.

Márkot nem érdekelte, mit évődik ezután Dóra és a közjegyző. Ez már teljességgel kettőjük magánügye. Amíg Dóra a közjegyzővel csevegett, addig ő végre odaléphetett a lányhoz.

– Szia! Edelényi Márk vagyok.

A lány elmosolyodott.

– Igen. Tudom, ki vagy. Mostanában tele van veled a bulvármédia.

Márk a hajába szántott az ujjával. A fenébe, nemcsak a város kicsi, hanem ez a kibaszott ország is.

– A te neved viszont hétpecsétes titok – állapította meg Márk.

– Dehogyan – nevetett fel a lány, blúzának gallérját gyűrögetve. Harsány, erős nevetése meglepte Márkot, annyira nem illett ehhez a finom eleganciához.

– El is árulod nekem?

– Kriszta.

Márk bólintott.

– Kriszta – ismételte meg. – Klassz név. Illik hozzád.

A lány újra felnevetett.

– Ezt szeretted volna közölni velem?

Márk hamiskásan elmosolyodott, és elővette a telefonját a zsebéből.

– Arra gondoltam, vacsorázhatnánk együtt.

– Az bajos lenne. A férjemmel vacsorázom – mutatta fel a kezét Kriszta.

Arany karikagyűrű csillogott a gyűrűsujján.

Márk felszisszent.

– Akkor nulla az esélyem arra is, hogy megadod a telefonszámodat?

– A telefonszámom nem titkos. – A lány tekintetében sokat ígérő fény csillant fel. Márk jól ismerte ezt a csillogást, és Kriszta máris diktálta a számot. Márk sebtében elmentette, majd rögtön megcsörgette a lányt.

– Ez pedig az enyém – kacsintott rá, de észrevette, hogy a közjegyző mostanra az ajtón túlra kísérté Dórát. – Fussunk össze később!

– Mi lenne, ha bekapnánk valamit holnap délelőtt valahol? – ajánlotta fel a lány.

– Esetleg kolbász tojással megfelel?

Márk csak akkor kapcsolt, amikor kimondta.

Jó ég! – képedt el önmagán. – Ez mekkora kretén szöveg.

Részezen szokott ilyeneket nyomni, éjszakai bárókban. Képes fényes nappal, színjózanul előjönni ezzel? Tényleg ennyire lecsúszott?

Megvonta a vállát. Legalább nem árult zsákbamacskát.

Kriszta nem tűnt megbántódottnak. Márk tekintete az arcáról a mellére siklott, az átlátszó fehér blúz csodás kis tenyérbe illő, hetyke melleket sejtetett.

– Ha ismersz olyan helyet, ahol jól készítik, akkor bármikor – búgta a lány.

Márk alig bírt elszakadni tőle, de el akarta kapni Dórát, mielőtt lelépne. Dóra zavartan felnézett, amikor Márk megjelent, és rögtön hátrébb lépett egy lépést a közjegyzőtől.

Mintha engem zavarna az édelgésük – gondolta Márk gunyorosan, de hangosan mindössze annyit mondott:

– Dóra, ha esetleg megnézné a házat, amit örökölt, akkor éppen ráérek.

A nő elpirult.

– Igen... Hogyne... Természetesen. – A szoknyáját simogatta maga előtt. – Fogalmam sincs, mi a teendő ilyenkor. Voltaképpen nem is értem a helyzetet, de ha megengedi...

Mennyire zavart ez a nő. A közjegyző miatt? Vagy mindig ilyen?

Márkot kezdte idegesíteni ez az udvariaskodás, meg kedveskedés.

– Megengedem. Kocsival van? – Dóra bólintott. – Akkor megyek elől. Kövessen. És, ha lehet, ne maradjon le!

Kurta köszönés után kísértalt a hivatalból. Dóra szandáljának kopogása sietősen követte. Legalább ő komolyan vette.

Dóra utolérte.

– Kicsit távolabb álltam meg. Kétutcányira innen találtam parkolót – mutatott a kapuban jobbra.

Márk bólintott.

– A közelben állok én is. – A járdán lassított a lépésein, hogy a nő könnyebben követhesse. Lenézett rá, ismételten megnézte magának.

Szép a szeme – állapította meg Márk. – *Az nem az öregé. Alig hasonlít rá.*

Lassan elindultak újra, átmentek egy kereszteződésen.

– Hálás vagyok, amiért szakít rám időt.

– A maga háza. Gondoltam, kíváncsi rá. Amellett, hogy megmutatom, fontosabb, hogy egy levelet is átadjak önnek, Dóra.

– Miféle levelet?

– Amiből, ha minden igaz, megtud mindent.

– Mi mindent? – faggatta Dóra rekedten.

– Mindent, amit tudni szeretne. Ezen kívül, ha nem tévedek, kicsit többet is annál.

– Miről beszél, Márkus?

– Márk – javította ki a nőt.

– Tessék? Mondja, miről beszél?

– Szólítson Márknak. A Márkuszt gyűlölöm – tért ki a válaszadás elől Márk.

– Tudni szeretném, mi az, amit eltitkol! – emelte fel a hangját Dóra.

– Amint hazaérünk, nem lesznek titkaim maga előtt. Ám addig mindenképpen várnia kell.

Dóra bólintott, elgondolkodva simított végig a szoknyáján.

– Rendben. Addig megígérem, hogy türelemmel leszek. Visszatérve a nevére, nagyon különleges. Ugye tudja? Elárulja, miért nem szereti?

A hangja bársonyossá, simogatóvá vált, és Márk rögtön tudta, hogy Dóra valóban így gondolta. Nem azért mondta, mint ő Krisztának az előbb, csak azért, hogy levegye a lábáról.

– Mert elég jól elhasználták már a nevemet – morogta Márk.

– Én nem így gondolom.

– Olvassa a bulvárlapokat, nem?

– Nem igazán.

– Tévét csak néz.

Dóra felnevetett.

– Nem jellemző.

Széles szája majdnem a füléig szaladt. Csilingelő, igazán ragadós nevetése volt, így Márk akaratlanul vele nevetett. Igazából tök fura, hogy arra gondolt, mennyivel üdítőbben hatott rá, mint Kriszta harsánysága.

– Szóval azt akarja mondani, fogalma sincs, ki vagyok?

Dóra elgondolkodott.

– Ezt így nem állítanám. Tudom, kicsoda. Tudom, hogy focizott. A fiam is szereti a focit.

– A fia?

Az öreg nem említette az unokáját. Lehetséges, hogy nem tudott róla?

– Igen. A fiúk szeretik a focit – jelentette be Dóra, mintha Márk nem tudta volna. – De ez még nem jelenti azt, hogy ismerem magát. Fogalmam sincs, milyen ember, arról sem, megbízhatók-e magában. – Dóra megállt egy régi, piros, lerobbant Skoda Fabia mellett, ami ott parkolt Márk hófehér Toyotájának jobb oldalán. – Itt parkolok.

– Én meg itt – került meg a kocsit Márk. – Megígérem, lassan hajtok majd, amennyire lehetséges. Tényleg ne maradjon le!

– Nem fogok – mosolyodott el magabiztosan a nő. Ez a magabiztos mosoly jól állt neki, most először kicsit hasonlított az öregre.

7. fejezet

Dóri bekötötte a biztonsági övét.

Tibor... Nem ő hívott ide. Csak véletlenül történt.

Itt ül a kocsijában egy isten háta mögötti kisvárosban, és arra készül, hogy megnézzen egy olyan házat, amit egy vadidegenen férfi hagyott rá. Eddig alig foglalkozott azzal a levéllel. Azt hitte, Tibor használta fel ürügyként, hogy találkozzanak.

Örökölt egy házat.

Baromság! Ez tévedés lesz. Biztosan összekeverték valakivel.

Leegyeztették az adatait. Márk azt mondta, vár rá – rá, Bíró Dórira! – egy levél, amiből mindent megtud. Sőt, a mindennél is többet. Azt mondta Márk.

Megbízhat Edelényi Márkusban?

Talán azt a levelet a bácsi írta. Neki. Mészáros Dénes levele Bíró Dórinak.

Nem vicces ez kicsit? Talán az lenne, ha a bácsi még élne. Így sokkal inkább tragikus ez az egész. Vajon mi veszi rá az embert, hogy egy vadidegenre hagyja a vagyonát? Ennyire magányos lehetett?

Miért nem Márkra hagyta a házat? Hiszen őt valószínűleg jól ismerte. Bár lehet, hogy attól függetlenül mégsem voltak olyan jóban. Na de akkor is! Egy vadidegenre? Márk biztosan neheztel rám ezért, bár elég jól leplezi, hiszen kimondottan udvarias velem. Vajon csak az örökség miatt?

Dóri óvatosan kikanyarodott a parkolóból Márk kocsija után. A fővárosi forgalomhoz képest alig voltak az utakon.

Mit tudhat Márk? Mi van abban a levélben?

Lehetséges, hogy ismerték egymást a bácsival? Találkozhattak valahol? Talán Pesten, mert Baján Dóri még sosem járt. Talán neki is felújított egy bútort?

Nem. Arra emlékeznék. Minden vevőmre emlékszem.

Meglehet, hogy a bácsi egyik ismerősének hozott helyre egy antik darabot, és a bácsi amint meglátta azt a felújított, gyönyörű bútort, egyből késztetést érzett, hogy ráhagyja a vagyonát.

Miért is ne?

Mert ez baromság! – adta meg a választ szinte rögtön saját magának a racionális énje. – Ilyen még a mesében sincs! Mészáros Dénes. Nem ismerős a név. Ki lehetett ez az ember?

Félreértés. Tuti félreértés az egész. A bácsi idős lehetett. Már azokon a képeken is, amiket látott róla az interneten. Vajon hány éves volt? Meglehet, hogy súlyos betegen gondolkodni sem tudott. Ki tudja, mi járhat egy beteg ember fejében? Akár képzelődhetett is.

El szabad fogadnom ekkora értéket, ami jogosan meg sem illet? Ez az örökség nem az enyém.

Talán hiba odamenni, szemrevételezni egy olyan házat, amiről hamarosan úgyis kiderül, hogy nem az övé. Forduljon meg az első adandó alkalommal, és menjen haza? Anélkül, hogy szólna Márknak? Nem is értette, miért agyal ilyeneken, hiszen nagy valószínűséggel tévedés történt, és többé úgysem látják egymást.

Csak egy kicsit hadd játsszak el a gondolattal, hogy van egy házam – csillapította magát.

Vajon Márk odafigyelt egyáltalán arra, mi hangzott el a tárgyaláson? Vajon valóban tudhatja a választ, hogy ő mit keres itt?

Tibor.

Dóri szíve hevesen dobogott. Mégiscsak vannak csodák. Méghozzá milyen fantasztikusak!

Évekig hiába várta, hogy találkozzanak, beszélhessenek, és ő elmondhassa.

Jólesett újra látnia. Tiborról ugyan nem állíthatta, hogy olyan szabályosan jóképű, mint Edelényi Márkusz, de nem is akkora nőfaló. Ma is hevesebben dobogott a szíve tőle. Az érzelmeknek lehetetlen parancsolni.

Ennek ellenére fájt, hogy Tibor annyira furán viselkedett vele. Néha már-már lekezelően. Biztosan őt ugyanúgy frusztrálta a helyzet, a viszontlátás, az hogy társaságban vannak. Mennyivel más lett volna minden, ha kettesben találkoznak. Tibor biztosan egészen másként viselkedne. Dórit is feszélyezte Márk jelenléte.

Majd legközelebb.

Dóri a kormányra csapott.

A fenébe!

Beszélgetett pár szót Tiborral, de elfelejtettek telefonszámot cserélni, és nem is beszéltek meg újabb találkát. Tibor csupán annyit mondott búcsúzóul:

– Jólesett újra látni.

Dóri pedig esetlenül rávágta:

– Nekem is.

Mielőtt bármi mást mondhatott volna, Márk közbeszólt, így aztán az esélyét is tönkrezúzta, hogy egyáltalán bármit megbeszélhessenek a jövőre nézve. De Dóri már tudta, hol keresse.

Minden nehézség nélkül követte Márk kocsiját. Elég feltűnő járgánynak találta ahhoz, hogy csak úgy szem elől téveszthesse. Dóri elgondolkodott azon, vajon a férfi hetente hányszor mossa a kocsit, hogy ilyen makulátlanul tiszta?

Biztosan minden nap letörölgeti róla a foltokat.

Dóri elmosolyodott erre a gondolatra.

– Megint ítélsz – fedtte meg magát félhangosan.

Pedig megfogadta, hogy nem teszi többé. Annyira nehéz leszokni erről a rossz tulajdonságról, olyan könnyű első látásra ítélni. Meglátlak, és megmondom, ki vagy. De Dórinak ritkán jöttek be a megérzései.

Mennyire megbízható Márk? Az a levél valóban létezik?

Miért mondta volna, ha nem?

Dóri bevallotta magának, hogy fogalma sincs. Először gondolt bele, hogy készül bemenni egy idegen házba egy idegen férfival. Beismerte, hogy semmit nem tud arról, miként gondolkodnak a férfiak. Mikor játszmáznak, és miért? Mit akarnak ezzel elérni?

– Szedjük össze, mit tudunk a fickóról. Tárgyilagosan – figyelmeztette magát, miután beállt Márk autója mögé egy piros lámpánál.

A férfi simán át tudott volna menni, mielőtt váltott a lámpa, ám ő mégis megállt. Dóri értékelte a gesztust. Egy férfi, akiben meg lehet bízni, és tartja a szavát. Az apján kívül egyet sem ismert eddig.

– Jóképű. Kicsit túlságosan is az. – Dóri a visszapillantó tükörben saját magára nézett. – De ezt tudtad, igaz?

Tudta, persze, mégis meglepte ez a szabályosság. Amikor belépett a közjegyzői hivatalba, igazából fel sem ismerte. Túl

ideges volt, hogy az ott üldögélő idegennel foglalkozzon. Azután meg pláne, amikor észrevette, hogy a férfi tekintete megállapodik a mellén.

Abban a pillanatban, ahogy Márk megbámulta a mellét, Dóri leírta. Most megfordult a fejében, hogy a felesége biztosan emiatt hagyta el. Márk biztosan nem bírta ellenállni a kísértésnek, ha meglátott egy csinosabb nőt. Dóri tudta, hogy vannak ilyen férfiak. Ez olyanfajta betegség, mint az alkoholizmus vagy a drogfüggőség, meg a társaik. A szülei ezt mondták neki gimnazista korában, amikor felvilágosították a férfiakról. Dóri elfintorodott a gondolatra, hogy mégsem végeztek olyan tökéletes munkát.

Ezek a pasik mind olyan unalmasan egyformák – gondolta akkor bosszúsan, és ismételten azt kívánta, bárcsak aprócska, hetyke mellei lennének, olyan kis észrevétlenek, amik véletlenül sem keltik fel a férfiak érdeklődését.

A valóságban miért nem léteznek tündérek? Vagy boszorkányok? Esetleg manók? Bármilyen varázslények, akiktől a való világban kívánni lehet? Az első kívánsága biztosan az lenne, hogy feleekkora melleket szeretne. Nem is. Harmadekkorákat. Az éppen elég lenne.

Pedig szándékosan vett fel a méreténél két számmal nagyobb blúzt, hogy elrejtse túlságosan nőies vonalait. Azt akarta, hogy Tibor gondolatit se vonja el. Tetszeni akart, de fontosabbnak tartotta, hogy beszélgetni tudjanak Tiborral. Akkor még nem sejtette, hogy egy hagyatéki tárgyalást is végig kell ülnie.

Vajon mennyire valóságos ez az egész?

Semennyire – adta meg rögtön a választ.

Akkor miért kocsikázik még mindig Edelényi Márkus után? Dóri tudta a választ. Kíváncsi lett arra a levélre.

Ebben a pillanatban váltott a lámpa. Dóri sebességbe kapcsolt.

Márk autója hamarosan lekanyarodott jobbra, Dóri pedig követte. Csendes kis utcákon hajtottak végig, majd kellemes külvárosi részen álltak meg egy felújított ház előtt. Márk beállt a hófehér kövekkel felszórt autófelfjáróra, Dóri pedig lehúzódt az út szélére.

Az utcán frissen nyírt fű zöldellt, gondozott virágoskert húzódott a járda mellett színes virágokkal. Dóri nem ismerte a virágokat igazán, csupán szépnek találta őket, szemet gyönyörködtetően színpompásaknak.

A tető újszerűnek tűnt, a házfal frissen festett, világosbarna, a fehér redőnyöket leengedték. Látszott az egész épületen, hogy jól karban tartották, szeretettel gondozták a növényeket is. Dóri kiszállt a kocsiból, követte Márkot.

– Ez lenne az – mutatott a kávészínű kapura a férfi, mielőtt kinyitotta. Az udvarból kutya ugatott fel, és Dórit megállította, amint a nyitott kapuból meglátta a kifejlett vizslát. A kutya kíváncsian nézett fel rá, de Dórit nem tévesztették meg a szelíd, barna szemek.

– Megvárom, amíg elzárja a kutyát – jelentette be, és ott maradt a kapu előtt.

Márk hátrafordult.

– Nem zárom el – közölte határozottan. – Nyugodtan jöjjön be! Nem bánt. Igaz, Zsivány?

A kutya a nevét meghallva közelebb jött, a fejét belesimította Márk tenyerébe, majd kíváncsian pislogott Dórira.

– Ne legyen ilyen félénk – mosolyodott el Márk.

Dóri megállapította, hogy valóban szívdöglesztő a mosolya. Kicsit érthető, hogy a nőt leveszi a lábáról. De csak egészen kicsinykét.

Azért annyira nem ellenállhatatlan ez a mosoly, hogy rögtön a lába elé omoljak.

Dóri zavartan elfordult. Tessék, megint ítélik, minősít. Pedig ez valószínűleg csupán bátorító mosoly akart lenni, hogy összeszedje magát, lépjen beljebb, ő meg rögtön túlgondolta.

A kutya megszaglásztta a kezét, Dóri pedig önkéntelenül simított végig az orrán, mire baráti nyalogatást kapott Zsiványtól.

– Tényleg szelíd.

– Valóban nem az a kimondott házőrző kutya – nevetett fel Márk. – Jöjjön, megmutatom a házat.

Dóri körbenézett az udvaron. A járda a ház mellett egészen a hátsó kertig vitt, apró fehér gömbök szegélyezték végig. Ott állt a

sokkal kisebb faházikó, fák és zöld növények takarásából előbukkanva.

Az első kertet befüvesítették, formára nyírt bokrok, színesen nyíló virágok, megtervezett sziklakertek, csobogók tették harmonikussá. Hófehér fából készült pavilon alatt kis asztal és fonott, fehér székek álltak. Dórinak kedve támadt letelepedni idekint ebben a szépségben.

– Gyönyörű ez a kert! Úgy látom, gondolzza valaki.

– Én. – Márk, kinyitotta a bejárati ajtót.

– Tényleg? – ámuldozott Dóri. – Csodálatos.

– Köszönöm. – Márk felkattintotta a lámpákat. Hatalmas, régimódi üvegcsillárok lógtak a plafonról. – Jöjjön, nézzen körbe itt is. Az öreg rendben tartotta a házat, a fürdőszoba teljesen új. Igazából egyedül a bútorok maradtak a régiiek. Érzelmi okokból ragaszkodott hozzájuk. A magáé. Azt csinál velük, amit akar.

A szobákban a régi szőnyegek és bútorok nehéz illata ült meg, mindenfelől állott cigarettaszag áradt. Dóri elfintorodott.

– Ez a szag...

Irritálta.

Márk megtorpan, körbenézett, a levegőbe szagolt. Úgy tett, mint akinek eddig nem tűnt fel ez a fura bűz.

– Az öreg szaga.

Dóri sokat nem látott a bútorokból, mert mindet fehér lepedővel takarták le, így megóvták őket a portól. Megemelte az egyik sarkát, bekukkantott alá. Gyönyörűen megmunkált, díszes lábakon álló kis szekrénykét pillantott meg. Kissé kopottnak, rozogának tűnt, de Dóri elképzelte, milyen lehetett fénykorában.

– Gyönyörű.

Márk megtorpan.

– Igazán gyönyörűnek tartja?

– Mindössze gondoskodásra és ápolásra szorul, hogy úgy ragyogjon, mint fénykorában.

Márk nem válaszolt. Végigvezette Dórit a házon. Két kisebb, külön bejáratú szoba nyílt a tágas, amerikai típusú konyhából. Megcsorbult porceláncsésze árválkodott a kávéfoltos mosogató

szélén. Talán ebből a csészeből itta a bácsi élete utolsó adag kávéját.

A csodaszépen felújított fürdőszobában a tükör előtt ott állt precízen a borotválkozópamacs, és a sűrű fogú, fekete fésű. Dóri elképzelte, ahogy a bácsi a tükörhöz hajolva felhabosítja a borotvakrémet az arcán. Azon az arcon, amit a képeken látott, azon a széles állkapcsón. Milyen magas lehetett? Ez nem látszott azokon a képeken. Jóképű volt fiatalon? Szerették a nők, vagy átnéztek rajta? Vajon fütyörészett reggelente borotválkozás közben? A képeken Dóri megfigyelte, hogy a bácsi úgy fésülte a haját, mint a régi vágású úriemberek azokban a régi fekete-fehér filmekben.

Odébb világoskék, agyonmosott frottírköntös lógott az akasztón, alatta egy pár szétrágott papucs. Biztosan Zsivány rágcsálta szét. Vajon a bácsi haragudott rá emiatt? Szigorúan megdorgálta, de közben a szeme nevetett? Volt humorérzéke, vagy megkeseredett vénemberré vált az évek során?

– Volt családja? – kérdezte hirtelen Dóri, aztán rájött, hogy buta kérdést tett fel. Ha bácsinak lett volna családja, akkor minden kétséget kizárólag rájuk hagyta volna a vagyonát.

– Senkije sem volt – válaszolta Márk. – Rajtam kívül.

Továbbmentek a következő kisszoba felé. Dóri elképzelte a bácsit egy ekkora házban egyedül.

– Biztosan magányos lehetett – állapította meg.

– Biztosíthatom, hogy nem volt az.

Dóri lopva Márkra nézett. Mennyire ismerte a bácsit? Hol találkoztak? Miként került az ő neve is a végrendeletbe?

– Hogyan halt meg?

Márk megkapaszkodott az ajtófélfában, alig láthatóan megrándult az arca, elborult a tekintete.

– Tüdőrák. – A fehér lepellel letakart ágyra pillantott.

– Itt történt – mondta ki Dóri a nyilvánvalót.

– Itt.

Márk tekintete még mindig a letakart ágyon pihent, de úgy tűnt, mintha gondolatban messze járna. Dóri elképzelte a bácsit

az ágyban fekve. Vajon Márk ott volt mellette, amikor meghalt? Végignézte?

Ki Edelényi Márkusz? És miért nem ő örökölte a házat?

Márk végül pislogott néhányat, két tenyerével végigsimított az arcán, és becsukta a kisszoba ajtaját.

– Talán menjünk.

Visszatértek a keskeny bejárati folyosóhoz, ahol ott állt a fogas tükörrel, cipőösszekeřnyel. A fogason egy régi, barna, viseltes szövetkalap árválkodott. Márk megtorpant, megérintette a zsírfoltos karimát.

– Még nem volt erőm összeszedni a holmiját. – Újra kiléptek az udvarra. – Én hátul lakom.

– Itt lakik? – lepődött meg Dóri. *Mellette volt. Egész végig mellette volt.* – A bácsi rokona?

– Nem. A lakhatásért cserébe gondozom a kertet. Most ez az otthonom.

– Az otthona?

Mi folyik itt? Miért nem Márkra hagyta a bácsi a házat, ha ennyire közel álltak egymáshoz? És vajon tényleg közel álltak egymáshoz, vagy csak én képzelem?

– Ott őrzöm a levelet, meg ezt-azt.

Dóri zavart vélt felfedezni a férfi arcán.

Miket őrizhet még hátul?

Dóri próbálta elhessegetni a rossz érzéseit. Mit keres itt? Miért jött ide? Annyira fontos volt, hogy megnézzze ezt a házat? Hiszen nem is az övé.

– Maga amolyan gyűjtögető típus? – kérdezte kényszeredetten.

Márk értetlenül kapta fel a fejét.

– Nem. Kizárólag fontos dolgokat tartok meg.

– A gyűjtögetők minden felhalmozott tárgyat fontosnak tartanak – magyarázta Dóri. – Ez egy betegség.

Legszívesebben visszaszívta volna az utolsó mondatot, de már késő volt. Kimondta. Ráadásul hangosan megkordult a gyomra. Kínosnak érezte. Nem is tudta miért, de maga elé rántotta a kistáskáját, mintha ezzel megállíthatná a korgást. Remélte, Márk nem hallotta meg. Olyan izgatottan várta a találkozást Tiborral, hogy tegnap este óta egy falatot sem evett.

– Értem – pillantott Márk Dóri retiküljére. – Viszont attól tartok, ki kell ábrándítanom. Én nem vagyok gyűjtögető.

Hátul formás, kerek kis tó terült el vízililiomokkal, felette átívelő keskeny híddal. Annyira valószínűtlenül meseszerű táj burjánzott a hátsó kertben.

– Jöjjön! – mutatott Márk az út végén álló faházra.

Végimentek közvetlen a ház fala mellett húzódó járdán, Dóri észrevette a két macskát a falhoz simulva feküdni. Egy fekete és egy fehér, úgy összegömbölyödtek, mint a jin és a jang motívum a képeken vagy ékszereken. A tóparton húzódó nádasból vadkacsapár bukkant elő sárga fiókákkal.

– Ezt tűrik a macskák? – lepődött meg Dóri. – Meg egy vadászeb?

Márk elgondolkodva megtorpant.

– A családhoz tartoznak. Ebben a kertben szeretet van, nem bántjuk egymást – jelentette be egyszerűen.

A faház aprócska konyhája otthonos berendezéssel fogadta Dórit, és amikor Márk helyet kínált, rögtön leült a tölgyfaasztalhoz. A férfi eltűnt egy ajtó mögött, hamarosan pedig egy leragasztott, egyszerű, fehér, bélyeg nélküli postai borítékkal tért vissza. Odahelyezte Dóri elé az asztalra, majd szinte azonnal egy kést is, hogy könnyebben felbonthassa.

Dóri forgatta az ujjai közt a borítékot. Vékonynak tűnt, nem sok minden lehetett benne. Az elején a címzés helyén szálkás, remegős betűkkel a neve állt, alatta „s.k.” rövidítés. A hátulján a ragasztást fehér papírragasztóval erősítették meg, és valami krikszkrakszot írtak rá tollal. Dóri nem tudta kiolvasni.

– Ez mit jelent?

– A magáé – válaszolta Márk. – Az ott az öreg aláírása. Meggyőződhet róla, hogy érintetlen. Bontsa ki!

– Ez valami tévedés lesz. Ez a levél biztosan nem nekem szól.

– A maga neve szerepel rajta? – Dóri bólintott. – A közjegyzői hivatalban stimmeltek az adatai?

– Igen – suttogta Dóri.

Véletlenül.

– Akkor a magáé. Az öreg nem tévedhetett ekkorát.

– És ha mégis?

Márk nem válaszolt.

Miért hisz benne ennyire, hogy az enyém ez a levél? Miért ennyire biztos benne, hogy engem illet ez az örökség? Sosem találkoztunk. Honnan tudja Márk, hogy biztosan én vagyok az a Bíró Dóri, akinek ez a levél szól? Miért ilyen biztos benne?

Dóri fogta a kést, és lassan, precízen felvágta vele a boríték oldalát, így az aláírás sem sérült meg. Nem tudta miért, de szerette volna, ha az úgy marad a boríték hátulján.

Kihúzta a két egymásba hajtott A4-es hófehér lapot, és kinyitotta. Felül rövidke, kézzel írott levelet talált, ugyanazzal a remegős, szálkás írással, amivel a címzésen a neve szerepelt. Úgy kezdődött: „Dóra,”. Semmi cifrázás. A másik irat hivatalosnak tűnt, géppel írták, és két tanú aláírása és adatai szerepeltek rajta legalul. Ez úgy kezdődött: „Alulírott, Mészáros Dénes... szellemi képességem teljes tudatában...”

Dóri előbb gyorsan átfutott a sorokon. A kezében megremegett a nyilatkozat. A bácsi egy egész vagyont hagyott rá. Rengeteg pénzt. Annyi pénzt, amennyi nincs is talán ezen a világon.

Felpillantott. Márk az asztal túloldaláról figyelte minden mozdulatát. Ő pedig a férfi figyelmének központjában újra, mondatról mondatra átolvasva értelmezte a hivatalos iratot.

Mi ez? Mi történik vele? Ez több mint, amit ép ésszel fel lehetne dolgozni. Az adatai megfeleltek a valóságnak, a születési dátuma és az anyja neve is. Ezek szerint nem történt tévedés. Ő az a Bíró Dóri, akire a bácsi ráhagyta mindenét.

De miért éppen én?

Mészáros Dénes szellemi képességének teljes tudatában ráhagyott egy valóságos vagyont. Dóri ennyi nullát még számjeggyel leírva sosem látott. Azt hitte, valamiféle tévedés lehet, hárommal több nullát tettek az összeg végére véletlenségből. De a zárójelben, betűkkel is feltüntetett érték igazolta, hogy mekkora pénzösszegről nyilatkozik az elhunyt.

„Bíró Dóra minden egyes kiadását köteles megbeszélnie Edelényi Márkusszal. ... Felhatalmazom Edelényi Márkust ... teljes körű felügyeleti jog ... egy évig ... Amennyiben Edelényi Márkus úgy ítéli ... Bíró Dóra nem alkalmas ... Ez esetben Edelényi Márkust illeti...”

Dóri letette a nyilatkozatot Ez valami buta vicc?

Nem. Ahhoz túl komoly. Valaki meghalt, aki rám hagyta a vagyonát. Viccből nem csinál ilyet az ember. Még akkor sem, ha milliárdos. Vagy mégis?

Dóri elővette végre a kézzel írott levelet, hátha többet megtudhat arról, miért éppen őt választotta a bácsi örököseül. Mégis nehezen szánta rá magát, hogy elolvassa. Az ujjai között megremegett a papiros, amikor arra gondolt, a bácsi is megérintette mielőtt meghalt.

„Dóra,

amennyiben képes vagy egy évig kézben tartani a pénzügyeidet, tied a vagyonom. Ismerd be, meglehetősen tekintélyes összeget hagytam rád így ismeretlenül, csupán mert van egy aprócska szerencséd az életedben.

Esetedben az a szerencséd, hogy felerészt én adtam az anyagot a genetikai állományodhoz, és jelen ismereteim szerint te vagy az egyetlen személy, aki ezt elmondhatja magáról.

Márkot bízom meg azzal, hogy felügyelje a kiadásaidat. Megbízom benne. Tudom, hogy teljesíti az utolsó kívánságomat, és ezentúl ő lesz az én szemem és a fülem.

Érdemeld ki ezt a pénzt! Bizonyítsd be, hogy alkalmas vagy az örökségre!

Minden jót: apád”

Az utolsó sort Dóri többször elolvasta, egymás után, amíg már nem is látta a könnyeitől.

„apád”

Hallotta, hogy némelyik ember élete tele van csodás véletlenekkel. Ilyesmire gondolhattak? Felbukkan az életében valaki, aki az apjának vallja magát. Talán a betegség vette el az eszét vagy a magány hatalmasodott el rajta. Talán a bácsinak senkije sem maradt Márkon kívül, és kitalált magának egy családot.

Azért ijesztő, hogy még az adatait is pontosan kinyomozta. Hol járhatott utána? Miért éppen őt választotta? Tényleg van bármi esélye annak, hogy ez az idegen férfi volt az apja?

Hazudott az anyja egy egész életen át? Neki is? Az apjának is? Mindannyiuknak?

Nem! Nem! – sikoltott belülről. – Ez képtelenség!

Ez itt nem az ő levele. Nem az ő öröksége. Neki van apja. Igazi édesapja, aki él. Talán nincs vagyona, de ő az igazi. Az apa, aki mindig mellette állt, aki támogatta, aki megtanította vezetni, aki megneveltette, akire mindig számíthatott. Bármi történt az életében, az édesapja mellette állt.

Miként hihette azt Mészáros Dénes, hogy ő a lánya? Micsoda eszedment ötlet? Mekkora magány? Milyen szörnyű kényszerképzet vehette rá, hogy ilyesmi forduljon meg a fejében?

– Képtelenség – tátogta összeszorult a torokkal.

– Mi az, ami képtelenség? – tudakolta Márk. – A vagyona nálam van letétben, és higgye el, én maximálisan tiszteletben tartom Dini bá' végakarátát. Amennyiben bennem nem bízik, biztosíthatom, hogy a megadott időpontban hiánytalanul fogom átadni önnek a végakaratban szereplő összeget. Készpénzben. Ha kívánja most azonnal le is papírozhatjuk.

– Készpénzben? – dadogta Dóri. Gondolkodásra teljességgel képtelennek érezte magát.

– Ez tűnt a legjárhatóbb útnak esetünkben.

– De én nem vagyok a bácsi lánya! – tiltakozott Dóri. Kiejtette kezéből a levelet, sebtében letörölte a könnyeket az arcáról. Próbálta összeszedni a józan esztét. – Sajnálom. Nekem van édesapám!

Márk némán bámult rá vissza.

– Mit tud a biológiai apjáról? – kérdezte végül higgadtan.

Még hogy biológiai apa. Micsoda kifejezés ez?

– Miről beszél? Azt gondolja, az egész életem hazugság volt?

– Azt magának kell tudnia.

– Képtelenség, amit állít. Amit állítanak! Ez a levél nem nekem szól. Mi jögrön jön egy idegen, és állítja, hogy az életem hazugság?

– Mi áll a levélben? – érdeklődött Márk.

– Nem tudja?

– Nem olvastam.

Dóri Márk felé csúsztotta a levelet és a nyilatkozatot is. A férfi előbb a levelet vette fel. Elmosolyodott, miközben olvasta.

– Viccesnek találja? – képedt el Dóri Márk reakcióján.

– Azt nem mondanám. Csak elképzeltem Dini bált, hallom a hangját – pillantott fel Márk a levél felett.

– Rágalom, amivel az elhunyt anyámat gyanúsítja.

Márk szája megrándult.

– Szerintem Dini bá' nem gyanúsít senkit semmivel. Egyszerűen ennyi év után elismeri az apaságát. Magára nézve ez jó. Vagy másként gondolja?

– Gyökeresen másként! Nekem van édesapám!

– Úgy tűnik kapott még egyet – morogta Márk.

– Ez közel sem olyan vicces!

– Valóban nem az – ismerte el Márk, és rátért a nyilatkozatra. Elkomorodott. – Bevallom, a hivatalos része kellemetlenebb számomra. Túl sok felelősséget tett az öreg a vállamra.

– Azt ne mondja, hogy váratlanul érte a dolog.

– Nem ért váratlanul. Ettől függetlenül érezhetem kellemetlennek – jelentette be, és visszanyújtotta a leveleket Dórinak. – Őrizze meg! A nyilatkozatból nálam is van egy példány. A biztonság kedvéért.

– A biztonság kedvéért? – Dóri összehajtogatta a leveleket, és visszacsúsztatta a borítékba.

– A miheztartás végett. Ne vágjon ilyen savanyú képet! Máris van egy gyönyörű háza.

– Amennyiben valóban az enyém.

Mészáros Dénes volt az apám? Mekkora ennek a valószínűsége?

– A magáé.

– Várjuk ki a végét – óvatoskodott Dóri.

Lehetséges, hogy az anyjának viszonya volt? Az apja vajon tudott erről?

Anyá eltitkolta. Előle is.

Dóri torka elszorult, és nehezére esett visszatartani a csalódottság könnyeit. Az anyja hazudott, és Mészáros Dénes tudta. Tudott róla. Mégsem kereste meg egyszer sem. Akkor most miért hagyta rá a vagyonát? Miért bolygatta fel a múltat? Mit akar a síron túl? Feloldozásra vár?

A gyomra újra hangosan megkordult. Dóri felkapta a fejét, hogy vajon Márk hallotta-e? De ilyen hangos mordulást lehetetlen nem meghallani.

Milyen kínos ez már! Itt vagyunk ebben a lehetetlen helyzetben, nekem meg korog a gyomrom. Hiszen le sem tudnék nyelni egyetlen falatot sem!

– Lenne kedve velem ebédelni, mielőtt visszaindul? – tette fel a váratlan kérdést Márk, mielőtt Dóri magához tért az előző meglepetésből.

– Tessék?

– Sokat autózott, hogy ideérjen, és még hosszú út áll ön előtt, Dóra. Mi lenne, ha velem ebédelne? Ha nem bánja, hogy egyszerű lecsóval kínálok meg.

– Nem akarom zavarni.

– Higgye el, nem zavar. Ráadásul utálok egyedül enni. Annyira lehangoló. Dóri zavartan végigsimított a szoknyáján.

Ha a bácsi nem is, Márk rettentően magányos lehet.

– Rendben. Feltéve, ha az a lecsó kolbász- és tojásmentesen készül.

Dóri nem értette Márk hirtelen felvillanó mosolyát.

– Abszolút – nevetett fel a férfi vidáman.

– Valami mulatságosat mondtam? – érdeklődött Dóri, miközben elindultak a kert vége felé.

– Semmi mulatságosat nem mondott, kedves Dóra.

– Dóri – javította ki a nő. – Jobban szeretem.

Márk bólintott.

– Rendben. Dóri. Csak eszembe jutott egy buta helyzet, ahol a kolbász és a tojás hasonlóképpen szóba került.

– Vicces helyzet? – érdeklődött Dóri.

Márk elmélázott.

– Nem szántam viccesnek. Visszagondolva elég béna szöveg volt. Ne akarja, hogy elmeséljem. Mindenesetre az én lecsómba se tojás, se kolbász nem kerül. Viszont isteni házi kenyeret tudok kínálni hozzá.

– Nem csak a kertekhez ért, főzni is tud? – kérdezte Dóri őszinte megdöbbenéssel. – Ráadásul saját kenyeret süt?

Márk megvonta a vállát.

– Mert egészségesebb, sokkal finomabb, mint a boltokban vagy a pékségekben kapható verzió. Kóstolja meg, meglátja, örökre így enni!

Márk felállt, és rögtön a konyhaszekrényhez ment, üvegtálakat vett elő, gyorsan és precízen, mint, aki gyakran

használja a konyhát. Dóri közben körbenézett a napsütötte konyhácskában, a világos faborításokon, a világosbarna berendezésen. A nyitott ablakban a hófehér függönyt lágyan ringatta a szél, virágok és a víz illatát hozta.

– Szép az otthona – dicsérte meg.

Márk a hűtőből hatalmas tálat vett elő, roskadásig telve paradicsommal és paprikával. Az igazi, hamisítatlan paradicsomillat Dóri orrába kúszott. Felvett egy piros gömböt, alaposan megszaglásztta.

– Igazi – kacsintott rá Márk. Három nagy fej vöröshagymát gurított az asztalra.

– Isteni az illata.

– Saját termés – büszkélkedett Márk. – A ház mögött van egy kis konyhakert, melegeházzal. Megtermelek magamnak néhány dolgot.

– Irigylem a kertért. Én a teraszt ültettem be, de folyton odajárnak a galambok, és megdézsmálják a termést. Nincs szívem elkergetni őket. Megosztozunk rajta. – Elkaptott egy hagymát az asztalról. – Ha ad kést és vágódeszkát, segíték!

– Én hívtam meg!

– Ha tudom, hogy most áll neki, el sem fogadom a meghívást!

Márk elfordult, Dóri elnézte széles vállát, keskeny csípőjét, formás fenekét, miközben a férfi kihúzott egy fiókot, elővett két kést. Valóban olyan jól nézett ki, mint a képeken. Sőt, kicsit talán jobban is.

Márk az egyik kést odahelyezte Dóri elé.

– Egy lecsót semeddig sem tart összedobni, ugye tudja? Ráadásul imádok főzni, így nem fáradság. Addig elmesélhetné, hogyan érintette a váratlan örökség. Mert ugye nem számított rá?

Dóri megpucolta a hagymát, a héjat tálba helyezte. Máris marta a szemét. Gyorsan letörölte a felbukkanó könnyeket. Márk kikapta Dóri kezéből a hagymát.

Ennek a fickónak semmi sem kerüli el a figyelmét?

Egy pillanatra összeérték az ujjaik, Dóri bőrén apró bizsergés futott végig. Könnyes szemmel nézett fel, találkozott a pillantása Márk mézszínű tekintetével.

– A hagymát majd összevágom én – ajánlotta. – Látom, nagyon könnyezik miatta.

– Valóban azt hiszi, hogy ez az enyém?

– Nem hiszem. Tudom. Nem tetszik?

– De. Gyönyörű ez a kert. Maga csinálta, Márk? Ezt a tavat és a hidat maga tervezte?

Márk villámgyors, pontos mozdulatokkal vágta fel a zöldségeket. A kés kopogott a vágódeszkán.

– Igen – válaszolta fel sem pillantva. – Én álmodtam és én valósítottam meg. Természetesen az öreg beleegyezésével.

– Szerencsés, hogy ilyen csodákat álmodik, és képes megvalósítani őket.

– Ezt tanultam.

– Ezt tanulta? Az álmokat?

Ahogy kimondta, máris érezte, hogy butaságot kérdezett. Zavarában csupa butaságot hablatyolt össze. Nem tudott mit kezdeni a helyzettel, idegen volt számára, és ez feszélyezte.

– A megvalósítást – érkezett a válasz. – A gyakorlati megvalósítást. Álmodj nagyokat, és váltsd valóra az álmaidat!

– Gyönyörű szlogen – sóhajtott Dóri. – Bárcsak ilyen egyszerű lenne!

Márk félretette a konyhapultra a felvágott hagymát, de Dórinak így is csípte a szemét. Márk nekilátott a paprikákat feldarabolni, a zöldség húsa harsogott a kés alatt.

– Az emberi része valóban ilyen egyszerű – válaszolta. – Álmodik az ember, megy a céljai után. Csak olykor közbeszól az élet, gördít egy hatalmas akadályt az ember útjába, amin vagy átmászik, vagy megreked a tövében, és más utakat kényszerül felfedezni.

– Melyik a könnyebb? Átmászni az akadályokon vagy új utakat felfedezni?

Márk az egyik tálba borította a paprikákat.

– Nem tudom, Dóri. Nekem három éve két hatalmas szikla állta az utamat, ugyanabban az időben. Szerettem volna ugyanúgy folytatni, mint azelőtt. De rájöttem, éig nyúlnak az akadályok, hiába mászom meg őket, már nincs meg az a jól ismert út, amit eltorlaszolnak. Kénytelen vagyok új ösvényeket felfedezni, új álmokat valóra váltani. Mindössze az a baj, hogy elfelejtettem álmodni.

- Ez a kert nem azt bizonyítja – mondott ellent Dóri.
 - Kicsi álom. Szóra sem érdemes.
 - Én másképp gondolom. Ez gyönyörű. Csodaszép álom.
 - Már csak ez maradt. Mondja, mihez kezd a házzal?
- Dóri értetlenül nézett Márkra.

– Tessék?

Mit vár tőle? Most szembesült azzal, hogy az élete hazugságra épült. Hogy nem is az, akinek eddig hitte magát.

– A magáé. Mihez kezd vele? Megtartja?

Dóri kibámult az ablakon. A nádasra látott a tó körül.

– Olyan gyönyörű ez a kert – suttogetta. Úgy érezte, nincs magánál. Lehetetlennek tűnt feldolgozni mindazt, amit megtudott. Az anyja hazugságát.

Mi lesz ezután? Mi lesz, ha hazamegy? Mit fog tenni? Miként fog viselkedni? Ugyanúgy tud az anyjához viszonyulni majd?

Kizárt.

És az apjához?

Apu. Édes apukám.

Ki ez a Mészáros Dénes, és mi joga dúlta fel az életünket?

Márk kezében megállt a kés.

– Mondja, Dóri, eladná a házat?

Dóri a szemébe nézett.

– Miért? Megvenné?

Márk elfordult, kókuszszírt vett elő, felhevítette a serpenyőben.

– Igen. Azt hiszem, megvenném. – A hagymát is utánazúdíttotta, fakanállal szakszerűen megkevergette. Felszállt a piruló hagyma gőzölgő párája, és betöltötte a konyhát.

– Elővételi joga van.

– Tíz évig – fordult meg Márk.

– Akkor ez azt jelenti, van egy házam, amit tíz évig nem adhatok el?

Nem Tibor csinálta. Van egy házam. Van egy hazug anyám. Van egy életem, ami nem igaz.

Még a pusztá gondolat is, hogy az anyja becsapta, hazudott neki, elviselhetetlen kínokat okozott a lelkében.

– Úgy tűnik. – Márk szavai térítették vissza Dórit újra a valósághoz.

– Hiszen maga egy milliomos exfocista, aki a farzsebéből könnyedén kifizetné ezt a házat. Akár ebben a pillanatban is – tört ki Dóriból az összes harag, mi lassanként felgyűlt benne.

Haragudott az anyjára. Haragudott Mészáros Dénesre. Haragudott Márkra. Haragudott az egész világra. Hányszor mondta az anyja kislánykorában Dórinak, hogy a hazugság csúnya dolog? *Hányszor? Hányszor? Hányszor?* Míg ő végighazudott huszonnyolc évet.

Márk Dóri felé fordult a fakanállal.

– Ilyen jól tudja, ki vagyok? – Felvillant a szeme, szigorúan összeszorította az állkapcsát.

– Az ember hall ezt-azt. Ám, elismétlem még egyszer, amit már mondtam: ez nem jelenti azt, hogy ismerem.

– Valóban – hagyta rá Márk. Megfordult, kevert néhányat a hagymán, majd letakarta fedővel, és visszajött az asztalig. – Alig néhányan ismernek igazán – jelentette be.

Hazafelé Dóri útba ejtette a közjegyzői hivatalt, és másfél órát várt Tiborra. A titkárnője szerint tárgyal.

– Dóri – jelent meg Tibor, felé nyújtva két kezét. – Mondd, miben segíthetek?

– Azt hittem...

Dóri összeomlott. Zokogva borult Tibor karjába. A férfi átölelte, és bevezette az irodájába. A feje felett utasította a titkárnőjét, hogy hozzon egy pohár vizet.

Dóri a párnázott széken ülve letörölte a könnyeit, több tucatnyi papír zsebkendőt átáztatott, mire kicsit megnyugodott. Tibor előtt nem szégyellte.

– Mi történt? Mi áll abban a levélben? – faggatta a férfi, miközben az íróasztala sarkára telepedett.

Dóri a szoknyáját simogatta.

– Nem... – elcsuklott a hangja. Nem mondhatja el, amíg nem tisztázta a helyzetet a szüleivel. – Ne beszéljünk arról a levélről. Istenem, Tibor, fogalmad sincs, mennyire bánt, hogy nem mentem utánad Ausztráliába! –

Tibor végigsimított kopaszodó feje búbján, és mivel nem válaszolt, Dóri folytatta. – Megértem, hogy rosszulest neked. Azt hihetted, hitegetlek.

Tibor egy láthatatlan porszemet pöckölt le a nadrágjáról.

– Nos. Igen – felelte fel sem nézve.

Dóri sejtette, hogy ez még mindig fájó pont a férfi életében.

– Segítene, ha azt mondanám, sajnálom? Hogy megbántam?

– Nem tudom, Dóri – pillantott fel Tibor. – Neked segít?

Dóri elgondolkodott. Igen. Jobb volt, hogy végre megbeszélhették. Őt valóban nyomasztotta, hogy akkor nem tisztázták ezt a helyzetet.

– Azt hiszem. El sem tudom mondani, mennyire örülök, hogy újra találkoztunk! Mikor jöttél haza?

Tibor a makulátlanul álló nyakkendőjének csomóját babrálta.

– Egy ideje.

– Miért jöttél haza?

– A kenguruk miatt – vágta rá Tibor szélesen mosolyogva.

– A kenguruk miatt? – esett le Dóri álla.

Tibor felnevetett.

– Csak vicceltem. Látom, még mindig komolyan veszel mindent. Ne haragudj. Természetesen azért jöttem haza, mert... – Megköszöörülte a torkát. – Lejárt a... szerződése.

– Nem akartál maradni?

– Maradni? Nos. Mondjuk úgy, hogy nem voltak olyanok a körülmények.

– Ez mit jelent?

– Egyszer elmesélem – kacsintott játékosan, mire Dóri szíve megugrott.

Ezek szerint találkozunk még! – ujjongott örömeiben.

– Megtalállak ezután? – kérdezte fojtott hangon. Félt az elutasítástól.

Tibor keresztbe fonta a karját a mellkasa előtt.

– Nem megyek sehová. Hát te? Visszamégy a fővárosba?

– Ott az életem. – Tibor nem felelt. – Nem akarlak ismét elveszíteni – vallotta be Dóri.

Erre a pillanatra várt. A viszontlátásra. A találkozásra. Akkor is, ha a képzeletében nem ennyire semmitmondóan és hivatalosan zajlott.

– Ismét? Elveszíteni?

Miért kérdezte ezt ilyen furán? Vagy csak én éreztem furának?

– Esetleg megadnám a telefonszámomat.

– Rendben. Én nem vagyok semmi jónak az elrontója, Dóri. Ugye tudod? – Tibor átnyúlt az íróasztalon, és elővett egy névjegykártyát. – Itt megtalálod az elérhetőségeimet – nyújtotta Dóri felé. – Igazából eléggé elfoglalt vagyok, így nem biztos, hogy a telefon a legjobb megoldás. Meglehet, hogy könnyebben elérsz e-mailben.

– E-mailben?

Tibor lassan leszállt az asztal sarkáról. Odalépett Dórihoz, és megérintette az arcát.

– Bármennyire szeretném, nem maradhatsz tovább. Ügyfeleket várok. Ígérd meg, hogy írsz!

Ígérd meg, hogy írsz!

Dóri az autópályán hazafelé autózva azon agyalt, hová tette Tibor névjegyét. Biztosan eltette. Nem veszítheti el.

Igen. Jobb, ha most inkább írnak egymásnak. Ennyi év távlatából. Újra meg kell ismerniük egymást. Jobb lesz ez így.

Amint megnyugtatta magát, rögtön az anyja hazugságán és a hirtelen jött örökségen kezdett agyalni.

Miként lehetséges hazugságban élni csaknem harminc éven keresztül? Vajon sosem volt lelkiismeret-furdalása? Sosem hitte azt, hogy kiderülhet az igazság?

Ennyire bízott benne, hogy örökre eltitkolhatja Dóri származását?

Vajon mi történt, hogy megcsalta aput? Mit ígért neki Mészáros Dénes? Mivel bolondította meg?

Vajon az anyja mindig ilyen kalandor típus volt? Vagy csupán egyszer gyengült el? Mi történhetett? Összevesztek apuval? Annyira harmonikus a kapcsolatuk, de lehetséges, hogy nem volt mindig ilyen.

Vajon anyu tudja, hogy Dórinak Mészáros Dénes az igazi apja?

Persze, hogy tudja! Nyilván Mészáros Dénes tőle tudta meg. Ki más mondta volna el neki?

Ki volt ez a Mészáros Dénes? Mi jogon szólt bele majd harminc év után az életükbe? Mi jogon dül szét egy boldog családot?

A vér jogán. Az apaság jogán.

De megteheti ennyi idő után? Nem tudhatta, mit tesz tönkre. Mekkora csalódást okoz Dórinak.

Azt hitte, bármit is kompenzálhat a vagyonával? Vajon ezt csinálta egész életében? A vagyonával mindent elért, és azt hitte, így rendben van?

Dóri még mindig azt latolgatta, mekkora az esélye annak, hogy tévedés az egész. Bárcsak összekeverték volna egy másik Bíró Dórral. Akkor nem kéne szembesülnie a ténnyel, hogy az anyja hazudott.

Aztán Márkon gondolkodott. Vajon a férfi miként került ebbe a sztoriba? Hogyan ismerte meg Mészáros Dénest? Mit gondolhat, hogy nem ő lett az örökös? Vajon számított rá egyáltalán, hogy örökölhét bármit is a bácsitól? Hiszen Dóri alig ismerte.

Márk kedvesen viselkedett, előzékenyen. Telefonszámot cseréltek, arra az esetre, ha történne valami. Dóri hirtelen nem tudta, mi történhetne? Vajon kizárólag azért volt kedves vele a férfi, hogy megnyerje magának? Az elővásárlási jog miatt? Attól, hogy elővásárlási joga van, eladható a ház valaki másnak?

Dóri rájött, semmit sem tud ezekről a jogokról. Örökölt egy házat. Az anyja egész életében hazudott, de ő örökölt egy halom pénzt és örökölt egy házat is. Most boldognak kéne lennie? De akkor miért nem boldog? Miért érzi azt, hogy katasztrófa az egész élete?

– Figyu, van egy házad – bámult bele kifejezéstelen szemmel a visszapillantó tükörbe. A szeme bedagadt a sírástól, az arcán még ott ült a sértettség.

Meg egy hazug anyám. Hányszor csalta meg aput? Hányszor hazudott? Miben hazudott még?

Örökölt egy házat. Dóri nem akarta azt a házat. Ráadásul el sem adhatja!

A fenébe! Nekem nem kell az a ház! Nem akarom! A régi életemet akarom vissza! Amikor volt egy apukám. És egy anyukám, akiben

megbízhattam.

– Most is van apukád – szólt rá magára szigorúan.

De az már nem ugyanaz!

Miként történhetett meg? Anyu! Hogy tehetted? Apu vajon sejtette?

Ha sejtette is, sosem érezte Dórral.

Mi van, ha Márk téved? Ha a bácsi is tévedett?

– Nem tévedhetett ekkorát – emlékezett Márk szavaira.

– És ha mégis? Az én anyukám nem hazug! – Dóri összeszorította a száját, és a kormányon dobolt. – Az anyukám, akinek mindig fontos volt az igazság, és becsületre nevelt engem és az öcséimet, nem hazug! És az apukám az enyém. Nem jöhet egy idegen, és nem állíthatja ennek az ellenkezőjét! Mi ütött belém? Inkább hiszek egy idegennak, mint a saját szüleimnek?

Lackó a nagyszüleinél várt rá. Dóri mindössze annyit mondott, hogy vidékre kell utaznia. Akkor még azt hitte, Tibor hívta. Tibor rendezte így.

Tévedett. Most fogalma sem volt róla, hogyan vezesse elő az örökségét. Azt a képtelen feltételezést, hogy ő Mészáros Dénes lánya. Lehetséges ez?

El akarta mondani a szüleinek az örökséget, és tisztázni a helyzetet, de a lelke mélyén egy kis hang még mindig azt duruzsolta, hogy az anyja hazudott.

Előbb anyával beszélek – határozta el.

Amint belépett a nagykapun, Lackó a nyakába ugrott.

– Voltunk a strandon – újságolta a gyerek. – Harmincötig tudok a víz alatt maradni.

Dóri letette, elsimította a gyerek homlokából a világosbarna hajtincseket.

– Ügyes vagy! – dicsérte meg szeretettel.

– Este majd megmutatom a kádban, jó?

– Alig várom!

Lackó az udvaron maradt Foltossal, Dóri pedig a konyhába ment megkeresni a szüleit. Az anyja meggyet magozott. A

világos csempén megülő meggylé vércseppekként folyt le a mosogatóba.

– Apád hozott néhány kilónyi, én meg arra gondoltam, este megfőzöm – fogadta az anyja, és a mosogató felett tartva a kezét, hogy oda csöpögjön, felé fordult a szokásos üdvözlő puszijáért.

– Ja. Az jó – válaszolt Dóri, de érezte mennyire feszült a hangja. Automatikusan puszlta meg az anyja arcát. Haragudott rá. Pedig még azt sem tudta, van-e oka haragudni.

De az a szörnyű levél. – Eszébe jutottak Mészáros Dénes szavai. – *Édes Istenem! Micsoda ember lehetett az a férfi? Lehetetlen, hogy anyámnak bármi köze volt hozzá. Hacsak...*

Dóri torkában hatalmas gombóc keletkezett, és tágra nyílt szemmel meredt az anyjára.

Megerőszakolta? Azért nem beszélt róla soha?

Dóri szemébe martak a könnyek.

Ha ez igaz, akkor anyám hogyan tudott engem így szeretni?

– Mi a baj, Dóri? Zaklatottnak tűnsz.

Dóri pislogott néhányat, és nyelt egy nagyot, hogy legyűrje a torkában keletkezett gombócot.

– Beszélhetnénk? – kérdezte elfúló hangon. – Apu itthon van már? – pillantott a nappali felé.

– A szobában. Elfáradtál? Idehívjam?

– Ne. Kérlek ne! Muszáj előbb veled megbeszélnem ezt az egészet.

Az anyja összeráncolta a homlokát. Sebtében megmosta a kezét, szárazra törölte, és otthagya a meggyet lenyomta Dórit egy székre, majd mellé ült, úgy, hogy a teste, az arca teljes figyelmével felé fordult. Hideg kezével megfogta Dóri kezét.

– Mondd, mi történt?

Dóri torka összeszorult.

– Hagyatéki tárgyaláson voltam – suttogetta.

– Egy szóval sem említetted, hogy meghalt valaki.

– Mert nem is halt meg senki. Mármint senki, akit ismerek – javította ki magát. Érezte mennyire erőltetett a hangja, mert annyira próbálta eljátszani, hogy minden rendben van. Nem történt semmi. Semmi tragikus.

Ugye nem történt? – nézett az anyjára kétségbeesetten.

Az anyja megszorította a kezét.

– Valami mégis történt. – Bátorítóan mosolygott rá. Az egyik kezével Dóri ujjait simogatta, a másikkal szelíden elsímított egy tincset lánya homlokából. – Tudod, hogy nekem bármit elmondhatsz. Bármit.

Dóri tudta. Az anyja volt az első, akinek elárulta, hogy kisbabát vár egy olyan fiútól, aki hetekkel azelőtt úgy szívódott fel, mint a reggeli pára a napsütésben. Amikor azt mondta, hogy szeretné azt a kisbabát, de nagyon fél, az anyja csak megölelte, és azt mondta: *Nem lesz semmi baj!* Pedig Dóri akkor mindentől félt. Attól, hogy abba kell hagynia a tanulmányait, hogy nem találja meg Tibort, hogy nem tudja ellátni a gyereket.

De a szülei mellette álltak. Támogatták mindenben. Ugyan Dórinak olykor rosszul esett, hogy még mindig próbálják irányítani az életét, hogy rátelepszenek. Olykor nehezen viselte, hogy gyakran még mindig gyerekként kezelték. Mégsem mondhatta, hogy nem élvezte a támogatásukat. Mindenben.

– Mészáros Dénes hagyatéki tárgyalásán voltam – vallotta be Dóri akadozva.

Az anyja hideg ujjai megremegtek Dóri bőrén.

– Mészáros Dénes hagyatéki tárgyalásán? – kérdezte elfulladó hangon, mint aki sokkot kapott. – Mészáros Dénes meghalt?

– Anya, mondd, ő az apám?

Az anyja szemében hatalmas könnyek jelentek meg, miközben mindkét tenyerét a szívére szorította, és megrázta a fejét.

Dóri, ahogy nézte az anyját, ökölbe szorult a keze, a szeméből potyogni kezdtek a könnyek.

– Istenem, anya! Kérlek... – Átölelte a nő keskeny vállát. – Mondd el! Kérlek!

Dóri észre sem vette, hogy nyílt az ajtó, csak az apja megrendült hangját hallotta a feje fölül.

– Mi a baj lányok? Mi történt, hogy itt pityeregtek? – Lehajolt hozzájuk, és átölelte mindkettőjüket.

Apa szeret engem. Semmiről sem tud...

– Ó, anya! – tört ki Dóriból. – Anyukám.

Az apja egy ideig babusgatta őket, majd egy nagy csomag papír zsebkendőt meg két pohár vizet tett eléjük az asztalra

mielőtt leült közéjük.

– Most pedig meséljétek el, mi történt!

Az udvarról tompán behallatszott Lackó vidám nevetése, és a hangja, ahogy Foltossal beszélgetett, majd ahogy távolodott a kert vége felé, lassan elhalkult.

Dóri megtörölte a szemét, ivott egy kortyot, és bizonytalanul az anyjára nézett.

– Anya?

Az anyja felhajtott fél pohár vizet, hátrasimította rövidre vágott, barnára festett haját, és sokkal összeszedettebbek tűnt.

– Dóri épp Mészáros Dénes hagyatéki tárgyalásáról jön. Tudja – jelentette be tárgyilagosan.

Dóri értetlenül nézett az apjára.

– Te is tudod? – nézett hitetlenkedve az apjára Dóri, és ő bólintott. –

Miért nem mondtátok el?

Az apja két érdes tenyerébe szorította Dóri remegő kezét.

– El akartuk felejteni.

Dóri szívébe belemart a fájdalom:

Megerőszakolta.

– Azt hittem, jót teszek neked azzal, ha sosem tudod meg – vallotta be az anyja reszketeg hangon. – Szerettem azt az embert. Olyan naiv kislány voltam.

Az apja gyengéden átölelte az anyját, szeretettel simogatta meg a karját.

– Csak szerelmes – javította ki szelíden. – Ne bántsd magad emiatt.

Szerette.

Dóri a haját babrálta. Mégsem erőszakkal fogant. Szerelemgyerek.

Mint Lackó.

De... akkor apu?

Az anyja odabújt az apja ölelésébe, és onnan nézett fel Dórirra.

– Apáddal akkoriban még csak barátok voltunk – mesélte, mintha értette volna a néma kérdést Dóri tekintetében. – Amikor megtudtam, hogy létezel, elmondtam Dénesnek. Elmondtam neki, hogy ott vagy a szívem alatt. Azt hittem boldog lesz. Olyan boldog, mint amilyen én voltam akkor.

Az anyja hangja elcsuklott, szeméből hatalmas könnyek gördültek ki. Dórinak majd megszakadt a szíve.

– Mi történt? – kérdezte rekedten.

Mi lett a nagy szerelemből?

– Ő nem akart téged – zokogta az anyja. – És már engem sem. Pénzt adott, hogy vetesselek el.

– Te mégis megszültél?

– Mi mást tehettem volna, Dóri? Ott voltál. A szíved az enyémmel együtt dobogott. Hiszen tudod. Te is édesanya vagy. Mondd, miként vehettem volna el az életed? – remegett meg az anyja hangja.

Dóri az ajtó vastag ablakán át az udvar felé pillantott. Annak ellenére, hogy nem hallotta Lackó hangját, tudta, hogy ott van. Végül az anyjára nézett, megszorította a kezét.

– Köszönöm! – suttozta. Majd egyik kezével megszorította az apja kezét is. – Köszönöm, hogy az apám lettél!

– Én köszönöm, hogy az apád lehettek – felelte a férfi rekedten.

– Az élet kiszámíthatatlan – folytatta az anyja csendesen. – Apád így is akart engem, egy idegen férfi gyerekével a pocakomban. És ő akart téged is. Már a születésed előtt szeretett, feltétel nélkül. Elfogadott, és a mai napig egyetlen pillanatra sem felejtette el, mit ígért nekem.

Dóri az apjára pillantott.

– Mit ígértél neki?

– Hogy úgy foglak szeretni, mintha a saját lányom lennél. És ha lesznek közös gyerekeink, te sosem fogod érezni a különbséget. Mondd, Dóri, elég jól szerettelek?

Dóri torka összeszorult.

– Sosem éreztem a különbséget – ismerte el Dóri.

Az apja sosem tett különbséget az öccsei és közte. Ugyanúgy megkapta az ajándékokat, az odafigyelést, a féltést. Sőt az apja őt sokkal jobban féltette mindentől, a buliktól, a fiúktól. Eddig azt hitte, azért, mert ő a lány. Most értette meg, hogy sokkal összetettebb volt ez a féltés.

Az apja kísérte iskolába, tanult vele délutánonként, amikor az anyja nem ért rá. Az apja húzta órákig a szánkón fagyban, szakadó hóesésben. Ott volt ott vele a kórházban, amikor

kilencévesen kiszedték a manduláját, vitt neki másnap fagyit, és felvidította. Órákig állt a kórház folyosóján, miközben Dóri vajúdott, és könnyes szemmel ölelte magához a szülés után. Ő az édesapja.

Mészáros Dénes csak a nemzője. A biológiai apja.

De fura erre így gondolni.

– Le lehet mondani egy ilyen örökségről? – morfondírozott Dóri.

– Miért mondanál le róla? – rökönödött meg az anyja.

– Mert nem akarom. Így nem akarom.

– Azt akarta, hogy a tied legyen. Meglehet, megszólalt a lelkiismerete.

Miért mondanál le róla?

– Ez Dóri döntése – szólalt meg az apja csendesen. – Tartsuk tiszteletben.

– Egyszer az életben Mészáros Dénes helyesen cselekedett. Ezzel megváltotta a jegyét a mennyországba. Nyugodtan fogadd el azt az örökséget. Megillet téged – erősködött az anyja.

– Aludj rá egyet, Dóri – szorította meg a kezét az apja. – Gondold át. Elfogadjuk, bárhog is döntesz. Igaz? – nézett a feleségére.

Dóri anyja sokára bólintott.

– Igaz. De ha rám hallgatsz, megtartod.

– Mondd el kicsikém, mi történt azon a hagyatéki tárgyaláson? – kérdezte az apja komoran. – Nálad vannak a papírok?

Dóri tétován az ajtó felé mutatott.

– Kint hagytam a kocsiban.

– Megnézhetném? – kérte az apja. Megszorította az anyja ujjait. – Te nem vagy kíváncsi rá?

– Dehogyanem – vágta rá az anyja. – Mindent tudni akarok!

Dóri futva rohant ki a kocsinhoz és hozta be a szüleinek a mappát. Lackó a kertben birkózott Foltossal, rávigyorgott, amikor visszaindult a házba. Dóri sejtette, hogy még nem fog bejönni egy ideig.

A nappaliba húzódtak vissza. Dóri apja elolvasta a levelet, és felvonta bozontos szemöldökét.

– Ez rettenetes. Meglehetősen lekezelően írta meg mindazt, amit közölni akart – állapította meg az apja, miközben az anyja kivette a levelet a

kezeből. – Jól vagy, Dórikám?

Dóri bizonytalanul bólintott.

– Igen. Jobban.

– Volt képe úgy aláírni, hogy „apád” – háborgott Dóri anyja. – Egy zavarodott vénember zavarodott sorai. – Összehajtotta a levelet. – Hát így múlik el a világ dicsősége – hunyta be a szemét egy pillanatra, mintha így búcsúzna az elhunytól.

– Akkor nézzük, mi van ebben az iratban. – Az apja kicsapta a dossziét. – Dr. Kollár Tibor – mormogta. – Az a Kollár Tibor? – pillantott fel Dórira, ő pedig zavartan elfordult.

– Igen. Ő az.

– Ez lehetetlen – tört ki az anyjából. – Mi a csoda folyik itt?

– Véletlen – dadogta Dóri. Kiderült, hogy valóban az.

Szerencsés véletlen. Csoda ebben a rettenetes valóságban.

– Elmondtad neki? – faggatta az anyja.

– Nem volt rá alkalom.

– Találkoztok még?

– Nem tudom, anya.

Az anyja összehúzott szemöldökkel meredt rá. Dóri lehajtotta a fejét, és a szoknyáját simogatta.

– Na, és Edelenyi Márkus? – kérdezte az apja, ahogy tovább olvasott. – Mit keresett ő Mészáros Dénes hagyatéki tárgyalásán?

– Ő... – Dóri megakadt, mert nem tudta, miként fejezze ki magát. – Mészáros Dénes kertésze. Volt. Vagyis, ma is az. Márk ott lakik. Jóban volt az... elhunytal.

Az anyja és az apja egyszerre pillantottak rá. Dóri nyelt egyet. Hogy másként említse? Nem is ismerte.

Az apja lapozott egyet az iratban.

– A házban lakik, amit örököltél? – kérdezte.

– Nem kimondottan a házban, hanem a kerti lakban. Gondozza a kertet.

Az anyja átnyúlt az apján keresztül, megpaskolta Dóri térdét.

– Őt is megörökölted? – kíváncsiskodott.

– Anyu! Márk nem rabszolga, akit meg lehet örökölni.

Az apja végignyálazta a papírokat.

– Ez megtámadhatatlan? – csukta be a mappát, és feltolta a szemüveget a homlokára. – A pénzhez hozzá sem nyúlhatsz egy évig Edelényi Márkusz jóváhagyása nélkül.

– Gondolom, Dénes kiokította, mire adhat engedélyt, és mire nem – vetette közbe az anyja élesen.

– Ez lényegében mindegy, ha úgylis lemondok róla – dőlt hátra a kanapén Dóri. – Nem kell nekem az a pénz.

– Biztos? – ráncolta össze a homlokát az anyja. – Mindened megvan?

– Mindenem – vágta rá Dóri. Csak saját lakásom nincs. Meg Lackót sem tudom elvinni nyaralni. – Anya, ez a pénz akkor sem illet meg engem. Nem fogadhatom el.

– A ház gyakorlatilag tíz évig Edelényi Márkuszé – folytatta az apja elgondolkodva. – Akármennyire Dóri nevén lesz. Nem tudja majd eladni. Egyedül Márkusznak.

Dórinak szorosan összekulcsolta az ujjait az ölében.

– Nem is akarom – gondolkodott hangosan.

– Az a ház tíz év alatt kizárólag a pénzt fogja vinni. A pénzt, amivel nem rendelkezel önállóan. Gyakorlatilag ugyanott vagy, ahonnan elindultál.

– Akkor mégis jobb lenne lemondani az egésztől. Nem igaz? – kérdezte csendesen.

– Én meggondolnám a helyedben – morogta Dóri anyja.

– Meggondolja – válaszolta komolyan Dóri apja. – És jól fog dönteni. Higgy benne.

– Hiszek, hiszek. De még annyira tapasztalatlan. Muszáj mellette állnunk, és támogatnunk – erősködött az anyja.

– Anya, én is itt vagyok – szólalt meg Dóri feszülten. – Hallom, amit mondasz.

– Ha azt akarnám, hogy ne halld, akkor megvárnám, míg hazamégy, akkor mondanám – puffogott az anyja. – Én csak jót akarok neked.

– A döntés a tiéd – tette hozzá az apja.

– Persze. A tiéd – szajkózta az anyja, de Dóri tudta, hogy semmiképpen nem fogadná el, ha lemondana az örökségéről.

– Mindenben támogatunk – ölelte át az apja. Dóri hálásan bújt oda hozzá.

8. fejezet

– Rendben vagy, kisfiam?

Márk kikapcsolta a zenét a kocsiban, kihangosította a telefont, és tovább vezetett. Új ügyféllel találkozik fél óra múlva. Az első benyomás rendkívül fontos, nem engedheti meg magának azt a luxust, hogy elkésik.

– Rendben vagyok, anya! – Hosszú csend következett. Márkot feszélyezte. – És te hogy vagy? – kérdezte végül nehezen, mert sejtette, hogy az anyja ezt várja tőle.

Hetente egyszer beszéltek telefonon, rendszerint az anyja kereste. Márk hathetente egyszer felutazott Pestre, és meglátogatta az édesanyját. Reggel ment, este jött. Mióta az apja meghalt, valahol elcsúszott a kapcsolatuk. Márk a kormányon dobolt. Az egész élete félrecsúszott azóta, ismerte be. Nem azt az életet éli, amit az apja álmodott meg neki.

Vajon amiatt történt minden, mert az az élet az apja álma volt? Ő pedig pusztán elfogadta?

Meghalt az apja, és szinte azonnal jött a sérülés, aztán a házassága omlott össze. Az egész élete káoszba fulladt, mert már nem állt ott mellette senki, aki megmondja, hogyan kéne élnie.

Az anyja az orra alá dörgölte, hogy tönkretesz maga körül mindent, szégyent hoz az apjára. Nem értette, hogy nem Márk tett tönkre maga körül mindent, legalábbis nem szándékosan.

– Hétvégén születésnapom volt – válaszolta az anyja. Márk jó adag megbántottságot vélt felfedezni a hangjában.

– Boldog születésnapot, anya – bökte ki. Az anyja biztosan megsértődött, amiért elfelejtette. Azelőtt általában az apja figyelmeztette, hogy köszöntse fel.

– Köszönöm! Mindenkinek eszébe jutott. Rajtad kívül.

– Bocs, anya.

Végre kiért a városból, rátaposhatott a gázra. Alig voltak ebben az időszakban az úton.

– Azt hiszed, egy ilyen komolytalanul idebökött bocs anyával jóvátehetsz bármit?

- Nem tudom. Jóvátehetem?
- Jobb lett volna, ha nem felejtet el.

Márk ebben tökéletesen egyetértett az anyjával. Sok minden jobb lett volna, ha nem úgy történik, ahogyan történt. De az a „ha” mindig ott volt.

- Igazad van – válaszolta. – Jobb lett volna.
- Ha meglátogatsz, és felköszöntesz, akkor a fiaddal is találkozhattál volna.

Márk felhorkantott.

- Tessék?
- Annyira édes az a kisfiú, Márkusz – ömlengett az anyja, a hangja egészen megváltozott, sziruposabbá vált.

Márknak rögtön hányingere támadt tőle. Feljebb kapcsolta a klímát a kocsiban.

- Mit keresett Szandra nálad?
- Mit keresett, mit keresett! – háborgott az anyja. – Felköszöntött. Természetesen. Ő nem felejtette el a születésnapomat.
- Mire föl? – dühöngött Márk. – Hogy vette a bátorságot?
- Talán azért, mert a menyem, és az unokám anyja – válaszolt kimerően az anyja. – A barátnőim meglepi tortát sütöttek nekem, még Józsi is átjött.
- Ki az a Józsi? – kérdezte Márk minden érdeklődés nélkül. Sosem hallotta ezt a nevet.

Az anyja figyelmen kívül hagyta a kérdést.

- A kicsi hozott egy nagy csokor virágot. Márkusz, felfoghatatlan, miért nem vagy hajlandó látni azt a kisfiút! Éppen olyan, mint te voltál kétévesen – csuklott el az anyja hangja.

Márk megrántotta a száját. Tényleg olyan lenne, mint ő?

Lehet, hogy mégis?

Egy frászt! – torkolta le magát – *Ne reménykedj!*

- Kötve hiszem, hogy bármiben is hasonlítana rám – morogta végül a telefonba.

- Hidd csak el! Küldök képeket.
- Szépen megkérlek, hogy ne küldj!
- Jaj, mitől félsz, Márkusz?

Ha megmondanám neked, mitől félek, dobnál egy hátast. Az tuti. Annyira bízol Szendrában.

– Nem félek. Semmitől – mondta ki hangosan.

– Akkor emeld fel a seggedet végre, és gyere haza. Annak a gyereknek apa kell.

– Úgy hallottam, már van neki – vetette oda foghegyről Márk.

– Garay Áron? Ugyan mit gondolsz te? Meddig lesznek együtt Szendrával?

– Leszarom ezt a részét!

– Ne beszélj csúnyán, kisfiam! – szólt rá az anyja. – Féltekeny vagy, és jól is teszed. De ne magadban durrogi ott a világ végén, hanem gyere haza, foglald vissza a helyedet a feleséged és a fiad mellett. Neked itt van a helyed! Szandra bárkivel is él együtt, én tudom, hogy a lelke mélyén visszavár téged. Egy nőnek gondoskodás kell. Törődés. Hidd el nekem, tudom, mit beszélek. Egy nő akárhány éves, mindig nő marad, és egy igazi, vérbeli nő mindig udvaroltat magának.

– Ez fantasztikus – vágta rá Márk rezignáltan.

– Szandra csinos, fiatal nő. Nem kényszerítheted apácaéletre!

– Nem kényszerítem semmire – vágta rá Márk. – Ezért vagyok én itt, ő meg ott. Jobb lenne, ha te sem találkoznál vele többet!

– Nem mondhatod meg nekem, kivel találkozzak, és kivel nem!

– Valóban nem mondhatom meg, mindössze megkérlek, tartsd magad távol tőlük.

– Nem fogok lemondani az unokámról! – jelentette be az anyja vehemenssen. – Szégyellem magam a viselkedésem miatt.

Márk a kormányra csapott.

– Baromságot csinálsz! Felesleges szégyellned magad miattam.

– Az anyáddal ne beszélj ilyen csúnyán, és főleg ne ilyen kioktató hangnemben! – fortyant fel az anyja.

– Bocs, anya! Mindössze arra kérlek, ne keveredj bele ebbe jobban. Engedd el őket, meglátod, sokkal jobb lesz.

Mit osztom itt az ésszt? Hiszen nekem sem lett jobb attól, hogy elengedtem őket. És vajon tényleg elengedtem? Vagy csak magamat ámtom ezzel?

– Jó. Szandra ugyan megkért, hogy ne mondjam el, de most akkor is elmesélem neked, én igenis ott vagyok az unokám életében. A születése óta.

Márk úgy a kormányra csapott, hogy megfájdult a keze tőle.

– Hogy mi van?

– Viszek neki ajándékot helyetted is. – Elcsuklott a hangja. – És szeretem. Helyetted is.

– Ki a franc kért meg erre?

– Szandra mondta, hogy nem fogod megérteni, ezért jobb, ha titokban tartjuk. Úgy tűnik, jobban ismer, mint én.

– Szart se tud rólam!

– Megkértelek, hogy ne beszélj csúnyán! – feddte meg ismételten az anyja. – Nem erre neveltelek! És szeretném, ha tudnád, egy nagymamát szükségtelen megkérni arra, hogy szeresse az unokáját – szípogeta. – Ez zsigeri érzés. Persze te sosem fogod megérteni. Neked nincsenek érzéseid! Milyen ember vagy te? Milyen apa vagy te? Szégyellem, hogy az anyád vagyok!

Mire idáig jutott, már zokogott, és kinyomta a telefont. Márk ismételten a kormányra csapott. Az anyja szégyelli, hogy a világra hozta. Az anyák nem azért vannak, hogy mindig, minden körülmények között, feltétel nélkül szeressék a gyerekeiket? Hiszen még a gyilkosok mellett is kiáll a saját anyjuk. Ér még ezek után bármit is a kibaszott élete?

Ha a saját anyjának sem fontos, lehet fontos bárkinek is? Ha a saját anyja sem szereti, vajon szeretheti bárki is? Saját magát is ideértve.

– A kurva életbe! – dühöngött, és rögtön tárcsázta Szandra számát.

– Hagyd békén az anyámat! – szólt bele hidegen a telefonba köszönés helyett.

– Szia, Márkus.

Márknak azonnal tótágast állt a gyomra, amint meghallotta. Arra gondolt, jobb lenne lehúzódni az út szélére, megállni, amíg Szendrával beszél, mégis tovább hajtott.

– Ne járj át hozzá, legfőképpen a fiadat ne vidd magaddal!

– A fiamat? Márkusz...

Márknak felállt a szőr a karján mindannyiszor, amikor meghallotta, ahogy Szandra megszólítja. El akarta felejtetni. Viszont Szandra folyamatosan tett róla, hogy ez ne sikerülhessen.

Lehetetlen, hogy még mindig így hat rá! Úgy, hogy folyamatosan az zakatol a fejében, bárcsak visszapörgethetné az időt.

Tényleg ezt akarom?

– Ne csináld ezt anyámmal!

– Mondd, mit ne csináljak, Márkusz?

Márkban azonnal felment a pumpa ettől a megjátszott ostobáskodástól. Gyűlölte, amikor Szandra ezt játszotta. Végre lehúzódtott az út szélére. Kirakta az elakadásjelzőt.

– Hagyd békén az anyámat!

– Akkor törődj vele kicsit jobban! Nagyon magányos!

Márk felhorkantott, felkapta a telefonját, kiszállt a kocsiból. A nyári füllesztő meleg mellbe csapta, megállt a levegő, a szántóföldekről szálló, porral keveredő illat ránehezedett.

– Attól jobb lesz neki, hogy a nagyanyai érzéseire hatsz? Mondd, mit vársz ettől?

– Mit várok? Hiszen nagymama. Nem kell az érzéseire hatnom. Imádja az unokáját.

– A kurva életbe, Szandra! – ordított Márk a telefonba. – Az a gyerek nem az unokája.

– Ha ő úgy érzi, akkor talán mégis. Kár felkapnod a vizet emiatt.

Márk vett néhány mély lélegzetet, amíg visszanyerte kissé a lélekjelenlétét.

– Oké – felelte visszafogottan, fojtott hangon. – Csináljuk meg az apasági vizsgálatot.

Legalább biztosan megtudom. Az öregnek igaza volt. Kurvára ideje már tiszta vizet önteni abba a kibaszott pohárba.

– Tessék? – Szandra hangja döbbenően csengett.

Márk gúnyosan elmosolyodott. Leginkább önmagán, mert teljesen megértette Szandra döbbenetét.

– Apasági vizsgálatot akarok – jelentette be határozottan. – Kifizetem, bármennyibe is kerül egy ilyen teszt.

- De miért? – remegett meg Szandra hangja.
- Úgy tűnik, nem elég, hogy én tudom.
- Semmit sem tudsz, Márkusz! Semmit a világon!
- Lényegtelen. Megcsináljuk azt a tesztet.
- Ezt te sem akarod igazán – suttogetta Szandra.
- Dehogynem. Minél hamarabb!

Szandra hosszan hallgatott, csak csendes pihegése jelezte, hogy ott van még a telefon másik végén.

– Mondd, mit akarsz bizonyítani? – kérdezte végül csendesen. – Akartunk gyereket. Normális családi életet. Elfelejtetted?

Hogyan is tudnám elfelejtetni?

– Sajnos jobban emlékszem rá, mint szeretném – vallotta be Márk nehezen.

– Akkor gyere vissza. Élünk úgy, mint egy normális család. Úgy, ahogy akartad.

- Azt hiszed, ez olyan egyszerű?
- Igen, Márkusz. Ilyen egyszerű.
- Azok után, amiket mondtál rólam a bulvármédiában?
- Ezért haragszol?

– Nem, Szandra, én már nem haragszom – jelentette be Márk komolyan, és rájött, hogy valóban nem haragszik. Egyszerűen, csak tisztán akarja látni a helyzetet, hogy eldönthesse, hogyan tovább. – Csak csináljuk meg azt a tesztet. Más nem érdekel.

– Meg akarsz alázni?

Márk visszaszállt a klimatizált kocsiba, és magára csapta az ajtót.

– Eszemben sincs, Szandra. Mások lealázása a te játékod.

– Ha erről tudomást szerez bárki, akkor az egész világ előtt ellehetetlenítesz! Ezt akarod? Visszavágni?

– A média nem fogja megtudni – biztosította Márk. – Legalábbis tőlem nem.

- Márkusz, kérlek, erre nincs semmi szükség.
- Eddig én is azt hittem.
- Ő a te fiad – erősködött Szandra elgyengülő hangon.

Márk azt gondolta, bár az lenne! Bárcsak Szanda ez egyszer igazat mondana!

– Ha az lenne, akkor nem félnél így az apasági vizsgálatról, nem félnél, hogy ellehetetlenítelek. Az egész világ előtt – tette hozzá.

– Már az, hogy apasági vizsgálatot kérsz, abszurd. Akármi lesz a vége, mindenkiben csak az a része fog megmaradni, hogy nem bízál bennem.

– Megmondtam, senkinek nem szükséges erről tudnia. Aláíratunk egy titoktartási szerződést mindenkivel, aki közreműködik a vizsgálatokban. Nekem az a lényeg, hogy a kezemben legyen a papír. Aztán te már azt csinálsz a sajtósokkal, amit akarsz. Úzheted tovább a kis játékaidat. Nem érdekel. De az anyámat, a családomat hagyd ki ebből!

– Fogalmad sincs, mit csinálsz anyáddal, ha ezt megleped – válaszolta Szandra kimérten. – Bele fog betegedni.

– Engedd meg, hogy ezzel én nézzek szembe.

– Márkus, ezt intézzük el egymás közt, kérlek.

– Éppen azt tesszük. Egyébként ki az apja? – Semmi válasz. – Nem akarod elmondani?

– Te vagy az apja.

Milyen fura. De tényleg szeretnék én lenni.

– Ez hamarosan kiderül – bökte ki nehezen.

– Hidd el, Márkus, rettenetesen sajnálom, hogy így alakult köztünk.

Márk elnézte a szembejövő, elszórtan érkező autókat.

– Tudom, Szandra. Hidd el, én is rohadtul sajnálom.

– Egyszer leülhetnénk, megbeszélhetnénk. Elég idő telt el, hogy tudjunk normálisan beszélni erről az egészeztől.

– Felhívlak, ha Pesten leszek – ígérte. – Vigyázz magadra!

– Te is, Márkus – köszönt el Szandra.

Márk beindította a kocsit, járatta egy ideig a motort, mielőtt kifordult az útra. Mindennél jobban szerette volna, ha végre újra normális emberekhez méltóan tudnának beszélni Szandrával. Valamikor igazán szerette, az utóbbi néhány évben elkeserítette, hogy ennyire nem értik meg egymást, nem tudnak düh nélkül beszélni, mert mindkettőjükben ott lobog a harag.

Márk beismerte, hogy ő is tett azért, hogy így alakuljanak a dolgok. Szandrában maradhettek olyan mély sebek, amik ennyi

idő után is fájtak. Ugyanúgy, ahogy benne is izzottak.

Felcsipogott a telefonja. Képes üzenet érkezett az anyjától. Nem nézte meg.

Kriszta nem hozott olyan izgalmat az életébe, mint számított rá. Némi változatosságot igen, viszont semmi többet. Ha az öreg élne, biztosan megjegyezné, hogy megint új nőt hozott haza, akit valószínűleg többet nem fog itt látni.

– Ditta nem éri meg a fáradságot – mondogatta.

– Nekem nem okoz fáradságot – figyelmeztette Márk. – A kisujjamat sem kell mozdítanom érte.

– Elkényelmesedsz mellette, lassan elfelejtet, hogyan küzdj egy nőért.

Márk felnevetett.

– Én már nem akarok küzdeni senkiért. Tökéletesen megfelel ez a felállás.

– Egyszer befáradsz az olyan nőkbe, akik könnyen jönnek, hidd el, és rájössz, hogy üres az életed.

Márk nem válaszolt akkor sem, mert már akkor is üresnek érezte az életét. Az egyetlen normális emberi kapcsolata az öreggel volt. De az öreg elment, és ő egyedül maradt.

A ma reggeli gyors és vad szex után valóban nem maradt benne semmi más, csak üresség. Nem próbált meg finom lenni, türelmes, főként miután Kriszta bejelentette, hogy fél órája van. Különben fél óra több volt, mint elegendő egy légyottra.

Márk az ágyon elnyújtózva nézte, ahogy Kriszta felöltözött. A hivatalos kis szoknyájával, a blúzával nem elrejtette tökéletes testét, sokkal inkább hangsúlyozta az idomait. Azonban Márkot már nem izgatta. Megkapta. Remélte, nem lelkiznek, hanem a lány szép csendesen lelép, és nem találkoznak többet.

Kriszta fésűt vett elő a táskájából, hivatalos kontyba tekerte a haját.

– Édes fiú vagy te – dorombolta.

Márk felsóhajtott.

Kezdődik – gondolta bosszúsan.

Mi a baj a nőkkel, hogy képtelenek egy kósza numera után szó nélkül lelépni? Ez a baj azzal, hogy magához hívja őket. Fordított

esetben ő venné a ruháját, a slusszkulcsát, és legfeljebb elköszönne. Örökre.

Márk felpattant, beleugrott a farmersortjába.

– Kikísérlek.

Kriszta odalépett elé, az arcára simította a tenyerét.

– Ugye tudod, hogy köztünk nem lehet semmi több? – búgta.

Miért kell ezt ennyire túlszűrni? – dühöngött Márk magában.

– Tisztában vagyok a helyzetteddel – vágta rá, és ellépett a lány elől.

– Azért ne légy ilyen morcos – simított végig a lány a vállán. – Néha lophatok magamnak fél órát. Úgy, mint most.

– Kriszta. Ne hozz ekkora áldozatot. Nem éri meg. Szép volt. Jó volt. Ennyi volt.

– Neked is jó volt, vagy nem? – pislogott Kriszta.

– De. Persze. – A falon függő órára nézett. – Lejárt az idő – figyelmeztette. – Nem venném a szívemre, ha miattam elkésnél, és kockáztatnád a lebukást – tolt az ajtó felé Krisztát.

Már a férjes asszonyoktól sem olyan könnyű megszabadulni? Mi a fene van ezzel a nyomorult világgal?

A lány felkapta a táskáját, végre megindult kifelé.

– Majd jelentkezem – búgta a kapu felé menet.

– Kérlek, ne. A legjobb lenne, ha kitörölnéd a számomat a telefonodból.

Márk a falba verte volna a fejét, amiért megadta neki a számát, de akkor nem gondolkodott. Csak arra koncentrált, hogy hozhatna össze egy kósza numerát.

Kriszta ártatlan babaszemekkel pislogott rá.

– Édes, hogy így féltesz, de nagylány vagyok, megoldom.

Márk mélyről jövő sóhajtással elnyomta a feltörekvő káromkodását. Az égre nézett, hátha az öreg látja, mekkora barmot csinál magából. Ismét. Biztosan jót röhög rajta odafenn. Mindig szórakoztatták Márk nőügyei és futó kalandjai. Főként, amikor nem tudott kikeveredni belőlük.

– Tudom, hogy megoldod – morrant Márk, miközben kitolta a lányt az utcára. – De ne keress többet! Annyira nem élveztem, hogy repetázzak belőle.

– Hiszen az előbb azt mondtad... – remegett meg Kriszta hangja.

– Hazudtam. Minden jót – vágta rá a kaput.

– Szemét – csapott a kapura a lány, mire az élesen dörrent.

Márk megfordult, és elindult befelé. A tó partján megállt, Zsivány vádló kutyaszemébe nézett.

– Nem akartam bunkó lenni – magyarázkodott. – Nem értett a szép szóból. Valahogy le kellett rázzam! Különben is tudta, mibe megy bele. Nem ígértem semmit. Hosszú távú kapcsolatot biztosan nem – simogatta meg a kutya fejét.

Zsivány vigasztalóan megnyalagatta Márk kezét, ő meg letelepedett a tó partjára és bámulta a vizet. Megnyugtatta a vízpart, a tó tükrén megcsillanó nap fénye, a békésen úszó vadkacsák látványa, a rigók, meg a fülemülék hangja.

Zsivány az ölébe hajtotta a fejét, olykor megmozdította a fülét, ha hallott valami hangot, de nem mozdult.

Márk elővette a telefonját. Napok óta foglalkoztatta az a képes üzenet, de eddig mindig erőt vett magán.

Nem nézem meg, csak kitörlöm – mondogatta magának erősködve.

Hosszan forgatta a telefonját a kezében, majd egy mély sóhaj után megkereste az anyja üzenetét. Két képet küldött. Az első hirtelenszőke, kék szemű, vigyori kisserácot ábrázolt. Márk szíve – maga sem tudta volna megmondani, miért – hevesebben kezdett dobogni. Sokáig bámulta a gyerek boldog kis arcát, széles mosolyából kivillanó apró fogacskáit, kócos fűrtjeit. Boldognak tűnt. Olyan igazi, elégedett kisserácnak, akire azt mondják, mindig rendben van a szénája.

– Mit gondolsz? Tényleg hasonlít rám? – mutatta a képernyőt Zsiválynak.

A kutya odanyomta az orrát, majd ásított egyet.

– Úgy tűnik, engem jobban izgat a dolog, mint téged.

Átlapozott a második képre. Szandra. Szandra alig sminkben, két vastag, szőke fonattal ült a kertjükben a virágzó fa alatt, ölében a gyerekekkel. Vigyorogtak egymásra, és annyira boldognak látszottak, amilyenek Márk már évek óta nem érezte magát.

Boldog. Vajon a gyerek miatt van?

– Igazából rá hasonlít. – Rámeredt Zsiványra. – Ami azt jelenti, hogy akár...

Hüvelykujjával megérintette a képet, és egy gyengéd, simogató mozdulattal eltüntette a telefon képernyőjéről. Önkéntelenül újra számolgatni kezdett, és Zsivány kíváncsian figyelte, ahogy egymás után emeli fel az ujjait előbb az egyik, majd a másik kezén. Márk elkeseredett képpel bámult vissza rá.

– Sehogy sem jön ki a matek – suttogetta rekedten. – Annyira szeretném, de...

Megrázta a fejét, és a két tenyerével végigdörzsölte az arcát.

Talán elég nagyon akarni, és valóra válik.

9. fejezet

Liza meleg szívvel ajánlott Dórinak egy ügyvédet. Nekik a lakásvásárlással kapcsolatos ügyeiket intézte. Bár Liza nehezen értette meg, hogy van ember, aki le akar mondani egy ekkora örökségről.

– Biztos jól meggondoltad? – hitetlenkedett.

– Engem ez nem illet meg.

– Ha az az ember rád hagyta a vagyonát, nyilvánvalóan átgondolta, mit tesz. Tehát megérdemled. Egyébként a legkevesebb, hogy ezzel kompenzálja azt, amiért meg akart ölni! – háborgott Liza.

– Kicsit erősen fogalmazol – hárított Dóri, bár neki is gyakran megfordult a fejében, hogy milyen vékony cérnaszálon függött az élete. Amit végül az anyja szeretetének és ragaszkodásának köszönhet. Most már kezdte másképp látni a dolgokat. A randipartnereket, akiket az anyja hajtott fel neki, hogy gondoskodjon a jóllétéről. Dóri még mindig a háta közepére sem kívánta őket, de már másképp látta az egész helyzetet. Az anyjánál nyilván így nyilvánult meg a gondoskodás, a féltés. A maga fura módján valószínűleg biztonságban akarta tudni. Biztosan nehezményezni fogja, hogy lemond az örökségről.

Hamarosan. Az ügyvéd jövő hét végére várja. Nemsokára elfelejtheti ezt az egészet.

A redőny résein át beszűrődött a felkelő nap fénye. Dóri megfordult a franciaágy közepén a másik oldalára, a fejére húzta a takarót. Apró talpacskák csattogtak végig a folyosón, a nagyszoba nyitott ajtajában megtorpantak, majd megnyikordult az ágy, és Lackó lerángatta a paplant Dóri fejéről.

– Anyu – szólította.

Dóri kinyitotta az egyik szemét. Lackó pizsamában térdelt mellette, egyik karjával a bolyhos mackóját ölelte magához.

– Hm?

– Anyu, reggel van már?

– Hajnal – mormolta Dóri, és megemelte a takarót. – Bújj ide mellém, aludj egy kicsit. Mackó is álmos még – próbálta meggyőzni a gyereket.

– De nem felejtetted el?

Dóri kinyitotta mindkét szemét, hunyorogva meglebegtette a takarót.

– Gyere, bújj ide mellém!

Lackó elhelyezkedett az anyja mellett, odabújt hozzá, egyik karjával a maciját szorongatta. Dóri magukra terítette a paplant, becsukta a szemét.

– Anyu!

– Aludj még egy kicsit, Lackó – kérte a gyereket. – Nagyon korán van még.

– Ugye nem felejtetted el, hogy megtanítasz focizni? Megígérted, hogy nyáron megtanítasz. És most már nyár van, mert rövidnáciban járok, és folyton süt a nap.

Dóri ismét kinyitotta a szemét, magához ölelte Lackót, pusztit nyomott a gyerek kócos hajára.

– Megtanítalak focizni. Kicsit később. Rendben? Miután aludtunk még egy kicsit. Jó lesz úgy?

Lackó bólintott, végre becsukta a szemét, és hamarosan egyenletesen szuszogott. Dóri is visszaaludt. Hétvégén nem siettek sehová.

Lackó régóta kérte, hogy mutasson néhány focis trükköt, mert ha nem tanul meg gyorsan focizni, a srácok örökké húzni fogják emiatt.

– A játszótéren? – pislogott Lackó később a konyhaasztalnál. Lenyalogatta a tejbajszát. – Nem lehetne valahol a ház mögött? Ott, ahol nincsenek gyerekek, és nem látnak?

Dóri szíve elfacsarodott, a torkában gombócot képzett a fájdalom. A mosogatóba ejtette a poharat, sebtében megtörölte a kezét. Odalépett Lackóhoz, megölelte hátulról.

– Nagyszerű ötlet! Menjünk a ház mögé. A legideálisabb terep a focioktatáshoz – simogatta meg a gyerek arcát. – Nem jó az a sok ember, csak kerülgetnénk őket, állandóan útban lennének.

Lackó belekapaszkodott a karjába.

– Köszí, anyu!

– A te ötleted volt – borzolta meg Dóri a gyerek világos fűrtjeit. – Klasszul kitaláltad. Okos fiú vagy.

Lackó ragyogó szemmel pillantott fel rá.

– Mikor megyünk?

– Akár most azonnal – vágta rá Dóri. – Amint jóllaktál. A futkározáshoz szükségem lesz az erődre.

Lackó magába tömte az utolsó két falatot a paradicsomos pirítósából, és felhajtotta hozzá a bögre aljából a kókusztejet.

– Mehetünk – vigyorgott magabiztosan, a szája körül megállt a tej.

– Mosakodj meg – szólt rá Dóri szelíden –, én addig megkeresem a lasztit.

Lackó máris rohant a fürdőszobába. Dóri mosolyogva nézett utána, majd egy pillantást vetett a habos mosogatóvízre. A piszkos edények megvárják, majd befejezi a mosogatást, ha feljöttek.

Lent, a tízemeletes panelházak gyűrűjében árnyékba borult a kis füves terület, a bokrokon nyiladoztak a fehér virágok, egy feketerigópár figyelte őket a fűből, ahogy leértek.

– Ott van a fészkük, azon a magas vadkörtefán – mutatta lelkesen Lackó. – Majd lesznek kicsikéik. Tudod? Csókolom, Kati néni – köszönt hangosan a járdán közeledő nénikék felé, akik húzós kocsijukkal közeledtek.

Az ismerős nénik feléjük intettek.

– Szép időnk van ma, igaz, Dórika?

Dóri a hóna alá szorította a *Mancs őrzáratos* gumilabdát.

– Csodálatos napunk van – válaszolt kedvesen.

Szeretett itt lakni. A szomszédok figyelmesen viselkedtek velük, köszöntek, néha elbeszélgettek. Ezelőtt általában olyan házakban lakott, ahol senki nem ismerte a másikat, alig köszöntek. Errefelé sokkal barátságosabb emberek laktak. Jobbára idősebbek, talán azért.

– Haladsz a kissekreény felújításával?

– Jövő hétre készen leszek vele. Szépen alakul.

Kati néni bólintott, elköszönt, húzta tovább a kocsiját a többi nénivel. Lackó integetett neki, majd körbenézett. Dóri követte a pillantását. Néhányan kutyát sétáltattak, de itt, a ház háta mögött

alig akadt mozgás. A játszótér két sarokkal odébb állt, az utcai járda mellett. Arrafelé sokkal többen jártak.

Dóri a fűre dobta a labdát.

– Nem igazi focilabda – szabadkozott. – De talán most megteszi, amíg gyakorlunk.

Lackó csillogó szemmel bólogatott.

– Megteszi. Azért majd veszel nekem igazi focilabdát is? Olyant, amilyen a többi fiúnak is van? Meg stoplis cipőt is? Miután visszajöttünk a nyaralásból?

A nyaralás. Remélem, összejön a pénz a nyaralásra.

Annyira szerette volna boldoggá tenni Lackót. Félt, hogy képtelen lesz előteremteni számára mindent, amit szeretne. Utánanézett a neten a focilabdának, a stoplis cipőnek is. Talált használtat, jó állapotban, de így is húzós áron.

– Ugye tényleg elmegyünk nyaralni? Csak te meg én, anyu? Tényleg? – csipogta Lackó komoly képpel vizslatva Dóri arcát, mintha érezte volna az anyja félelmeit.

Dóri megölelte a gyereket.

– Bizony, Lackó-mackó. Megígértem. Elviszlek az év legklasszabb nyaralására.

Lackó szorosan kapaszkodott Dóri nyakába.

– Kösz, anyu!

Még egyszer sem jutottak el együtt nyaralni. Lackót a nagyszülei vitték magukkal egy-egy hétre a Balatonra, és bár a gyerek élvezte, élményekkel tele érkezett haza, mégis egyre többször emlegette a közös nyaralást. Dóri karácsonykor megígérte neki, hogy idén, bármi lesz is, elmennek nyaralni. Csak ők ketten, távol mindentől és mindenkitől. Szeretetteljes puszit nyomott a gyerek puha hajába.

– Gyere, rúgjunk egy kicsit, aztán majd kicselezlek, és rúghatsz nekem kapura is. Rendben?

Lackó elengedte, nagyot bólintott.

– Rendben.

Bemelegítésként rúgták egymásnak a gumilabdát. Egészen jól gurult a fűben, hamarosan eljátszották, hogy két ellenséges csapat egy-egy játékosaként meg kell szerezniük, és minél tovább

megtartani. A pulóverek egykettőre lekerültek róluk, a fűben landoltak. Nevetve, kipirulva, egymás bokáját rugdosva szaladtak a labda után.

Lackó tanulékonynak mutatkozott, Dóri mindennél büszkébb volt rá.

– Született focista vagy, édesem!

– Tényleg? – csillant fel a gyerek világoskék szeme.

– Ja! Az vagy! Született focista – ordította egy harsány gyerekhang röhögve.

Dóri arra kapta a fejét. Öt kislí – ketten idősebbek Lackónál – állt ott, és gúnyosan nevettek, Dórinak fájt a nevetésük. Érzékelte, hogy Lackó lefagyott mellette.

– Játszanátok? – kiáltott oda nekik, hogy elejét vegye a nevetésnek.

– Ezzel? – intett a fejével a legnagyobb a gumilabda felé.

– Óvodásoknak való. Húzzunk innen, srácok!

Dóri átölelte Lackó reszkető vállát. A gyerek hozzábújt, végignézték, ahogy a srácok befordulnak a sarkon.

– Ne foglalkozz velük – próbálta Dóri vigasztalni. – Gyere, játsszunk egy menetet.

– Már nincs kedvem.

– Lackó! Figyelj rám! Mindegy, mit mondanak! Ügyes vagy!

– Mégsem vesz be Iván bá' a focicsapatba – suttogetta Lackó.

– Ezt sosem mondtad!

– Mert bemennél neki könyörögni, és akkor nem azért vesz fel, mert jó vagyok, csak a kedvedért! Akkor jobban kicikiznének a többiek! És igazuk van. Ez csak egy vacak gumilabda. Óvodásoknak való – rúgott bele dühösen. Elvétette, így a labda elkanyarodva mindössze néhány métert gurult tovább. Lackó szeme könnybe lábadt, és elrohant a ház irányába.

Dóri felkapkodta a labdát, a pulóvereket, és a gyerek után rohant. Fent találta meg a szobájában, az ágyon összekucorodva, keservesen zokogva. Csendesen becsukta az ajtót maga után, leült a gyerek mellé az ágyra. Gyengéden megsimogatta a fejét, Lackó elhúzódott tőle.

– Hagydál!

– Beszélek Iván bá'val.

– Ne beszélj vele! Csak menj ki! Légyszi!

Dóri megszímogatta Lackó vállát, egészen le a karjáig.

– A konyhában leszek. Ha szükséged lenne rám.

Lackó nem válaszolt, Dóri utoljára megölelgette, hogy érezze, mellette van, számíthat rá, majd csendesen kiment.

Kihúzta a dugót a mosogatóból, új vizet eresztett. Forró könnycsepp hullott a kézfejére. Belelógatta a kezét a habos vízbe, hagyta, hogy a könnyek lefussanak az arcán.

A lehető legjobbat akarta adni a fiának. Boldog, örömteli gyerekkort, ahol semmi fájdalom nem érheti. Mit rontott el? Hogyan tehetné jóvá? Hogyan segíthetne?

Gyűlölte a bizonytalanságot, nehezen viselte, ha változtatni kényszerült az élethelyzetén. A legapróbb változást is rosszul kezelte.

Talán Tibor miatt.

Lackóval teljes volt az élete. Majdnem teljes. Csak Tibor hiányzott. Misi nem kereste azóta. Amikor Dóri hívta, a férfi egyszer sem vette fel a telefont. Dóri lemondott arról, hogy valaha visszakapja annak a vacsorának az árát.

Az is rettentően frusztrálta, hogy még nem tudta, hogyan mondja meg majd Lackónak, hogy valószínűleg idén sem mennek nyaralni.

Kicsit kikapcsolta, és kizökkentette a nehézségekből, amikor a bútorok felújításával foglalkozott. Segített rendezni a gondolatait, ilyenkor újra reményteljesebben látta a világot.

Minden rendben lesz!

Dórit feldobták az ismerősök beköszönései is. Meg-megálltak a garázsajtóban, miközben ő dolgozott.

– Csodálatos lesz ez a szekrény, Dórika – dicsérte meg a hölgy a negyedikről. – Érdekelne, ha készen lesz vele, és esetleg eladó.

Dóri a kézfejével kisöpörte az arcába hulló tincseket.

– Ez most éppen Kati néni kisszekrénye – válaszolta sajnálkozva. – Viszont, ha érdekli, amennyiben találok hasonlót, akkor beszélhetünk róla.

– Ó, hát az fantasztikus lenne! Főleg, ha két egyformát tudna készíteni. Valami hasonlót keresek a hálóba. Írjon rám mindenképpen, ha talált megfelelőt.

Dóri elmosolyodott.

– Írok! – ígérte.

Így találta meg a legtöbb fizető vásárlóját, a nyitott garázsajtóban beszélgetve. Mindig akadtak érdeklődők, Dóri nagyrészt ebből tett félre a gyerek ajándékaira, idén a nyaralásra is.

Belefeledkezett egy retró diszkóslágerbe. Mielőtt újra a festékbe mártotta az ecsetet tett néhány tánclépést, csukott szemmel fordult körbe. Imádott táncolni. Eljátszott a gondolattal, hogy egy férfi átöleli, és táncoltatja anélkül, hogy a lábára taposna.

Az apja tud táncolni. Dóri fiatal lányként imádta, ha elhívták őket lagziba vagy rendezvényekre, és az apja felkérte. Ezt kereste később az összes fiúban, és ahogy tizennyolc évesen megtalálta az elsőt, akinek végre volt ritmusérzéke, és nem taposta össze a lábát, tökéletesen beleszeretett.

Dóri abbahagyta a táncot, hosszan meredt maga elé, ahogy elárasztották az emlékek. Azóta egyszer sem sikerült megszerelmesednie. Vajon ez a saját hibája? Mert annyira képtelen túllépni Tiboron?

– Jó a ritmusérzéked, Dórikám – riasztotta fel Kati néni hangja az elmélkedéséből. – Isteni a csípőmozgásod. Régen ezért megvesztek a férfiak. Az én időmben. Bár akkor többet jártunk táncolni.

Dóri hátrafordult. Mióta állhat itt Kati néni? Hiszen már egy ideje leállt a táncsal, és meredt a semmibe. Vajon észrevette rajta, hogy elkalandoztak a gondolatai, elszomorodott?

– Ez az én szekrényem? – mosolygott rá Kati néni biztatóan.

– Igen.

– Közelebb mehetek?

Dóri félrelépett, hogy utat engedjen.

– Csak tessék.

– Jaj, a drága uram mennyire fog neki örülni! Mióta nem tud kimenni a lakásból szinte semmi öröme nem maradt. De talán ma este táncolok neki –

kacsintott Kati néni.

Dóri elmosolyodott:

– Az biztosan tetszeni fog neki.

– Hát még ha ledobom a ruhákat. Irtó mókás lesz – kuncogott Kati néni.

Dóri állt leesett, ilyesmit nem várt egy hetven éves nénitől. Kati néni megpaskolta a karját. – Szép munkát végeztél. Csodálatos lett a szekrénykénk!

– Köszönöm – lehelte Dóri.

– És csodás vagy, amikor így elengeded magad! Táncolj! Sokat táncolj! Gyönyörűvé tesz! – Dóri újra egészen fülig vörösödött. Kati néni megpaskolta az arcát. – Higgy nekem, kislányom! Tudom, nehéz egyedülálló anyaként. De hidd el, csodálatos teremtés vagy, és csodálatos az, amit a szekrényekkel csinálsz!

– Tényleg úgy gondolja?

Kati néni bólintott.

– Örömet és szépséget hozol az emberek életébe, ez hatalmas kincs. Őrizd meg magadban! Ne hagyd, hogy a szomorúság maga alá temessen, a keserűség lerombolja benned ezt a csodát. Engedd meg magadnak a boldogságot! Engedd meg a felszabadult örömet!

Dóri zavartan elmosolyodott. Nem érezte, hogy csodát ad, mindössze szeretettel csinálta a hobbiját, mert örömet okozott neki.

Kati néni elindult, de még visszafordult az ajtóban.

– Megérdemled a boldogságot! Mindazért a csodáért, amit te adsz másoknak!

Dóri meghatottan nézett utána.

– Megérdemlem a boldogságot – suttogetta maga elé, majd egészen hangosan is kimondta, nem érdekelt, ki hallja, az sem, ha netán kinevetik miatta. – Megérdemlem a boldogságot!

Azt mondják a májusi eső aranyat ér, de Dóri kételkedett benne, hogy az egy hete szakadó eső bárminek is jót tenne. Az biztos, hogy a hangulatának egyáltalán nem használt.

Liza ügyvédje nem tudta fogadni, mert váratlanul kórházba került. A titkárnője hívta fel Dórit, hogy elnézést kérjen, és újabb időpontot egyeztessenek vagy átirányítsa egy másik ügyvédhez. Dóri úgy gondolta, senki nem tehet arról, ha kórházba kerül, és mivel nem volt olyan sürgős az ügy, így legalább az anyját sem kell szembesítenie a döntésével addig. Megbeszélték, hogy a titkárnő felhívja, amint az ügyvéd úr kijön a kórházból, és újra fogad ügyfeleket.

Szombat délután beültek Lizával a kedvenc kávézójukba. A kellemes tavaszi idő kicsalogatta az embereket. Ők a terasz részen foglaltak helyett. Nyüzsgött a város. Dórit most idegesítette ez a vidám kavalkád, mert úgy tűnt, mindenkinek sínen van az élete. Rajta kívül.

Dóri a nyírfacukorból szórt a kávéjába.

– Venned kéne saját lakást – dobta be az ötletet Liza, miközben megkevergette a kávéját.

Dóri kezében megállt a cukortartó. Lassan letette az üvegasztalra.

– Szerinted miből?

– Az örökségedből – válaszolt Liza könnyedén.

– Nekem az a pénz nem kell!

– Miért nem? Megkönnyítené az életedet. Legalább félig rendeződnének a dolgaid.

– Ha el is fogadnám az örökséget, apám szerint egy évig hozzá sem juthatok, ahhoz a pénzhez Edelényi Márkusz beleegyezése nélkül.

– Beszélj a fickóval.

Dóri a fejét rázta.

– Nem. Figyelmeztetek, hogy lemondani készülök az örökségről. Ha elfelejtetted volna. Egyedül azért nem tettem még meg, mert az ügyvédre várok.

– Lehet, hogy ez egy jel.

– Túlmisztifikálsz – fújta Dóri.

– Hát ha nem, hát nem – dőlt hátra a székén Liza. Nem forszírozta tovább a dolgot. – Különben volt újabb randid azzal a Misivel?

Dóri belekortyolt a kávéjába.

– Misit elnyelte a föld. Annak ellenére, hogy megígérte, hamarosan felhív.

– Mintha nem lennél ettől túl boldog. Pedig néhány hete úgy tűnt, nem túlságosan vágysz a társaságára.

– Egyrészt tényleg örülök, mert így nem muszáj még egy estét eltöltenem vele. Másrészt... – Dóri elgondolkodott, mielőtt folytatta. – Másrészt bosszant a dolog. Megígérte, hogy felhív, és azt is, hogy visszaadja a pénzemet.

– Ne legyél ennyire anyagias – nevetett Liza.

– Tudod te, mennyibe kerül egy olyan üveg pezsgő? Fogalmam sincs, mitől olyan drága. Tán aranyból készítették? – háborgott Dóri.

– Van olyan.

– Micsoda?

– Aranyhely van benne.

– És azt megissza valaki? – hitetlenkedett Dóri.

– Benivel ittunk egyszer az évfordulónkon.

– Miért? Ez olyan menő?

Liza nevetett.

– Nem azért. Beni egyszerűen cuki volt, és hozott egy üveggel. Mondtam már, mennyire szeretem?

– Mit? Az aranypelyhes pezsgőt? – kacsintott rá Dóri.

– Nem, te lüke – rúgta bokán könnyedén, játékosan Liza. – Benit.

– Irigyellek. Én sosem jártam együtt tíz évig senkivel. Igazából tíz hónapig sem. Valamit nagyon szarul csinálok.

– Vagy egyszerűen csak nem akadtál rá az igazira.

– Ráakadtam.

– Ezt ne! – szólt rá Liza szigorúan. – Felejtsd már el Tibort! Ha a jelenlegi életedben kitartóan keresnéd, te is megtalálnád az igazidat. De te nem is akarod.

– Talált! Süllyedt! Különben meg könnyen beszélsz, amikor te a középiskolában ráakadtál. Meg sem kínlódtál érte. Benyúltál a pasik közé, és elsőre kirántottad mind közül az igazit. Mekkora mázli kell már ehhez?

– Jó. Beismerem, szerencsém van Benivel, meg azzal, hogy egymásra találtunk. Hálás vagyok érte minden pillanatban. Elhiheted. És annyira szeretném, ha te is megtalálnád a társad. Annyira megérdemelnéd!

Dóri bólintott.

- De most először megfelelő lakást érdemelnék, úgy gondolom. Majd utána esetleg foglalkozom a pasikkal.
- Figyelj a jelekre, és fogadd el az örökséget!
- Nincsenek jelek – morgolódtott Dóri. – Ez a való élet.

Az ügyvéd hetekkel később sem jelentkezett, nyilván még mindig kórházban volt. Amikor kedden Dóri elment Lackóért az iskolába, izgatott várakozással tekintett az estéjük elé, mert idén először kúszott a hőmérő higanyszála tartósan huszonnyolc fok fölé, és Dóri úgy gondolta, meglepi Lackót a kedvenc nyári édességével, a saját készítésű citromos sörbetjével, ha hazaértek. Előző este betette a feltöltött jégkockatasakokat a fagyasztóba, citromot mindig tartott otthon. Azért vett még egy nagy zacskónyt, mert sejtette, hogy hatalmas adagot kell összedobnia a frissítő nyalánságból.

A bejárat előtt várta, hogy kijöjjön a gyerek. Lackó sosem késett, így most is pontosan fél ötkor megjelent az ajtóban, Dórinak viszont azonnal feltűnt, hogy valami nincs rendben. Lackó lassan, botladozva indult le a lépcsőn. Bár a táskája rendszerint súlyos volt a könyvektől, de jól láthatóan most nem ezért esett nehezeire állni.

Dóri kipattant a kocsiból, Lackó elé szaladt.

– Mi történt a lábaddal, édesem? – állította meg.

– Semmi – súgta Lackó.

Dóri leguggolt elé.

A farmernadrág koszosan, a rászáradt sártól mereven állt, Dóri azon gondolkodott, Lackó merre járhatott, hiszen legalább egy hete nem esett az eső. A nadrág bal térdén tenyérnyi rés éktelenkedett, alatta hatalmas, koszos seb.

– Mikor történt?

– Ebéd után. Nem mehetnénk inkább haza?

Dóri felállt.

– De. Máris.

Leemelte a gyerek hátáról az iskolatáskát, a vállára dobta, felkapta Lackót, levitte a maradék lépcsőn. Lackó nem tiltakozott,

hogy már nagy ehhez. Fájdalmasan felnyögött, aztán az anyja nyakába csimpaszkodott, a nyakába fúrta az arcát.

– Hiányoztál – suttogta a fülébe. – Hétvégén együtt leszünk? Nem akarok a nagyiékhoz menni. Nagyi örökké faggat. Szeretnék veled lenni, anyu.

Eközben Dóri leért a kocsihoz. Berakta a gyereket hátra, a gyerekülésbe, mellé helyezte az iskolatáskát. Megsimogatta Lackó haját.

– Rendben. Együtt töltjük a hétvégét – mosolygott rá magabiztosan, közben belül majd szétvetette a düh. Miért nem szóltak neki Lackó tanárai? Azonnal érte jött volna.

Dóri elszoruló szívvel figyelte a sápadt, sírástól maszatos kis arcot, és felfedezett egy friss horzsolást a gyerek homlokán. Óvatosan elsimította a tincseket.

– Rögtön jövök! Maradj itt!

– Hová mégy? – kérdezte Lackó rémulten.

– Beszédem van a tanító néniddel!

– Anyu, ne! Légyszi – kérte a gyerek remegő hangon.

– Tíz perc, és itt leszek!

Gyengéden megpuszilta Lackó arcát, és hatalmas léptekkel berohant az iskolába. Az üres folyosón megcsikordult sportcipője talpa, léptei visszaverődtek a falakon.

Bekopogott a napközis terembe, mielőtt benyitott. Néhány gyerek még ült a padokban.

– Szia! Beszélhetnénk néhány szót? – kérte a fiatal, nagyjából vele egykorú napközis tanító nénit.

Ági néni biccentett.

– Egy pissenést sem szeretnék hallani – szólt rá szigorúan a gyerekekre, mielőtt kilépett a folyosóra, majd becsukta maga mögött az ajtót. – Tudok valamiben segíteni, Dóri? – kérdezte előzékenyen.

Dóri alig tudta visszafogni magát, kontrollálta minden mozdulatát, nehogy ökölbe szoruljon a keze, igyekezett lazítani merev testtartásán.

– Lackó megsérült.

– Apró baleset.

– Láttad a lábát?

– Nem engedte, hogy megnézzem. Gondolom, ha olyan súlyos lenne, akkor szólt volna nekem.

Dóri elvörösödött, a testébe beköltözött az ideges remegés.

– Sárosan ült végig a teremben egész délután – folytatta Dóri reszketeg hangon. A hangját képtelennek tűnt kontroll alatt tartani. – Megkérhetnélek, hogy legközelebb értesíts, ha hasonló dolog történik?

– Mindketten tudjuk, hogy Lackó ügyetlen. Tudom, egy édesanyának nehéz az ilyesmivel szembesülnie, de lásd már be, hogy Lackó folyamatosan esik-ke. Megbotlik a saját lábában. Korábban is javasoltam, hogy talán érdemes lenne szakemberhez fordulni a mozgáskoordinációja javítása érdekében.

– Lackónak semmi baja. Otthon egyetlenegyszer sem esik el, teljesen rendben van a mozgása. Itt nem figyeltek oda rá. Bántják, ellökik, ti meg inkább arra fogjátok, hogy ügyetlen, csak ne kelljen foglalkozni a problémás gyerekekkel.

– Kicsit túl messzire menő következtéseket vonsz le. Ezzel az állítással megkérdőjelezted a szakmai hozzáértésemet. Lényegében kétségbe vonod az egész tantestület szakmai hozzáértését – szikrázott fel Ági néni tekintete.

– Azt legalább megtudhatom, hol esett bele Lackó egy pocsolába, amikor napok óta nem esett az eső?

– Csőtörés van hátul az udvar végén. Minden gyereket megkértünk, hogy ne mászkáljanak arra, de Lackó természetesen nem fogadott szót. Mostanában rengeteg a baj vele.

Dóri elképedve tátotta el a száját.

– Lackó a lehető legszelídebb gyerek a világon – tiltakozott.

– Ne ámítsd magad, Dóri. A tanári karral együtt, teljes egyetértésben úgy véljük, hogy el kéne vinned Lackót nevelési tanácsadóba.

Dóriban bent rekedt a levegő.

– Tessék?

– Meg fogjuk írni az ajánlást, és máris viheted. Még tíz nap van hátra az évből. Remélem, nem kényszerülök tanári figyelmeztetőben részesíteni a magatartása miatt. Kérlek, beszéljess el vele erről. Ha megbocsájtasz, most muszáj visszamennem.

Dóri néma döbbenettel nézte a becsukódó ajtót. Miként lehetséges, hogy megint ő jött ki rosszul ebből a beszélgetésből, ráadásul nyilvánvalóan Lackó életét is megnehezítette?

A délutánt a gyermekkórház ügyeletén folytatták, ahol röntgen után kitisztították és bekötötték a sebet. Szerencsére Lackó kisebb zúzódással megúsza, és az egész procedúrát összeszorított szájjal, némán tűrte.

Dóri pedig csak nyelte vissza a könnyeit, hogy a gyerek ne lássa, mennyire megrémült. A parkolóból a lakásig cipelte Lackót. Otthon ágyba fektette, most még fontosabbnak tartotta, hogy megvigasztalja a kedvenc édességével, így sebtében beindította a fagyigépet, mielőtt visszatért hozzá a szobába.

– Mit szólsz egy fincsi citrom sörbethez vacsorára? – Dóri leült, és gyengéden magához szorította Lackót.

A gyerek az oldalához bújt, átölelte.

– Megengeded, hogy desszertet egyek vacsora helyett? – pislogott.

– Szeretnéd, hogy csináljak neked pirítóst is?

Lackó elvagyorodott.

– Jobban szeretnék citromos fagyit enni – közölte csillogó szemmel, és Dóri beleegyezett. Annyira szerette volna valamivel felvidítani, ami segít elfelejteni neki, mennyire szörnyű napja volt ma.

– Rendben – simogatta meg a kisfiú homlokát. – Amíg elkészül, elmeséled, mi történt?

Lackó megrázta a fejét.

Dóri magához ölelte, miközben kipislogott néhány könnycseppet a szeméből, sebtében letörölte, mielőtt Lackó észrevenné. Csak utána nézett újra a szemébe.

– Bármilyen történt, nekem elmondhatod, ugye tudod? – A gyerek bólintott. – Ahhoz, hogy segíthessek, tudnom kell, mi történt. Elmondod?

– Nem – suttogta Lackó, és hevesen megrázta a fejét.

– Abból nem lesz semmi baj, ha elmondod nekem. Vagy inkább belesúgnád a fülembe?

Lackó odahajolt Dóri füléhez.

– Nem akarom, hogy szomorkodj miattam – súgta alig hallhatóan. Meleg lehelet simogatta Dóri bőrét.

Dóri nehezen elengedte Lackót, és gyengéden megsimogatta az arcát.

– Figyelj rám, kicsim! Nagyon szeretlek. A világon téged szeretlek a legjobban. Nincs semmi, amiért szomorkodnék, ha te itt vagy mellettem. Elhiszed nekem? – Lackó rövidet bólintott. – Én vagyok az anyukád, és az anyukáknak az a feladatuk, hogy megvédjék a gyerekeiket.

– Mint abban a természetfilmben? Amikor az elefántmama megvédte a kicsinyét?

– Igen, Lackó, bármit megtennék, hogy megvédjelek.

– Bármit? – kérdezte Lackó tágra nyílt szemmel. – Akkor is, ha nem mondom el, mit csináltak velem a fiúk?

Dóri nagyot nyelt, hogy legyűrje a torkában keletkező keserű gombócot.

– Akkor is.

– Keresel nekem másik iskolát? – váltott sírósra Lackó hangja.

Dóri magához ölelte. Lackó remegve bújt oda a karjába, a szíve hevesen dobogott, mintha ki akarna ugrani a kis mellkasából.

– Kicsikém, mi történt veled?

– Keresel nekem?

– Igen, Lackó. Keresünk neked másik iskolát.

– És megtanítasz focizni?

– Megtanítalak.

– Verekedni is megtanítasz?

Dóri most kicsit eltartotta magától Lackót, hogy belenézhessen a szemébe.

– Nem, Lackó – mondta határozottan. – Verekedéssel nem lehet semmit megoldani.

– De akkor hogy védjem meg magam, ha megint elkapnak?

– Kik kapnak el, Lackó?

– Lovass Dani és a bandája.

– Miért szálltak rád azok a fiúk?

Lackó lehajtotta a fejét, és a pulóverét piszkálta.

– Mert kicsi vagyok, és gyenge, és nem tudok verekedni – suttogetta.

Dóri rásimította a tenyerét a gyerek arcára.

– De hát neked nem is kell verekedned, Lackó! Erőszakkal nem lehet megoldani a dolgokat. Szólj a tanító néninek!

Bár a mai délután után Dóri maga sem volt meggyőzve, hogy Lackó ezzel bármit elérhet.

A gyerek szemében könnyek jelentek meg.

– Megvernek, ha szólok.

Dóri torkában megült egy gombóc. Nyilvánvalóan Lackót elkönnyvelték problémás gyereknek, akinek nincs megfelelő egyensúlyérzéke, csak mert folyton elgáncsolják a többiek. Hol vannak a tanárok, hogy ezt nem látják? Vagy csak kényelmesebb félrefordítani a fejüket?

– Akkor majd én beszélek az anyukájukkal...

– Ne! Anyu! – kiáltott Lackó. – Tudni fogják, hogy árulkodtam, és akkor kitépik a nyelvemet – zokogta Lackó, az arcára kiült a rettegés.

Azok a rohadt kis dögök! Mit tegyek most? Hogy engedjem el iskolába, amikor ennyire fél?

– Kitalálunk valamit – ölelte meg ismét Lackót. – Ígérem.

– Addig nem kell iskolába mennem, ugye? Amíg kitalálsz valamit, addig itthon maradhatok?

Dóri lesimogatta a könnyeket Lackó arcából.

– Igen, Lackó. Keresünk egy másik iskolát, és addig itthon maradhatsz. Megoldjuk valahogy.

Már csak alig két hét van hátra az iskolából. Dóri biztos volt benne, hogy nem engedi oda vissza Lackót, ahol bántják, és ahol a tanárok észre sem veszik, mi történik az orruk előtt.

Lackó lassacskán feloldódott és megnyugodott Dóri ölelésében.

– Anyu! Vissza fog jönni az apukám? – kérdezte álmosan.

Dóri pislogott néhányat. Legyen őszinte? Vagy legyen inkább kíméletes?

Mi a helyes válasz?

– Nem tudom. Remélem. Remélem, hogy egyszer találkozatsz majd vele.

– Hasonlítok rá?

Dóri elmosolyodott.

– Igen. Kicsit hasonlítasz rá. – Az éjjeliszekrényen heverő mesekönyvért nyúlt. – Mit szólnál egy meséhez?

Lackó hevesen bólogatott, beleegyező kis hangot hallatott. Dóri az ölébe fektette a színes mesekönyvet, amiben nyúlfarknyi állatmesék voltak, és kiválasztotta Lackó kedvencét. A gyerek csendesen szuszogva hallgatta, Dórinak jólesett a meghittség. Alig vette észre az idő múlását, a fagyigép csipogására riadt fel.

– Kész van – kiáltott lelkesen Lackó.

Dóri letette a mesekönyvet, felállt az ágyról.

– Ráadásul milyen isteni finom – tette hozzá Dóri. A citrom gondolatától összefutott a nyál a szájában.

– Klassz, hogy megengeded, hogy fagyit vacsorázzak! – ujjongott Lackó. – Tök jó fej vagy!

Dóri éppenséggel emiatt megint kicsit rossz anyának tartotta magát, de ma egyszerűen képtelen volt szigorú lenni a gyerekekhez.

Éjjel átgondolt mindent, és átértékelte az életét. Úgy érezte, neki is és Lackónak is időre van szükségük. Meg távolságra. Rájuk férne egy kis környezetváltozás, hogy fellelegezzenek egy kicsit.

Másnap reggel, miután felhörpintette a kávéja utolsó cseppjeit, felhívta az anyját.

– Szeretnék a hétvégén kettesben lenni Lackóval – jelentette be.

– Mi történt? – támadta le azonnal az anyja.

– Semmi – hárított Dóri.

– Akkor miért nem hozod át?

– Mert én szeretnék egy kis időt vele tölteni. Ez annyira érthetetlen? Miért szükségszerű bárminek történnie ahhoz, hogy a fiammal lehessenek hétvégén?

– Azért, mert azt mondtad, ez a hétvége a miénk.

– Most az enyém – szögezte le Dóri.

– Jól van, nem kell rögtön támadni – szólt rá az anyja. Dóri nem támadásnak szánta, mindössze védte az érdekeit, titokban kívánva tartani, mi történt Lackóval, legalább addig, amíg mindketten fel nem dolgozzák.

– Csak szoltam, hogy ma nem viszem.

– Ez igazán kedves tőled – felelte az anyja fagyosan, és letette a telefont.

Dóri utálta, amikor ezt csinálta. Most törheti a fejét azon, miként engesztelje ki.

10. fejezet

Márknak ritkán jutott eszébe Dóri. Nem kereste, mert nem volt, mit megosszon vele, minden rendben ment a ház körül. Valójában örült, hogy nem kell vele vesződnie.

Néhány hete megkapták a jogerős határozatot az öreg vagyonának kezeléséről. Márk átolvasta, majd a levelet becsúsztatta a többi hivatalos irat közé, a komód erre kinevezett fiókjába. Káosz uralkodott abban a fiókban, Márk nehezen szánta rá magát, hogy rendet tegyen benne, mert akkor újra kezébe kerülnének olyan iratok, amiket el akart felejtetni. Könnyebbnek tűnt elzárni az életének azt a részét.

Mióta Dini bá' meghalt, Márk a munkába menekült. A nap nagy részét a szoba sarkában töltötte a laptopja társaságában. Így kevésbé érezte az öreg hiányát.

Reggel óta folyamatosan a vázlataival bíbelődött, belemélyedt a legújabb tervébe. Élvezte, mert szabad kezét kapott, megfelelően tág költségkerettel dolgozhatott, így szabadjára engedhette a fantáziáját. Vízet, kavicsokat, zöldet és tavasztól őszig felváltva szirmot bontó, színes virágokat álmódott. Annyira belemerült a tervezésbe, hogy alig hallotta meg a telefonja csengését. Ki tudja, mióta rezgett, és szólt a szoba túlsó felében, mire felkapta a zajra a fejét.

Felállt a laptopja mellől, kinyújtózott, mire kézbe vette a telefont, abbamaradt a csöngés. Meglepetten vette észre, hogy Dóri kereste.

Mit akarhat?

Lehetséges, hogy az öregnek igaza volt abban, miszerint a lánya kezéből kifolyik a pénz? Dóri máris amiatt keresi?

Visszahívta a nőt, aki szinte azonnal felvette a telefont.

– Szeretnék megbeszélni magával valamit, Márk. Ha most alkalmatlan, akkor egyeztethetünk másik időpontot is, bár nekem meglehetősen sürgős lenne.

Márk megmozgatta a derekát, de a hívás miatti kellemetlen érzések ottmaradtak a gondolataiban.

– Jókor hívott – nyugtatta meg a nőt, miközben kiment a ház elé, a tó partjára. Kíváncsi lett rá, mit akarhat Dóri. – Ideje szünetet tartanom.

Rendszerint annyira belemélyedt a munkába, észre sem vette az idő múlását. Szerencsésnek tartotta magát, hogy olyan hivatást választott, ami örömet okoz, feltölti. Csupán egyetlen hátránya akadt: reggeltől estig, pihenés nélkül a feladatra koncentrált, így mire végzett a tervezéssel és a kivitelezéssel, amikor letette a munkát, bezsebelte az épített elismerését, és adott magának néhány nap szünetet, rájött, hogy halálosan kimerült.

Amíg dolgozott, tervezett, épített, addig folyamatosan felpörgetett állapotban élt, éjjel-nappal az aktuális munkával, a megépítendő kerttel foglalkozott. Megálmodta, új inspirációkat kapott az álmaiban, másnap megvalósította őket. Úgy tartotta, az emberi kreativitás végtelen, csak ki kell használni a benne rejlő lehetőségeket.

– Nem tudom, hol kezdjem – remegett meg Dóri hangja.

Márk elsétált a híd közepére, rátámaszkodott a korlátra. Odalent rózsaszín szirmaikat bontották a lótuszkok.

Vajon mitől ilyen feszült?

– Hagyja az udvariassági köröket. Csapjon a közepébe – ajánlotta Márk.

– Rendben. Úgy döntöttem, hogy nyárra beköltözök a házba.

Márkban egy pillanatra megállt az ütő, hogy aztán egyetlen másodperc leforgása alatt elöntse a víz.

Hogy mit akar?

– Hogy mondta? – kérdezte elfúló hangon, miközben egy vízipókot figyelt a tó tetején úszni.

Készületlenül érte a bejelentés.

– Odaköltözöm – jelentette be Dóri határozottabban.

Márk eddig azt hitte, Dórinak a fővárosban van az élete, és csak akkor jelentkezik, ha pénzre van szüksége.

Vajon, ha itt lesz, kívárja az egy évet? Vagy előbb bejelenti az igényeit? Mennyire nagyok ennek a nőnek az igényei?

Márk hozzászólt ahhoz, hogy Szandrához mérjen mindenkit, hozzá hasonlítgasson más nőket. Ezért aztán úgy gondolta, hamarosan Dóri is benyújtja a kívánságait. Csak győzze háritani.

– Ideköltözik? – ismételte meg Márk automatikusan.

– Kifogása van ellene?

Naná, hogy van!

Márk eddig úgy gondolta, hogy legalább néhány évig nyugta lesz. Elbújhat itt, és nyalogathatja a sebeit.

Újratervezhetem az életem.

– Nem. Nincs kifogásom – hazudta, és remélte, hogy nem hallatszik a hangján telefonon keresztül, mennyire frusztrálja ez a helyzet. – Joga van hozzá. Mikor tervezi a költözést?

– Amint véget ér az iskola.

– Azaz?

– Június közepén.

Addig van még majdnem három nyugodt hetem.

– Megtudhatom, miért döntött a költözés mellett?

– Ez tűnt a legészszerűbb elhatározásnak.

Márk arra azért komolyan kíváncsi lett, miért gondolta ezt Dóri. Biztosan talált volna más megoldást a problémájára, ha valóban keresi.

Márk szerint nem a legészszerűbb volt, hanem a legegyszerűbb.

11. fejezet

– Biztos oda akarsz költözni? – kérdezte Liza sokadszorra, amikor felugrott Dórihoz egy kávéra, és levetette magát a székbe. Bentről, a kishabából kihallatszott a tévé hangja.

Dóri a kávéval bíbelődött.

– Szükségem van némi távolságra. Az anyám folyamatosan irányítani akarja az életemet.

Vizet öntött az elektromos kávéfőzőbe, és miután bekapcsolta, két világoskék pöttyös csészét vett elő a szekrényből, mielőtt leült Liza mellé.

– Most azért neheztelsz rájuk, mert nem beszéltek Mészáros Dénesről? – kérdezte a barátnője értetlenkedve. – Szerintem csak meg akartak óvni.

– Nem kétlem. De folyton az az érzésem, hogy nem bíznak a döntéseimben. Ha nyolc éve hagyják, hogy elutazzak Ausztráliába...

– Komolyan még mindig ezért haragszol?

Dóri a terítőt simogatta maga előtt.

– Én nem haragszom, mert igazából sokat segítettek. Vigyáztak Lackóra, amíg előadásokra jártam, amikor vizsgáztam. Munkát adtak.

– Te mégsem maradsz?

– Liza, nem akarom, hogy a szüleim életük végéig elém tegyenek mindent, és megmondják, szerintük miként kellene élnem. Álmaim vannak, amiket valóra akarok váltani. Bútorfelújítással szeretnék foglalkozni, saját céget alapítani, és végre a saját lábamra állni, hogy kicsit függetlenedhessek a szüleimtől.

– És ezért muszáj leköltöznöd a világ végére?

A szülei is éppen ugyanígy reagáltak. Az anyja örvendezett afelett, hogy Dóri elfogadta az örökséget, mégsem tetszett neki, hogy el akar költözni. Még ha csak a nyárra is.

A kávé szörcsögve folyt le az üvegedénybe. Felszállt a gőz, és megtöltötte aromás illatával az aprócska konyhát.

Dóri felállt és csészékbe öntötte a kávé.

– Megígértem Lackónak a nyaralást. Jelenleg másképp nem tudom megoldani. És úgy érzem, kaptam egy esélyt, hogy rendbe hozzam a dolgokat

Tiborral.

– Tiborral?

Dóri elővette a hűtőből a kókusztejet, amit a világoskék, porcelán cukortartó mellé tett. Lassan leült, és a fehér muszlinfüggöny apró, hímzett mintáit bámulta.

– Írtam neki e-mailt – vallotta be csendesen.

– Elmondtad neki Lackót? – hökkent meg Liza. – Mit szólt?

Dóri a barátnőjére nézett.

– Ezt személyesen akarom – jelentette be. – Egyelőre hagyom, hogy ismerkedjünk. Apró lépésekben.

– Jól átgondoltad? Semmit sem tudsz róla.

– Az ismerkedés éppen erről szól, hogy megtudjunk egymásról dolgokat. Hidd el, Liza, én is tudom, hogy sok minden változhat nyolc év alatt. De ha meg sem próbálnám, örökre megbánnám. Tudom.

Liza a kávéját kevergette.

– Tehát miatta költözől oda. Hogy a közelében lehess.

Dóri lassan megvonta a vállát.

– Ha már elfogadtam az örökséget, legalább legyen valami értelme.

– Lehet, hogy én is ezt tenném a helyedben – ismerte be Liza. – A szüleid mit szóltak hozzá?

– Nem beszéltem nekik Tiborról – vallotta be.

Ettől függetlenül az anyja furán nézett rá, amikor bejelentette a költözést. Sejthetett valamit, de nyíltan nem kérdezett rá Tiborra.

– Biztos, hogy jó ez így? Nem kéne tudniuk?

– Szerintem egyelőre ez az én dolgom.

Liza aprókat kortyolt a kávéjából, amíg – Dóri szerint – átgondolta a választ.

– Oké – tette le a csészéjét. – Végül is mit veszítesz vele? Ha nem jön össze, még mindig visszajöhetsz.

Dóri elmosolyodott. Nem éget fel maga mögött minden hidat. A szüleinek is azt mondta, hogy szüksége van időre, és arra, hogy kicsit Lackóval lehessen. Megértették. Igaz, hogy elég nehezen, de a lényeg, hogy nem álltak az útjába, és végre hagyták, hogy azt cselekedje, amit a szíve diktál.

Liza a kisszoba felé pillantott.

- Lackó itthon van?
- Focit néz. Hogy őszre megtanulja.
- A tévéből? – kerekedett ki Liza szeme.

Dóri leült a barátnőjével szembe, nyírfacukrot szórt a kávéjába. Lassan megkevergette.

– Kielemzi a meccset, tanulja a cselezéseket – mesélte lelkesen. – Annyira okos, figyelmes.

Liza előrehajolt.

– Az ilyesmit lehetetlen megtanulni a tévéből – súgta. A gyerekszoba felé sandított.

– Miért lenne lehetetlen? – mondott ellent Dóri. – Szerintem tökéletesen meg lehet tanulni így is.

– Sokkal jobb lenne, ha játszana a gyerekekkel. Lent a parkban rúgná a bőrt a többi fiúval.

Dóri előrehajolt az asztalon.

– Hidd el – súgta –, sokkal nyugodtabb vagyok, ha nem megy ki a többi gyerek közé.

Liza a kanálával játszadozott.

– Nem tarthatod búra alatt.

– Tudom. Én is szeretném boldognak látni, szeretném, ha lennének barátai. Neki is keresem a lehető legjobb megoldást. Biztosan tudom, hogy segíteni fog a környezetváltozás. Lackónak nyugalomra van szüksége. Olyan helyre, ahol nem bántják. Ez is segített a döntésben. Én azt remélem, Lackónak sokkal jobb élete lesz.

Liza zavarba ejtően hosszan nézett rá.

– Valójában miatta döntöttél a költözés mellett, igaz?

Dóri nehezen bólintott. Azt akarta, hogy a gyerekek végre nyugta legyen.

– Biztonságban akarom tudni.

Liza szeme könnybe lábadt, pislogott néhányat, majd felpattant és átölelte.

– Hiányozni fogsz, csajsz.

Dóri korán kelt. Igazából alig aludt az éjjel, folyamatosan a költözésen járt az esze. Nem viheti Lackót abba a dohányszagú házba, a bűzös bútorok közé. Mindenképpen ki kell pakolnia mindent onnan, kifesteni, ablakot pucolni, függönyt mosni, alaposan kitakarítani, mielőtt beköltözteti a fiát. Ráadásul itthon is össze kéne csomagolnia még, és nem tudott egyszerre két helyen lenni. Egész éjjel azon agyalt, miként oldjon meg mindent. Talán két hét elég lesz, ha Lackót arra az időre el tudja helyezni valahol. Biztonságban.

A szülei minden további nélkül vállalták a gyermekmegőrzést. Dóri végtelenül hálás volt, amiért tényleg mindenben számíthatott rájuk. Csak kérnie kellett.

Most épp ezért kicsit hálátlannak érezte magát, amiért próbálja elszakítani ezt az erős köteléket. Félt. Félt, hogy majd mégis belebukik. Félt, hogy majd vesztésként kulloghat vissza a szüleihez.

Kétségek gyötörték. Mi van, ha téved Tiborral kapcsolatban? Ha a szüleinek igaza volt, és mégsem illenek össze? Ha már semmi közös nincs bennük, csak a gyerek? A gyerek, akiről Tibor nem is tud.

Dóri nagy levegőt vett, és megrázta magát.

Oda kell mennie. Megpróbálni. Nincs más opció. Tibor felbukkant az életében. Nem veszítheti el ismét. Ez az a jel, amiről Liza beszélt. Dóri hitt benne. Hitt Tiborban. Hitt kettőjükben.

Mégsem mehetett le szó nélkül. Kulcs nélkül. Hogy törjön rá váratlanul Márkra?

– Holnap reggel indulok. Szükségem lesz a kulcsokra, meg egy száraz helyiségre, ahová elhelyezhetem a bútorokat.

– Pontosan mikor érkezik?

– Úgy tervezem, kilenc óra körül ott lehetek.

– Az egész családot hozza? – Márk hangja kissé fojtottá vált a telefon másik oldalán. – Hány emberre számítsak?

Dóri az asztalterítőt simogatta maga előtt. Rájött, hogy semmit sem tudnak egymásról. Úgy költözik egy idegennel egy udvarba, hogy fogalma sincs a szokásairól, az életéről. Mint ahogy Márk sem ismeri őt.

Mi van, ha folyton bulizik a kertben? És ha alkoholista? Ha drogozik? Meg fogok örülni a fickótól. Ráadásul kell, hogy Lackó ilyeneket lásson?

Dóri a harmadik kávéját itta aznap reggel, folyamatosan járt a lába, cikázott a tagjaiban az ideg. Pont nem hiányzott, hogy ilyen felkavaró gondolatok is rásegítsenek a zaklatottságára. A szíve így is hevesebben dobogott a sok koffein miatt. Épp eléggé frusztrálta a helyzet, nem kellett volna még ezzel a három csésze kávéval rásegítenie.

– Egyedül megyek. – Márk felsóhajtott a vonal túlsó felén. Dóri úgy gondolta, biztosan megnyugodott, hogy nem bolygatja fel túlságosan a nyugodt életét. Azért jobbnak látta hozzátenni: – A kisfiam később érkezik. Csendes gyerek, észre sem fogja venni, hogy ott vagyunk.

– Rendben. Várom.

Két rövid kurta mondat. Dóri nem igazán tudta, mit válaszolhatna erre.

– Oké – bökte ki lassan.

– Óvatosan vezessen. Front lesz.

Letette. Dóri hosszan bámulta a telefon kijelzőjét. El sem hitte, hogy ez ilyen simán összejött. Annak ellenére, hogy pontosan érezte Márkon, nem túlságosan örül a gyerekeknek. Vajon azért, mert valóban utálja a gyerekeket?

Dóri felhajtotta a kávéja maradékát, a csészét a mosogatóba tette. Jobb lenne, ha befejezné a felesleges agyalást. Hiszen nem olvassa a bulvármagazinokat, nem néz tévét sem. Akkor honnan jött ez a gondolat, hogy Márk utálja a gyerekeket?

Biztosan Liza ejtett el erről néhány mondatot. Annyira bele tudja élni magát az ilyesmibe. Dórit elképesztette, hogy vannak olyan emberek, akiket érdekel idegenek problémája, és élvezettel csámcsognak rajta. Nyilván ez a kikapcsolódásuk. Elolvassák a kedvenc magazinjukat, és egy időre elfeledkezhetnek a saját gondjaikról.

Dóri is szeretett volna elfeledkezni a saját problémáiról, de nem úgy, hogy más, számára ismeretlen emberek magánéletén kattog.

Nem ismerem. Miért feltételezem, hogy rossz ember? Lehet, hogy teljesen átlagos.

Inkább letett egy jógapárnát a szőnyegre, beindított a neten egy kellemesen ellazító meditációs zenét. Csukott szemmel elhelyezkedett a párnán, a légzésére koncentrált, próbálta teljesen kiüríteni az agyát. Az utóbbi időben annyira megtelt a feje mindennel, hogy nehezen sikerült elengednie a gondolatait, és valóban arra fókuszálnia, hogy a lehető legjobban alakul az élete.

– A változás jó – mantrázta. Igyekezett elhinni, hogy ez tényleg így lesz az életében. Lackó életében.

Olyan sokat költöztek eddig. Arra vágyott, hogy egyenesbe jöjjenek, és megállapodhassanak végre. Igazi otthonra vágyott, arra, hogy biztonságban, szeretetben nevelhesse fel Lackót.

12. fejezet

Márk heti szinten ráírt Milánra a szokásos: „Mizu?” „Minden O.K.” alapsémát variálva.

Milán: *Váltottam néhány mailt a Manchesterrel.*

Márk: *Komoly?*

Milán: *Úgy tűnik.*

Márk: *Otthagytad a Bayernt?*

Milán: *Te is otthagytad.*

Márk komolyan azon volt, hogy kinyomja.

Márk: *Baszd meg!*

– Lesérültem. Baszd meg! – dobta félre a telefonját. De aztán felvette, amikor újra csipogott.

Milán: *Nélküled már nem olyan.*

Márk: *Ezek szerint átigazolsz.*

Milán: *Erről nem beszélhetek.*

Márk: *Ne csigázz már! Velem sem?*

Milán: *Alakul.*

Márk: *Klassz!*

Milán: *Jövő héten átrepülök Manchesterbe. Tárgyalunk. Akkor majd többet tudok!*

Márk: *Egy nagy kalappal.*

Milán: *Kösz!*

Márk: *Mindent tudni akarok!*

Milán erre csak néhány vigyorgó fejet küldött válaszul. Márk azt vette észre, hogy valóban szurkol neki. Nem maradtak benne rossz érzések, és csupán kósza gondolatfoszlányként merült fel benne, hogy ő vajon hol tartana a focikarrierjében, ha nem sérül le? Aztán elengedte az egészet. Másképpen alakult az élete. Ha kesereg a múlton, és azzal foglalkozik, mi lett volna, ha... akkor sem változik semmi, csak az önsajnálát mocsarába süllyed el nyakig. Erre aztán semmi szüksége. Megvolt a maga baja.

Márk bízott benne, hogy az életében semmi sem fog megváltozni azzal, hogy az öreg lánya ideköltözik a fiával. Ahogy ő a nyolcéves gyerekeket elképzelte – magából kiindulva –, sejtette, minden hiába. Egy nyolcéves fiú

nem fog megülni a fenékén, és amilyen a szerencséje, felfedezőútra indul majd a hátsó kertben.

Márk tudta, hogy ez már Dóri háza, az ő kertje, de remélte, hogy a hátsó rész tökéletes nyugalma megmarad neki. Még legalább tíz évig.

A tóparton dolgozott. Miközben a laptop fölé görnyedve a tervezéssel foglalatoskodott, Zsivány mellette feküdt a lábára fektetett fejjel, amikor a kavicsokkal felszórt autófeljáróra felkanyarodott egy autó. Zsivány felkapta a fejét. Márk az órájára nézett, nyújtózkodott.

– Pontos – szólta le a kutyának, miközben felállt.

Már a járdán haladt előre, amikor a nő megnyomta a csengőt. Más nem lehetett, csak ő.

Márk kinyitotta a nagykaput. Dóri szűk, fekete, ujjatlan felsőben érkezett, ami hangsúlyozta a melleit, Márknak igencsak nehezebbre esett erőt venni magán, hogy a tekintete ne azon a két kerek halmon állapodjon meg.

Zsivány mentette meg a kínos helyzettől, mert odafurakodott közéjük, megnyalogatta Dóri kezét. A nő megsimogatta a kutya fejét, belenyúlt a farmersortja zsebébe, jutalomfalatot húzott elő belőle.

– Megengedi? – pillantott Márkra.

A férfi bólintott.

– Parancsoljon.

Dóri a kutya felé nyújtotta a tenyerét, Zsivány rögtön értette, hogy övé a finomság. Sebtében lenyalogatta Dóri tenyeréről a falatkát.

– Remélem, barátok leszünk – simogatta meg a kutya fejét ismét a nő, mire Zsivány szelíden megbökdöste a combját az orrával.

– Úgy tűnik, kedveli magát – jegyezte meg Márk.

A nő felnézett rá. Szépen ívelt, világoskék szeme volt, hosszú szempillákkal. Jól állt neki a magasra felkontyolt frizura, amiből néhány rövidebb sötét tincs kiszabadult, és Dóri karcsú, finom ívű nyakába kunkorodott.

Miután Márk becsukta a nagykaput, a nő felé nyújtott egy kulcsosomót, közben elmagyarázta, melyik kulcs nyitja a kaput, az ajtót, a pincelejárót és a ház végén a kamrát.

- Majd megtanulom – vágta rá Dóri.
- Könnyű dolga lesz. Minden kulcs másként néz ki

Hagyta, hogy Dóri próbálja meg kinyitni a házat. Előző este megolajozta a zárakat, most simán elfordult a kulcs. A nő beljebb lépett. A farmersort széles csípőjére, és kerek fenekére simult, Márk most vette észre, milyen íves a dereka, formásak a lábai. Egészen csinos, ha nem rejtí földig érő szoknyába, bő blúzba az idomait, úgy, mint legutóbb, az első találkozásuk alkalmával. Mivel közvetlenül mögötte állt, megérezte a könnyed gyöngyvirág illatot is.

Dóri hátrafordult, Márk éppen időben kapta el a pillantását a fenekéről.

– Szeretném a bútorokat kivinni innen egy száraz, biztonságos helyre. Nem túl messzire, mert azt tervezem, hogy felújítom és eladom őket. Van ellene kifogása?

– A magáé. Azt tesz velük, amit csak szeretne. Inkább azt mondja meg, hogy tervezte? Hol fog aludni?

- Megoldom. Hoztam hálózsákat.
- Hálózsákat? – hökkent meg Márk.

Dóri bólintott.

– Úgy terveztem, hétvégére elkészülök a festéssel, és akkor ideszállítom a bútoraimat. Viszont ahhoz mindenképpen pénzre van szükségem.

Márk keresztbe fonta a karját a mellkasa előtt, összeráncolta a homlokát.

- Hallgatom.
- Utánanéztem néhány költöztetéssel foglalkozó vállalkozásnak.
- És? Mire jutott?

– Meglehetősen horror áron dolgoznak a költöztetők, főként ilyen távolságokon. Legalábbis nekem megfizethetetlen. Úgy számoltam, kétszer kell majd fordulniuk.

Márk elgondolkodott.

– Azt hiszem, ezt megoldhatjuk. Van néhány ismerősöm. Szombaton idehozunk mindent. Ha két forduló, akkor annyi. Nem számít.

Dóri megmerevedett, majd a nyakába kunkorodó tincseket kezdte babrálni.

– Szombaton? Délelőtt?

– Amilyen korán csak lehet – vágta rá Márk. – Jó lenne minél hamarabb végezni, a nagy meleg előtt.

– Nem tudom, Márk.

Dóri sóhajtvá végigsimított a nyakán, majd zsebre dugta a kezét. Egészen kicsinek, védtelennek tűnt, ahogy így összehúzta magát. Márk kivárt. Miután hosszú szünet után sem kapott magyarázatot arra, Dórinak mik a kétségei, megszólalt.

– Mondja, min gondolkodik? Egyetlen forintjába sem kerül, a srácok megbízhatóak és hatékonyak. Csak szólok nekik, és mennek!

– Nekem még össze kell otthon pakolnom – bökte ki Dóri.

Márk nem értette, mi ebben a probléma.

– Rendben. Pénteken odamegy, és összepakol.

Dóri végre kiengedett, kikapta a kezét a zsebéből, és körbemutatott.

– Addig lehetetlen, hogy készen leszek itt a festéssel.

Márk lazított a testtartásán.

– Segítek – ajánlotta.

– Tényleg megtenné?

– Igen. A nagybátyám szobafestő. Középiskolás és egyetemista koromban minden nyáron vele dolgoztam. Ne nézzen rám ilyen csodálkozva! – nevetett fel Márk Dóri arcára pillantva. – A szüleim nem adtak pénzt szórakozásra. Ha bulizni akartam, dolgoznom kellett, hogy meglegyen a rávaló.

– Ezt nem tudtam.

– Sok mindent nem tud rólam – válaszolta Márk foghegyről. – Ha az újságokból tájékozódik, akkor soha nem fog megismerni.

– Már mondtam, nem olvasok magáról – toppantott Dóri, és kissé sértődötten felhúzta az orrát.

Márk finoman megérintette a nő karját. Csupán egy pillanatra, mert észrevette, hogy feszélyezi vele, így inkább hátralépett.

– Nyugi! – A karórájára pillantott. – Tízre jön néhány srác. Levisszük a bútorokat a szuterénba. Elég száraz, és szinte üresen áll. Aztán elugrunk festékért. Vagy hozott magával?

– Nem hoztam.

– Jó – biccentett Márk. – Ne aggódjon!

– Nem aggódom. Csupán egy egészen kicsinykét – vallotta be Dóri. Az ablakhoz lépett. – Nekem ez most kicsit gyors. Nem így terveztem. Igazából nem vagyok hozzászokva, hogy valaki belenyúl a terveimbe meg helyettem intézkedik.

– A férje nem szokott? – érdeklődött Márk. Elnézte, ahogy Dóri egymás után felhúzogatja a redőnyöket, kinyitogatja az ablakokat.

Csikorgott a függönytartó, ahogy Dóri félrehúzta az egyik függönyt, majd megfordult.

– Nem vagyok férjnél.

– Oké. Nevezzem a párjának?

– Nincs párom – tört ki Dóriból kissé indulatosan, mire Márk kíváncsian felvonta a szemöldökét.

– És a gyereke apja?

– Nincs apja – vágta rá Dóri. Hátat fordított, majd a következő ablakhoz lépett.

Márk a hajába túrt.

– Rendben – válaszolta visszakozva. – Akkor nyilván a szentlélektől fogant. Láttunk már erre példát a történelemben.

Dóri nagyon lassan fordult meg újra, lemerevedett arccal bámult rá.

– Maga most miről beszél?

– Szűz Máriáról és a kis Jézusról. Még nem hallotta a történetet? Na, ezt akkor elmesélem festés közben, mit szól?

– Azt, hogy maga nem teljesen normális.

Márk elvigyorodott.

– Miért, maga az?

– Igen – bólintott Dóri. – Igyekszem normális lenni, még ha ez olykor borzasztó nehéz is.

– Kár. Normálisnak lenni rettentően unalmas lehet. De ha maga erre vágyik, akkor nem beszélem le róla – kacintott a nőre.

– Köszönöm – felelte Dóri nehezen.

– Én igyekszem mindenkit elfogadni olyannak, amilyen. Bár hozzáteszem, eddig egyetlen teljesen normális emberrel sem találkoztam. Így hát örvendek a szerencsének.

Dóri teljesen megrökönyödött arcot vágott.

– Azt hiszem – kezdte lassan –, én is örvendek. Vagyis hát remélem.

– Nyugodjon meg! – vigasztalta Márk. – Minden a lehető legnagyobb rendben lesz. Hamarosan itt lesznek a srácok. Addig megkínálhatom limonádéval?

– Azt elfogadom.

– Esetleg leül velem a tópartra kicsit, hogy megbeszéljük az előttünk álló néhány napot?

– Maga ilyen tervezgetős?

Márk bólintott.

– Meglepi?

– Eddig nem úgy tűnt – felelte Dóri, miközben a ház végébe indultak. Zsivány hűségesen követte őket, felbukkant a két macska is. – Úgy tűnt, spontán szervezi az életemet.

– Elnézést. Nem kívántam beleszólni.

Dóri rápillantott.

– Valóban?

– Mindössze úgy tűnt, segítségre szorul, és éppen tudtam megoldást a problémájára.

– Köszönöm, megoldottam volna egyedül is.

– Ebben nem kételkedem. – Márk előreengedte Dórit a hídon. – De ha már a jövőben együtt fogunk élni, próbálhatnánk kialakítani egy viszonylag élhető kapcsolatot.

Dóri hátrafordult, olyan hirtelen, hogy Márk nem készült fel rá, így összekoccantak. Dóri kissé elvesztette az egyensúlyát a szűk helyen, Márk karjába kapaszkodott, mire a férfi elkapta a derekát, és egy pillanatra magához húzta, hogy megtartsa. Dóri csodás, kerek melle az oldalához ért, friss gyöngyvirágillat elbódította.

– Vigyázzon – súgta a nőnek.

Dóri felnézett rá, elengedte.

– Akkor ne mondjon ilyesmiket.

Márk is hátrébb lépett.

– Mit mondtam? – húzta fel a szemöldökét Márk.

– Azt, hogy együtt élünk egy élhető kapcsolatban.

– Miért, nem azt tesszük? Maga ott – mutatott a nagy házra –, én pedig itt – fordult a kert hátsó része felé.

– Ez nem együttélés.

– Viszont közös lesz az udvarunk, óhatatlanul találkozunk majd.

– Az nem ugyanaz.

– Nem ugyanaz, mint mi? Dóri, mondja, mitől fél?

Dóri összefonta a mellkasa előtt a karját, felemelte az állát.

– Én? Semmitől sem félek.

– Helyesen teszi. Nincs oka félni. Legalábbis addig, míg Zsiványt és engem lát. Ebben az udvarban addig béke lesz. Igaz, Zsivány? Viszont azt nem tudom megígérni, hogy sosem találkozunk. – Dóri merev arcára nézett. – Azt szeretné, ugye? Hogy soha ne fussunk össze?

Dóri nehezen bólintott.

– Jobban örülnék neki, ha meglenne a privát életem.

A nő megfordult, lesietett a keskeny kis hídról. Márk ráérősen követte.

– Meghagyom a magánszféráját, ne aggódjon emiatt. Inkább attól tartok, maga nem hagy majd nyugton.

Dóri megtorpant, csípőre tett kézzel hátrapördült.

– Ne legyenek illúziói. Nem az esetem – vágta rá dühösen. – Tőlem aztán nyugodtan aludhat!

Márk felnevetett.

– Nyugodtan fogok aludni – válaszolta vidáman. – Csak attól tartok, folyamatosan pénzt szeretne majd.

Dóri édesen elpirult. Márk imádta, ahogy zavarba jött.

– Csakis vészhelyzetben – suttogetta a nő.

Márk a fák alatt álló fonott székekre bökött.

– Ez elfogadható ajánlat. Ám ha vészhelyzet van, ne fogja vissza magát. Helyezze magát kényelembe, hozom a limonádét. Jeget kér bele?

Dóri biccentett, és leült a nádassal szemben.

13. fejezet

Dóri nehezen fogadta Márk segítségét. Négy fiatal, kigyúrt srác jött szekrényt pakolni. Hihetetlenül udvariasan és kedvesen megköszönték, amikor Dóri felajánlotta, hogy segít nekik a székeket levinni.

– Megoldjuk – vágták rá szinte egyszerre.

– Óvatosan bánjanak azokkal a szekrényekkel, kérem – figyelmeztette őket Dóri. – Sokat érnek, terveim vannak velük.

– Nyugodjon meg. Óvatosak leszünk!

– Annyira haszontalannak érzem magam – említette meg Márknak, aki maga is beállt a pakolásba, és végre felbukkant az ajtóban.

– Ha túlságosan unatkozik, akkor hozok magának fedőszalagot, ragasztgassa körbe a kapcsolókat meg az ajtókereteket. Az úgylis a legmacerásabb munka festés előtt.

Dóri szeme felcsillant.

– Szívesen! – vágta rá. Így legalább kissé hasznosnak érezheti majd magát, amíg a többiek pakolnak. – Néhány könnyebb bútort is szívesen leviszek. Elbírom.

– Elhiszem, Dóri. De a srácok azért vannak itt, hogy megoldják. Engedje el! Hozom a szalagot.

Dóri kapott egy létrát is. Abban a szobában kezdett, amit már kipakoltak. Behallatszott kintről a férfiak serénykedése, nevetése, olykor elkapta Márk határozott utasításait is. A férfi nem igen hagyta lazsálni a társait, amíg készen nem lettek.

Dóri belefeledkezett a munkájába, hallgatta a férfiakat, ahogy egymást ugratták. Jólesett, hogy nincs egyedül. Azt hitte, feshélyezni fogja a tudat, hogy Márk itt van, és segít, de sokkal inkább megnyugtatta, hogy van egy ember a közelében, akire számíthat.

Talán pénzt nem szívesen ad neki, annak ellenére, hogy voltaképpen Dóri öröksége az egész, de Márknak vannak ötletei, amikkel megoldhatják a felmerülő problémákat. Meglehet, a férfinak nyomós oka van visszatartani azt a pénzt.

Ki tudja, miben állapotott meg az elhunyttal, mit írt alá, mi az, ami megköti?

Dóri elmélyülten ragasztott, tépkedte a ragasztócsíkokat. Arra jutott, nem ismeri Márkot eléggé ahhoz, hogy rögtön negatív következtetéseket vonjon le a viselkedéséből.

Délután kettesben maradtak. Márk kikeverte a gipszet, és gyors, szakszerű mozdulatokkal glettelte be a repedéseket és a kisebb lyukakat. Nem sokat gondolkodott, miként álljon neki, és Dóri megállapította, hogy valóban ért hozzá.

A házat – mint ahogy kívülről is látszott –, jól karban tartották. Igazán nem sok javítanivaló akadt a falakon sem.

– Ügyes – jegyezte meg elismeréssel Márk.

– Volt lehetőségem gyakorolni – hárított Dóri, és elpirult a nem várt dicséretre.

Még soha senki nem ismerte el, amiért nekiállt festeni, hogy megússza a kauciót. Ráadásul így mindig biztos lehetett abban, hogy valóban tiszta falú lakásba költözik majd. Legtöbbször azt mondták, megőrült. Minek vesz a nyakába ekkora melót egy kisgyerek mellett? Az első néhány alkalom valóban nehéznek bizonyult, és utólag bevallotta, hogy elügyetlenkedte a dolgot, de aztán egyre magabiztosabbá vált, ahogy gyarapodott a tapasztalata.

– Eddig nem ismertem egyetlen nőt sem, aki maga festett volna – vallotta be Márk.

– Biztosan azért, mert nem olyan körökben forgott.

Márk kérdően felvonta a szemöldökét.

– Maga szerint én milyen körökben forogtam?

– Gazdagok között – vágta rá Dóri. – Úgy gondolom, aki megengedheti magának, az szívesebben bízza szakemberre a dolgot. És jól teszi! A mestereknek is meg kell élni valamiből.

Márk elmosolyodott.

– Ügyesen kívágta magát.

– Nem kívágtam magam. Pontosan így gondolom.

– Ezek szerint nem haragszik a gazdagokra, akik nem a saját kezükkel festenek?

– Miért haragudnék rájuk? De jobban kedvelem a gazdagokat, akik mégis megteszik.

Márk felnevetett.

– Szóval kedvel?

Dóri a gipszet kavargatta a műanyag tálban.

– Sokat segít – tért ki a válasz elől.

Amikor felnézett, Márk éppen elfintorodott.

– Ejtsük a témát – vigyorodott el. – Továbbra is segíteni fogok, amennyiben tudok. Értek néhány dologhoz.

– Úgy tűnik, mindenhez ért.

– Sok mindenhez.

– Teljesen másképpen képzeltem el eddig egy profi focistát.

– Na, meséljen! – szólította fel Márk játékosan. – Hogy képzelt el?

Dóri is felnevetett.

– Nem konkrétan magára gondoltam, Márk. Általánosságban beszéltem, amikor a profi focistákat említettem.

– Ne általánosítson! De azért mesélje el! Kíváncsivá tett!

Dóri felhúzta a vállát, és már bánta, hogy kimondta. Most biztosan felszínesnek és előítéletesnek fog tűnni Márk szemében.

– Azt hittem, csak edzenek, meg meccseznek... – Megakadt. Ennyi még vállalhatónak tűnt a számára. – Meg ilyenek.

Márk elvigyorodott.

– Igen. Meg milyenek? Mondja csak tovább – noszogatta.

– Pózolnak a kamerák előtt.

– Megesik – felelte Márk mosollyal a szája sarkában. – Folytassa!

Most szórakozik rajtam?

Dóri megvonta a vállát.

– Ennyi.

– Komolyan? – Márk összevonta a szemöldökét. – Ne mondja, hogy mindössze ennyit néz ki belőlünk: edzések, meccsek, pózolás. Napi huszonnégy órában, heti hét napon át? Évek alatt? Még ha általánosít is. Akkor is többet kell látnia.

– A többit úgyis tudja.

Márk elmosolyodott.

– Lehet, hogy tudom. Mégis szeretném magától hallani. Mit lát bennem? – Dóri zavartan lehajtotta a fejét. – Hát jó. De tudja, azért több vagyok, mint egy bulibáró, pózoló szépfű a menő kocsjával, aki minden nőt megkaphat, akit akar. Mert ezt gondolja, igaz?

– Igaz – ismerte be Dóri.

Miért van az, hogy folyton ilyen kínos helyzetekbe keveri magát? Ki kellett volna hátrálni ebből a beszélgetésből, amíg lehetett.

– Jobb, ha tudom, mit gondol rólam – szólalt meg Márk csendesen. – Ha jobban megismer, talán majd megváltozik a véleménye. – Megreccsent a parketta, ahogy Márk közelebb lépett. Megérintette Dóri vállát. – Rá se ránts! Már megszoktam, hogy címkéket aggatnak rám, anélkül, hogy ismernének! Pusztán érdekelt, magában mi van. Mert valamiért az első benyomásnak különös jelentőséget tulajdonítanak.

Dóri végre felnézett. Márk arcán sem megbántottságot, sem sértettséget nem fedezett fel. Barátságosan figyelte, és valóban úgy tűnt, hogy fontos neki, hogy ne legyen köztük harag.

Természetesen. Hiszen a közös munka elején tartunk – gondolta Dóri szomorúan. – *Kínos lenne szó nélkül, morcosan együtt festegetnünk a következő napokban.*

– Ha már itt tartunk, akkor elárulhatná, mi volt az első benyomása rólam – kérte Dóri, de ahogy kimondta, máris megbánta.

Mi lesz, ha Márk olyasmit mond majd, amivel megbántja? Vajon fogja olyan jól kezelni a helyzetet, mint Márk?

– Biztos hallani szeretné?

Dóri bólintott.

– Biztos. Ráadásul most már így fair – jelentette ki határozottan. – Mondja! Ne kéméljen!

– Honnan tudja olyan biztosan, hogy negatív volt a megítélésem? Ennyire nincs önbizalma?

– Mondja már! – szólt rá Dóri elfúló hangon. Jobb ezen minél hamarabb túlesni.

Márk úgy mosolyodott el, mint akit szórakoztat a dolog.

– Nagyon zavartnak tűnt akkor. Attól tartok, a közjegyző is tetézte a zavarát.

Dóri arca égett.

– Jól látta.

– Akkor azt hittem, nincs érzéke a ruhákhoz. – Végignézett Dóri sportcipős, rövidnadrágos, topos szerelésén, amitől Dóri még jobban zavarba jött. – Ezt a véleményemet azóta átértékeltem – vallotta be Márk komolyan, amikor találkozott a pillantásuk. – Most sem gondolom, hogy van érzéke a divathoz, de legalább nem öltözik úgy, mint a saját nagymamája. Ha elfogad egy tanácsot, dobja ki azokat a bő cuccokat! Baromira előnytelenül állnak magának.

– Oka van, hogy viselem őket – szegte fel az állát Dóri.

Márk széttárta a karját.

– Oké. Ha oka van, akkor hordja csak nyugodtan. A közjegyzőnek nyilvánvalóan bejött.

Dóri elpirult.

– Hogy merészeli...?

– Azt hittem őszinteséget vár.

– Igen. Kiszórakozta magát?

Márk elmosolyodott.

– Ne vegye szívére. Valóban szórakoztat. És ez egy jó pont.

– Nem vagyok az udvari bolondja – fordított neki hátat Dóri.

– Egy szóval sem mondtam, hogy az lenne.

Verőfényes nyári nap köszöntött rájuk. A festés napja. Újabb közös munka kezdete. Miután Dóri aludt egyet, már ő is másképp látta a tegnapi beszélgetést. Talán jobb is, hogy őszintén kimondtak mindent. Így aztán már biztos nem szükséges udvariaskodniuk egymással.

– Mesélne nekem a bácsiról? – kérdezte Dóri festés közben. Halvány barackszín választott. Az egyik kedvenc színét.

Márk vállalta a plafont és a felső részeket. Magasabb is volt, és sokkal ügyesebben lépkedett a létrával, ami olykor megkoppant a fóliával leterített parkettán, ahogy a férfi odébb lavírozott vele. Dóri kérdésére megállt a festőhenger a kezében. Karjain

megfeszültek az izmok, majd leeresztette a hengert, odatámasztotta a vödörré, hogy ne csöpögjön.

– Zsivánnyal órákig beszélgetett egy rozzant hintaszéken ülve, itt kint a tóparton, miközben én ástam az alapokat.

– Láttam azt a hintaszéket, amikor pakolták. Különleges darab.

Dóri máris eltervezte, hogy elsőik között veszi elő, újítja fel, hogy odaajándékozhasa Márknak.

– Az öreg trónusa volt – felelte Márk rekedtes hangon. A tekintete a távolba révedt. – Soha senki nem ülhetett oda. Kizárólag ő. Még a macskák is tiszteletben tartották. Onnan osztogatta az észet nekem is – nevetett fel végül Márk, mint akit beborítottak a szép emlékek. – Olykor megjegyezte, hogyan fogjam az ásót, és kioktatott, miként kell egy ilyen tavat építeni.

– Biztosan értett hozzá – jegyezte meg Dóri.

– Nem. Fogalma sem volt róla. Egyszerűen csak szerette tudatni, ki a főnök.

– Mégis jól megértették egymást? Az ember azt hinné, két dudás nem fér meg egy csárdában.

– Azt gondolja?

– Sok mindenben hasonlítottak egymásra. Igaz? Azért lettek ennyire jóban?

– Értették egymást.

Dóri úgy sejtette, hogy Mészáros Dénes talán a fiát látta Márkban. Azt a fiút, akit elvesztett. Az utolsó hónapjaiban talán megpróbált apaként szeretni, és ahogy Márkra nézett, tudta, hogy sikerült.

Márk mesélt róla, miközben festettek. Így Dóri Márk szemén keresztül ismerhette meg Mészáros Dénest. Úgy látta, ahogy Márk látta. Márkkal együtt képessé vált elfogadni, olykor még nevetni is a történeteire, a szavajárásán.

Mészáros Dénest, a biológiai apját úgy ismerte meg, mint azt a férfit, aki az utóbbi években már tudatosan távol tartotta magát az emberektől. Egy állatbarát, természetszerető öreg képe rajzolódott ki Dóri szeme előtt. Egy olyan ember képe, akit megviselt az élet, aki megcsömörlött, aki sokat csalódott, és már nem bízott az állatokon kívül senkiben.

Dóri telefonon videóhívást indított Lackóval. A gyerek – és természetesen ő is – igényelte, hogy legalább a telefon képernyőjén keresztül lássák egymást.

– Minden rendben? – Miután megpillantotta a gyerek kópé mosolyát, megkönnyebbült.

– Persze. Minden rendben – vágta rá Lackó. – Nagypapa megígérte, hogy kimegyünk pillangókat kergetni vacsora után. Rengeteg pillangó van a kertben – lelkesedett a kisfiú.

– Ugye tudod, hogy nem szabad őket megfogni, mert ha ráragad az ujjacskádra a szárnyukról a finom por, akkor nem tudnak majd elrepülni – figyelmeztette Dóri.

Ezt az intelmet az édesapjától tanulta kislánykorában. Akkoriban számtalan lepke élt a virágoskertjükben, ő is rengeteget kergetőzött kint a pillangókkal.

– Tudom – húzta a szót Lackó. – Nagypapa is mindig elmondja. Mi csak kergetőzünk velük. Nem bántjuk őket.

– Ennek örülök, kicsikém.

– Most megyek. Jó?

Dóri szíve elszorult, amiért a gyerek ilyen gyorsan lerázta. Alig beszéltek néhány szót, de látta rajta mennyire türelmetlen.

– Persze! – mosolygott Dóri magabiztosan, hogy a gyerek ne lássa, mennyire fáj neki a búcsú. – Szeretlek!

– Én is – hadarta Lackó, egyfolytában hátrafelé tekintgetve.

– Vigyázz magadra! – kérte Dóri szelíden.

– Te is – vágta rá Lackó. – Szia!

Mielőtt Dóri elköszönhetett volna tőle, kinyomta a telefont. Dóri hosszan forgatta a kezében a mobilját.

Nem hiányzom neki – gondolta szomorúan.

Talán örülnie kéne ennek, de azért jó lett volna kicsit többet beszélgetni a fiával. Alig várta, hogy készen legyenek a festéssel, a költözéssel, hogy végre újra együtt lehessenek.

Hogy ne a gyereken járjon az esze, inkább felhívta Lizát.

– Hogy vagy? – kérdezte Liza.

– Köszí, egészen jól. Elfáradtam – vallotta be. – Egész nap festettünk.

– Festettünk? – Liza hangja egészen magasba szökött. – Csak nem Tiborral?

– Nem.

Dóri írt e-mailt Tibornak, amiben beszámolt arról, hogy ideköltözik, és még fel is hívta a férfit a névjegykártyán szereplő telefonszámon, de azt sem vette fel.

Nem akarta túlgondolni. Nyilván nem nézi folyamatosan az e-mail-fiókját. Úgy, mint ő, minden szabadidejében a választ várva. Tibor azt mondta, nagyon elfoglalt, és a telefont ritkán tudja felvenni. Talán az e-mailt is látta, csak még nem volt ideje visszaírni.

– Márkkal festettem – válaszolta csendesén.

– Ó! – hallatott Liza meglepett kis hangot. – És mondd, milyen előben?

– Segítőkész – válaszolt Dóri kurtán.

Túlesett az első közös napon. Este tízkor, fürdés után, minden tagjába jóleső izomláz költözött. Az éjszakára megágyazott hálózsáján üldögélt. Márk rákérdezett, amikor elbúcsúztak, hogy valóban a kemény padlón, hálózsákban kíván éjszakázni? De amikor Dóri határozottan rávágta, hogy természetesen, Márk elfogadta a döntését.

Dóri végtelenül megkönnyebbült, amiért a férfi nem ajánlotta fel, hogy aludjon nála. Túl figyelmesen viselkedett eddig is. Dóriba beköltözött az a rossz érzés, hogy vajon mit vár majd cserébe a kedvességéért? Miután elköszöntek, benne megmaradt a félelem, hogy ebből nem fog jól kijönni. Akkor sem, ha Márk eddig udvariasnak tűnt.

A szekrényhordás után a városban ebédeltek. Akkor Márk hívta meg, a festéket is ő fizette. Dóri igyekezett elhessegetni a rossz gondolatokat.

– Ennyi? – nevetett fel Liza. – Segítőkész?

– Ő sem eszik húst – újságolta Lizának valamivel lelkesebben Dóri. –

Különben meg tényleg tök jó fej volt. Elkísért festéket venni. Segített kiválasztani a színeket is.

– Igazán? – kérdezte Liza. Dóri még telefonon át is érzékelte a mosolyt a hangjából. – Nem emlékszem, hogy amióta Lackó megszületett, illetélt volna

férfit ezzel a szóval, hogy jó fej.

– Apukám is jó fej – vágta rá Dóri gondolkodás nélkül.

– Jó. Tudod, hogy értem.

– Ne magyarázz bele többet, mint ami – figyelmeztette Dóri a barátnőjét. – De különben meg cuki volt, amikor megemlítette, hogy meghívna ebédelni, ha nem bánom, hogy vegetáriánus étterembe megyünk. Mert itt még olyan is van – lelkesedett Dóri.

– Cuki? – hüledezett Liza. – Te azt mondtad egy pasira, hogy cuki? Ráadásul nem is Tibornak hívják. Mondd, ki vagy te? És mit tettél a barátnőmmel? – sikított Liza félig viccesen, félig komolyan a telefonba. – Azonnal mássz ki a testéből, te testfoglaló, és takarodj vissza a bolygódra!

Dóri felnevetett.

– Én vagyok! Esküszöm, nem raboltak el a földönkívüliek, és nem használják a testem!

– Ezt bárki mondhatja – vágta rá Liza. – Különben hallod magad? A jó fej meg a *cuki* szavakat használod Edelényi Márkusz jellemzésére.

– De ha egyszer tényleg édes volt, ahogy előadta.

– Ráadásul *édes* – akadt ki Liza. – Mintha nem is te lennél, és mindössze egyetlen nap telt el, mióta elmentél. Mit csinált ez az Edelényi, hogy ennyire az ujja köré csavart?

– Nem csavart az ujja köré – tiltakozott Dóri. – Egyszerűen jólesik a figyelem és a segítőkészség. Sosem történt velem ilyesmi, hogy valaki ennyire önzetlenül segített.

– Önzetlenül? Kíváncsi vagyok én arra az önzetlen segítségre – durrogott Liza. – Meg ne lepődj, ha a végén benyújtja a számlát az a Casanova.

Dóri gyomra görcsbe rándult. Éppen ettől tartott ő is, de nem merte kimondani Lizának. Félt, hogy teljesen hülyét csinál magából előtte is.

– Bízom benne – hazudta.

– Aha – morrant Liza szkeptikusan a telefon másik végén. – És? Te mit mondtál erre? Amikor vegetáriánus ebédre hívtok? A nyakába ugrottál?

– De bolond vagy! Természetesen nem ugrottam a nyakába, bár kétségtelenül boldoggá tett, és elmeséltem neki, én sem eszem húst évek óta. Mióta Lackó sírva fakadt. Azt hiszem egyetlen férfival sem beszélgettem

ilyesmiről, de ő odafigyelt. Érdekelte, amit mondok. Hihetetlenül jól éreztem magam. Azt hiszem, jól tesszük, hogy ideköltözünk. Már most sokkal felszabadultabbnak érzem magam.

– Hála Edelényi Márkusznak.

– Hála a környezetváltozásnak – helyesbített Dóri.

– Azért vigyázz vele! Tudod, milyen.

– Még nem ismerem igazán.

– Olyan röptében a legyet is... Tudod? Vigyázz magadra! Neked semmi szükséged ilyenre.

– Nem terveztem az ágyában tölteni az éjszakát – nevetett Dóri. – Akármilyen kedves is. Egyszerűen nincs meg az a plusz, ami kell. Ami Tibor és köztem megvan.

– Persze. Tibor. Találkoztatok már?

– Nem ér rá – füllentette Dóri.

Nem. Ez nem is igazán füllentés. Nyilvánvalóan nem ér rá.

– Jó. Akkor ömlengj Edelényiről – kacarászott Liza.

– Nem ömlengek – javította ki Dóri a barátnőjét. – Egyszerűen csak mesélek.

– Oké. És hol van most ez a fantasztikusan cuki Edelényi Márkus?

– Nem tudom. Nincs itthon.

– Na, ne mondd! Hová ment? – kíváncsiskodott Liza.

Dóri lesimogatta maga mellett a plédet.

– Nem kérdeztem.

– Csak úgy egyszerűen bejelentette, hogy lelép éjszakára, hogy megnyugtasson? – hitetlenkedett Liza.

– Nem jelentette be. Hallottam a kocsiját.

– Leskelődtél! – esett le Lizának.

– Nem is – tiltakozott Dóri nem túl meggyőzően. – Na, jó. Kicsit – ismerte be.

– Honnan tudod, hogy nem vásárolni ment?

Dóri a hálózsák mellé lefektetett karórájára nézett.

– Két órája lelépett, ez nem olyan nagyváros, hogy órákra elnyelje az embert. Ráadásul kicsípte magát.

– Tényleg? Randija van?

- Nem tudom. Nem beszéltünk erről.
- Holnap faggasd ki! Annyira kíváncsi vagyok!
- Liza, ne csináld! Nem vagyunk annyira jóban, hogy a magánéletéről faggatózzak.

– De ha egyszer olyan izgalmas ez az egész. Készíthetnél róla fotókat vagy videófelvételeket, és eladhatnád a sajtónak.

Dóri felsóhajtott, és a térdére támaszkodott.

- Te nem vagy százas!
- Fogadjunk, halálra keresnéd magad. Mint Edelényi Szandra. Tuti imádnák az emberek!
- Nem érdekel. Ez tisztességtelen pénz lenne, így nem kell.
- Ó, de érzékeny valaki. Mondd, tényleg olyan jó pasi előben is, mint a képeken?

Dóri felkuncogott.

- Miért érdekel? Neked ott van Beni.
- Ez igaz, viszont Edelényivel van tele a bulvársajtó. Ráadásul a legjobb barátnőm odaköltözött egy celebhez. Mi ez, ha nem izgalmas?
- Nem költöztem hozzá – helyesbített Dóri. – Különben meg ne ájulj el úgy tőle, annyira nincs kockahasa.
- Te ezt honnan tudod, ha szabad kérdeznem? – támadta le Liza felháborodottan.

– Miután lehordták a bútorokat a szuterénba, a srácok ott iszogattak a kertben félmeztelenül.

- Húha! Leskelődtél?
- Márk hívott, hogy csatlakozzak hozzájuk egy limonádéra.
- Te pedig örömmel csatlakoztál.
- Szomjas voltam – vontá meg a vállát Dóri. Végtére is igazat mondott. – Na, ott voltak kockahasak. Márknak azért nincsenek olyan durva izmai, amik átmennek csúnyába.

– Szóval tetszett, amit láttál.

Dóri elpirult, és örült, hogy Liza nem látja, mert biztosan ezzel húzná hetekig.

- Mivel nem vagyok vak – próbált hárítani.

– Beszabadultál egy csomó félmeztelen pasi közé. Kezdek aggódni az erényedért – nevetgélt Liza.

– Azért nem kell aggódnod – nyugtatta meg Dóri. – Tudok vigyázni magamra.

– Hé! Edelényivel élsz egy házban.

– Nem egy házban – javította ki Dóri Lizát. – Mindössze ugyanabban az udvarban. Különben meg, szerintem van barátnője.

– Kérdezz rá! – Dóri csak hümmögött, aztán meglepődött, hogy Liza nem nyaggatja tovább ezzel. – Holnap is vele leszel?

– Festünk.

– Az szexi. Legalább félmeztelenül?

– Nem! Hová gondolsz!

Liza felnevetett.

– Elképzeltem Edelényi Márkuszt, ahogy tartja neked a létrát. – A telefonból ajtócsapódás hallatszott. – Most muszáj mennem, mert megérkezett Beni! Vigyázz magadra, királylány!

– Mire vigyázzak? Csak festünk.

De azt nem vallotta be Lizának, ez mennyire jó móka. Többször festette ki az albérleteket, így ledolgozva a kauciót. Sosem ijedt meg a munkától, de általában egyedül csinálta. Úgy gondolta, a festés magányos elfoglaltság. Dóri sosem hitte, hogy ilyen szórakoztató, ha valakivel megosztja a munkát. Közben elmesélte Márknak a festős történeteit, a férfi szintén elszórakoztatta egyetemista éveinek kalandjaival. Sokat nevettek. Dóri arra eszmélt, hogy alig várja a folytatást.

Jó kertész, szép dolgokat csinál, fest meg főz, ráadásul jól néz ki – morfondírozott magában. – Valami mégsem stimmel vele, amikor a saját gyerekét simán eldobja. Hogy képes valaki elhagyni a gyerekét?

Dóri éjszakára kinyitott minden ajtót és ablakot, amik az udvar felé néztek. Az utcai ablakokat nem merte, mert nem ismerte a város közbiztonságát, így inkább nem kockáztatott. Így is sikerült kereszthuzatot csinálnia, hogy száradjon a festés. Rájött, mekkora áldás egy ilyen hatalmas udvar.

A friss festékszag elnyomta a ház többi részében uralkodó erős dohányszagot. Mielőtt lefeküdt volna aludni, ellenőrizte a telefonját. Rövid e-mail érkezett Tibortól. Dóri remegő kézzel nyitotta meg.

„Üdv, Szépségem!”

Dóri szíve megugrott a megszólítás láttán.

„Nagyszerű, hogy beköltöztél a Mészáros-féle házba. Mesélj, hogy érzed magad? Én konferencián vagyok a héten. De alig várom, hogy összefussunk valamikor.”

Dóri többször elolvasta Tibor sorait. A férfi is alig várja a találkozást. Dóri egészen izgatott lett. A lehető legjobban tette, hogy idejött. A lehető legjobban tette, hogy akkor felkereste Tibort, és beszélt vele.

Dóri meglehetősen kellemesnek találta a hálólhelyét. Kintről behallatszott a békák kuruttyolása, a tücskök ciripelése. Igazi vidéki hangversenyt adtak az állatok az álmának. Tiborról álmodott.

Úgy tűnt, éppen csak elszunyókált, amikor kapucsapódásra riadt fel. A szíve a torkába ugrott, felült a hálózsákjában, fűlt.

Kintről apró neszek zaja ért el hozzá, nem tudta eldönteni, Márk ért haza, vagy idegenek másztak át a kerítésen, mert nem emlékezett motorzúgásra, ami azt jelenthette, hogy Márk kocsija megállt a ház előtt.

Hosszabb lett a csend, Dórit nem hagyta nyugodni a gondolat, hogy valaki van az udvaron. Nesztelenül felállt, óvatosan az ablakhoz lopakodott. Akkor női nevetgélés ért el hozzá a kapu felől.

Dóri kikémlelt, alig látott a sötétben. A járdák mellett a napelemes gömbök halványan derengtek. Aztán rádöbbsent, jobb is, ha nem lát semmit, így is tisztán hallotta a nő sóhajait és nyögdécseléseit.

– Imádom, amikor ezt csinálod – lihegte a nő, éppen akkor, amikor Dóri szeme kicsit hozzászokott a sötétbe, és meglátta a kapuban összefonódó két alakot.

Dóri kettőt lépett hátra, az ablak alatt felugatott Zsivány. Dóri úgy megijedt, hogy majdnem szívrohamot kapott a váratlan öblös ugatástól.

– Felébresztet a szomszédokat – súgta Márk. Dóri nem tudta eldönteni, hogy a nőre gondol, vagy a kutyára.

– Most miért hagytad abba? – húzta a szavakat a nő. – Gyűlölöm, amikor ezt csinálod!

– Menjünk beljebb!

– Most akarlak!

Zsivány újra vakkantott az ablak alatt. Dóri nem mert megmozdulni, nehogy észrevegyék, hogy ott áll a nyitott ablakban. A nő leguggolt Márk elé, Dóri meg két tenyerével eltakarta az arcát.

Basszus! Ez nem lehet igaz! Vissza kell jutnom a hálósákomba.

Ott majd a fejére húzza a takarót, hogy ne halljon semmit.

Tessék! Még hogy előítéleteim vannak! – durrogott magában. – Most bizonyosodik be, hogy leszar mindenkit. Nincsenek gátlásai?

Holnap mindenképpen le kell fektetniük a szabályokat. Még csak az hiányzik, hogy Lackó ilyesmiknek legyen szemtanúja.

– Ne itt – szólalt meg Márk rekedten.

– Nemrég még tetszett – bűgta a nő. – Engedd el magad, és élvezd!

Dóri azon gondolkodott, hogy két kézzel hogyan fogja be a fülét és takarja el a szemét egyszerre.

– Meglesz. Csak gyere!

Kavicsok csikorogtak, léptek haladtak el az ablak előtt.

Dóri megkönnyebbülten felsóhajtott. Így is túl sokat látott és hallott. A fene ebbe az egészbe! Jobb lett volna, ha becsukja az ablakot. Ha nem leskelődik, ki jár a kertben. Sejthette volna, hogy Márk az. Ki más lenne? A kapu zárva, a kerítés magas. De az ördög nem alszik, Dóri úgy tartotta, jobb félni, mint megijedni.

Összekucorodott az ágyában, a biztonság kedvéért azért a fejére húzta a takarót, hogy biztosan ne halljon semmit, és próbált elaludni. Kínkeservesen sikertelenül próbálkozott, akár becsukta a szemét, akár kinyitotta. Hosszan bámulta a plafont, folyton Márkot és a nőt látta maga előtt, a fantáziája folyamatosan vadabbnál vadabb erotikus képsorokat vetített a szeme elé.

Dóri nyugösen ébredt a telefonja lágy dallamára. Hajnali ötre állította be az ébresztőt, mert nem kívánt olyan kínos szituációba

keveredni, hogy Márk ébressze a hálósákjában. Hiszen megbeszélték, hogy reggel hétkor nekilátnak.

Dóri a párnájába fúrta az arcát, majd amikor tíz perccel később megszólalt a szundi, végre kinyomta az ébresztőt.

Muszáj – mormogta magában, miközben felült.

Álmosan pislogott. Kintről beáramlott a hűvös hajnali levegő, felfrissítve a szobát, vidám madárcsicsergés köszöntötte. Dóri lassan feltápászkodott, nyújtózott, elhatározta, hogy odakint, a természet közelségében végzi el a Napüdvözlet jógagyakorlatot, amivel majd minden napját kezdte.

14. fejezet

Márk szerette a reggeleket. Nem esett nehezére korán kelni, hogy megnézzze a napfelkeltét. Nyilvánvalóan az is hozzásegítette a korai keléshez, hogy az öreg halála óta rosszul aludt. Régen mennyivel könnyebbnek tűnt minden. Értetlenül hallgatta a történeteket, amikor az álmatlanságról meséltek neki. Márknak akkoriban semmi baja nem akadt az alvással. A kórházban, a sérülése után kezdődött.

Minden akkor kezdődött. De nem okozott olyan zsigeri rossz érzéseket benne ez a gondolat, mint évekkel ezelőtt. Ténymegállapításként közölte magával. Mintegy figyelmeztetésként, hogy el ne felejtse. Sohasem.

Minden szar akkor kezdődött. Persze hozzá lehet szokni. A szarhoz is. Csak kicsit nehezebben.

Kár, hogy az öreg meghalt. Vele jókat tudott beszélgetni az élet kegyetlenségéről. Kielemeztek mindent, a végén mindig arra jutottak, hogy az élet szar úgy ahogy van. Ez megnyugtatta Márkot. Megnyugtatta, hogy nincs egyedül a véleményével.

Odatett egy kávét a kotyogóba, majd amíg várta, hogy lefőjön, kiment a tó mellé relaxálni. Ez volt az egyetlen időszak az életében, amikor sikerült kicsit kiüríteni a fejét, csak a szépre koncentrálnia. Hála a természetnek. Ha ez nem lenne, már régen maga alá temette volna a depresszió.

A nap narancssárgára festette az ég alját, úgy olvadt el a horizonton, mint egy szétfolyt festékcsepp. A madarak énekkel köszöntötték a reggelt, meg-megrezdültek a falevelek, ahogy az egyik faágról a másikra szálltak a pacsirták és a feketerigók. Márk szerette ezt a reggeli békét. A fűszálak végein üveggyöngyként álltak meg a harmatcseppek, a nap fénye végigcirógatta őket, szívárványszín árnyalatot adott mindegyiknek, mielőtt felszárította őket néhány órával később.

Márk megállt a hídon, és épp vett néhány mély lélegzetet, amikor meglátta Dórit a fűvön jógázni. Rózsaszín rövidnadrágot és topot viselt, a haját egészen a feje búbjáig kontyolta fel. Illett hozzá a rózsaszín.

Dóri halványlila jógaszőnyeget terített le a vizes gyepre. Márk a korlátra támaszkodott, figyelte a nő kitartott mozdulatait. Kecsesen hajolt, nyújtózott, végül lótuszülésben állapotodott meg.

Az elkészült kávé illata Márk orrába kúszott. Akkor döbbsent rá, hogy elfeledkezett róla. Nehezen szakította el a pillantását Dóriról, mert annyira üde színfoltot jelentett a kora reggeli udvaron.

Márk két csésze kávéval bukkant fel újra, amikor Dóri már a jógaszőnyeget terítette ki, hogy megszáradjon.

– Jó reggelt! – köszöntötte a nőt. – Iszik egy kávé?

Dóri elmosolyodott. Az első nő, akit Márk nem morcosnak és fáradtnak látott kora reggel.

– Köszönöm, elfogadom.

– Mézet tettem bele, és kókusztejet. Megfelel?

– Tökéletes – nyúlt Dóri a csésze után. Egy pillanatra összeérték az ujjaik, Dóri érintése puhán futott át Márk bőrén, mielőtt elvette tőle a kávé. Csukott szemmel beleszagolt a felszálló gőzbe. – Isteni illata van.

– Higgye el, az íze is pontosan ilyen. – Márk a tó felé mutatott. – Van kedve leülni velem?

– Nem akarok zavarni – pillantott fel Dóri a felszálló gőz fölé.

– Nem zavar.

Dóri bólintott.

– Rendben. De kizárólag úgy, ha bemutat a barátnőjének.

Márk szeme tágra nyílt.

– Kinek?

– A barátnőjének – ismételte meg Dóri egyszerűen. – Itt van még. Vagy tévedek?

Márk összeszorította az állkapcsát. Szóval ezzel jár, hogy lakótársat kapott az udvar elejére?

– Téved. Már elment, és nem a barátnőm. Leskelődik utánam?

Dóri harciasan felemelte a fejét.

– Ezt a vádat határozottan elutasítom. Nem leskelődöm.

– Akkor honnan tudja, hogy hölgyvendégem volt? – kérdezte Márk élesen. Nem értette Dóri szája miért szalad rögtön a füléig.

– Hölgyvendége?

Márk szándékosan figyelmen kívül hagyta az élcélődést.

– Leskelődött?

– Nem leskelődöm – utasította el Dóri szigorúan. – Ne legyen üldözési mániája! Engem nem érdekel a magánélete. Mindössze annyi történt, hogy valami zajt hallottam, felriadtam, és megnéztem, mi az.

– Hazajöttem. Mit gondol, mi más történhetett volna?

– Nem jelentette be, hová megy, és azt sem, mikor érkezik. Azt hittem haza sem jön. Azt hittem, betörők csaptak zajt.

Márk felsóhajtott.

– Elnézést, hogy nem számolok be arról, mikor mit csinállok. Fogadja el, hogy ezután sem fogok. Én sem várom el, hogy lejelentse, ha elmegy, sem azt, mikorra várható haza. Önálló emberek vagyunk. Viszont azt sajnálom, hogy megijesztettem. Jöjjön! Igyuk meg a kávé, mielőtt kihűl. Utána úgyis rengeteg a dolog.

Dóri szó nélkül elindult át a hídon, a tó túlsópartján terpeszkedő asztalkához és fonott székekhez. Márk belekortyolt a kávéjába, elnézte a nő kerek popsijára feszülő rózsaszínű nadrágot. Lehet, megkéri ma, hogy másszon fel ő a létrára, és fesse a plafont.

Márk erőszakkal feljebb emelte a pillantását, átfutott a tekintete a karcsú derékon, az egyenes tartású háton, az íves vállon, a kecses nyakba göndörödő néhány tincsen, egészen Dóri kontyáig.

Ne legyél már ekkora barom! Úgy csinálsz, mintha hónapok óta nem jutottál volna nőhöz, pedig Ditta csak néhány órája ment el.

Végre elindult Dóri után, belefeledkezve a rózsaszín nadrágba és topba, és megállapította, Dóri sokkal csinosabb, mint a képeken. És ez szigorúan szimpla megállapítás a részéről, semmi több.

– Megszokta a várost? – érdeklődött Dóri az egyik sarkot festve.

Márk fent állt a létra tetején, a plafonnak szentelte az összes figyelmét. Ha így haladnak, akkor másnapra készen lesznek mindennel, nekiláthatnak az ajtó- és ablakkereteknek.

Elégedetten tekintett a munkájukra. Dóri sem lazított, folyamatosan csinálta.

Márk leeresztette a kezét, megpihent a létra tetején. Dóri fehér kendőt kötött a hajába, hogy ne legyen festékes, de az orra hegyén ott virított egy odaszáradt világoskék festékcsepp. Márk elmosolyodott, bár sejtette, hogy az ő bőrét is tarkítja néhány oda nem illő, kék színű paca.

– Könnyen hozzászoktam. Csendes, nyugodt, élhető város.

– Szeret itt lakni?

Márk gondolkodás nélkül bólintott.

– Szeretek. Körbevezessem? Érdekli?

Dóri szégyenlősen elmosolyodott.

– Érdekel. Főként, hogy itt tervezem tölteni a nyarat Lackóval. Viszont nem szeretném terhelni.

Márk belemártotta a hengert a vödörbe, majd néhány mozdulattal legörgette róla a felesleges festéket.

– Nem teher.

Késő délutánra befejezték a munkát. Dóri meghiúsultan nézett körül.

– Köszönöm, hogy segített.

– Még nem vagyunk készen igazán. De szerintem lassan beköltözhetővé válik. Visszateszi a függönyöket majd? Vagy mi a szándéka velük?

– Azok nagyon szép függönyök, igaz, egy mosás rájuk fér. Megtartanám. Egyelőre. Jelenleg nincs pénzem új függönyökre, és úgy sejttem, ezt is felesleges kiadásnak tartaná.

Márk összecsukta a létrát.

– Meglehet – válaszolta csendesen. – Az apja örülne, ha tudná, hogy visszateszi őket.

Dóri csípőre tett kézzel fordult meg.

– Kérem, ne nevezze így.

Márk hosszan nézett rá, majd bólintott.

– Megígérem, többé nem fordul elő.

15. fejezet

Dórinak szent meggyőződésévé vált, hogy ha nincs Márk, akkor a költözés sem megy ilyen simán. Miután hazament, és mielőtt még nekiállt a pakolásnak meglátogatta Lackót a szüleinél.

A gyerek boldogan ugrott a nyakába.

– Veled mehetek? – kérdezte, miután Dóri végre lerakta, és folyamatosan a kezét szorongatta. Még a foltos kis kutyával sem foglalkozott, pedig az ott sündörgött a lába körül.

– Néhány nap múlva érted jövök, és elviszlek egy nagyon klassz helyre. Meglátod, élvezni fogod. Sokat fogunk strandolni meg bicajozni.

– Nincs is bicajom – sóhajtotta Lackó. – Nem is tudok bicajozni – súgta.

– Dehogynem tudsz! Nagypapa megtanított. Nem emlékszel rá? – Lackó megrázta a fejét, mire Dóri biztatóan megsimogatta a haját. – Sebaj. Jó rég volt, de a biciklizést nem lehet elfelejteni. Könnyen belejössz.

– Akarsz venni nekem biciklit?

– Igen. Szeretnék – bólogatott Dóri. – Akkor elmehetnénk nagyokat túrázni. Csodálatos az a környék. Meglátod, milyen jó móka lesz.

– És mi lesz a nyaralással? Amit megígértél?

Dóri lehajolt, megölelte a gyereket.

– Ez lesz a nyaralásunk. Nyár végéig ott leszünk majd. Csak te meg én. Bicajozunk, túrázunk, pancsolunk. Segíthetsz majd nekem klassz programokat kitalálni. Mit szólsz?

– Csak te meg én? – csillant fel Lackó szeme. Dóri bólintott, a gyerek erre szélesen elvigyorodott – Az klassz. Hogy velem leszel egész nyáron. Örülök, hogy elmegyünk innen. Mi lesz a nyaralás után? – hajtotta le a fejét Lackó. – Visszajövünk?

– Nem tudom – ismerte be Dóri. – Meglátjuk.

– Mit látunk meg? – kíváncsiskodott Lackó.

– Hogy mennyire érezzük jól magunkat. Mennyire fogjuk szeretni. Lackó elvigyorodott.

– És ha szeretni fogjuk, ott maradunk? Örökre?

– Ha szeretni fogjuk, akkor igen.

Ha Tibor is szeretni fog minket... akkor Lackónak végre igazi apja lesz. Mint amilyen nekem apu.

Az apja a lugas alatt üldögélve elkapta a pillantását.

– Min gondolkodsz?

– Csak azon, milyen szerencsés vagyok, hogy te vagy az apám – suttogetta Dóri, még a szeme is könnybe lábadt.

Az apja felállt, magához ölelte.

– Én vagyok szerencsés, hogy ilyen nagyszerű lányom van – dörmögte. – Büszke vagyok rád!

Dóri hálásan bújt el az apja karjaiban. Csupán az anyja szipogására emelte fel a fejét. Nem tudta, mióta áll ott a metszőollóval a kezében, hiszen az előbb még a rózsáival bíbelődött.

– Istenem, megríkatok – törölgette a szemét, és szeretettel nézte hármukat.

A költöztető srácok pontosan érkeztek, hét órára, ahogy megbeszélték Márkkal. Ugyanazok a fiatalemberek, akiket Dóri már ismert Bajáról, akik segítettek a bácsi régi szekrényeit lehordani a szuterénbe.

A lakásban ott sorakoztak a dobozok, a zsákok. A szekrényekből kipakolt polcok. Mindent előkészített, hogy a legegyszerűbb legyen a pakolás.

Ahogy az izmos, fiatal férfiak felértek, Dóri kávéval kínálta őket. Elhatározta, hogy a kávéfőző lesz a legutolsó, amit elcsomagol a csészékkel együtt.

– Azt köszönettel elfogadjuk – toppant be az ajtón Márk.

Dóri meglepődött, hogy a rakodókkal együtt Márk is megérkezett a költöztetés reggelén. Nem számított rá, hogy eljön személyesen felügyelni a pakolást. Sőt, hogy segít.

A férfi fekete sortot viselt, és fehér trikót vett fel, amiből kivillantak barnára sült vállai. Dóri megcsodálhatta ezt a kidolgozott felsőtestet, miközben festettek. Akkor elgondolkodott azon, hogy a férfi vajon szoláriumbarna vagy a vízparton sült le?

Nem volt annyira kigyúrt, mint ezek a srácok, inkább az a karcsú, könnyű alkat, ami talán egy focistánál jól jön, ha sokat kell futnia. Azaz valamikor biztos jól jött, amikor még focizott. Most már nyilvánvalóan nem fut, tekintettel a térsérülésére. Ha futni tudna, akkor valószínűleg focizni is.

Dóri ilyeneken morfondírozott, amíg lefőzte a kávé, és a csészékbe töltötte.

– Kókusztej – fogta meg az egyik srác a papírdobozt, aztán meglötytyintette a kávéja felett.

– Meg nyírfacukor – nevetett fel a másik srác. – Olyan, mintha nálad lennénk – vigyorgott Márkra.

– Csak kicsit több a lépcső – közölte a harmadik, hogy el ne felejtsek, miért vannak itt.

– Ja, az több.

– Még jó, hogy van lift.

Márk körbenézett a lakásban, miközben a srácok megbeszélték a konyhában a pakolási stratégiát.

– Szép lakás.

Dóri szíve elszorult, ahogy sétált Márk mögött, és utoljára végignézte a lakást, amit csaknem két évig az otthonának nevezhetett. A csupasz falakat, a fekete zsákokat összezsúfolva a sarokban, a dobozokat.

– Szerettünk itt lakni Lackóval.

Márk megállt az ablak előtt, és hosszan bámult kifelé.

– Én is laktam erre. Egy lepukkant egyszobás albérletben – mesélte. – Az első komoly barátnőmmel.

– Igazán? – érdeklődött Dóri.

– Azt hiszem, pont abban a házban – mutatott Márk előre, néhány tömbbel távolabbra. – Nem igazán érdekelt minket akkoriban, milyen az a lakás, csak az, hogy együtt lehessünk.

– Aztán mi történt? Ő lett a felesége?

Márk nevetése keserűnek tűnt. Elfordult az ablaktól.

– Nem. Elmúlt a szerelem, jöttek a szürke hétköznapiak, rájöttünk, hogy semmi közös nincs bennünk.

– Ezt nem értem. Valamiért csak beleszeretett? Valamiért csak összeköltöztek?

Márk beletúrt a hajába.

– Valami olyasmiért, amiért ma már nem esek szerelembe és nem költözök össze – vallotta be. – Fiatalon azt hittem... – Márk megrázta a fejét. – Ne akarja tudni.

– Érdekel.

– A mostani fejemmel kicsit szégyellem.

Dóri még egyszer sem látta ennyire zavarba jönni.

– Fiatalon mind követünk el butaságokat – nyugtatta meg Márkot.

– Én akkoriban azt hittem, a jó szex elég a szerelemhez meg az együttéléshez. Egyébként kurva jól ment addig, amíg be nem ütöttek a napi apróságok. Tudja, az olyan látszólagos semmiségek, hogy ki viszi le a szemetet, ki mosogat, ki takarít, ki főz, mire költsünk, hová menjünk buliba, kire nézünk és kire nem. Apró sértődések, apró viták, amíg lavínává nem duzzad az egész. Ismerős?

Dóri elnézett Márk válla felett.

– Nem igazán.

– Persze. Maga nyilván megtalálta azt a férfit, akivel akadt némi közös pont, igaz? Bár a közös pontok sem garantálják a sikeres házasságot. Gondolom megtapasztalta, mint ahogy én is.

Dóri éppen mondani akarta, neki ilyen téren nincsenek tapasztalatai. Sosem élt együtt senkivel a szülein és Lackón kívül. Amíg azon gondolkodott, kimondja-e, bejöttek a srácok.

– Megindulunk?

Márk bólintott.

– A zsákok nagy részét, meg a dobozokat betehetjük a kocsinkba. Hozzám sok minden befér. Magához?

– Hozzám is – vágta rá Dóri.

– Akkor talán egy kanyarral le tudunk vinni mindent. De ne aggódjon, ha mégsem sikerülne. A srácok mindenre felkészültek, annak függvényében, mikor érünk haza és leszünk nagyjából rendben, délutánra vagy estére főzök nekik csicseriborsó curryt.

– Hm. Az jól hangzik.

- Remélem, megkóstolja – kacsintott rá Márk.
- Mindenképpen.

Két fordulót tettek Pestre meg vissza. Dóri látta rajtuk a fáradtságot. Márkon is, bár észrevette, hogy a férfi igyekszik titkolni, mennyire kimerült. Még főzött is. Dóri nagyon hálás volt ezért, hiszen valószínűleg ez az ő dolga lett volna cserébe a hatékony munkáért. Bár ő rendelt ebédre néhány pizzát a srácoknak az első forduló felpakolása után. Szigorúan sok hússal, mert kedveskedni akart nekik, még ha a szíve szakadt is meg az állatokért. Márknak hozatott vegetáriánus tálát, amiből ő is szemezgetett.

Félrevonult a másik szobába, amíg ettek. Márk megtalálta.

– Ezt ügyesen kitalálta – mondta elismeréssel. – A srácok díjazzák a figyelmességét. Meg én is – mutatta fel a papírtányért, amin ott díszelgett néhány grillezett zöldség meg sült krumpli a zöldséges bulgur ágyon. – Tényleg nem kér többet belőle? Alig evett.

– Nem vagyok éhes – hárította el Dóri. – Egye meg nyugodtan.

– Ideges? – Dóri bólintott. – Miért ideges? – faggatta Márk, miközben jóízűen falatozva odalépett mellé az ablakhoz. – Hiszen minden jól alakul.

– Hála magának – sóhajtotta visszafogottan Dóri.

– Én zavarom?

– Nem. Igazából nem zavar. Mindössze borzasztó önállótlanak érzem magam amiatt, hogy mindenütt ott van.

Márk a párkányra tette a papírtányért, beleejtette a villát.

– Pusztán segíték. Ahogy az öreg kért rá. Segíték, ha szükségét látom. Ez a feladatom. Ettől ne érezze magát önállótlanak, mert egyáltalán nem az. Maga nagyon erős, független nő.

Dóri megrántotta a száját.

– Persze. Aki nem képes semmit egyedül elintézni.

– Képes rá, Dóri! – Márk megérintette a karját. – Nézzen rám. Mondja, soha nem segített magának senki?

Dóri felemelte a fejét. Összeszorította a száját, nehogy butamódon sírva fakadjon. Sírva fakadjon amiatt, mert egyszer

az életben a szülein kívül valaki kedvesen közelít hozzá. Minden hátsó szándék nélkül.

Tényleg így van? Tényleg nem akar tőlem Márk semmi mást? Tényleg csak segíteni akar?

Dóri megrázta a fejét.

– Nem jellemző.

Márk megérintette az arcát, elsimított egy sötét tincset az arcából.

– Ne akarjon mindent egyedül megoldani. Itt vagyok. Segítek.

– Mert Mészáros Dénes ezt kérte magától? – Márk bólintott. Dóri szeme könnybe lábadt. – És meddig?

– Amíg szüksége van rá.

Márk elengedte, hátrább lépett. Furamód Dórinak hiányzott a közelsége, az érintése.

A vacsora istenien sikerült.

Dóri kellemesen elfáradt az egész napos pakolás után, pedig még a neheze itt várt rá, hogy berendezkedjen. Buzgott benne a tenni akarás, de mivel megéhezett, és mivel megígérte, átment Márkhoz vacsorázni. A srácok ott lazítottak sörrel a kezükben.

– Jól halad? – nézett fel Márk, miközben néhány tányért tett a konyhai asztalra.

– Lassan.

– Mondanám, hogy segítünk a srácokkal, de attól tartok csak megbánná, ha beengedne minket pakolászni.

A srácok felnevettek.

– Rögtön semmit sem találna meg – vigyorogták.

– Nem tudok elég hálás lenni a segítségért. Az a legkevesebb, hogy bepakolok. Minél gyorsabban, mert szeretnék végre együtt lenni a kisfiammal. Adja az evőeszközöket! Segítek megteríteni, ha már ilyen kedvesen megvendégeli ezeket a hős fiúkat.

Márk Dóri kezébe nyomta az evőeszközöket.

– Iszik egy sört velünk? – érdeklődött a férfi.

– Erre a csodás napra – nevettek a srácok.

Dóri bólintott, mire Márk máris nyitott neki egy üveg sört.

– Hozok poharat – nyomta Dóri kezébe a barna üveget, ami hűvösen, párásan simult az ujjai alá. Dóri letette az asztal szélére, amíg szétosztotta az evőeszközöket. Addigra Márk megérkezett a pohárral.

– Mivel ilyen szépen összeköltöztetek, mi lenne, ha meginnátok a pertut? – ajánlotta az egyik srác.

Márk Dóri szemébe nézett.

– Mit gondol?

Mézszerű tekintetével fogva tartotta Dórit, aki az üres poharat szorongatta a két tenyere között. Eddig nem érezte kellemetlennek a magázódást. Valahogy könnyen jött, nem gondolta azt, hogy enélkül bizalmasabb lehetne a kapcsolatuk. Mert ennél bizalmasabb kapcsolatot nem kívánt kialakítani Márkkal.

– Azt, hogy nem költöztünk össze. – Dóri nagy nehezen elszakította a pillantását Márkétól.

– Való igaz – mosolyodott el Márk. – Nem költöztünk össze. Akkor mitől fél?

– Nem félek. Csak kényelmetlennek érzem a helyzetet.

– A srácok jól akarnak.

– Jól akarunk! – visszhangozták a hátuk mögül.

– De ha magának ez kényelmetlen... – Márk vállat vont. – Én nem kívánom, hogy belemenjen valamibe, amit kényelmetlennek érez. Ha ez azt jelenti, hogy örökre magázódnunk fogunk, akkor sem – kacsintott a nőre.

Dóri végre felengedett, szívből elmosolyodott.

– Igazából csak váratlanul ért. Rosszul kezelem a váratlan szituációkat.

Márk felemelte Dóri asztal szélére tett sörét, megöltötte a poharát. Óvatosan, hogy a hab ne folyjon mellé.

– Nekem sem fog könnyen menni – vallotta be Márk csendesen, ahogy egymásnak koccintották a sörös poharaikat. – Ha ez esetleg megnyugtató.

A csicseriborsó curry isteni finomra sikerült. Márk saját sütésű, többmagvas kenyeret kínált hozzá, ami az első alkalommal teljesen lenyűgözte Dórit, olyannyira finomra sikerült. Dóri egészen lelazult a srácok között, és nem sietett vissza pakolni. Elhallgatta a beszélgetésüket, olykor

bekapcsolódott, később vállalta, hogy elmosogat. Márk hiába tiltakozott, Dóri összekapkodta az üres tányérokat.

Megengedte a vizet a mosogató felett, és amíg hallgatta a nevetgélést, gyorsan elmosogatott. Egészen jólesett neki a felismerés, hogy Márk biomosogatószert és kókuszhéjrostokból készült szivacsot használ. Örült, hogy olyan valakivel fog egy udvarban élni, aki szintén környezetbarát, és vigyáz a természetre.

– Tényleg nincs köztetek semmi? – érdeklődött az egyik srác a háta mögül.

Dóri beledobta a mosogatószivacsot a habos vízbe, és hátrafordult. A legkigyúrtabb, kopasz, vidámképű srác volt az, és most rákacsintott. Dóri elkapta a tekintetét, mire a pillantása összeakadt Márkéval.

– Semmi – felelte a férfi, és meghúzta a sörét.

– Akkor nincs ellenedre, ha elhívom randizni?

– Nekem nincs, ha neki sincs – tette le a poharat az asztalra Márk.

A srác, mintha csak most vette volna észre Dóri figyelmét, elvörösödött.

– Izé... Dóri – kezdte. A többiek körülötte felnyerítettek. Márk komoly képpel dőlt hátra a székén, Dórit zavarta az, ahogy őt nézte. – Lenne kedved eljönni velem erre-arra?

Dóri összesímította a két tenyerét, habos víz csöpögött le a köré. Zavartan a fenekébe töröltea kezét, a nadrág vékony anyaga rögtön átázott. Újabb kényelmetlenséget okozott magának. Összefonta a mellkasán a kezét, így kissé megemelkedtek a mellei, mire a srácok mind odafigyeltek, még Márk is. Dóri felsóhajtott. Újabb kényelmetlenség.

A francba. Jobb lenne hazamenni.

De a srácok, főként a kérdező, csillogó tekintettel a válaszát várták.

Nem számít rá, hogy nemet mondok – gondolta Dóri nehéz szívvel. – Van jogom megbántani azután, hogy ilyen kedvesen viselkedett velem egész nap? Ráadásul annyit pakolt. Miattam.

Dóriban ott cikázott a vágy, hogy nemet mondjon, hiszen nem érdekelte a srác. Viszont ott motoszkált benne valahol a hátulról

jövő gondolat, hogy hálásnak kell lennie.

– Lehet – súgta rekedten.

Márk felvonta a szemöldökét. Dóri nem értette a reakcióját. Hiszen ez nem egy határozott igen, csak egy lehet. Egy talán.

– Tényleg? – lelkesedett fel a srác Márk mellett.

Dóri alig bírta nézni a csillogó szemét.

– Igen – fordult vissza a mosogatóhoz.

Csak egyszer – határozta el.

Ennyivel tartozik neki. Aztán majd megmondja, hogy nem akarja. Neki a gyerek fontosabb. Lackó mindennél fontosabb. De itt és most hogy mondhatna nemet? Hogy utasíthatna el valakit, aki ennyit tett érte?

A férfit kétségkívül bátorította ez az egy szó, mert rögtön odaállt mellé a mosogatóhoz. Hogy is hívják? Talán Petinek?

Dóri leöblítette az utolsó tányért. Elhatározta, hogy véget vet ennek az estének, és hazamegy.

– Mit szeretsz csinálni? Hová menjünk? – A srác hangja már a feje fölül hangzott, sörszagú lehelete kellemetlen lúdbörzést okozott a nyakán. Dóri összerendezte, ellépett.

– Mindegy – vágta rá remegő hangon.

Nem nézett fel, kihúzta a dugót, leöblítette a mosogatót is, majd megtörölte a kezét. Igyekezett minél távolabb lépni a sráctól. Peti. Biztos, hogy jól emlékszik a nevére?

– Holnap este? – jött közelebb Peti. Megcirógatta a karját, mire Dóri összerándult.

Erről nem volt szó! – tiltakozott magában. – *Csak egy randiról. Semmi cirógatás. Semmi közeledés.*

Holnap este el akarta hozni Lackót. Nem. Holnap este semmiképpen.

– Megbeszélhetnénk később? – lépett újra el a srác elől. – Fáradt vagyok. Szeretnék lefeküdni.

A srác szeme felcsillant.

– Egyedül?

Dóri összefonta a mellkasán a karját, a srác tekintete éhesen a mellére tapadt. Egyedül akart lefeküdni, és nem, nem akart ezzel a sráccal randizni. Egyszer sem.

Istenem, miért egyeztem bele?

– Oké! – emelte fel Márk a hangját, hogy túlharsogja a vidám társaság hangzavarát. – Elég lesz ma estére a mókából. Mindannyian fáradtak vagyunk, egyeseknek kicsit megártott az ital. – Ennyi kellett, hogy odaérjen, és Peti vállára tegye a karját. – Hívok nektek taxit! Köszönöm a mai napot! Hálás vagyok a munkátokért!

Elfordította a srácot, és az ajtó felé vezette, miközben előkotorta a nadrágjából a telefonját.

Dóri a kis faházban maradt, amíg Márknak sikerült végre összeszedni a kissé ittas csapatot, és kiterelgetnie őket a vékony fahídon keresztül a kapu felé. A hangokból ítélve valaki belecsúszott a tóba, de Dórit nem érdekelt, ki és miért. Csak állt a mosogató előtt, és bámult maga elé.

Aztán amikor elcsendesedtek, észbe kapott. Itt van egyedül egy férfi konyhájában. Nem maradhat itt. Mi lesz, ha Márk is arra vár, hogy meghálálja a mai munkáját? Meg a festést? Meg a sok segítséget?

A fenébe! El kell tűnnie!

Kiszaladt a házból. A nyári langyos esti szellő végigsimított a bőrén. A papucsá tompán csattogott a hídon, ahogy átfutott rajta. Alig hallotta a békák kuruttyolását meg a tücsökzenét a fülében száguldó vér dobogásától.

Az udvaron, a ház előtt futott neki Márknak. Nyilván elesik a koccanás erejétől, ha a férfi nem tartja meg. Dóri megrémült az érintéstől, lerázta magáról a kezét.

– Köszönöm, amit értem tétél – hadarta remegő hangon. – Jó éjt!

Kikerülte a férfit, az ajtó felé rohant.

– Nincs mit – hallotta Márk hangját, amikor reszkető kézzel a kulccsal babrált. Miért is zárta be az ajtót, amikor csupán a kert végébe ment vacsorázni? – Elmondod, miért?

Dóri a tenyerébe szorította a kulcsot, hátrafordult.

– Mit miért? – kérdezte rekedten.

– Miért egyeztél bele, hogy elmegy veled? Amikor nem akartad.

– Tévedsz. Akartam.

Márk megrázta a fejét.

– Szerintem nem. És nem értem, miért mondtál igent a randira.

Valahonnan a sötétből felbukkant Zsivány, Márk lábához simult. A férfi lehajolt, megvakargatta a kutya füle tövét.

– Nem akartam megbántani – vallotta be Dóri. – Jó volt hozzám. Segített.

Márk hosszan nézett rá. Dóri elgondolkodó fényt vált felfedezni a tekintetében.

– Butaság. – Elmélázva a kutya füle tövét simogatva. – Soha ne mondj igent, ha a szíved mélyéről nem akarod. Pusztán azért ne mondj semmire igent, nehogy megbánts valakit. Kizárólag azt tedd, amire vágysz.

Dóri elfordult, végre betalált a kulccsal a zárba.

– Az ember nem mindig teheti azt, amit szeretne.

– Ez igaz, Dóri. De a legtöbb esetben van választásunk. Nyugodtan mondhatunk nemet, ha a szívünk azt diktálja.

Dóri hátrafordult.

– Mint te a fiadra?

Hirtelen fogalma sem volt, hogy jutottak el idáig. Egy kényszerből elfogadott randimeghívástól Márk fiáig.

Márk felegyenesedett, zsebre dugta mindkét kezét.

– Ez annál bonyolultabb. Nyilván tudod. Én sem kérdezem, hová lett a gyereked apja. Jó éjt, Dóri! – köszönt el, majd megindult hátra. Zsivány egy ideig állt ott, nézte Dórit, majd megfordult és Márk után poroszkált. Hamarosan elnyelte az alakjukat a hátsó udvar sötétsége.

Bonyolultabb – durrogott magában Dóri a zuhany alatt. – *Mi a fene ebben olyan bonyolult? És mi köze ennek Tiborhoz? Hogy merte megemlíteni? A cipője sarkáig sem ér fel, bármennyire sztárnak érzi is magát! Ő hagyta ott a gyerekét.*

Othagyta a gyereket vagy nem hagyta ott? Fogta magát, eljött, anélkül, hogy ismerné a fiát. Nemet mondott rá, nem gondolt arra, milyen lesz annak a gyereknek apa nélkül felnőni. Dóri tudta milyen. Megtapasztalta mindennap, csak Lackóra kellett néznie.

Márk felelőtlen ember, aki nem gondolta át tettei következményeit, és ezzel simán tönkretette a gyereke lelki életét.

Dóri a zuhany alá tartotta az arcát, összekeveredtek a könnyei a vízcseppekkel, ahogy Lackóra gondolt. Ő sem jobb Márknál. Választhatott volna könnyebb életet a fiának. Meg saját magának is. Egyetlen dolgot bánt meg: azt, hogy nem kereste fel Tibort,

nem mondta el neki, hogy gyerekük született. Saját maga vette el az esélyt a fiától, hogy megismerhesse az apját. Még ő ítéli el Márkot?

A fülét, az arcát a szégyen pírja festett meg, ahogy leeresztette a törölközőt, és a tükörbe nézett. Meglehet, hogy Márk helytelenül cselekedett. De ő is azt tette évekkal ezelőtt. Egyik rossz döntést hozta a másik után, és azt sem állíthatja teljes szívvel, hogy mindent megbánt, amit tett.

Másnap reggel bekapcsolta a rádiót, és belemerült a pakolásba. Márkot egész délelőtt nem látta. Igaz, nem is nagyon kereste.

Hajnalban elvégezte a szokásos jógagyakorlatát a fél órás meditációjával, hagyta, hogy kiüresedjen az elméje, élvezte a nap simogató melegét. A fehér macska az ölébe ugrott, a dorombolás megnyugtatta Dórit, alig várta a másnap reggelt, hogy elindulhasson Lackóért. Eldöntötte, hogy akkor is elmegy érte, ha csak félig sikerül kipakolnia.

Meglepően jól haladt, motiválta, hogy hamarosan itt élhetnek Lackóval. A nyár végéig biztosan. Egy hónapot adott magának, hogy eldöntse, akkor innen hogyan tovább.

Dóri arra riadt fel, hogy valaki megkopogtatta a konyha ajtaját. Észre sem vette, hogy a bejárati ajtón belépett valaki.

– Csupán egy percre zavarnánk – állt meg Márk az ajtóban, mellette felbukkant Peti is. Bűnbánóan lehajtott fejjel, zsebébe süllyesztett kézzel.

Dóri letette a tányérokat a konyhapultra, és némán, várakozással telve nézte a két férfit. Márk egyenesen állt az ajtóban, a tenyerét most Peti vállára fektette, előrébb tolta.

– Levi szeretne mondani valamit.

Dóri összehúzta a szemét.

– Levi?

Még jó, hogy nem szólította Petinek! Mekkora égés lett volna, ha kiderül, még a nevét sem jegyezte meg. Akkor nyilván azt a hosszú hajú srácot hívják Petinek. Vagy nem?

– Sajnálom a tegnapit – nézett Dóri mögött egy pontot Levi.

– Nem történt semmi – hárált Dóri. Remélte, ez azt jelenti, hogy a randi lefűjva.

– Márk szerint bunkóra ittam magam, és kellemetlen helyzetbe hoztalak. – Dóri szája elnyílt. – Tudom, ez nem mentség – pillantott rá Levi. – Nem akartam erőszakos lenni. Baromira tetszel, tudod?

Dóri fülig pirult.

Márk lehajtotta a fejét, de Dóri figyelmét nem kerülte el a mosoly a szája sarkában.

– Tudja – felelt Dóri helyett. – Na, lépjünk.

– Ha egyszer mégis úgy gondolnád... – toporgott olyan szerencsétlenül Levi az ajtóban, hogy Dóri ismételten megsajnálta.

Márk megütögette Levi vállát.

– Szólni fog. Rendben?

Levi bólintott.

– Akkor... nincs harag?

Dóri elmosolyodott.

– Köszönöm, hogy segítettél a költözésben.

– Bármikor – ígérte a srác fülig érő mosollyal és csillogó szemmel. – Csak szólj!

– Mindenképpen számítunk rád – fordította az ajtó felé Márk a fiút.

– Kösz, hogy benéztetek – szólt utánuk Dóri esetenül.

Márk visszaneézett, elvigyorodott.

– Nem tesz semmit – válaszolta, majd kiterelgette Levit az udvarra.

Dórinak egészen jókedve lett a történetek után. Kedvesnek találta Márktól, hogy beszélt Levivel, és elintézte, hogy simán megúszhassa ezt a kényelmetlen randit.

Másnap kora délelőtt, mielőtt elindult a gyerekért, elkapta Márkot, aki éppen a kertben bíbelődött. A férfi az egyik sziklakert előtt térdelt, egy szál fekete sortban, a gyomokat szedegette ki a növények közül.

Márk futólag felpillantott, amikor meghallotta a lépéseit, majd újra minden figyelmét a növényeknek szentelte.

– Szeretnék biciklit venni Lackónak és magamnak.

Márk oda sem nézve bólintott.

– Jó ötlet. Támogatom.

– Akkor adsz egy kisebb összeget?

– Nem – vágta rá Márk gondolkodás nélkül. Kiegyenesítette a derekát, a combjára támaszkodott zöld szövetkesztyűs kezével. – Nem tartom indokoltnak.

Dóri csípőre tette a kezét.

– Jó ötletnek tartod. Támogatod, de pénzt nem kapok?

– Szerintem meg tudod oldani anélkül is. Vagy tévednék?

Dóri fújta egyet.

– Idővel.

Márk bólintott, elővett egy kis ásót a mellette álló tárolóból.

– Rendben. Akkor ezt megbeszéltük.

– Én most szeretnék Lackóval túrázni, amíg együtt lehetünk. A nyáron.

Nem akkor, amikor már egyikünknek sem lesz ideje.

– Meglátom, mit tehetek. – Márk fel sem nézett.

– Miért félted ennyire azt a pénzt? Nem a tied. Úgy tűnik senki pénze, mert egy árva vasat sem láttam belőle! Létezik egyáltalán? Vagy csak papíron? Nekem elmondhatod őszintén! Elköltötted?

Márk felkapta a fejét, izzó tekintettel nézett rá.

– Tessék?

– Nekem elmondhatod. Nem ítélek el miatta. Csak akkor nem zavarlak többé, ha szükségem van valamire. Van annyi eszem, hogy felfogjam, a nincsből nem lehet adni, bármennyire is szeretnéd.

– Nem költöttem el. – Márk megvonta a vállát. – Jó kezekbe akarom adni, Dóri.

– Szerinted nálam nincs jó kezekben?

– Még nem tudom.

Dóri megfordult.

– Kösz – durrogott kifelé menet.

– Vigyázz magadra! – ért el utána Márk hangja. – Vezess óvatosan!

Dóri a kapuból visszanézett. Márk a kis kőhalom mellett térdelve őt figyelte, felemelte a kezét, és búcsúzóul odaintett neki, mielőtt kilépett a kapun.

16. fejezet

Márk nyugtalanul sétált fel-alá a tó partján. Dóri meglehetősen dühösen indult el délelőtt. Márk alig ismerte, így azt feltételezte róla, amit magáról is tudott: idegesen elragadják az indulatai, és ha éppen autóban ül, akkor biztosan a gázra tapos.

A macskák lustán elfeküdtek a fűben, meg-megmozdították a fülüket, ahogy Márk elhaladt előttük. Zsivány az asztal alatt hasalt, lábaira fektetett fejjel, pislogva követte Márk lépteit.

– Mindössze két biciklit akart – gondolkodott Márk hangosan. Zsivány felemelte a fejét, és úgy hegyezte a fülét, mintha értené, mit mond. – Biztos valami csúcsszuper járgányt a gyerekeknek. Emlékszem, én mennyire örültem az első bicajomnak, amikor megkaptam. Irtó menőn felvághattam a haverok előtt. Minden kissrác erre vágyik.

Márk a hajába túrt.

Ennyire megsértődött? Olyan, mint egy gyerek: durcás, mert nem kapta meg rögtön, amit akart. Na, majd hozzászokik.

Azt hitte, Márk majd rögtön nyitja Dini bá' pénztárcáját? Egy kicsit erre, egy kicsit arra, aztán volt-nincs örökség. Jobb az ilyet megelőzni. Normális dolgokra költeni.

Ha annyira biciklizni akar, miért nem kölcsönöz egyet? Különben meg egy nyamvadt biciklire valója csak van?

Vagy nincs?

Hát, ja, valószínűleg nincs neki, különben nem kért volna. Ahhoz túl önérzetes. Látszott rajta, hogy nem szívesen kérte... talán tényleg csak a gyerek miatt. Végül is egy bicikli nem a világ. Meglehet, hogy az öreg is megvette volna az unokájának.

Előkapta a mobilját, felhívta Dóri számát. A telefon hosszan kicsöngött. Remélte, hogy csak nem hallja a nő vezetés közben.

Márk, hogy elvonja a figyelmét erről az egészeztől, inkább összehozott egy gyors tárgyalást az egyik ügyfelével. A Halászponton az egyik kávézóban találkoztak. Márk talált szabad helyet a Sugovica partján, a legelső terebélyes fa árnyékában, közel a jachtkikötőhöz. Igaz, innen beljebb kellett gyalogolnia a Sugó-híd felé, de nem bánta. Hátha kitisztul a feje.

A vízparton családok etették a vadkacsákat. Felhallatszott a gyerekkacaj és csacsogás a lépcsők aljáról. Párok andalogtak kéz a kézben mellette, harsány baráti társaságok verődtek össze ezen a forró nyári délutánon a vízparton. A kávézó teraszán többen ültek, a beszélgetés összekeveredett az autók zúgásával. Nyüzsgő hétköznapi délután köszöntött rájuk.

Mivel Márk korán érkezett, megállt néhány percre, elgyönyörködött a hajókban. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy ide kéne hozatnia az öreg jachtját Siófokról. Talán többet használná. A nyaralóval is jó lenne kezdeni valami hasznosat, hiszen az év nagy részében üresen áll. Esetleg kiadhatná, így hozna némi pénzt a konyhára, nem pusztán a kiadások lennének. De mivel közös tulajdonú örökség, ezt mindenképpen meg kéne beszélnie Dórral.

Márk gyomrából nem múlt el a gombóc.

Legalább visszahívhatna – bámulta összeszorított állkapoccsal a vizet –, hogy ne aggódjak.

Márk a karóráján ellenőrizte, hogy ideje lassan elindulnia a találkozóra. Néhány motor berregett el mellette. Az ügyfelével a teraszon ültek le, lágyan lengedezett a szél. Márk hosszan kevergette az eszpresszóját, miközben várta, hogy a megbízója átlapozza a költségtervezetet.

– Örülök, hogy te csinálod, Márkusz – csapta össze a férfi a mappát. –

Megnéztem néhány munkádat, így bármilyen költségvetést teszel elem, elfogadom.

Márk letette a kanalát.

– Bármit nem tennék eléd – jegyezte meg.

– Jó. Persze. Értem. De tudod, hogy gondolom. A feleségem odáig van a terveidért. Ha most készen lenne már az is késő lenne – vigyorgott a férfi. –

Tudod milyenek ezek az asszonyok. Mindent azonnal akarnak.

Márk belekortyolt a kávéjába, a telefonján behívta az elektronikus határidőnaplóját.

– Egyelőre dolgozom egy másik projekten. Kicsit elcsúsztam vele, mert más elfoglaltságaim akadtak. Augusztus elején nekilátok. Addig megrendelek mindent, amire szükségem lesz. Amennyiben nincs kifogásod – tette hozzá.

– Alig várjuk! – lelkendezett a férfi.

Miután kedélyesen elcsevegtek a tervekről, politikáról, sportról, előtérbe helyezve a focit, Márknak így is túl sok ideje maradt. Hosszú az út Pestre meg vissza. És fárasztó.

A kocsiból újra felhívta Dórit, de a nő megint nem vette fel. Márk lecsekkolta a baleseti híreket. Rögtön szembesült vele, hogy az M6-oson két baleset is történt éppen abban az időben, amikor Dóri arra járhatott. Márk gyomra egy pillanat alatt görcsbe ugrott.

Némiképpen megnyugodott, amikor azt olvasta: az egyik balesetnél hárman ültek a kocsiban, a másiknál négyen. Haláleset is történt, de annak fényében, amit megtudott, végre kissé felengedett. Dóri egyedül utazott.

Biztosan elterelték a forgalmat a balesetek miatt, így hosszabb menetidővel kell számolnia. Dóri biztosan azért nem veszi fel a telefont – nagyon helyesen –, mert vezet. Talán nem hallja. Vagy csak dühös rá a biciklik miatt.

Mielőtt hazafelé kanyarodott, Márk megállt egy kerékpárszaküzlet előtt. Remélte, talál elég menő járgányt egy nyolcéves kisserácnak. Amikor a kirakat előtt állva szembetalálta magát a rózsaszín vázas, széles üléses, női kerékpárral, mindjárt tudta, megveszi. Dórinak.

Már csaknem lement a nap, esti szürkület ereszkedett a tájra. Márk türelmetlenül ült a tó partján, előtte laptop, de nem tudott a munkájára összpontosítani. Zsivány az ölében nyugtatta a fejét.

– Már meg kellett volna érkezniük – mormogta Márk a kutyának. – Akárhogy számolom. Talán mégis ott volt a balesetnél, és megsérült.

Zsivány vigasztalóan megnyalta az ujjait. Márk felállt a székből, lesétált egészen a híd közepéig. Bámulta a tó felszínét, az átlátszó vízben felbukkanó narancssárga halakat, a szirmukat bontó vízililiomokat. Elővette a mobilját, tárcsázni készült, amikor végre meghallotta az autó motorját, és a kavicsok zörgését, ahogy egy kocs felállt az autófelfjáróra, majd az ajtócsapódást és a vidám gyerekhangot.

Megkönnyebbülten dugta a farmerja hátsó zsebébe a telefonját, és elindult az első udvar felé.

A kapu kivágódott, nyurga kissrác futott be rajta, de amikor megpillantotta Márkot, megtorpant. Láthatóan nem készült fel rá, hogy bárkivel szembetalálhatja magát.

Vajon Dóri beszélt neki rólam?

– Anyu! – kiáltott a gyerek vékonyka hangon, anélkül, hogy levette volna a szemét Márkról. – Gyere!

Márk megállt. Pontosan érzékelte a gyerek kíváncsiságát, kicsit talán a félelmét is, amiért egy idegen férfiba botlott az udvarban, akire nyilván nem számított.

Felbukkant Zsivány is, Márk megfogta a nyakörvét, nem engedte a gyerekhez, mire a kutya értetlenül pislogott fel rá.

Dóri belépett. Nagy utazótáskát meg hatalmas, vállra akasztható szövetszatyrot cipelt, aminek a tetején egy doboz jégkrém látszott.

Hát persze, bevásárolt.

Dóri letette a járdára a táskát, lecsúsztatta a válláról az utazótáskát, a gyerek mögé állt. Átölelte hátulról, állát a gyerek fejének támasztotta.

– Semmi baj. Nem bánt.

Márk elmosolyodott, mert a kisfiú nem a kutyát tartotta szemmel, sokkal inkább őt.

– Ő az? – fordult hátra a gyerek az anyjához. – Ő Edélényi Márkusz? – súgta áhítattal.

Márk felsóhajtott. Szóval ezért.

– Honnan ismered? – kérdezte Dóri teljes megdöbbenéssel, olyan hangsúllyal, amitől Márknak nevetetnékje támadt.

– Anyu – háborodott fel a gyerek. – Őt mindenki ismeri!

Márk elengedte a kutyát. Zsivány rendes, idomított kutyához méltóan viselkedett, Márk büszke volt rá, hogy ilyen visszafogottan sétált mellette előre. Megálltak a gyerek előtt, aki ismételten rászegezte csodálkozó tekintetét.

– Edélényi Márkusz – nyújtotta a fiú felé a kezét. – De kérlek, szólíts egyszerűen csak Márknak, azt jobban szeretem.

A gyerek belecsapott a kezébe, hevesen megrázta.

– Bíró László. De én meg a Lackót szeretem – vigyorgott Márkra, bár látszott, hogy szeretne volna megőrizni a komolyságát az esemény súlyára való tekintettel, de nem igazán sikerült neki.

– Bíró? – nézett fel Dórira érdeklődve Márk. Miért az anyja nevét kapta, amikor nyilvánvalóan van neki apja is?

Dóri nem válaszolt, csak megint olyan édesen elpirult. Márknak nem állt szándékában zavarba hozni, akkor sem, ha tetszett neki ilyenkor.

– Akkor megismerkedsz Zsivánnal? – fordult inkább a gyerek felé. – Meglátod, jó barátok lesztek!

Zsivány, ahogy meghallotta a nevét máris csóválta a farkát, odadörgölözött Lackóhoz. A gyerek felnevetett, és hamarosan a fűben birkózott a kutyával.

– Óvatosan! – intette Dóri. A gyerek meg sem hallotta, annyira elmerült a barátkozásban Zsivánnal.

Márk felkapta a táskákat, és megindult vele Dóri konyhája felé.

– Vigyázok rájuk, amíg kipakolsz.

– Nem teher?

– Ugyan már. Szerintem most egy ideig nem fogják abbahagyni. Azt hiszem, imádják egymást.

Letette az utazótáskát a kőre, a vászonszatyrot meg az egyik székre. Dóri néhány pillanatig az ablakon át figyelte a fiát és Zsiványt.

Márk tekintete megállapodott rajta. Beismerte magának, hogy órákig tudná nézni. Inkább megfordult, és visszament a kertbe.

Lackó zihálva felült a fűben, Zsivány pedig elfeküdt az ölében.

– Te laksz itt a ház végében? – kíváncsiskodott.

A férfi letelepedett mellé a fűre.

– Én.

– Az klassz. És Zsivány?

– Ő is.

– Megnézhetem a házat? Anyu azt mesélte, van egy tavad is.

– Nem az én tavam – javította ki Márk.

– Hát? Kié?

– A mienk.
– Enyém is meg anyáé is?
Márk bólintott.

– Igen.

Előbukkantak a macskák. Kíváncsian odasompolyogtak Lackó közelébe.

– Macskád is van? – csillant fel a gyerek szeme.

– Kettő is, mint látod.

– Egy fekete meg egy fehér. Pont, mint a sakkfigurák – lelkesedett Lackó. – A nagypapámmal szoktam sakkozni. Bár nem vagyok valami ügyes. Abban sem – szontyolódott el.

– Biztosan ügyes vagy, csak még sokat kell tanulnod. Mit gondolsz, a nagypapád a te korodban ugyanolyan ügyes volt, mint most?

Lackó elgondolkodott.

– Annyira biztos nem, de biztosan sokkal ügyesebb, mint most én. Én semmiben sem vagyok elég jó – vallotta be suttozva.

– Olyan gyerek nincs, aki semmiben sem elég jó – jelentette ki Márk. – Talán csak nem találtál rá arra, ami igazán érdekelne.

Lackó a macskák felé nyújtott kézzel ciccogott nekik, mire mindkettő szőrgombóc megindult felé. A gyerek kacagva engedte az ölébe őket, erre Zsivány tüsszentve elhúzódott. A kisfiú felnevetett.

– Fél tőlük?

– Nem fél. Hagyja őket élni – válaszolta Márk.

Lackó magához ölelte a macskákat, akik dorombolva törleszkedtek hozzá. Zsivány inkább Márk másik oldalán nyújtózott el, és a férfi ölébe ejtette a fejét.

– Mi a nevük? – tudakolta Lackó boldog kacarászással.

– A fehér Szerénke, a fekete pedig Lukrécia – mutatta be őket Márk.

– Lányok?

– Nem. Mindkettő kandúr. Errefelé anyádon kívül nem igazán fordulnak meg lányok – gondolkodott el Márk. – De őt befogattuk magunk közé. Igaz, Zsivány?

A kutya boldogan csóválta a farkát.

– Hogyan lehetnek fiúk, amikor lány nevük van? – gondolkodott el Lackó.

Márk felnevetett.

– “*Mi is a név?*” – Lackó nagy kék szemekkel bámult rá. Márk észrevette, hogy éppen olyan a szeme színe, mint az anyjáié. – “*Mit rózsának hívunk mi, Bárhogy nevezzük, éppoly illatos.*”¹ – folytatta komolyan.

– Te Shakespeare-t idézel?

Márk felriadt Dóri hangjára. Észre sem vette, mióta áll a háta mögött a nő.

– Ki az a Shakespeare? – kíváncsiskodott Lackó.

– Ha nagyobb leszel, tanulni fogsz majd róla. Majd színházban is láthatod a műveit.

– Szeretni fogod – borzolta meg a gyerek haját Márk. – Csupa akció és nevetés.

– És tragédia – tette hozzá Dóri komolyan.

– Az is – értett egyet Márk. – Szerintem bírni fogod – kacintott Lackóra.

– Gyerünk befelé, Lackó-mackó! Ne tartsd fel Márkot. Biztosan van fontosabb dolga is, mint veled játszani.

– Nincs más dolgom – hárított Márk. – Üdítő a társaságotok.

– Az mit jelent? Hogy üdítő a társaságunk? – kérdezte Lackó.

– Felélénkít. Felfrissít. Felpezsdít. Ilyesmi.

Lackó szeme felcsillant.

– Tényleg? A te társaságod is üdítő, Márk – lelkesedett csillogó szemmel.

– Ennek rendkívül örülök – mosolygott rá a férfi.

– Én meg annak örülök, hogy mindketten ennyire feltöltődtek egymás társaságában, de késő van! Lackó nyolcéves. Hosszú út áll mögötte, és még nem vacsorázott. Hamarosan pedig ideje lefeküdnie.

Lackó kedvetlenül felállt.

– Azért még találkozunk? – nézett szomorúan Márkra.

– Persze, hogy találkozunk – nyugtatta meg Márk. – Ne feledd el, itt lakom az udvar végében.

Lackó láthatóan megkönnyebbült, és miután elköszönt, természetesen Zsiványtól és a macskáktól is, és végre elindult

befelé, Dóri odalépett Márkhoz. A férfi megérezte az intenzív gyöngyvirágillatot, legszívesebben itt tartotta volna maga mellett a nőt.

Dóri lábujjhegyre állt, a lehelete cirógatta Márk fülét, ahogy megszólalt.

– Megkérlek, ha legközelebb hölgyvendéget hozol haza, légy óvatos. Nem akarom, hogy Lackó olyasmit lásson, amire nincs felkészülve.

Márk viszont erre a rendreutasító hangnemre nem készült fel. Hátrébb lépett, ridegen megrándult az arca.

– Mégis mire nincs felkészülve? Arra, hogy egy férfit meg egy nőt egymás társaságában lát? – vágott vissza.

– Pontosan tudod, hogy nem erre gondolok – sziszegte Dóri felindultan.

– Én meg nem fogok leteperni senkit az udvar közepén – dühöngött Márk. – Amennyiben nem hiszel nekem, akkor javasolnám, hogy ez esetben csukd be az ablakot – morrant, majd fogta magát, megfordult, és elment.

Mégis, mi a fenét képzelsz magáról ez a nő? És legfőképpen, mit képzelsz rólam?

Márk reggel kitolta a kapu elé a bicikliket. A rózsaszín vázas nőit, amire kosarat szereltetett praktikussági okokból, és a kék gyerekkerékpárt, sötétkék színű csengővel.

Még dolgozott benne a megbántottság. Persze Dóri nem ismeri, azt feltételez róla, amit akar. Mégis jobban esett volna Márknak, ha nem nézi kreténnek, aki nem bír a vágyaival. Kétségtelenül akadt rá példa, viszont sosem akkor, amikor az öreg itthon tartózkodott. Kizárólag akkor engedett meg magának ilyesmit, amikor egyedül volt. De ezt Dóri nem tudhatta, ezért rohadt rosszul a Márknak, hogy ezt feltételezi róla.

Vajon miért? Olvasta valahol? Szandra nyilatkozta? Lehet, hogy át kéne olvasnia azokat a cikkeket, megnéznie azokat az alja műsorokat, amikben Szandra róla beszél?

Felesleges – gondolta dühösen.

Sejtette, miket mond róla Szandra. Az elején elolvasott néhány cikket. Akkor megfogadta, soha többé. A végén még véletlenül a saját két kezével fojtaná meg a nőt. És nem szégyellte, hogy

ilyesmik megfordultak a fejében. Amit Szandra összehordott róla, több mint vérlázító. Az elején az ügyvédje azt ajánlotta, kérjen helyreigazítást, pereljen rágalmozásért. Márk akkor úgy gondolta, mindez olaj lenne a tűzre, sosem szállnának le kettőjükéről. Ráadásul a gyereket sem akarta kitenni a nyilvánosság érdeklődésének. Szerencsétlen gyerek tényleg nem tehet róla, hogy ilyen az anyja. Arról sem, hogy történetesen nem ő az apja. Csupán beleszületett ebbe az elfuserált helyzetbe.

Figyelte, ahogy Dóri szokás szerint megjelent hajnalban, a vidám, rózsaszín edzőszerelésében, a halványlila jógaszőnyegével. Észre sem vette a kapu elé tolt bicikliket. Szokás szerint Márkot sem. Persze Márk tett róla, hogy észrevétlen maradjon. Csak nézni akarta.

Ez nem leskelődés – győzködte magát.

Korán kelt, és csak kávézott a parton. Ez nem bűn. Hiszen egy az udvaruk, mindketten használhatják. Egyszerűen csak jólesett, üde színfolttá vált a reggelben, és... gyönyörű. Mint a napfelkelte, a fűszálakon megülő harmatcseppek, vagy a rigók reggeli éneke.

Később előkerült Lackó ásítózva, és a kutya után kiáltozva körbenézett. A hangja elhalt, amikor megakadt a tekintete a kapu előtt álló biciklin.

– Anyu – szólt a biciklit bámulva. – Gyere!

Márk elmosolyodott, miközben előrement Zsivánnal a nyomában. A macskák a fal mellett sütkéreztek, élvezték a reggeli nap meleg sugarait. Lustán kinyújtóztatták a tappancaikat, eszük ágában sem volt megmozdulni.

Dóri megjelent az ajtóban, farmersortban, amiből kivillantak formás lábai. Fehér, ujjatlan, szűk felsőjén átlátszott a nő csipkemelltartója. Márknak komoly erőfeszítésébe került, hogy elszakítsa róla a tekintetét. Miként lehet valaki ennyire szexi ilyen semmitmondó szerelésben?

– Ez mi? – mutatott a kerékpárokra Dóri.

– Biciklik – felet Márk egyszerűen.

– Azt mondtad, oldjam meg.

Márk megrántotta a vállát.

– Sajnálom. Átgondoltam.

Dóri a szemébe nézett.

– Ezt nem fogadhatom el.

– Miért nem?

– Mert túl újnak tűnnek. Ez túl drága ajándék.

– És ha nem ajándék?

Dóri szemöldöke egészen felszaladt.

– Akkor mi? – kérdezte erélyesen.

– Az örökséged része.

Dóri elgondolkodva bólintott.

– Úgy rendben van. Kizárólag ebben az esetben.

– És, ha szükséged lenne még valamire, csak szólj. Rendben?

Dóri értetlenül nézett rá.

– Mi változott?

– Tudom, hogy nem fogsz olyasmit kérni, amire nincs feltétlenül szükséged.

– Valóban nem fogok. Örülök, hogy ezt belátod. Könnyebbé teszed.

– Nem érdekem keresztbe tenni neked, hidd el! Főleg nem a gyereknek.

Lackó azonban nem ment közelebb, hanem leguggolva Zsivány nyakát ölelte át, úgy nézett a kapuban álló biciklikre.

– Nem próbálsz ki? – kíváncsiskodott Márk.

Lackó a kutya feje mellől pillantott fel rá.

– Nem – válaszolta tömören.

Márk nem értette. Amikor ő kissrácként megkapta az első cangáját, alig várta, hogy felpattanhasson álmai biciklijére, és mehessen egy kört. Talán mellényúlt, és ez nem is egy Lackó korabeli kisfiú álmai járgánya?

– Nem tetszik?

– De. Tetszik.

– Akkor? Mi a baj?

– Nem tudok biciklizni – súgta Lackó alig hallhatóan.

Dóri odalépett a gyerekhez, leguggolt mellé, és átölelte, bár Lackó még mindig nem engedte el Zsiványt.

– Drágaságom, ez nem igaz! – suttogta a gyerek hajába. – Tudsz bicajozni. Nagypapa megtanított rá.

– De nem emlékszem.

Márknak összeszorult a szíve ettől a remegőssé váló vékonyka gyerekhangtól.

– Kipróbáljuk? – ajánlotta.

Lackó felpillantott rá, megrázta a fejét.

– Inkább nem.

Kibontakozott az anyja öleléséből, elengedte a kutyát, és beszaladt. Dóri felállt, kisimított néhány elszabadult tincset a homlokából.

– Sajnálom. Nagyon szép ajándék. Köszönjük szépen! – Kicsit elpirult, olyan édesen, ahogy szokott, Márk pedig azon gondolkodott, hogy most miért jött zavarba?

17. fejezet

Dóri még este, lefekvés előtt írt egy hosszú e-mailt Tibornak a bútorok felújításáról, és kérte, hogy a férfi is meséljen magáról, mert olyan ritkán árul el bármit. Dóri továbbá kérte, hogy találkozzanak személyesen is. Hiszen végre itt laknak egy városban. Olyan közel egymáshoz. Annyi mindent szeretne mesélni! Közben képeket készített Lackóról, hogy majd ha eljön az ideje, megmutathassa Tibornak.

Reggel máris megérkezett a válasz.

„Szépségem! Biztosíthatlak afelől, hogy én is alig várom a találkozást! De még várnunk kell. Hétfőigén három hét szabadságra megyek a Bahamákra. Csókollak!”

– A Bahamákra – ismételte meg Dóri csendesen. – Három hétre. Vajon kivel megy?

A féltékenység beköltözött a szívébe.

Kivel utazik el Tibor három hétre?

Hogy kicsit lecsillapítsa a szorongását, levonult a szuterénba a régi bútorok közé. Megbeszélték, hogy amíg ő délelőtt a bútorokon dolgozik, addig Lackó játszik a kertben Zsivánnal és a macskákkal. Délutánonként kimentek a Sugovica-parti szabadstrandra. Dóri napozott miközben Lackó pancsolt, de a gyerek addig könyörgött, amíg végül ő is csatlakozott, és együtt lubickoltak. Gumilabdát dobáltak egymásnak, és fel-le úszkáltak a part mentén.

Dóri zenét kapcsolt. A szuterénban éppen annyi hely maradt, hogy dolgozhasson. Leterített egy vastag fóliát, a hintaszékkel kezdte, majd néhány kisebb szekrénykével folytatta, amit egyedül is elbír. Nem akarta ezzel terhelni Márkot, biztosan más dolga is van, mint hogy neki segítsen. Már megint.

Annyira belemerült a munkába, hogy észre sem vette mennyire elmúlt az idő, és ő már órák óta nem látta Lackót.

Felszaladt a lépcsőn. Mellbe csapta a forróság. Rájött, hogy elfelejtette mondani Lackónak, hogy maradjon az árnyékban. Talán megunta a játszadozást az állatokkal, és bement a szobába.

– Lackó! – szólította a gyereket. Nem kapott választ. Bement a házba. – Lackó-mackó, merre vagy?

Bekukkantott a konyhába, a gyerekszobába, minden zugba, de sehol nem találta.

Ezek szerint még mindig az udvaron lehet. Persze, amilyen kis állatbarát, nyilvánvalóan azt a szegény kutyát dögönyözi egész nap. Még jó, hogy Zsivány olyan szelíd, és türi. A macskák már biztosan eliszkoltak a közeléből.

Dóri elmosolyodott, túlcsoordult a szívében a szeretet. Imádta, hogy Lackó ennyire szereti az állatokat. Végigment az udvaron, miközben egyfolytában a gyereket szólíttatta. Semmi válasz. Hatalmas ez a kert. Hol keresse?

A macskák a fűben szunyókáltak az egyik bokor árnyékában. Lustán pislogtak, szemrehányó tekintettel méregették, amikor Dóri elhaladt mellettük. Talán arra gondoltak, hogy Dóri megzavarta a csendes pihenőjüket. Már ha a macskák gondolkodnak bármin is.

Zsivány valahonnan a kert végéből, a tó felől bukkant elő. Dóri gyomra összeszorult. Hol van Lackó?

A tóhoz futott.

– Lackó! – kiáltotta kétségbeesetten. – Lackó!

Nem figyelmeztette, hogy ne menjen a tó közelébe. Mi van, ha megcsúszott?

– Lackó! – sikoltotta, és már szaladt is a tó körül.

A vadlibák felrebentek, szemrehányóan hápogtak, amiért felriasztotta őket. Zsivány mellette szaladt, néha vakkantott néhányat. Mintha ő is Lackót hívná.

– Lackó! Merre vagy?

Felrohant a hídra. Dübörögtek a talpa alatt a deszkák, csattogott a flipflop papucs, ahogy szaladt.

Megállt a közepén, a korlátba kapaszkodva bámult lefelé, ahol az átlátszó vízben feltűntek a halacskák és néhány vízipók. A víz színét hullámok fodrozták, ahogy a szél elsuhant felette. Dóri megborzongott.

– Lackó! – kiáltotta, és továbbrohant.

Papucs megcsúszott a híd alján, majdnem elesett, nagy nehezen sikerült csak megtartania magát.

– Márk! – szaladt a kis kerti lak felé. A tenyerével rácsapott néhányat az ajtóra, mielőtt benyitott. Nyitva találta. – Márk! – kiáltotta, elfulladt a hangja. A szíve a torkában dübörgött, a vér a fülében lüktetett. – Lackó!

Benézett a konyhába, ahol a mosogatóban néhány edény száradt, és a konyhaasztal sarkán félig lecsukva árválkodott Márk laptopja. A kisszobában átfutott a tekintete a szépen elrendezett ágyon, az éjjeliszekrényre fektetett, nyitottan leborított könyvön, a fotelba hajított ruhakupacon. Sehol senki.

Az ajtófélfába kapaszkodva, levegő után kapkodva még egyszer körbenézett.

– Lackó! – kiáltotta kétségbeesetten.

Nem szabadott volna ilyen hosszú időre egyedül hagynia. Mindössze nyolcéves. És itt ez a hatalmas tó.

– Lackó – sikoltotta.

Kirohant a kisházból.

Hol van Márk?

Dóri reszkető kézzel letörölte a könnyeket, amik kifutottak a szeméből.

Gondolkozz! – szuggerálta magát.

A kezét ökölbe szorította, a körme fájdalmasan a bőrébe vajt. Összeharapta a száját.

Gondolkozz! – förmedt magára, miközben visszafelé haladt a hídon, és próbálta a gyerek nyomait felfedezni a tó partján.

Zsivány a túloldalon várta. Szelíden megbökte az orrával a kézfejét, megnyalogatta.

– Hol van Lackó? – faggatta Dóri a kutyát kétségbeesetten. – Miért nem vigyáztál rá?

Zsivány a kapu felé fordította a fejét, majd ismételten megbökdöste Dóri kézfejét az orrával.

A macskák sértődöttek, amiért megzavarták a nyugalmukat, kinyújtóztak, domborították a hátukat, és királyi lenézéssel, puha léptekkel elhagyták az udvar azon részét, ahol Dóri éppen a kapu felé szaladt a fűvön keresztül.

Csak most vette észre, hogy hiányzik a gyerekbicikli a kapu mellől, ahol napok óta állt a Márk által sebtében felállított fóliatető alatt. A férfi azt mondta, megtervezett egy szép fatárolót

a kerékpároknak, amint lesz ideje, megcsinálja. Addig a fólia megvédi a bicikliket a nyári záporoktól.

A kapu közelében Dóri meghallotta Lackó nevetését az utcáról. A tenyerét a szívére szorította, hogy csillapítsa a dobogását, majd letörölgette félig felszáradt könnyeit, mielőtt kilépett a kapun. Zsivány kíváncsian követte.

A szomszéd ház előtt a járdán ősz hajú, hajlott hátú néni üldögélt a botjára támaszkodva, alacsony faszéken, az árnyékban. Dóri odabiccentett neki, mire a néni rámosolygott.

Az úton, pár méterrel odébb Lackó feszített büszkén a biciklijén, és bár kicsit girbegörbe vonalban, de tekert. Dóri elkerekedett szemmel figyelte, milyen ügyesen halad előre.

– Még egy kör, aztán befejeztük – szólta Márk az út széléről a távolodó Lackó után.

A gyerek bólogatott, miközben szaporán járt a lába a pedálon.

– Pedig csak most jöttem bele! – kiáltott kacagva a férfinak. Nem nézett vissza. Előrefigyelve koncentrált, hogy egyenesen tartsa a kormányt.

– Délután majd megmutatod anyukádnak, milyen szuperül megy, ha befejezte a munkát, akkor mehetünk egy nagyobb kört is. Mit szólsz? – kiáltott Márk a gyerek után. – A saroknál fordulj vissza!

Dóri az alsó ajkába harapott. A sarok olyan messze van. El sem ér olyan messzire a hangjuk. Mi lesz, ha jön egy kocsi?

Talán Márk is erre gondolhatott, mert laza kocogással megindult a gyerek után. Dóri az autófeljáró széléig sétált, onnan nézte, hogy Lackó milyen ügyesen megfordul a biciklijével, félrehúzódik, ha jön egy autó, de bátran teker tovább.

– A maga kisfia? – érdeklődött a néni gyenge hangon.

– Az enyém.

– Egyedül neveli? – pislogott fel rá a néni. Dóri bólintott. – Egy családon belül sűrűn ismétlődnek a mintázatok – válaszolta halkán.

– Ezt nem értem – simított végig a haján Dóri.

– Majd később megérti. Még nagyon fiatal – mosolygott a néni, összefutottak a ráncok az arcán. Olyanná vált, mint egy jóságos, mesebeli anyóka. – Hát nem aranyosak? – pillantott az útra Márk és Lackó felé. – Az ember azt hinné, ez a férfi született apatípus. Már ha nem ismerné, úgy, mint én.

– Anyu! – kiáltott lelkesen Lackó, amivel teljesen elterelte Dóri figyelmét a néniről. – Tudok bicajozni! – ujjongott a gyerek.

Hátul a néni kedvesen kacarászott. Dóri szívében túlsordult a Lackó iránt érzett határtalan szeretet.

– Látom. Nagyon ügyes vagy!

– Lassíts, mielőtt megállsz! – érte utol Lackót Márk hangja, mire a gyerek finoman lassított, majd Dóri előtt leszállt a kerékpárjáról.

– Annyira klassz! – vigyorgott, a szeme úgy csillogott, ahogy Dóri csak karácsonykor látta.

Átölelte, bár a gyerek továbbra is a biciklije kormányát szorongatta.

– Büszke vagyok rád! – súgta a fülébe.

Márk visszaért végre. Lackó kibontakozott Dóri öleléséből.

– Délután elmegyünk bicajozni? Egy jó nagy körre? Ahogy Márk ígérte? Dóri bólintott.

– Elmegyünk!

Zavarta az, ahogy Márk nézte, szinte vizslatta az arcát, a szemöldökét felhúzta, mintha nagyon gondolkodna valamin. Dóri elfordult tőle.

– De klassz! – ujjongott Lackó mellette.

Márk megborzolta a gyerek sűrű, sötét haját.

– Szusszanj meg előtte!

Lackó olyan csillogó, boldog szemmel nézett fel Márkra, hogy Dórinak majd megszakadt a szíve.

Nem kéne ennyire megszeretnie – gondolta.

Lackó felemelt fejjel betolta a biciklijét, Dóri pedig finoman megérintette Márk karját. Megvárta, amíg találkozik a tekintetük.

– Köszönöm – suttogetta.

Márk bólintott, megszorította Dóri ujjait. Futó érintés volt, Dórinak mégis az egekig szökött a pulzusa, miközben egy pillanatra elakadt a lélegzete.

– Miért sírtál? – Dóri őszinte érdeklődést vélt felfedezni Márk csendes hangjában.

Tehát ezért bámulta az előbb, de hogy vette észre? Hiszen Dóri letörölte a könnyeket.

– Legközelebb szólj, kérlek, ha kihozod Lackót. Nem találtam az udvarban, és azt hittem... – Újra elfulladt a hangja, ahogy eszébe jutott az iménti kétségbeesése. – Elviselhetetlen a puszta gondolat is, hogy elveszíthetem.

– Sajnálom, Dóri. Nem állt szándékomban megijeszteni. Azt hittem, visszamegyünk, mire befejezed a munkát, és meglephetünk.

Nem feltételezte, hogy Márk rossz szándékból tette, amit tett, de a lényegen mit sem változtat a szándék.

– Megleptetek.

– Milit felcsinálta valami gazfickó – harsant fel a néni reszketeg hangja a szomszéd ház elől.

Dóri ellépett Márktól, és elkerekedett szemmel nézett a nénire.

– Ki az a Mili? – tudakolta.

– Léna néni – mosolyodott el Márk a fejét csóválva. – Ne beszéljen így, ha gyerek van a közelében.

– A gyerek bement, és nem buta. A gyerekek nem buták.

– Ki az a Mili? – érdeklődött Dóri.

– A kiskutyám. Észrevettem ám azt a lyukat a kerítésen – hunyorgott Márkra.

A férfi lehajtott fejjel elvigyorodott, miközben megvakarta a tarkóját.

– Észrevette?

– Mielőtt visszacsináltad – emelte fel a fejét a néni, vádló fény csillant a szemében. – Átengedted azt a vérebet, hogy megrontsa az én Milimet.

Márk gondolkodóba esett, majd nehezen bólintott.

– Így történt. Tudja, Léna néni, éppen akkor halt meg az öreg, Zsivány nagyon maga alatt volt. Aggódtam érte. Szükség lett egy célra, ami lelkesíti.

– Naná, hogy a legjobb célt adtad neki, ami egy férfit lelkesíthet.

Márk felnevetett.

– Mi mást tehettem volna?

– Mondd, én mit csináljak egy alomnyi kiskutyával, ha világra jönnek? Ráadásul rusnya korcsok lesznek, ha annak a gazfickónak a vérvonalát öröklük!

– Zsivány pedigrés kutya.

– Nemesi vér, mi? – vigyorgott a néni foghíjasan.

Márk megvonta a vállát.

– Valami olyasmi.

– Akkor miért nem vitted valami pedigrés szukához, mi?

– Ez volt a legközelebb – somolygott Márk. Dóri kedvesnek találta ezt a kissé zavart beismerést és magyarázkodást. – De megígérem, segíték elpasszolni a kölyköket.

– Azt el is várom. Ha már megcsináltad a bajt nekem! Különben meg neked is szükséged lenne egy rendes nőre, aki odafigyel rád, és ráncba szed

– Léna néni – szólt rá Márk emelt hangon. – Kicsit sokat enged meg magának.

– Mielőtt úgy jársz, mint az a gazfickó kutyád – kacsintott rá a néni. – Egyszer úgy talál maradni az egyik játszótársad, akkor mit csinálsz?

– Az az én dolgom – morrant Márk. Dóri derekára fektetette a tenyerét, és beljebb tolta.

Dórinak jólesett az érintés. Márk fülébe súgta.

– Úgy talál maradni? Sosem hallottam még ezt a kifejezést.

Márk becsukta a nagykaput.

– Hagyjuk. Nem érdekes. – A fűben a kutyával hempergő Lackóra nézett. – Fogadjunk, nem ittál egy kortyot sem. Irány a konyha!

Dóri teljes meglepetésére Lackó szófogadóan felugrott, és máris rohant befelé.

– Előbb moss kezet! – kiáltott utána, éppen akkor, amikor Márk is pontosan ugyanerre figyelmeztette a gyereket.

18. fejezet

A nap lemenőben bukott le a házak mögé, az égen felbukkant az esthajnalcsillag is. megszólaltak a békák a tó körül.

Most, amikor az öreg meglátogatta, és letelepedett a felújított hintaszékbe, amit Dóri éppen tegnap hozott át, Márknak halványan derengett, hogy az öregnek nem kéne itt lennie. De az nem jutott el a tudatáig, hogy miért is nem.

– Csúnya kis béka. Igaz? – Az öreg karcosan felnevetett, és bár Dóri nem volt jelen, Márk pontosan tudta, hogy rá gondol.

– Meglepődne – ült le az öreg mellé.

– Nocsak – húzta fel Dini bá' bozontos szemöldökét. Elvigyorodott, kivillantak sárga fogai.

Márk kibontott két üveg sört, az egyiket az öreg elé helyezte.

– Valójában sokkal szebb, mint a képeken – jegyezte meg.

Már nem emlékezett, hogy valamikor az öreg nevezte a képek alapján Dórit csúnya kis békának, vagy ő. Annyira egyfelé kattogott az agyuk.

– Igazán? – Az öreg elgondolkodva ivott bele a sörébe. – Érdekes – böföntette.

– Kár, hogy nem ismeri. Kedves lány, sokat dolgozik. Rendkívül ügyes. Látná, miket művel azokkal a régi bútorokkal. Nézzen rá a hintaszékére! Egyszerűen hihetetlen, mivé varázsolta néhány nap alatt.

Márk olykor csodálkozva figyelte azt a hozzáértést és szeretetet, ahogy Dóri nyúlt a bútorokhoz.

Az öreg hátradőlt a széken.

– Mint te egy kopár kertet. Nézz szét – mutatott a tóra, a sziklakertekre, a csobogókra –, mivé varázsoltad az udvaromat. Ilyen a mesében sincs.

Márk zavartan felnevetett.

– A mesében nincs – hárított –, mert nagyon is valóságos.

Az öreg sokáig, némán elmerengve nézte a kertet. Márk hallgatta a tücskök ciripelését, a békakuruttyolást, ami betöltötte az udvart. Olyan békésnek tűnt minden. Olyan békésnek, természetellenesnek, csak nem jött rá, mi nem stimmel ezzel az egész jelentettel.

– Tetszik neked?

Márk bólintott.

– Természetesen. Hiszen én terveztem, az én álmaim váltak valóra benne.

Az öreg érdesen felnevetett, Márkban pedig ismételten megfogalmazódott a gondolat, hogy itt sem kéne lennie.

– A lányom. Tetszik neked? Azt mondtad, *sokkal* szebb, mint a képeken – hangsúlyozta.

Márk zavartan kapargatott a térdén egy szúnyogcsípést.

– Egyszerű ténymegállapítás – jelentette be.

– Szépen beszélsz róla.

– Meg kéne ismernie – pillantott fel Márk. – El kéne mondania, hogy az apja. Ő nem tudja. Nem akarja tudni – javította ki magát.

Az öreg nehezet sóhajtott:

– Már késő.

Márk nem értette. Sosem lehet késő.

– Engednie kéne, hogy felhasználhassa azt a pénzt.

– Az ujjá köré csavart? – vigyorgott az öreg csillogó szemmel.

Márk felhorkantott.

– Vegye a fáradságot, ismerje meg, akkor nem mondana ilyesmit!

– Van, amikor túl késő. Inkább te emeld fel a seggedet végre, és vedd a fáradságot arra, hogy lezárd a közös életedet Szandrával.

Márk előrehajolt, az asztalra támaszkodott.

– Nem megy – vallotta be.

– Mire vársz?

Márk nehezet sóhajtott.

– Nem tudom.

– Csak őszintén – noszogatta az öreg.

Márk lassan hátradőlt a széken, a sörösuvegét forgatta a kezében. Olyan tanácstalanul nézett rá, mintha nem tudná, mire való, és mit keres nála.

– Mi van, ha tévedek? Mi van, ha mégis...

Megakadt. Képtelennek tűnt kimondani mindazt, ami belülről feszítette. Az öreg vizslató, vizenyős pillantással nézett vissza rá.

– Mi van, ha mi? – emelte fel a hangját. – Csak nem abban reménykedsz, hogy mégis a fiad?

Márk a hajába túrt. Túlságosan ismerte az öreg.

– Nem tudom – tért ki a válaszadás elől.

– A fenéket nem! – Az öreg a sörével a kezében hadonászott előtte. –

Bolond vagy! Ott sem voltál, hogy lenne a gyereked? Isteni csodában reménykedsz? – Márk némán meredt maga elé. Az öreg megragadta a karját, erősen megszorította. *Mikor nyerte vissza az erejét?* – Fiam! Legyen eszed! Ne hagyd, hogy az a nő a sárba tiporja a maradék büszkeségedet is.

Márk hirtelen rájött, mi a furcsa ebben az egész szituációban. Hiszen az öreg itt sem lehetne. Hónapokkal ezelőtt meghalt.

A karját szorító ujjakra nézett. Annyira valóságosnak tűntek.

– Hiányzik – mondta ki rekedten.

Az öreg elment, és olyan űrt hagyott maga után, amelyet Márk olykor elviselhetetlennek érzett. A mellkasára rátelepedett a sötétség, nehezen tért magához. Reszketve ébredt, nyirkos bőrrel, teljesen átázott alatta a lepedő. Hangos zihálása visszhangzott a falakon.

– Hiányzik – suttogta a sötétbe.

Kikászálódott az ágyból, kíváncszorgott a konyhába, kinyitotta a hűtő ajtaját, kivette a félig üres palackos vizet. A pohárba öntötte, majd két kortyra felhajtotta.

Hiányoztak a beszélgetések, hiányoztak a tanácsok. Nem tudta, valaha megszűnik-e ez a hiány. Kétségbeesetten vágyott valakire, akivel őszinte lehet. Úgy, mint valamikor az öreggel.

19. fejezet

Dóri a festékboltban válogatott. Mióta Lackó megismerkedett néhány utcabeli kissráccal, azóta szinte folyamatosan kikéredzkedett biciklizni az új barátaival. Már a délutáni strandolást sem igényelte.

Dóri örült, hogy a gyerek talált magának társaságot, és miután elővigyázatosan lecsekkolta a szülőket, úgy döntött, nem lehet Lackónak semmi baja, ha ezekkel a kisfiúkkal barátkozik. Bár azt nem engedte meg neki, hogy ott aludjon náluk. Korainak találta az ilyen fiúbulikat, de amíg napközben lefoglalták egymást a srácok, ő könnyebben, nyugodtabban jött el otthonról, ha bármi dolga akadt.

Szüksége lett néhány új ecsetre, az alapozója is elfogyott, így aztán ráérősen körbenézett, alaposan bevásárolt, hogy ne kelljen minden héten valamiért elszaladnia. Jól haladt a kisebb bútorok felújításával, néhányat sikeresen értékesített az interneten. Egyelőre abból éltek, amit így keresett.

– Dóri? – hallotta meg a jól ismert hangot a háta mögül. Beleejtette az ecsetkészletet a bevásárlókocsijába, és hátrafordult.

– Tibor.

Dóri érezte, hogy még a testtartása is megváltozott a férfi jelenlétében. Kihúzta magát, hogy magasabbnak tűnjön, és valamiféle valószínűtlen boldogság áradt szét a tagjaiban. Nostalgia? Vagy még mindig szereti? Ez a remegős érzés lenne a szerelem? A forróság a bőrén, a szívdobogás a torkában?

A tenyerét rövidnadrágja szárába törölte. Bárcsak valamivel csinosabb ruhát vett volna fel! Kopott farmersortban, teljesen semmitmondó topban jött át vásárolni.

– Nem is tudtam, hogy visszajöttél a Bahamákról.

– Éppen terveztem, hogy bejelentkezem – kacintott rá a férfi.

Valóban leburnult a bőre, kipihentnek tűnt.

Van, aki megteheti, hogy három hétig csak sütteti magát a napon.

– Jól érezted magad?

– Csodásan.

– De ugye nem egyedül utaztál? – kérdezte Dóri félénken.

Tibor felnevetett.

– Baráti társasággal – vágta rá könnyedén.

Akkor mégsem nővel! – lélegzett fel Dóri.

– Lakásfelújítás? – érdeklődött a férfi, miután belenézett Dóri kosarába.

Sötét haja frissen vágva, vajszínű szövetnadrágot, fehér, vasalt inget viselt. Dóri elragadónak találta, ahogy táncos mozdulattal közelebb lépett. Sosem fogja elfeledni azokat az áttáncolt éjszakákat. Alig várta, hogy Tibor újra a karjába kapja, és megforgassa. Sosem találkozott ilyen rendkívüli táncossal, mint amilyen a férfi volt.

– A bútorokhoz viszem – válaszolta Dóri remegős hangon.

– Vagy úgy! Emlékszem ám. Felújítod őket. Igaz? – mosolygott rá a férfi.

A mosolya a régi, megnyerő, csupafog mosoly maradt. – Érdekesen hangzik. Mesélsz róla egy vacsora mellett?

Végre!

A férfi tekintete a mellére siklott, hosszan elidőzött rajta, majd tetőtől talpig végigmustrálta. Dóri ismételten elpirult. Tibor ugyanolyan intenzíven hatott rá, mint régen.

Vajon elég csinosnak tart? Mit lát? Menyit változtam kilenc év alatt?

Kicsit szélesebb lett a csípője a szülés után, meg talán a melle is megváltozott. De igazából majdnem úgy nézett ki, mint tizennyolc évesen.

– Szívesen mesélek. – Dóri maga sem értette, mitől fulladt el a hangja.

Vacsora. Ez randi lesz?

– Szombaton?

Dóri gondolatai száguldoztak. Mit csináljon Lackóval? Nem hagyhatja magára a gyereket. Mindegy. Megoldja. Talán Márknak éppen nem lesz programja, és megkérheti, vigyázzon rá.

Szombatig van négy napja, hogy megoldja.

– Szombat – ismételte meg, majd széles mosolyra húzódott a szája. – A szombat jó lesz.

– A Mészáros Dénes-féle házban laksz ugye? Érted megyek szombaton. Mondjuk hét óra megfelel?

– Hét óra megfelel – ismételte Dóri hipnotikusan, átszellemült mosollyal az arcán.

Tökéletes. A FÉRFI, csupa-csupa nagybetűvel meghívta vacsorázni. Álmai férfija. Úgy érezte, rózsaszín vattacukorfelhő veszi körül, és több méterrel a föld felett lebeg. Hát mi más ez, ha nem szerelem?

– Rendben. Akkor nem tartalak fel tovább ebben az izgalmas tevékenységben. Szombaton – kacsintott Dórira. – Bepótolunk mindent.

Dóri hosszan nézett Tibor után. Szombaton bepótolnak mindent. Vajon lehetséges egyetlen éjszaka alatt bepótolni mindent? Dóri álmodozóan felsóhajtott. Miért kellene egyetlen éjszaka alatt bepótolni az elmúlt kilenc évet? Hiszen egymásra találtak újra.

Mi ez, ha nem a Sors keze? Dóri nem hitt a véletlenekben, nem kellett jeleket keresnie ahhoz, hogy bebizonyosodjon számára, ez a Végzet.

Amikor végül megindult a sorok között, annyira a gondolataiba mélyedt, lejátszotta magában a randijuk legcsodálatosabb forgatókönyvét, hogy nekitolta a kosarát az egyik állványnak. Legurult néhány henger és műanyag tárolódoboz a földre. Dóri zavartan kacarászott, miközben felkapkodta a leesett dolgokat.

– Elnézést – pislogott vigyorogva. – Visszateszem.

Még a ráirányuló szánakozó vagy csúnya pillantások sem tudták letörölni a ragyogó mosolyt az arcáról. Randija lesz. Végre olyan férfival, akivel ő is szeretne elmenni. Egy olyan randi, amit végre vár, ami felvillanyozza, ami új reménységgel tölti el. Egy olyan randi, amire már gondolatban elkezdett készülni.

Mit vegyen fel? Miről beszéljen? Meséljen Lackóról? Vagy korai lenne az első randin?

Dóri úgy döntött, hogy Márkot kéri meg arra, hogy vigyázzon Lackóra. Ehhez azonban figyelnie kellett, mikor találja otthon. A férfi teljesen kiszámíthatatlanul indult el, Dóri nem tudhatta, mikor érkezik, máskor meg fél napokat a tó partján ült a

laptopjával, és akadtak olyan napok is, amikor Dóri egész nap nem látta.

Márk esténként sűrűn lelépett legtöbbször nem is látta távozni, csak hajnalban megérkezni hallotta, általában felriadt, amikor felhajtott a férfi a kavicsos feljáróra. Olyankor elmosolyodott magában. Hiába tagadja a férfi, hogy barátnője van, nyilvánvalóan nem töltene nála ennyi időt, ha nem lenne komoly a dolog.

Ezek a férfiak annyira félnek a kötöttségektől – gondolta olykor félálomban.

Ő is megnyugodott, amikor hallotta Márkot hazaérkezni. Ez számára azt jelentette, minden rendben van itthon. Márk hazaért, és itt lesz a kert végében éjszaka, ha történne valami. Elvégre külvárosi, csendes utcában laktak, és élt benne a sok rossz emlék – rablásokról, betörésekről –, amikről pesti ismerőseitől hallott. Nehezen tudott elszakadni ezektől a berögzödésektől.

Teljesen más egy lakótelep felső szintjein lakni, három biztonsági zárral felszerelt ajtó mögött, mint egy vidéki családi házban, hatalmas udvarral, simán átmászható kerítéssel, aminek az ajtaján jelenleg egyetlen régimódi zár fityegett. Alacsony, rács nélküli ablakok néztek az utcafrontra, ha leeresztette a redőnyöket, akkor sem érezte magát teljesen biztonságban. Márk jelenléte viszont adott némi biztonságérzetet.

Így aztán Dóri egész délután figyelte Márkot, hogy beszélhessenek.

– Vigyáznál rá?

Mintegy mellékesen említette meg Márknak, elkapta a kapuban, amikor megérkezett. Azonban Márk felvette a szigorú, kérlelhetetlen arcát, amit Dóri annyira utált.

– Hová még? – Zsebre dugott kézzel úgy nézett végig Dórin, hogy ő fülig pirult erre. Kellemetlen érzés kerítette hatalmába, hogy a homlokára van írva. Nyilvánvalóan így lehetett, mert végül Márk a szemébe nézve faggatta tovább. – Randid lesz?

– És ha igen? – Dóri nem értette, miért támadt vissza harciasan. –

Vigyázol Lackóra? – türelmetlenkedett, mert a számára legfontosabb kérdésre nem kapott választ.

Márk megrántotta a száját.

– Kivel? – faggatta tovább.

– Nem mindegy?

– Nem – vágta rá a férfi.

– Nem vagy az apám. Én pedig nem vagyok köteles beszámolni neked minden részletről.

Márk megrántotta a vállát.

– Oké. Nekem pedig programom van szombat estére. Minden szombatra van programom, ha nem vetted volna észre – közölte Márk olyan pökhendi módon, hogy Dóri legszívesebben jól felpofozta volna.

Mit akar ezzel demonstrálni? Hogy érdekesebb, szórakoztatóbb életet él, mint ő, aki minden estjét itthon tölti a tévé előtt Lackóval?

Márk ellépett Dóri elől, megindult a járdán hátrafelé. Dóri megpördült, utána kiáltott.

– Nekem azért nincs programom, mert ha egyszer lenne, akkor sem adsz esélyt, hogy kimozdulhassak.

Márk megtorpant, hátra fordult.

– Azt hiszed, rajtam múlik?

– Pontosan.

– Akkor tévedsz. Nincs kifogásom, ha vadidegenekkel elmész, mindössze annyit mondtam, nem érek rá.

Dóriban teljesen felment a pumpa.

– Nem vadidegennel! – tört ki belőle dühösen. – Tiborral megyek.

– Milyen Tiborral? Ismerem?

– Kollár Tiborral – fújta Dóri. – Ismered.

– Azzal a közjegyzővel?

– Igen.

Márk a hajába túrt.

– Az a fickó szerintem nem tiszta – mormogta.

– Miből gondolod?

– Nem tetszik a képe. Sunyi tekintete van.

– De hiszen nem ismered – vont a felelősségre Dóri. – Kérlek! Vigyáznál Lackóra?

Márk feldobta a kulcscsomóját, az csilingelve hullt vissza a tenyerébe.

- Az attól függ.
- Mitől?
- Hogy te honnan ismered ilyen jól?

Dóri összefonta a karjait maga előtt.

– Egy klubban ismertem meg, kilenc évvel ezelőtt, végigtáncoltuk az éjszakát. – Dóri álmodozva felsóhajtott. – A legjobb táncos, akit ismerek. Teljesen levett a lábamról. – Ráébredt, hogy egyáltalán nem esik neheze a Tiborról beszélni. – Együtt voltunk néhány hónapig. Csak bizonyos körülmények miatt elszakadtunk egymástól.

– Lelépett – mondta ki Márk. Dóriba fájdalmasan beléhasított a szó. – Szemét. Megmondtam, hogy simlis képe van.

– Nem – tiltakozott Dóri hevesen. – Állást kapott Ausztráliában.

– Ausztráliában? – kérdezte Márk szkeptikusan.

– Igen. Így volt.

Márk aprót biccentett.

– Rendben. Mondjuk, hogy elhiszem.

– Miért hazudott volna?

– Erre ezer és egy indokot tudnék mondani – vágta rá Márk böszén. – De nem fogok. Elhiszem, amit mondasz. Neked kell helyre tenned magadban. Te maradtál ott a gyerekeddel apa nélkül.

– Félreérted.

– Ugyan mit lehet ezen félreérteni?

– Nem tudja – lehelte.

Márk elgondolkodva figyelte Dórit, majd felhorkantott.

– Ez az apróság nem változtat a véleményemen – jelentette ki komolyan. – Ez egy szemét. Most mégis elmégy vele?

– Igen – sóhajtotta Dóri.

Márk úgysem érti ezt az egészet. A jeleket, a Tibor és a közte húzódó láthatatlan szálát, ami örökre összeköti őket.

– Bízol benne?

Dóri lelkesen bólintott.

– Teljes mértékben. Készen állunk.

– Ő is?

– Persze, hogy ő is – háborodott fel Dóri. *Micsoda kérdés ez?* – El sem hívott volna vacsorázni, ha nem így gondolná.

Márk elgondolkodott.

– Rendben. Amennyiben csak vacsorázni fogtok.

Dóri bőre annyira felforrósodott, hogy érezte amint tetőtől talpig elpirult.

– Azt nem tudhatom előre – suttogta elfúló hangon. Az első randijukat is az ágyban folytatták, könnyen lehet, hogy most sem állnak meg a vacsoránál. – Ismétlem, nem tartozom elszámolással neked. Mindössze az a kérdés, vigyázol Lackóra, vagy sem?

Márk a zsebébe süllyesztette a kulcsát.

– Nem. Mondtam, nekem is programom van. Elhalaszthatom néhány órára, de egész éjszakára nem fogom. Ja, és én sem tartozom elszámolással neked. Így rendben vagyunk? – kérdezte, majd megfordult, és elment.

Micsoda pökhendi alak! Néha pedig olyan kedvesnek tűnik, de a végén csak kimutatja a foga fehérjét.

Így aztán Lackó örömeire Dóri megengedte, hogy a szombat éjszakát újdonsült barátjánál töltsse, ahová meghívtak még két kisfiút. Mivel forró, nyári éjszakák köszöntöttek rájuk, a fiúk sátorozást terveztek. Végül Dóri nem bánta meg, hogy elengedte Lackót élete első igazán fiús kalandjára.

– Maradhatok ebédre is? – csillant fel Lackó szeme.

– Tudják, hogy nem eszel húst?

Lackó nagyot bólintott.

– Noel anyukája azt mondta, maradhatok, csinál a kedvemért gyümölcslevest is. Gazdagon. Anyu, mit jelent az, hogy gazdagon?

– Jó sok gyümölcsöt fog beletenni – simogatta meg Lackó haját Dóri. – Megígéred, hogy nagyon vigyázol magadra?

A gyerek átölelte Dóri nyakát.

– Megígérem – lelkenedett vigyorogva.

Dóri szombaton ebéd után átvitte Lackót Noelékhez.

– Vigyázz magadra – mondta el búcsúzóul legalább huszonötödszörre.

– Megértem, hogy aggódsz – érintette meg Dóri karját finoman Noel anyukája. – Amikor a fiaim először voltak távol, szemhunyasnyit sem aludtam azon az éjszakán. De idővel hozzászokik az ember, hidd el!

– Nem akarom túlaggódni.

– Pedig pontosan ezt teszed.

– Tényleg? – Dóri Lackó után nézett, aki elillant a kertben Noellel és másik két kisfiúval.

– Ez természetes – nyugtatta meg Noel anyukája. – Nyugi. Rendben lesz.

Dóri bizonytalanul bólintott, majd miközben hazafelé sétált, azon gondolkodott, hogy rossz anya-e, amiért egy randi miatt lepasszolta a gyereket egész éjszakára?

Nem lepasszoltad – próbálta elcsitítani a vádló hangot a fejében. – *Ő akart menni. Élete első igazi kalandja. Nem lesz semmi baj!* – szuggerálta magát, amíg kissé lenyugodott.

Mi baj lehetne?

Dóri hosszan készülődött szombat délután, a lehető legtökéletesebben akart kinézni. Vajon Tibor érzi ugyanazt a bizsergést, amit ő? Vajon ő ugyanúgy emlékszik a kilenc évvel ezelőtti találkozásuk minden pillanatára, mint ő?

Dóriiban olyan élénken élt, mintha tegnap történt volna. A vér felforrósodott az ereiben, megzabolázhatatlanul százugdott, mint egy engedetlen, szilaj csikó. Folyamatos nevetetnékje támadt, boldogan vigyorgott a tükörképére, ahányszor elment a tükör előtt.

Leengedte, kivasalta a haját, miközben saját csillogó, kék szemét tanulmányozta. Alig ismert magára. Olyan régen látta ezt a fényt a saját tekintetében, ezt az álmodozó kifejezést önmagán. Ide-oda forgatta a fejét, ritkán hordta kiengedve a haját, folyton felcsavarta, ha dolgozott, meg ebben a hőségben melegítette a nyakát is. Most néhány piros, csillogós csattal tűzte el az oldalsó tincseket.

Felvette a mélyen dekoltált, élénkvörös, lenge nyári ruháját, ami a térde fölé ért. Tetszeni akart, úgy gondolta nem fogja zavarni, ha Tibor belefeledkezik a melle bámulásába. Igazából Dóri azt tervezte, együtt fejezik be az estét, pontosan ugyanúgy,

mint kilenc évvel ezelőtt az első randijukat, így már azt izgalmasnak találta, hogy felvette a piros csipkebugyiját a hozzá való melltartóval.

Márk – Dóri szerint nem egészen véletlenül – éppen az első kertben szorgoskodott, amikor becsengettek. Lepakcsolta a fűnyírót, rátámaszkodva figyelte, ahogy Dóri kilibbent a házból. Szandálja sarka hangosan kopogott a járdán.

– Azt hittem programod van – nézett a férfira Dóri vádlón. Márk egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki nagyon siet bármiféle találkára.

– Később. – A férfi nem leplezett érdeklődéssel tekintett végig rajta. – Rendkívül csinos vagy.

– Köszönöm – szorította meg a kistáskáját Dóri zavartan.

– Érezd jól magad! – Még egy ideig elnézte Dórit, majd visszakapcsolta a fűnyírót, és tovább folytatta a munkát.

Dóri figyelte néhány pillanatig, nem tudta mire vélni a jókívánságot, hiszen eddig úgy tűnt, Márk bojkottálná a randiját. Sosem tudott rajta kiigazodni. Nyilvánvalóan azért, mert alig ismerte.

Dóri nem kívánt ma este Márkon gondolkodni, inkább megfordult, és kilépett a kapun. Tibor ott várt rá. Egyszerű farmert, világosbarna inget viselt, és Dóriban egy pillanatra felmerült, ahogy elnézte a férfi lazább öltözkését, hogy túlöltözött az alkalomhoz.

– Sok lesz? – mutatott végig magán.

Tibor tekintete egyenesen a dekoltázsára vándorolt. A férfi elvigyorodott.

– Tökéletes – válaszolta. Könnyedén megérintette Dóri karját. – Te aztán semmit sem változtál. – Pusztit adott az arcára. – Éppen olyan izgatón szexi vagy, mint régen.

Dóri szíve meglódult. Csukott szemmel belélegezte a férfi arcszeszének illatát. Másnak tűnt, mint régen, ismeretlen, mégis annyira szívremegtető.

Biztos, hogy ez szerelem – gondolta Dóri boldog szívdobogással.

Mi más lehetne a végtagjaiban ez a jóleső remegés, torkában a gombóc, szívében a vad tánc?

Tibor tenyere lecsusszant Dóri derekára, ő hozzásimult, mert máris érezni akarta. A férfi egy pillanatra magához szorította, majd a kocsi felé irányította.

– Csodás esténk lesz – mosolygott rá.

Tényleg csodás estéjük lesz, Dórinak az egész teste bizsergett a gondolattól, és olybá tűnt, mintha méterekkel a föld felett lebegne.

– Mióta laksz itt? – érdeklődött a férfitől a kocsiban ülve.

Dóri becsatolta a biztonsági övet, a vastag szalag a mellei közt futott végig a csípőjéig, kivillant a csipkemelltartója. Tibor szemében a vágy apró szikrája lobbant fel, ahogy végignézte, hogy Dóri megigazítja a ruháját. Csak azután kanyarodott ki az autófeljáróról.

– Néhány éve ide vetett az élet. Most pedig téged is – szorította meg Dóri kezét. – Nincsenek véletlenek. Elképesztő, hogy találkoztunk, te is úgy gondolod?

– Igen. Elképesztő – súgta Dóri.

– Mi van veled? Férjhez mentél?

– Nem.

– Csak van valami komoly pasi körülötted?

Dóri nem értette, miért kérdezi így? Talán biztos akar lenni, hogy senkije sincs? Kilenc év telt el, Tibor nyilvánvalóan megkomolyodott. Már biztosan nem akar kockáztatni, vagy lerombolni egy kapcsolatot. Dóri rendkívül szimpatikusnak találta ezt a hozzáállást, igyekezett rögtön megnyugtatni a férfit.

– Senki – rebegettette meg a szempilláját Tiborra, mire a férfi megszorította a combját.

– Ezt sajnálattal hallom.

Dórit váratlanul érte Tibor érintése, de jólesett neki. Annyira régen érezte magát igazán nőnek, igazán kíváncsúnak.

– Valójában nem találom az igazit – suttogetta Dóri.

– Gondolod, hogy létezik az igazi? – kacintott rá Tibor.

– Igen – sóhajtott Dóri. – Te nem így gondolod?

– Bevallom őszintén, ilyesmin nem gondolkodtam – simogatta meg a combját Tibor.

Dóri az elsuhanó házakat nézte, és észrevette, hogy teljesen más irányba kocsikáznak, mint amikor Márkkal a belvárosba mentek vacsorázni.

– Erre még nem jártam – váltott csevegő hangnemre. Lelazult kissé, amint megtudta, hogy Tibor eddig nem gondolkodott az igazi kérdésén. Ez számára azt jelentette, a férfi sem találta meg a nagy őt.

– Úgy terveztem, átmegyünk Szekszárdra – adta meg a választ Tibor az útirányra.

Dóri kíváncsian nézett rá.

– Miért?

– Mert ismerek ott egy kiváló éttermet.

– Nekem Baja is tetszik. Bár igaz, keveset láttam belőle. Van egy pompás vegetáriánus étterem a belvárosban.

– Vegetáriánus étterem? Mindig nagyra tartottam azokat, akik képesek hús nélkül élni! Csak úgy lemondani róla. Én nem tudnék ilyen erős lenni.

Dóri végigsimított Tibor karján.

– Nem annyira nehéz. Te is megtennéd, ha fontos lenne.

– Fontos? Mesélj! Miért fontos neked? És mi történt veled, mióta nem láttalak? Azon kívül, hogy bútorok felújításával foglalkozol. Megélsz belőle?

Dóri nem értette, miért mindenkinek az az első kérdése, megél-e belőle. Miért nem azt kérdezik, élvezi-e? Vagy miért nem azt kérdezik, miért csinálja? Mit lát benne?

– Igazából ez csak a hobbim. – Dóri mesélni kezdett a szülei régiségkereskedéséről, ahol dolgozik. – Sajnos a mienk kis, családi vállalkozás, lenyomnak a nagyhalak. – Tibor elnyomott egy ásítást a kocsi másik ülésén. – Untatlak?

– Dehogy. Ne haragudj. – Ismét megszorította Dóri combját, békítően megsimogatta. – Csak hosszúra nyúlt a nap.

– Ma is dolgoztál? Szombaton?

– Nem szeretnék a munkámról beszélni. Untatnálak vele, nem akarom elrontani ezt a csodás estét. Inkább mesélj te magadról! Mi van azzal a régiségkereskedéssel? Hagyatékkal foglalkoztok?

– Azzal is.

Dóri mesélt, mesélt, végig az úton, amíg meg nem érkeztek az étteremhez. Tibor olykor közbeékel néhány szót. Leginkább

annyit: „Igazán?” Vagy azt: „Ez érdekes.” Dóri pedig úgy érezte, valóban érdekli, amit mond, így lelkesen folytatta.

Negyven perccel később Tibor leparkolt egy szálloda parkolójában, és magabiztosan vezette Dórit az étterem terasza felé. Sokan ültek ott. Tibor igazi úriember módjára Dóri alá tolta a széket, majd letelepedett vele szemben, a pincér máris hozta az étlapot. Ugrásra készen várhatott rájuk.

Tibor alkoholmentes sört rendelt magának.

– Te mit iszol? – pillantott Dórira. – Esetleg egy pohár bort?

Dóri megrázta a fejét, bár szívesen ivott volna egy pohár bort, hogy lelazítsa, de csak ásványvizet kért. Szolidaritásból.

Lassan belelapozott az étlapba, és keresett valami vegetáriánus, tojásmentes ételt.

– Nem bánod, ha én húst rendelek? – pillantott fel Tibor. Dóri bocsánatkérést látott az arcán.

Mennyire kedves, hogy megkérdezte. Látszik rajta, hogy lemondana róla a kedvemért. Mi más ez, ha nem szerelem?

– Nyugodtan – mosolygott rá biztatóan Dóri.

– De csak ha tényleg nem zavar.

Tibor egy adag csülköt rendelt sült krumplival. Dóri kért egy tál görögsalátát.

– Elég lesz? – bámult rá Tibor, amikor kihozták végre az ételüket.

– Kiadósnak tűnik – emelte fel a villáját Dóri.

Vacsora közben azon kapta magát, hogy folyamatosan beszél. A boldogság, a szerelem remegős érzése szószátyárrá tette, de arra odafigyelt, hogy Lackót ne említse meg. Korainak tartotta, úgy gondolta, lesz még megfelelő alkalom.

Tibornak elnézte, amit eddig egyik férfinak sem az első randin: hogy olyan jóízűen esett neki a csülöknek. Tudta, ha majd a férfi megismeri Lackót, és beszélgetnek, ő is lemond a fia kedvéért a húsevésről. Másképpen nem lehet.

Dóri elmosolyodott, Tibor kedvesen figyelte.

– Jól érzed magad?

– Mesésen – válaszolta Dóri. Igazi hercegnőnek érezte magát a hercege oldalán.

És boldogan éltek, amíg meg nem haltak – gondolta, újabb nevetés búj meg erre a szája sarkában. – *Ez már örökre fog szólni.*

Lassan rájuk sötétedett. A teraszon élénken világított a színes üveggömbök füzére a fejük felett. Tibor meggyújtotta az asztal közepén álló gyertyát, amire Dóri eddig azt hitte, pusztán dekoráció egy romantikus vacsorához, nem merte megemlíteni, mennyivel romantikusabb lenne, ha meggyújtják. Tibor láthatóan olvasott a gondolataiban.

– Ugye nem sietsz haza? – pillantott fel a férfi, miközben a zsebébe süllyesztette az öngyújtóját. A lábát előrenyújtóztatta, a bokája hozzásimult Dóri vádlijához.

– Nem sietek sehová – mosolyodott el Dóri. Átadta magát az egész testét beborító, mámorosan bizsergető érzésnek.

Mennyire hiányzott már ez a boldog vibrálás!

Tibor tekintete rendszeresen levándorolt a ruhájának kivágására, most hosszan elidőzött rajta. Nem leplezett sóvárgás csillan meg a tekintetében, miközben megnyalta a száját.

– Vegyünk ki egy szobát, rendeljünk pezsgőt, ünnepeljük meg úgy istenigazából a találkozásunkat. Benne vagy, Szépségem? – kérdezte rekedtes hangon.

Bár Dóri nem szerette a pezsgőt, ezt egy szóval sem említette Tibornak. Ünnepelni vágyott, és ha ehhez Tibornak hozzátartozik a pezsgő, akkor elfogadja. Ráadásul imádta, ahogy a férfi „szépségemnek” szólította. Igazi bóknak érződött a szájából.

Dóri nem igazán így tervezte, sokkal inkább otthonosabb körülmények között Tibornál. Vagy nála. Indulás előtt behűtött két üveg vörösbor, hogy ha netán úgy fordulna az estéjük, legyen mivel megkínálnia Tibort. Még a gyerek szanaszét heverő játékait is eltette.

De ha most kivesznek egy szobát, akkor olyan lesz, mint egy szerelmes hétvége. Milyen jó, hogy Lackónak megengedte, hogy vasárnap a barátaival ebédeljen! Addig miért ne tölthetné az idejét boldog szerelemben Tiborral?

A férfi átnyúlt az asztalon, megfogta Dóri kezét, kérő, bánatos kiskutyaszemekkel nézett rá.

– Olyan szürkék a hétköznapiak, miért ne ragadhatnánk meg minden alkalmat az ünneplésre? Tegyük széppé a találkozást. Hiszen ez tényleg felér egy ünnepi alkalommal. Te nem úgy gondolod?

Dóri szíve heves táncot járt a boldogságtól. Ez olyan csodásnak, igazának tűnt. Repesett az örömtől, hogy Tibor is akarja őt. Végre megérték erre a kapcsolatra. Felnőttén egészen más lesz minden. Dóri hitt benne. Hitt kettőjükben.

Kellemes kis főtérre néző szobát vettek ki. A nagy franciaágyon pezsgőztek. Dóri sokáig forgatta a kezében az egyetlen pohár italt, alig ivott belőle. Nem volt szüksége alkoholra ahhoz, hogy jól érezze magát. Összesimulva évődtek, csókolóztak, Dórinak tetszett ez a kis játékosság, az apró csók, simogatások. Hiányzott, szerette volna elnyújtani a romantikázást, de Tibor kivette a félig üres poharat a kezéből, és a sajátja mellé tette az éjjeliszekrényre.

– Nem vagyunk már kamaszok, hogy ilyen sokáig várass – jelentette be karcos hangon, és máris maga alá gyűrte.

– Ugye van nálad óvszer? – kérdezte Dóri.

Nem akart úgy járni, mint kilenc évvel ezelőtt, amikor hagyta, hogy elragadjon mindkettőjüket a szenvedély.

– Mi?

Dóri játékosan megharapdálta Tibor fülét, és belesuttogta.

– Óvszer. Tudod. Nem igazán szeretnék most gyereket. Te igen?

Tibor hevesen vette a levegőt, a farka keményen Dóri hasához préselődött. Hosszan Dóri szemébe nézett.

– Vigyázok rád.

– Akkor van nálad?

– Bízz bennem, Szépségem! – csókolta meg Tibor a száját. – Bízol bennem? Ugye?

– Igen. Bízom – lehelte Dóri.

– Akkor engedd el magad. Nem lesz semmi baj – suttogta Tibor a fülébe. Az egyik kezével a mellét markolászta, a másikkal a szoknyája alatt matatott.

Dóri a plafont bámulta. Hiába igyekezett, sehogy sem tudott lelazulni.

– Könnyebb lenne, ha táncolnánk – sóhajtotta.

Könnyebb lenne a felengedés. Annyira izgult, hogy képtelenségnek érződött feloldódni. Hiányzott a tánc. Az emlékeiben Tibor úgy élt, mint a világ legkiválóbb táncosa. Dóri újra akarta élni azt a kilenc évvel ezelőtti éjszakát. Pontosan ugyanúgy. Akár az álmaiban.

– Mi? – emelte fel a fejét Tibor. Zavaros szemmel bámult Dóri arcába.

A nő kedvesen elmosolyodott, megsimogatta a férfi arcát.

– Tudod. Úgy, mint régen.

Akkor örületes módon beleszeretett Tiborba, az az érzés nem változott benne, csak megpróbálta elnyomni, másra figyelni. De most, hogy találkoztak, újra fellobbant benne a szerelem. Legalábbis hitte, hogy ez a valódi szerelem. Hiszen ott bizsergett a szívében, a gyomrában, a hasa aljában.

– Táncolni akarsz? – hunyorgott rá Tibor. – Most?

– Miért ne? – incselkedett vele Dóri. – A legizgatóbb előjáték.

Tibor elfeküdt rajta, és a nyakába csókolt.

– Hát persze, hogy az. De mit szólnál, ha kipróbálnánk valami izgalmasabbat? – lihegte Dóri fülébe.

– Izgalmasabbat? – remegett meg Dóri hangja, és már a puszta gondolatától előntötte a forróság.

– Próbáljuk ki, mennyire bízol bennem. Mondd, ha bekötöm a szemed, akkor is bízol?

Dóri szíve hevesebben lüktetett a mellkasában. Felizgatta a játék. A mellkasa úgy hullámozott, mint viharos szélben a tenger. A férfi megbabonázva nézte, majd levette a nyakkendőjét, és bekötötte Dóri szemét.

Dóri már semmit sem látott, csak az enyhe nyomást érezte a szemhéjain. Tibor parfümjének kesernyés, enyhe izzadságszaggal keveredett illatát. A férfi lihegését maga felett, forró leheletét a bőrén. Megmoccant az ágy, Tibor belemarkolt a mellébe.

Dóri lélegzete elakadt váratlan szorításra.

– Félsz, Szépségem? – kérdezte rekedten.

– Nem félek – pihegte Dóri elfúló hangon.

Izgalmasnak tartotta, hogy nem látja Tibort, csak érzi. Sosem játszott még efféle játékot. Tele volt kíváncsisággal. Felkészült

egy extrém izgató előjátékra. Elnyújtózott az ágyon, és dübörgő szívvel várta a folytatást.

De Tibor felrántotta a szoknyáját, lerángatta a bugyiját, és keményen beléhatolt.

Dóri nem számított rá. Neki szüksége lett volna még időre, de Tibor fújtatva nyomakodott előre, a mellét markolászva. Dóri próbálta kiszorítani a tudatából a fájdalmat, amit az egyre gyorsuló mozgás váltott ki belőle. Száraznak, szűknek érezte magát, mintha a hüvelyizmai akarata ellenére összeszorultak volna, hogy tiltakozzanak az aktus ellen.

Most komolyan így gondolkodok rá? – szörnyülködött el Dóri saját gondolatain. – *Aktus?*

Megpróbálta élvezni. Úgy megfogalmazni, ha rá gondolt, hogy szerelmeskednek. De sem a gondolatait, sem a testét nem sikerült átadnia a pillanat varázsának, mire egy kicsit lelazult, amikor már úgy tűnt, hamarosan jó lesz neki is, vége lett.

Tibor zihálva legördült róla.

– Első osztályú menet volt, Szépségem. Baromira elégedett lehetsz velem – rántotta le a nyakkendőt Dóri szeméről. – Évezted? Mi?

Dórir szürreálisan hatott ez az egész helyzet, ahogy ruhástól feküdtek az ágyon, benne kielégítetlenül izzott a vágy, amit Tibornak éppen csak sikerült felszítania a végére.

– Neked jó volt? – Dóri hangja megremegett, a könnyeivel küszködött.

– Isteni – nyomott csókot Tibor a szájára.

Dóri felemelkedett. A férfi ondója kifolyt belőle, végig a combján.

– Nem húztad fel – súgta megdöbbenve, tágra nyílt szemmel.

– Véletlen baleset – rántotta meg a vállát Tibor. – Nem lesz semmi baj. Bízz bennem! – paskolta meg Dóri arcát. Dóri csak némán tátogott. Tibor lehúzta maga mellé. – Nem azt mondtad, hogy bízol bennem?

– De. Bízom – suttogta Dóri elcsukló hangon.

Tibor elégedetten elmosolyodott.

– Látod. Ez a lényeg

Dóri nem értette, mire gondolt Tibor? Mi a lényeg?

Neki kell esemény utáni tablettáért rohángálnia.

Tibor mintha érezte volna az elkeseredését, magához vonta.

– Na, ne legyél már így elszontyolodva.

Dóri a férfi mellkasára hajtotta a fejét. Hallotta Tibor egyenletes szívdobogását. Ez kissé megnyugtatta.

– Szerinted is butaságot csináltunk? – kérdezte a férfi mellét simogatva.

Tibor elsimította Dóri haját.

– Miért? Szerinted butaság volt, Szépségem?

– Talán korai.

– Hiszen te is akartad, nem?

Dóri felemelte a fejét, és belenézett Tibor szemébe.

– Igen, akartam.

Semmit ennél jobban.

Talán azért érzi ezt a hatalmas csalódottságot? Többre számított. Észvesztő extázisra. Úgy, ahogy emlékezett rá. Nagyobb biztonságra.

Gyerekes dolog álmodozni valamiről, ami már elmúlt? Várni ugyanazt az érzést? Ugyanazt a gyönyört?

Tizennyolc évesen teljes szívével szerelmes volt Tiborba, és utána egyetlen férfi sem volt neki elég jó.

Miért is lett volna?

Tibor Lackó apja.

Tibor most itt van. Ez nem lehet véletlen. Ez egy új esély a boldogságra. Muszáj megragadnia. Akkor is, ha az előbb nem sikerült tökéletesre az együttlétük. Elügyetlenkedték, mint két kamasz.

A férfi magához szorította, csókot nyomott a feje búbjára.

– Jó veled, Szépségem. Igazán élveztelek – suttogta a hajába.

Dóri testén átfutott egy apró kis bizsergés. Legalább gyönyört tudott adni Tibornak. A férfi élvezte az együttlétüket, és azt mondja, jó vele.

Jó velem.

Akkor miért gyözködi még mindig magát? Miért érzi a torkában azt a gombócot, és miért olyan, mintha apró tüskék szurkálnák a szemét?

Tibor behunyta a szemét, felsóhajtott, és szinte azonnal elaludt.

Dóri hallgatta a férfi egyenletes szuszogását.

Most keljen fel Tibor mellől, és menjen esemény utáni tablettáért? Vagy várjon vele hétfőig?

A telefonján behívta a netet, és rákeresett néhány fórumra, ezután úgy döntött, ráér hétfőn felkeresni egy nőgyógyászt Baján, ráér megbeszélni vele a teendőket.

Felkönyökölt a férfi mellett, az arcát bámulta. Tibor tátott szájjal hortyogott.

Bízott benne. De a férfi megvezette. Reggel majd megbeszélük, hogy soha többé ne történhessen ilyesmi. Hogy tényleg bízhatson benne a jövőben.

Dóri odakucorodott a férfi mellé, végighúzta a mutatóujját a férfi orrán, az állán. Nem bírta aludni, némán figyelte, vigyázott, hogy ne mozduljon meg mellette, nehogy felébredje.

Reggel Tibor morcosan ébredt.

Nekem kéne morcosnak lennem – gondolta Dóri. Mégsem volt az.

Éjjel átgondolta a dolgot, aludt rá egyet, és arra jutott, hogy azért nem tudtak várni, azért sikerült ennyire elhamarkodniuk az első szerelmeskedésüket, mert már kiéheztek egymásra. Tibor ugyanúgy, mint ő.

Valójában nem hibáztatta Tibort a készületlenségéért. Neki kellett volna jobban odafigyelnie.

Legközelebb.

Úgy tervezte legközelebb ráhangolódni, és akkor neki is jó lesz. Odafigyelnék egymásra. Meg akarta mutatni Tibornak, mire számíton a következő alkalommal, így hirtelen ötlettől vezérelve lehúzta a takarót a férfiről, a hasára hajolt, apró csókokkal borította be. Óvatosan haladt lefelé a nyelvével játszadozva, finom harapásokkal. Tibor sóhajai vezették, jelezték, mennyire élvezi a játékot. Dóri ujjai lesiklottak a férfi lába közé, megmarkolta, morzsolgatta, miközben végigfuttatta a nyelvét Tibor farkán. Fel és le.

Tibor élvezettel sóhajtott fel.

Dóri óvatosan az ajkai közé szorította a makkját, miközben az ujjai nyugtalanul jártak. Fel és le. A férfi egyre keményebbé vált a

szájában.

– Csináld! – nyögte Tibor, és felé lökte a csípőjét, beljebb furakodott a szájába.

Dóri finoman kényeztette, hosszan játszadozott vele. Tibor elnyúlt az ágyon, sóhajai hamarosan nyögésekké változtak. Dórit felizgatta, hogy a férfi így élvezi, amit csinál vele. Jó érzés volt, hogy ekkora hatalma van felette.

Ekkor Tibor Dóri hajába markolt, hirtelen, mélyen magára rántotta a fejét. Dórit váratlanul érte a mozdulat. Fuldokolva, tehetetlenül vergődött a szorításban, de Tibor nem engedte, csak szorította magára.

Amikor kicsit lazított a szorításán, Dóri elrántotta a fejét.

– Ezt ne! – nyögte.

De Tibor mintha meg sem hallotta volna. Két kézzel ragadta meg a haját, két oldalról szorította a fejét, úgy lökte befelé magát egyre mélyebbre. Dóri öklendezve kapálózott, az öklével ütötte a férfi combját, egyre erőtlenebbül. Felfordult a gyomra ettől a rákényszerített, erőszakos behatolástól. Fuldokolva próbált kiáltani, de mindössze bugyborékoló, nyüszítő hang tört fel belőle.

– Most jó – hördült fel Tibor, majd ugyanolyan váratlanul, mint előző este, elélvezett.

Vége lett.

Tibor elengedte a fejét, Dóri végre ismételten kapott levegőt. A férfi lehanyatlott az ágyra, hangosan szuszogott. Dóri zihálva, öklendezve állt fel, a fürdőszobába szédelgett.

Mi a szar történt az előbb? Ő csak örömet akart okozni Tibornak. Úgy befejezni, hogy lehessen egy közös, boldog, felemelő élményük. Álmaiban sem gondolta, hogy a férfi ennyire elveszíti a kontrollt.

A mosdó fölé hajolva hideg vizet locsolt az arcába, hogy lemossa a könnyeket, kimossa a szájából a férfi ízét. Hiába mosta tíz percig a fogát, folyamatosan a torkában, a nyelvén érezte, mintha megtapadt volna örökre.

– Jól vagy? – húzta fel a szemöldökét Tibor, amikor a nő megjelent szobában.

Dóri megrázta a fejét.

– Nem. Egyáltalán nem vagyok jól – felelte remegő hangon.

– Mi a baj? – nyújtotta ki felé a kezét Tibor.

– Nem esett jól az előbbi – állt meg a szoba ajtajában Dóri.

Tibor az oldalára könyökölt.

– Hiszen te akartad.

Dóri szeme könnybe lábadt.

– Igen. De nem így.

– Hát akkor, hogy? Mondd, Szépségem!

– Nem ilyen durván – csuklott el Dóri hangja.

Tibor felállt az ágyról, odalépett hozzá, megölelte.

– Sajnálom, ha durva voltam. Nem akartam fájdalmat okozni. Annyira megörjítetted! Mondd el, hogyan tehetném jóvá?

Dóri hagyta, hogy Tibor babusgassa egy kicsit. Elveszett az ölelésében. Tibor letörölte a könnyeit.

– Bevadultam – ismerte be Dóri hajába suttozva. – Ne haragudj, Szépségem! – simogatta meg az arcát, és mélyen a szemébe nézett. – Meg tudsz nekem bocsájtani?

Dóri nem tudta, erre mit válaszolhatna. Meg akart bocsájtani. Idővel meg is fog. Csak itt és most nehezebb esett átlépni a történeteken.

Tibor futó csókot lehelt a szájára.

– Istennő vagy, Szépségem! Legközelebb tökéletes leszel. Megígérem! Jóváteszem. Mindent megkapsz, amit csak szeretnél. – A nő állt alá nyúlt, és felemelte a fejét, hogy a szemébe nézhessen. – Mondd, mit szeretnél?

Dóri nem válaszolt, mert maga sem tudta, mit szeretne. Tibor magához ölelte. Dóri hozzásimult, bár még nem tudott felolvadni a férfi ölelésében.

– Gyönyörű vagy. Csodálatos nő – simogatta a haját Tibor. – A legcsodálatosabb dolog, hogy találkoztunk, hogy itt vagy. Csodálatos esténk volt. Nem igaz? Megismételjük! Ígérem, Szépségem! Legközelebb mindent megkapsz, amit csak szeretnél. Gyengédséget, hosszú előjátékot. Mindent! – Odahajolt, és próbálta megcsókolni Dóri száját, de ő elfordította a fejét, és kibontakozott Tibor karjai közül.

– Hazavinnél? – kérdezte remegő hangon.

20. fejezet

Márk a tópart árnyas részén üldögélt a laptopjába mélyedve. Órák óta nem haladt a munkával. Eljutott arra a pontra, hogy nem erőltette, lecsukta a laptop tetejét, hátradőlt a széken, a lábát az asztalnak támasztva hintáztatta magát.

Zsivány az asztal alatt terült el, csukott szemmel hortyogott. Néha meg-megrezdült a füle egy-egy zajra, de arra sem vette a fáradságot, hogy felpillantson.

Autó hajtott fel a kocsifeljáróra. Márk megállította magát, előredőlve hallgatta az apró neszt. Zsivány felemelte a fejét, a kapu felé kémlelt, ami hamarosan megzörrent, és Dóri lépett be rajta.

Márk a karórájára pillantott. Délelőtt tíz óra múlt huszonhárom perccel. Dóri hátra sem nézett a kert végébe, pedig Márk várta. Aggódott érte. Eddig egyetlenegyszer sem maradt ki egész éjszakára.

– Akkor sem tetszik nekem a fickó – morogta Márk Zsiványnak.

Dóri csendesén csukta be maga mögött a kaput, majd lassú léptekkel indult befelé. Zsivány a fülét hegyezte, kíváncsian sandított Márkra, talán azt figyelte, gazdája mit szól mindehhez, vagy azon morfondírozott, menjen-e Dóri elé?

– Remélem legalább neki összejött az éjszakája – jegyezte meg Márk kedvetlenül, megpaskolta Zsivány fejét. – Remélem, nem bánja meg.

Zsivány felemelkedett, Márk ölébe fektette a fejét, és csak pislogott fel rá, mint aki vigasztalni próbálja.

– Különben meg szarom le, ha megbánja. Mit foglalkozom én vele?

Márk kényelmesen felállt, megnyújtóztatta a törzsét, majd lassan befelé indult a házba. Ideje lefeküdni, egész éjjel idekint üldögélt, arra várva, hogy Dóri hazaérkezzen.

– Legalább itthon van. Rendben van. Pihenhetünk – vakargatta meg Zsivány füle tövét. – Ne nézz így rám! Megígértem az öregnek, hogy vigyázok rá. Különben nem érdekelné az egész.

Úgy érezte, alig hunyta le a szemét, amikor kopogásra riadt fel.

– Márk, itthon vagy? – eszmélt Dóri hangjára.

Márk álmosan megdörzsölte a szemét, morcosan állapította meg, hogy sikerült pontosan negyven percet aludnia. Magára rántott egy sortot, mezítláb, kócosan lépett ki a konyhába. Rögtön az orrába kúszott az enyhe gyöngyvirágillat, ami mostanra összefonódott az érzékeiben Dórral.

Márk kedvetlenül, a szekrényhez lépett.

– Kérsz kávé?

– Felébresztettelek? – Dóri aggódó arccal figyelte, ahogy kávé kanalaz a kotyogóba. – Sajnálom, nem gondoltam, hogy aludtál.

Márk meggyújtotta a gázt, feltette a kávé főni, és hátrafordult.

– Lényegtelen. Jól sikerült az estéd?

Dóri láthatóan elpirult, a farmersortja szarát babrálta. Márknak elszállt minden rosszkedve, ahogy nézte, annyira édesen állt ott, annyira zavarban.

Naná, hogy jól sikerült – vont le a következtetést Márk. – *Különben nem ma délelőtt ért volna haza.*

– A tied biztosan jól sikerült – váltott témát a nő csendesen.

– Ja. Az enyém pompásan – hagyta rá Márk. – Egy biztos. Sokat nem aludtam az éjjel – morogta.

– Annyira sajnálom, hogy felébresztettelek – tördelte a kezét Dóri. – Csak arra szeretnék kérni, hogy segíts nekem arrébb tenni egy komódot! Bevillant egy ötlet, szeretnék máris hozzákezdeni.

– Nem lenne jobb, ha inkább aludnál néhány órát? – érdeklődött Márk. Kivette a kókusztejet a hűtőből, az asztalra tette, aztán a cukortartó is tompán koppant a terítőn. – Nyírfa – jelezte. Bár nyilván feleslegesen, Dóri nem először ivott nála kávé, így tudhatta, mire számíton.

A kávé szörcsögve, gőzölve folyt le, az illata megtöltötte a konyhát. Márk két csészét vett elő, kitöltötte a forró feketét.

Dóri végre leült az asztalhoz.

– Tényleg rövid ideig tartalak fel, aztán pihenhetsz, megígérem.

Márk figyelte, ahogy kortynyi tejet lötytyint a kávéba, két kanál cukrot szór bele, majd hosszan megkevergeti. Olyan bűnbánó

arccal ült ott, mintha a világ legnagyobb tragédiájaként élné meg, hogy felverte Márkot.

– Nyugi – huppant le a nővel szembe Márk. – Semmi gond! Inkább mesélj! Nem olyan simlis a fickó, mint amilyennek kinéz?

Dóri a terítőt simogatta maga előtt.

– Tudod, sokáig azt hittem, nekem ő az igazi. – Megbicsaklott a hangja. Márk hátradőlt a székén, érdeklődve figyelte.

– Már nem hiszed?

Dóri felemelte a tekintetét.

– Nem tudom, miben higgyek – suttogta, majd, amikor találkozott a pillantásuk, hirtelen elfordult.

Mi a szar történt?

– Meginogtál?

– Vannak dolgok, amiknek megingathatatlanul kéne lenniük – mélázott el Dóri. – Ha megvan a szikra, az jelzi, hogy az igazival találkozol. Erről szólnak a dalok, a versek, a romantikus filmek.

– Aha – vágta rá Márk szkeptikusan.

Ez mekkora baromság – gondolta, mégsem mondta ki hangosan. Láthatóan a nő hitt benne, ezért ő igyekezett nem kimutatni a kételkedését.

– Ezt honnan lehet tudni? Hogy az igazi nagybetűs Ő-vel találkozol? – kérdezte, mert komolyan érdekelte, miként magyarázza Dóri.

Dóri a mellkasára fektette a két tenyerét, ezzel odairányította Márk figyelmét arra a csodás két halomra, így lett oka elgyönyörködni bennük, hiszen a világoskék, szűk top kiemelte a kerek dombokat.

– Egyszerűen érzed – sóhajtotta Dóri. – Itt – mutatott a mellkasára. Márk megbabonázva figyelte.

Most kéne befejezned a bámulást! – szólta magára szigorúan. – *Mielőtt teljesen becsavarodsz tőle!*

Erőszakkal elszakította a tekintetét Dóri melléről, és az arcába nézett, a csodás kék szemekbe.

– És te most érzed? – kérdezte kételkedve.

– Tizennyolc évesen éreztem.

– Tiborral kapcsolatban? – vont fel a szemöldökét Márk. – És ugyanezt érzed most is? Ennyi év után minden megváltozhatott.

Márknak nem került el a figyelmét, hogy Dóri hezitált, mielőtt válaszolt.

– Az ilyesmi nem változhat, talán csak nehezebben lobban lángra az a szikra, és türelmesnek kell lennünk. De ha egyszer ott volt, az ott is marad. Tudod?

Márk megrázta a fejét.

– Nem. Fogalmam sincs, miről beszélsz – jelentette be. Életében nem hallott még ekkora romantikus maszlagot. – Nekem sosem jött fel ilyen érzés.

– Szandrával sem?

Márk felemelte a csészéjét.

– Nem – mondta ki egyszerűen. Dóri arcán látszott, hogy magyarázatot vár. – Valamikor azt hittem, szeretem. De olyan érzés, hogy ő lenne az igazi, nekem nem volt. Ha belegondolok, azelőtt sem, soha. Létezik az ilyesmi egyáltalán?

– Léteznie kell – suttogta Dóri fátyolos hangon, maga elé meredve, mintha önmagát szuggerálná.

Márk megvonta a vállát.

– Ha te mondod...

Belekortyolt a kávéjába. Elfintorodott. Rájött, hogy se cukrot, se tejet nem tett bele, annyira belemerült Dóriba.

A komódot két percbe sem telt áttenni Dóri dolgozónak kinevezett sarkába. A nő kihúzgálta belőle a fiókokat, azok ott sorakoztak az ablak alatt, szemben velük a fal mellett néhány éjjeliszekrény és szék, frissen festve, felújítva várta gazdáit. Friss lakk és festékszag terjengett a szuterénban, annak ellenére, hogy minden ablakot bukóra nyitottak, hogy járjon a levegő.

– Tetszik, amit csinálsz – állt meg Márk a kész bútorok előtt.

Dóri fülig pirult a dicséretre.

– Igazán?

– Nem is tudom, hogy jellemezzem őket. Talán erre mondják, hogy patinás.

– Tényleg? – kerekedett el Dóri szeme. – Úgy gondolod?

Márk bólintott.

– Látni, hogy régiek, mégis olyan elegánsan újszerűnek hatnak. Vannak rá vevőid?

– Ezeket nem tettem fel. Gondolkodom, hogy saját vállalkozást indítok, mindent legálisan csinálok majd. Természetesen pénzre lesz szükségem a vállalkozás elindításához, de ne aggódj, megoldom valahogy – jelentette be önérzetesen.

Márk magában elmosolyodott.

Büszke.

– Egyszer leülhetnénk, átbeszélhetnénk ezt az egészet, ha gondolod. Van némi tapasztalatom, talán segíthetek elindulni.

Dóri kételkedve nézett rá:

– Komolyan?

– Persze, ha te is szeretnéd. Gondold át, és beszéljünk. Rendben?

– Rendben. Átgondolom. Most visszaengedlek pihenni.

Márk egy könnyű ebéd és két újabb kávé után elég fittnek érezte magát ahhoz, hogy nekiálljon a legújabb terveknek. A szuterénból felhallatszó popzene érdekes módon lelazította, szinte magától futottak az ujjai a billentyűzeten, szinte magától siklott az egér, szinte magától állt össze a vázlat.

Lackó érkezésére felpillantott, amikor megzörrent a kapu, a kisfiú beszaladt a házba, de Márk csak dolgozott tovább. Egy órával később észrevette, hogy a gyerek az orrát lógatva üldögél az egyik bokor tövében, ölében Zsivánnyal, és a kutya fülébe duruzsol.

Márk úgy döntött, ideje szünetet tartania. Lecsukta a laptopja fedelét, nyújtózkodva felállt, megindult a gyerek felé.

– Szia – ült le mellé a fűbe. – Hogy sikerült a sátrazás?

Úgy gondolta, az elején kezdi, mert talán ott történt valami, ami elkedvetlenítette a gyereket, de a kérdésre Lackó szeme felcsillant, vigyorogva mesélni kezdett.

– Klassz volt. A legjobb buli a világon.

Márk megállapította, hogy egy nyolcéves kisfiúnak minden kétséget kizáróan egy éjszakai sátrazás a haverokkal a legjobb

buli a világon.

– Ijesztgettétek egymást egész éjszaka, igaz? – kacsintott a gyerekre.
Lackó biccentett.

– Nem mondd el anyunak?

– Gondolod, nem értené meg?

– Nem örülne, ha megtudná, hogy majdnem egész éjjel ébren maradtam.
Annak sem, hogy a többiek milyen történeteket meséltek.

– Igaz – ismerte be Márk. – Ugye tudod, hogy az anyukád csak azért nem örülne neki, mert nagyon szeret, és félt téged?

Lackó a kutya nyakához szorította az arcát, onnan nézett fel Márkra.

– Túlságosan is aggódós – pislogott. – Alig akartam elhinni, hogy elengedett Noelékhoz sátorozni. Attól féltem, a végén meggondolja magát.

Márk inkább nem mondta el, hogy ezt neki köszönheti, mert amikor Dóri elmesélte, hogy Tiborral randizik, egyszerűen valamiképpen bojkotálni akarta, hogy vele maradjon egész éjszakára. Persze, ez baromság, visszagondolva nem is tudta, mi ütött belé. Dóri felnőtt nő, aki képes eldönteni, mi a jó neki. Nincs szüksége pesztrára.

Végül jól sült el minden, bár Márk nem teljesen értette Dóri eszmefuttatását az igaziról. A lényeg az, Dórit boldoggá tette az a baromarc. A fene gondolta. Ráadásul Lackó együtt sátorozhatott a barátaival.

– Anyukád azért elég jó fej.

Lackó elgondolkodva simogatta Zsivány oldalát.

– Igen, én is azt hiszem.

– Akkor ki vele, min szomorkodsz mégis? Ha olyan jól sikerült a sátrazás a haverokkal?

– Megígéred, hogy nem nevetsz ki?

Márk komolyan bólintott.

– Megígérem.

– És megígéred, hogy nem mondd el anyunak?

Márk elgondolkodott.

– Ezt úgy, hogy nem tudom, miről van szó, nem ígérhetem meg. De örülnék, ha elmondanád, hátha együtt ki tudunk találni valamit, hogy ne

szomorkodj tovább.

Lackó elmélázva kiegyenesítette a gerincét, mire Zsivány az ölébe feküdt. A gyerek mindkét tenyerét a kutya oldalára fektette, mintha megnyugtatóná az állat jelenléte.

– Noel apukája tesitanár a suliban – kezdett bele Lackó csendesen. – Jövő héten, tudod nem azon a jövő héten, ami holnap kezdődik, hanem az eggyel utána való jövő héten – figyelte Márkot, hogy megértette-e, és amikor a férfi bólintott, Lackó folytatta. – Na, akkor lesz egy focitábor. Azt mondta, beszervez engem is. Majd eljön, beszél anyuval. De én nem akarom, hogy beszéljen anyuval.

– Miért nem? A focitábor biztosan klassz lesz. Ott lesznek a barátaid is. Az a baj, hogy ott kell aludnod?

Lackó megrázta a fejét.

– Nem ottalvós tábor.

– Akkor? Mi a baj vele?

– Nem tudok focizni – súgta Lackó, még a nyaka is elpirult. – Nem akarom, hogy megtudják, hogy nem tudok focizni – lehelte. – És ha elmondod anyunak, akkor ő megint azt a gyerekes gumilabdát fogja rugdosni nekem, mert azt hiszi, attól, hogy azzal passzolgatunk oda-vissza, majd megtanulok rendesen focizni.

Márk elmosolyodott.

– Nem mondom el anyukádnak – ígérte meg. – Viszont van egy egész hetünk, hogy átvegyük az alapokat.

Lackó szeme egy pillanatra felcsillant, majd hirtelen visszazuhan a kedvetlenségbe.

– Úgysem fog menni. Ügyetlen vagyok – ismerte be akadozva.

– Fogadjunk, hogy nem vagy ügyetlen – kacsintott rá Márk. Egy gyors mozdulattal felállt, és a gyerek felé nyújtotta a kezét. – Rajta!

Lackó elengedte Zsiványt, a tenyere belesimult Márk kezébe. A férfi felhúzta, ő meg nagyokat pislogva nézett rá.

– Van igazi bőrfocid?

Márk mosolyogva felvonta a szemöldökét.

– Akad néhány a pincében.

– Több is van? – csodálkozott Lackó. – Igazi stoplis cipőd is van?

– Valahol egy doboz mélyén biztosan találnék legalább egy párat, ha nagyon akarnék – sóhajtott a Márk. – De ezzel várjunk. Rendben?

Lackó áhítatosan bólogatott.

– Rendben. És akkor most megtanítasz focizni? Komolyan?

– Csak ha van kedved hozzá.

– Nagyon szeretném – vallotta be Lackó. – De nem fogsz kinevetni, amiért ügyetlen vagyok?

Márk átölelte Lackó vállát.

– Eszemben sincs kinevetni, Lackó! Én sem profiként kezdtem, hidd el nekem. Ugyanúgy megcsináltam a magam kis baklövéseit, mint bárki más.

Márk Lackóval a nyomában lesietett a pincébe. Felkattintotta a kapcsolót, a csupasz villanykörte gyenge fénybe vonta a hűvös helyiséget. Az egyik sarokban egymás hegyén-hátán sorakozott vagy harminc doboz, amikhez hozzá sem nyúlt. A pince végén ott lógott a bokszzsák. Márk szívesebben vette volna arra az irányt, hogy ütögessen néhányat.

Majd később – ígérte meg magának, mint valami jutalmat. Isten bizony megérdemli azt a jutalmat, ha túl lesz ezen.

Már megint mit vállaltam be?

Sokáig tartott, amíg előkeresett a pince mélyéről két focilabdát. Ha három éve azt mondják neki, hogy valaha a kezébe veszi még őket, sőt még bele is rúg, azt körberöhögi, aztán örökre számúzi az életéből.

A sérülése után, azóta, amióta az orvos kimondta, hogy a profi karrierjének lőttek, olyan mélyre temetett mindent, ami emlékeztetné a korábbi életére, hogy most dobozhegyeket kellett átmozgatnia, hogy megtalálja a labdákat.

Visszafojtott lélegzettel nyitotta ki a doboz tetejét, nagyon figyelt az arckifejezésére, mert Lackó ott állt mellette, és őt nézte. Márk merev arccal, enyhén remegő kézzel kiválasztott egy hagyományos fekete-fehér focilabdát, és egy élénkzöldet, ami valamikor a kedvence volt. Azt dobta oda Lackónak. Kicsúszott a gyerek kezei közül, és elpattant. Lackó rémült szemmel nézett rá, és Márk azon gondolkodott, hol tanult meg ennyire félni?

– Semmi baj – próbálta megnyugtatni a gyereket. – Különben sem a kezedet fogod használni. Kapd el – kacsintott –, aztán mehetünk.

Remélte képes lesz odafönn is ugyanilyen lélekjelenléttel kezelni a helyzetet. Focizni tanít egy nyolcévest. Ő. Aki megfogadta, hogy többé látni sem akar semmit, ami a futballal kapcsolatba hozható. Még meccset sem a tévében.

Megőrültem?

Nyilvánvalóan, különben nem vállalja be. Csak azért, mert a gyerek ott szomorkodott az udvarában, és kiöntötte neki a szívét. Mi van vele? Miért tett kivételt Lackóval? De jólesett látni a gyerek csillogó szemét, várakozással teli arcocskáját.

Az, hogy megtaníthatja Lackót focizni, legalább értelmet ad a létezésének, mert ha őszinte akart lenni magához, a munkáján kívül nem igazán adódott egyéb öröme az életben.

21. fejezet

Dóri rájött, megint órákra elbújt a szuterénba a bútorokkal, a zenével. Nyújtózva indult felfelé, hogy kicsit kiszellőztesse a fejét. Már a lépcsőn meghallotta Lackó hangját, nevetését. Élete legjobb döntéseként tartotta számon, hogy lejöttek a nyárra. Ám hamarosan el kell kezdenie gondolkodni a hogyan tovább kérdésén. Annyira nem tudta, mi lenne a legjobb megoldás, hogy inkább halasztotta a dolgot.

A szülei biztosan számítanak rá szeptembertől a kereskedésben, nem hagyhatja, hogy az ő vállukat nyomja minden teher az üzlettel kapcsolatban. Így is lelkiismeret-furdalás gyötörte mindig, amikor eszébe jutott, hogy magukra hagyta őket egész nyárra, ráadásul küszködnek, mert nem úgy megy a bolt, ahogy kéne. Ott kéne lennie, támogatni őket, kitalálni valamit, a webshop ötlete eddig pusztán gondolati szinten érett meg benne. Nincs ott, hogy ezt koordinálja, ehhez emberre lenne szükség, hogy foglalkozzon vele és feldolgozza a rendeléseket. Vissza kell mennie.

Dóri akkor jutott erre az elhatározásra, amikor felért, és elnézte, ahogy Lackó egy neonzöld focilabdával ügyeskedik néhány fűre helyezett szék között szlalomozva. Kipirult az arca, komoly képpel koncentrált, közben olyan boldognak tűnt, amilyennek Dóri ritkán látta. Amikor odaért a sor végére, Márk felemelt kézzel várta, Lackó nevetve csapott bele a tenyerébe.

– Ügyes vagy – dicsérte meg Márk. – Menni fog!

Focizni tanítja – esett le neki végül, a szeme könnybe lábadt a meghatottságtól. – Igazi focival. És ő ért hozzá. Mégiscsak férfi. – Dóri itt elmosolyodott magában. – Meg persze exfocista. Vajon miként vette rá Lackó, hogy foglalkozzon vele? Remélem nem erőszakoskodott.

Bár Dóri ezt a gondolatot elvetette, mert Lackó sosem erőszakoskodott, inkább túlon túl szerény és visszahúzódo maradt mindig.

A gyerek lelkesen fordult vissza, vezette a labdát a székek között, miközben hátulról Márk ellátta tanácsokkal. Észre sem

vették, hogy Dóri figyelni őket. Nem is zavart egészen addig, amíg nem készített egy kancsó limonádét mentával, és teledobálta jégkockával. Tálcára tette, mellé két poharat helyezett, és kivitte.

– Jól szórakoztok? – Óvatosan lerakta a tálcat az egyik székre.

– Köszí, anyu! – vette el a teletöltött poharat Lackó. A haja izzadtan tapadt a homlokára, nagyokat szuszogott.

– Lassan idd – figyelmeztette Dóri. – Nehogy megfázzon a torkod.

– Jól van. Tudom – sóhajtott Lackó. Leereszkedett az egyik szék szélére, majd aprókat kortyolt a limonádéból.

Dóri odavitte Márknak a poharát. Márk olyan gyengéden nézett, hogy Dórinak megugrott a szíve. Soha, egyetlen férfi sem nézett rá így. Tibor sem.

– Jól jött. Éppen idejében – mosolyodott el.

Két kortyra lehúzta.

– Meg fog fájni a torkod – figyelmeztette Dóri őt is.

Márk elvigyorodott.

– Most már mindegy. – Dóri felé nyújtotta az üres poharát. – Kérhetek még? Isteni finom.

Dóri teletöltötte újra a poharat.

– Mit csináltok? Játsszotok?

– Anyu! – szólalt meg Lackó felháborodottan. – Edzünk – javította ki komolyan.

Márk mosolyogva bólintott.

– Valami olyasmi – vallotta be.

Dóri visszatette a kancsót a tálcára.

– Neked van erre időd?

– Mindenre van időm, amire szeretném, hogy legyen – jelentette ki Márk. – Most éppen arra, hogy mutassak néhány trükköt Lackónak.

– Tényleg nem tart fel? – aggódott Dóri.

– Lackónak fontos.

– És neked?

– Nekem is – vallotta be Márk. – Fontosabb, mint hittem.

– Ne vigyétek túlzásba, jó? – kérte Dóri, és elvette Márktól az üres poharat.

– Ezt nem lehet túlzásba vinni – tiltakozott Lackó csillogó szemmel.

Márk megborzolta a gyerek sötét haját.

– Lassan befejezzük – ígérte.

Dóri hitt neki, de amikor Lackó este nyolc órakor kidőlt, angyalarcát figyelve azon gondolkodott, vajon azért, mert egész éjjel nem aludt a sátorozás miatt, vagy a fociedzés fárasztotta le ennyire?

Így Dórinak maradt ideje ismételtén az interneten kutakodni az esemény utáni tablettáról. Megnyugodott, hogy még nem csúszott ki az időből. Néhány óra utánaolvasás után megtalálta a számára legrokonszenvesebb magánnyógyógyászt. Semmiért nem menne most a kórházba, így is elég kellemetlen, hogy ki kell teregetnie a dolgait egy vadidegen előtt.

Márk korán elment. Dóri hajnalban, félálomban hallotta a kocsiját kihajtani a garázból. Mostanra megismerte a Toyota motorjának duruzsoló hangját. Csukott szemmel azon tűnődött, hogy hová ment Márk ilyen korán? Kertet építeni? Vagy találkozója van? Valami nővel?

Fura rossz érzés kerítette hatalmába, amikor arra gondolt, hogy Márk nőhöz ment. Nem is értette ezt a kellemetlen, zsigeri remegést, ami a gyomrában összpontosult.

Megfordult az ágyban, a plafont bámulta.

Az ő dolga. Nem a tied! – figyelmeztette magát.

Kikászálódott az ágyból, de a kávé és a reggeli jóga sem nyugtatta meg teljesen, sőt a napkezdő meditációja közben folyamatosan Márk járt a fejében, ahelyett, hogy teljesen kiüresedett volna a tudata. Még akkor is, amikor próbált kizárólag a légzésére összpontosítani. Hosszú belégzés, majd lassú kilégzés.

Felejtse már el! – fedte meg magát, miközben lélegzett ki és be. – *Mi van veled? Koncentrálj!*

Lélegzett. Mélyen. Ki és be. Ki és be.

De a légzés spontán is ment, a gondolatai pedig folyamatosan Márk körül jártak. Tíz perc után már nem próbálta megállítani, hagyta, hogy szabadon száguldozzanak a képek a fejében, látta

maga előtt Márk kedves, gyengéd mosolyát, mézszínű szemét, hosszú szempilláit, kócos, hirtelenszőke haját. Láta maga előtt, ahogy a kertben tesz-vesz egy szál fekete sortban. Még az illatát is érezni vélte, ami leginkább a nyári záporra emlékeztette.

Márk kedves. Akármennyire is próbálja titkolni – mosolygott magában Dóri.

A szíve remegős dobbanása jelezte, hogy egyetért vele. Márk kedves ember. Még ha olykor szigorúnak is akar tűnni. Az ugyan csúnya húzás, hogy elhagyta a fiát. Vajon miért tette? Hiszen Dóri tegnap meggyőződhetett róla, hogy Márk nem gyűlöli a gyerekeket. Vagy az idegen gyerek más? Talán csak a sajátjával nem tud mit kezdeni? Megpróbálta egyáltalán?

Lehet, csak nehezen kezelte a helyzetet, hogy csecsemő érkezett a családba. Talán ő is túl korainak találta, és megfutamodott. De már két év telt el, mióta a fia megszületett. Visszamehetne. Próbálkozhatna.

Vajon miért nem teszi? Nem lenne jobb neki, ha Szandra leállna a fröcsögéssel és Márk egész ország előtti befektetésével?

Dóri nem tudott választ találni ezekre a kérdésekre, így elengedte őket.

Szereti Lackót. És Lackó is szereti őt.

Dóri megnyugodva összpontosított a légzésére. Folyamatosan tele volt félelmekkel, hogy rossz anya, hogy rosszul csinálja. Most elrebegett egy imát Mészáros Dénesért, megköszönte neki, hogy ráhagyta ezt a házat. Lackó barátokra talált, maga a nagy Edelényi Márkusz tanítja focizni, ráadásul Dóri újra találkozott Tiborral, és bár egyelőre nehézkesnek tűnik az újrakapcsolódás, Dóri mégis remélte, hogy talán végre egy család lehetnek ők hárman. Nem szabad az első akadály után feladni. A következőt majd átugorják. De ha ismét kudarcot is vallanak, legalább megpróbálták. Dóri meg akarta adni az esélyt ennek a kapcsolatnak Tiborral.

– Minden úgy jó, ahogy van. – Hangosan, kifújta a levegőt.

Igaz, egy ember meghalt, hogy ő a helyére kerüljön, de Dóri nem hitt a véletlenekben. Sikerült jól kijönni a reggeli meditációból, Márktól eljutott egészen Mészáros Dénesig, a végkövetkeztetésig, hogy jó helyen van. Szüksége volt erre a

néhány hétre, hogy kiszakadjon a hétköznapiakból, és Lackónak is, hogy magabiztosabban kezdhesse meg a harmadik osztályt.

Ezt megerősítve reggeli után Lackó ismételten elkéredzkedett a srácokkal bicajozni. Dóri meg sem lepődött, sőt örült, hogy a gyerekek vannak barátai.

– És mi lesz a fociedzéssel? – faggatta Dóri, hátha így megtudja, hová ment Márk, és mikor ér haza.

Miért érdekel ez engem? – kortyolt a kávéjába, kissé elpirult.

– Majd este – válaszolta Lackó két falat között. – Márk a héten vidéken dolgozik, de azt mondta, igyekszik időben hazaérni, hogy gyakorolhassunk kicsit. Meg azt mondta, az este azért is jobb, mert akkor már nincs olyan meleg.

Dóri bólintott.

– Ebben igaza van. Kertet épít vagy valami mást csinál ott vidéken?

Lackó elgondolkodva nézett az anyjára.

– Kerteket csinál. De, anyu, miért nem kérdezed meg tőle? Biztosan szívesen beszélgetne veled, és elmesélné, ha megkérdeznéd.

Dóri fülig pirult.

– Most nem tudom megkérdezni, mert nincs itt – hárított zavartan.

– Jó. De majd ha hazajön.

– Akkor edzeni fogtok.

– Az igaz. De Márk nem dolgozik mindig, és nem is edzünk mindig. – Lackó felállt az asztaltól, puszt nyomott Dóri arcára. – Ebédre hazajövök – ígérte.

Dóri magához ölelte a gyereket.

– Vigyázz magadra.

– Oké – biccentett nagyot Lackó, aztán már rohant is kifelé.

Dóri az ablakból nézte, hogy kitolja a kapun a biciklijét. Ezután hívta fel a nőgyógyászt, aki azonnal fogadta.

Dórinak életében ilyen kínos fél órában még nem volt része, még sosem fizetett ki ennyi pénzt egyetlen éjszakáért sem. Ráadásul nem is volt annyira jó.

Az orvos természetesen elkérte a sürgősségi felárat is.

A gyógyszerértárban a tableta mellé kért három doboz óvszert. Többé nem bízta a véletlenre magát. Ha addig él is, soha többé!

Liza is felhívta, hogy érdeklődjön Tiborról és a hétvégéjéről. Ő legalább annyira izgatottan várta a történeteket, mint Dóri.

– Hogy sikerült a randi? – faggatta Liza.

– Jól – válaszolta Dóri csendesen.

– Mindent tudni akarok a fickóról. Olyan, amilyennek képzelted?

– Nem képzeltem – mondott ellent Dóri határozottan. – Pontosan emlékszem rá, milyen volt.

– És? Tényleg olyan, mint az emlékeidben? Megérte rá várni?

A kérdésre Dóri gyomra tájékán megjelent a kellemetlen remegés.

– Tibor kedves. Elhalmozott a figyelmével. Vacsoráztunk, aztán... tudod.

– Ne már – sikoltott Liza a telefonba. – Rögtön lefeküdtél vele?

– Nagyon vártam – magyarázta Dóri. Nem is értette, miért magyarázkodik Lizának. Hiszen a barátnője. Ismeri. A legtitkosabb vágyairól is tud.

– És?

Dóri a nyakláncát csavargatta.

– Nagyjából ennyi. Lackónak tetszett a sátrazás.

– Na, ne! Most nem rázhatsz le ennyivel. Persze az tök jó, hogy Lackónak tetszett a sátrazás. De most nem az a lényeg.

– Nem tudom, Liza, igazából, mit mondhatnék még.

– Túl vagy a nagy randin életed szerelmével, és nagyjából két mondat után azt mered mondani, hogy nincs több mondanivalód? Ezt nem veszem be, amikor én Beniről fél éjszakákat áradoztam neked.

– Jó, de akkor kamaszok voltunk, most pedig már felnőttek vagyunk.

Liza egy pillanatra csendben maradt, Dóri hallotta a telefon túlsó feléről, hogy felsóhajt. Remélte, nem bántotta meg. Valójában fogalma sem volt, mi mást mondhatna még.

– Mi a gond Tiborral? – kérdezte végül Liza csendesen.

– Egy szóval sem mondtam, hogy bármi gond lenne vele. Legközelebb táncolni is elmegyünk, úgy, mint régen.

– Elmondtad neki Lackót?

– Nem. Nem volt megfelelő az alakalom.

– Örülök, hogy nem mondtad el. Ha engem kérdezel, szerintem jobb, ha ezzel még vársz, amíg kiderül, hogyan tovább.

– Én tudom, hogyan tovább! – vágta rá Dóri.

Tibor Lackó apja. Találkoztak. Túl vannak az első randin.

Az első randik sosem tökéletesek.

– És Tibor? – kérdezte Liza. – Mesélt valami érdekeset?

Dóri csak most döbbsen rá, hogy Tibor szinte semmit nem árult el az életéről.

– Sokat dolgozik. Szinte nincs is élete.

– Erre felbukkansz te, és minden megváltozik – mondta Liza színpadiasan.

– Miért mondd ezt így?

– Mert nehezemre esik elhinni. Nyilván vannak munkaalkoholista pasik, akinek nulla magánéletük van, de nem gondolom, hogy könnyű őket kimozdítani a megszokásaikból.

– Tibor más.

– Na? Mégis mennyiben más, mint az összes többi, akivel anyád akart összehozni? Mesélj már! Fergetegeset szexeltetek? Olyan igazi, tökéletes volt minden, mint amilyennek elképzelted? Mint a mesékben?

– Nem – vallotta be Dóri csendesen, és nem tudta, miért esik ezt ilyen nehezére kimondani.

Mert mi van abban, ha nem volt jó neki? Nem mindig lehet fergeteges a szex. Majd alakul.

– Elbénáztátok? Mi volt benne annyira szar? Elmeséled?

Dóriból nehezen törtek fel a szavak. Valójában nem akarta tudomásul venni, hogy az egész ennyire rosszul alakult, ezért egyfolytában Tiborra koncentrált. Arra, hogy a férfinak mennyire jó volt.

– Neki tetszett. Élvezte, és tulajdonképpen ez a lényeg.

– A frászt! – mondott ellent Liza. – Mondd, odafigyelt rád, vagy csak a saját kielégülését hajtotta?

– Persze, hogy odafigyelt rám. Arról nem ő tehet, hogy nem volt nála óvszer. Biztosan nem gondolta, hogy már az első randikon megtörténik.

– Nem ismerek rád! Lefeküdtél vele, anélkül, hogy védekeztetek volna? Megint? Dóri! Elment az eszed?

– Megállapodtunk, hogy óvszerrel csináljuk – suttogta Dóri, és a könnyek a szemébe martak. Bízott Tiborban. Annaira hitt benne.

A telefonban hosszú csend, majd Lizából kitört:

– Csak azért ment bele, hogy megdughasson. Micsoda szemét! Átvert! Hogy a frászbba nem vetted észre?

– Szerinted is az én hibám? – pislogott Dóri, hogy elűzze a könnyeket a szeméből.

Jobban oda kellett volna figyelnie.

– Baszki, semmi ilyesmit nem mondtam – tört ki Lizából. – Nem a te hibád! Csak érdekel, hogy csinálta az a rohadék!

– Bekötötte a szemem.

– Mekkora egy álszent dög! Most azt kéne mondanom, hogy ez izgi, de ebben a helyzetben kurvára nem az. Ugye tudod, hogy ez az erőszak egy formája?

Dóri gyomra újra görcsbe ugrott. Nem, ez nem erőszak volt, ez csak egy buta félreértés. Elsiették, ő nem tette teljesen egyértelművé, hogy ha nem védekeznek, akkor nem folytatja így. Majd legközelebb felkészülnek, mindketten, és nem bízzák a véletlenre. Talán hiba volt ezt így elkapkodni. De tanult belőle.

– Nagyon erősen fogalmazol – csitította szelíden Lizát. – Legközelebb ügyesebben csináljuk.

– Legközelebb? Ne örülj meg! Átvert! Gondolod legközelebb majd tisztességesen játszik?

Dóri ezután el sem mesélte a randijuk reggelén történeteket, mert ha Liza ezt erőszaknak minősíti, akkor arról mit mondana?

És ha Lizának igaza van?

Dóri szíve megugrott.

Nem! Liza ott sem volt. Én éltem át. Tudom, hogy ez így nem volt rendben, de megbeszéltük.

Tibor megbánta.

Dóri tudta, hogy legközelebb másképpen fog történni. Legközelebb hagynak időt egymásnak, és jó lesz. Igazán jó. Olyan, mint, amiről énekelnek, olyan, mint a romantikus regényekben.

Dóri folyamatosan imádkozott, hogy ne jelentkezzenek nála a gyógyszer mellékhatásai. Enyhén görcsölt a hasa, mint menstruáció előtt, ezért a biztonság kedvéért betétet helyezett a bugyijába, hogy ne érje váratlan meglepetés. Ezen kívül semmi komolyabbat nem érzett, ami megijeszthette. A bútorfelújítással igyekezett elvonni a figyelmét.

Kora délután valaki hosszan berregtette a kapucsengőt, egészen addig, amíg Dóri ki nem ért. A postás állt a kapuban egy nagyméretű borítékkal a kezében. Dóri udvariasan köszöntötte a férfit, aki tetőtől-talpig végignézett rajta. Dóri kellemetlenül érezte magát, mert a szuterénból jött fel, a lakkozásból, csupán a szokásos rövidnadrágját, és topját viselte, a haja kissé kócosan állhatott a feje tetejére tűzve.

– Edelényit keresem – jelentette be a postás Dóri háta mögé pislogva.
Dóri behúzta a kaput.

– Nincs itthon – válaszolta kimérten. – Esetleg tudok segíteni?

– Ajánlott levele jött. Át kéne vennie. Szól neki? Vagy beljebb enged?

– Márk nincs itthon – ismételte meg Dóri határozottan.

A postás elgondolkodva rágott kettőt a rágóján.

– Márk – ismételte meg ízlelgetve a szót. – Fura, hogy így hívja, tudja? Magának van meghatalmazása, hogy átveheti?

– Nincs.

A férfi felhorkantott, aztán előkotorta a telefonját. Dóri ott toporgott a kapuban. Mire várnak még, hová telefonál a postás? Egyszerűen itt kéne hagynia egy értesítőt, és továbbállnia. Ráadásul, amíg várta, hogy felvegyék a telefon túlsó végén, a tekintete Dóri mellére tapadt. A nő keresztbe fonta a karját a melle előtt. Ettől sem lett jobb, mert most meg a lábait bámulta a fickó.

– Edelényi! – Dóri felriadt, ahogy a férfi beleordított a telefonba. – Hol a bűdös francban vagy? – Vadul rágt a rágóját. – Hogy mit csinálsz? Dolgozol? Az eszem megáll! Én a helyedben az életben nem dolgoznék többet. Ja. Hoztam neked egy ajánlott levelet. Fontosnak tűnik. Itt van a nőd. Odaadom neki.

Dóri zavarában és dühében fülig pirult.

– Nem vagyok a nője – tiltakozott keményen, de a postás meg sem hallotta.

– Ja. Nem a nőd? – A férfi ismételten végigbámult Dórin, majd megrántotta a vállát. – Ne hagyjam itt neki? Inkább bejössz érte a postára? – A hangjában Dóri meglepetést vélt felfedezni, mint aki képtelen felfogni, hogy Márk a kényelmetlenebbik utat választja. – Te tudod. Akkor hagyok itt értesítőt.

Eltette a telefonját, előhúzott a táskájából egy postai értesítőt ajánlott levél érkezéséről, felfirkantotta az adatokat, és Dóri kezébe nyomta.

– A hátuljára odaírtam a telefonszámomat – húzogatta felfelé a szemöldökét. Dóri talán viccesnek találja, ha az egész nem lett volna ennyire kínos. – Fussunk össze egyszer valahol.

– Viszlát – köszönt el Dóri sebtében, és rögtön beslisszant a kapun. Bevágta maga után, ráfordította a kulcsot.

Az értesítőt a konyhaasztalra tette. Annak ellenére, hogy Márk tudta, van egy ajánlott levele a postán, nem sietett haza, már elmúlt hat óra, amikor beállt a garázsba. Lackó már órák óta elővette a focilabdát, felállította a székeket a fűvön. Ahogy meghallotta a kocsit, kirohant Márk elé a kapuba.

– Nem felejtetted el, hogy ma edzünk? – faggatta izgatottan. – Ugye nem?

Dóri is kiment Lackó után, hogy egy kicsit kordába tartsa a lelkesedését.

– Lackó – szólt rá szelíden –, kicsit légy türelemmel!

Márk vigyorogva megborzolta Lackó fürtjeit.

– Nem felejtettem el. Adj fél órát, hogy megszusszanjak, és igyak egy kávé. Ami azt illeti, éhes vagyok, meg bűdös, ami eléggé morcossá tesz – kacsintott Lackóra.

A gyerek felkacagott.

– Nem is vagy bűdi – vigyorogta.

– Márk – szólította meg Dóri. Megvárta, amíg a férfi felé néz. – Mi sem vacsoráztunk, ha van kedved, csatlakozz hozzánk. Amennyiben megfelel a cukkinikréMLEVES pirított zsemlekockával.

Márk elmosolyodott.

– Tökéletesen megfelel. Köszönöm a meghívást. Tíz perc és jövök.

Lackó odaszaladt Dórihoz, átölelte a derekát, úgy nézett fel az arcába csillogó szemmel.

– De klassz, hogy meghívtad!

Dóri megsimogatta a gyerek arcát.

– Vacszi után a foci is jobban fog menni – hajolt le, és pusztit adott a gyerek homlokára. – Irány, moss kezet, és teríts meg!

Amikor Márk megjelent, férfiasan friss illatot hozott magával, szőke haja nedvesen állt, nyilvánvalóan nem vette a fáradságot, hogy megszáráítsa.

A férfi udvariasan megköszönte a vacsorameghívást, mielőtt jóízűen megevett két nagy tányér levest.

– Isteni finom, Dóri!

A nő elpirult, mert ilyen lelkesen soha senki nem dicsérte meg a főztjét. Lackó is csak néha, amikor igazán a fogára valót főzött.

– Nagyon finom – bólogatott most a gyerek is. – Milyen kertet csináltál ma? – kíváncsiskodott Lackó. – Kavicsosat vagy vizeset?

Márk elmesélte, hogy egész nap egy tó alapjait ásta ebben a rettentő melegben, ráadásul egész délután odatűzött a nap.

– Nem nehéz egész nap ásni?

– Ez most elég nehezen ment, mert törmelékkal töltötték fel az egész kertet, és túlburjánzott a tarack is.

Lackó kérdezett, hogy mi az a törmelék és mi az a tarack, Márk pedig türelmesen válaszolt neki. Elmesélte azt is, milyen növényeket és halakat fognak beletenni a tóba, ha majd készen lesz, és azt is, még milyen tervei vannak az ügyfelének, bár, ha ilyen rossz a föld minősége, akkor bizony lesz vele dolga, hogy rendbe hozza.

– És ilyenkor magad előtt látod, milyen lesz az egész? Amikor még nincs is kész? – faggatózott Lackó?

– Igen. Én tervezem. Tudom, milyen lesz.

– Magad előtt látod, mint egy képet?

– Igen. Olyasmi.

– Anyukám is így csinálja a bútorokkal – lelkesedett Lackó. – Amikor olyan kopottak és csúnyák, akkor is látja bennük azt, amik lesznek. Anyukám akkor is szépek látja mindet, amikor más kidobná őket.

– Anyukád nagyon ügyes, látszik a végeredményen, milyen szeretettel és törődéssel bánt azokkal a bútorokkal. – Dórinak fura volt, hogy ott ült, mégis róla beszélgettek, ráadásul nem számított ekkora elismerésre Márktól, aki most elkapta a pillantását, és rámosolygott. – Csodálatos, amit csinálsz.

Dóri zavarában hátrasimította a haját. A reggeli kontyát viselte, ami itt-ott szétcsúszott, és most biztosan szénaboglyához hasonlít a feje. Legalább megfésülködhetett volna vacsora előtt, bosszankodott magában. Márk bezzeg rendbe szedte magát, ő meg itt ül, ilyen igénytelenül slamposan. Márk biztosan megállapítja magában mennyire ronda és jelentéktelen.

Nem értette, miért esett neki ez olyan rosszul, miért vágyott arra, hogy Márk legalább kicsit szépnek és érdekesnek találja.

Dóri felállt, sebtében összeszedte a tányérokat.

– Rögtön odaadom az értesítőt a levélről – hadarta, miközben a mosogatóba pakolt, majd az asztalra tett egy kancsó hideg limonádét. – Mielőtt elfelejtem.

– Nem fontos. Én szeretném elfelejteni.

Dóri meglepetten fordult felé. A férfi arca egészen elkomolyodott, merevvé vált. Dórinak azon töprengett, mi lehet abban a levélben, ami annyira rossz, hogy Márk inkább elfelejtené.

– Hivatalos levél – válaszolta nehezen, hogy mondjon valamit úgy, mintha Márk nem tudná. – Biztosan fontos.

– Nekem biztosan nem – vágta rá Márk. Töltött magának egy pohár limonádét, felhajtotta, majd Lackóra nézett. – Induljunk neki, mielőtt ránk sötétedik – állt fel.

Lackó lelkesen ugrott fel az asztal mellől, hóna alá fogta a neonszínű fociabdát, már rohant is kifelé.

– Köszönöm, hogy foglalkozol vele – érintette meg könnyedén Márk karját Dóri. – Sokat jelent neki. Meg nekem is – tette hozzá. – Sajnálom, ha rossz hírt kaptál. Ha bármiben tudok segíteni, szólj!

Bár jelen pillanatban Dóri el nem tudta képzelni, miben tudna ő Márknak segíteni.

– Böven elég, hogy itt vagy. Tudom, mi áll abban a levélben, de szeretném minél később hivatalossá tenni, mert az azt jelenti... – Márk felsóhajtott.

Dóri látta a fájdalmat a tekintetében. – Hivatalosan is azt jelenti, hogy igaz. Nem az én fiam. – Dóri kérdően felvonta a szemöldökét. – Nem tudom, miben reménykedem – folytatta Márk úgy, mint akinek jólesik kimondani mindazt, ami régóta feszíti. Talán most telt be az a bizonyos pohár, talán a levél lett az utolsó csepp benne. – Azt hiszem, jobb addig, amíg nem látom leírva. Néha könnyebb a struccpolitika, mint könnyörtelenül szembesülni a valósággal.

Az udvarról felharsant Lackó hangja:

– Márk! Jössz? – kiáltotta türelmetlenül.

Márk megfordult, és indult volna, de Dóri úgy gondolta, nem engedi el, amíg nem tisztázza a helyzetet. Szandra három évig telekürtölte a médiát azzal, hogy Márk milyen szar alak, elhagyta a gyerekét, semmirekellő, és még vagy tucatnyi csúnya dolog. Dórinak eszébe sem jutott az a verzió, hogy a gyerek esetleg nem az övé.

Annak ellenére, hogy nem nézett tévét, nem olvasott pletykalapokat, akaratlanul is elértek hozzá az információk, hiszen állandó pletykatémát szolgáltatottak a hétköznapi embereknek, unatkozó háziasszonyoknak. A régiségkereskedésbe betérő nézelődők, Liza és az anyja gyakran hozta szóba a celebeket és a legújabb botrányaikat. Hiába nem érdekelte, Dóri akkor is hallott ezt-azt.

– Szandra fia nem a tied?

Márk a hajába túrt, ami már megszáradt a nyári meleg estében.

– Akármilyen hihetetlenül hangzik számodra, ez van – felelte komoran, majd megfordult, és kiment Lackó után.

Dóriban egész éjjel dolgozott az infó, amit megtudott Márktól.

Ha Márk biztos abban, hogy a gyerek nem az övé, akkor miért nem állította le Szandrát? Miért hagyta, hogy lealázza az egész ország előtt?

Ez lenne a szerelem?

Vagy csak egyszerűen nem érdekelte már, mit tesz Szandra?

Ilyen kis hajsza! választja el a szerelmet az érdektelenségtől? Mennyi idő alatt múlik el a szerelem? Hol van az a pont, amikor valaki tudja, hogy vége? Elmúlt.

Dóri biztosan hitte, a szülei a mai napig szeretik egymást. Láta a mozdulataikban, abban, ahogy egymásra néztek, ahogy egymáshoz szóltak. Kölsönös tisztelettel bántak egymással.

Dórral senki nem viselkedett hasonlóképpen. Talán csak Márk. Fura, hogy éppen egy olyan férfi, akibe nem szerelmes. Tiborért remegett a szíve tizennyolc éves kora óta, minden sejtjével rá várt, bár az eszével tudta, hogy Tibor nem az a gyengéd lovag, akire vágyik.

Csak meggyötörte az élet őt is – mondogatta egészen addig Tiborról, amíg sikerült meggyőznie saját magát.

22. fejezet

Márk kedden délután útba ejtette a postát hazafelé, hogy felvegye a levelet. Egy pillanatig se morgott a postahivatalban várakozó hosszú sor miatt, sőt, legszívesebben zárásig állt volna sorban, egészen addig, amíg az orra előtt be nem csukják az ablakot.

Sejtette, hogy ha nincs Dóri és Lackó, akkor ezen a héten ki sem jön az alkohalmámor adta jótékony ködből és Ditta lábai közül, ahol már hetek óta nem járt, de a héten valószínűleg a holtrészségségen kívül ez lett volna a másik örömforrása.

Így a sorban állva inkább azon akadt le, hogy mi a franc baja van?

Majdnem három hete nem volt nővel. Még csak egy kellemes légyott közelében sem. Igazság szerint eszébe sem jutott, annyira lekötötte magát a munkával és otthon Dórral meg Lackóval.

Esténként lement a partra, és csak ült a lépcsőkön, a vizet bámulva, miközben magában az öreggel beszélgetett. Igazából egyoldalú maradt a beszélgetés, mert Márk fejében ugyan vég nélkül ment a monológ, de sosem kapott útmutatást vagy választ. Denevérek röpködtek a feje körül, órákig etette a szúnyogokat, és amikor megunta, hazajött.

Hetek óta egyetlen nővel töltött hosszabb időt. Dórral. Ez elég furán hatott rá. Leginkább azért, mert teljesen megelégedett ezzel a felállással, a beszélgetéseikkel, a nevetéseikkel. Hosszú idő óta Dóri az első nő, akivel anélkül állt le beszélgetni, hogy nem fűzte, nem akarta mindenképpen megdönteni. Igazából eddig a pillanatig eszébe sem jutott, hogy lehetne köztük valami.

Márk a hajába túrt, miközben a lassan araszoló sort bámulta. Tulajdonképpen ott vannak Dórral egy udvarban. Kellemesen elvannak egymással, miért ne működhethetne a szex is?

Mert Dóri becsavarodott attól a közjegyzőtől – adta meg a választ magának, és nem értette azt a zsigeri dühöt, ami magába szippantotta. – Beszéltek azóta? Találkoznak újra?

Márk elhatározta, hogy ha Dóri legközelebb megkéri, vigyázzon Lackóra, akkor elvállalja. Menjen el arra a randira

Baromarcchal.

Boldoggá teszi a fickó. Ez teljesen nyilvánvaló.

Márk szerette azt a boldog mosolyt Dóri arcán, azt a szerelmes csillogást a szemében, még akkor is, ha másik férfi az oka, nem ő.

Megőrültem – vonta le a végkövetkeztetést. Ez is Szandra miatt történhetett.

Dóri tekintete miatta sosem fog így csillogni, ezt Márk jól tudta. Nem értette, miért jutott egyáltalán ilyesmi az eszébe.

Különben is baromság, amit Dóri az igaziról meg a nagy ő-ről gondol. Mintha valami tizenéves kislány lelkével vágya a szerelemre meg a szőke hercegre hófehér Toyotán.

Paripán – javította ki magát, és felsóhajtott. – *Jó, most aztán végkép elég lesz* – szólt magára –, *mielőtt én is totál becsavarodok a saját idióta gondolataimtól.*

Mint Dóri attól a kreténtől.

Ez már halálbiztos, hogy a szexmegvonás egyik tünete – állapította meg lehangoltan. – *Muszáj lesz felhívnom Dittát. Sürgősen. Mielőtt végkép megőrülök.*

– Uram!

Márk feleszmélt. A sor elfogyott előtte, ő meg ott állt két lépésre az ablaktól.

– Elnézést – lépett oda.

Még vagy öt percig kereste a zsebeiben, hová keverte el a postai értesítőt, abban reménykedve, hogy elhagyta, mire megtalálta a tárcájában. Mögötte egyre hangosabban morogtak az emberek. Nem érdekelte.

Aztán a személyi igazolványával játszotta el ugyanezt, csak azt a tárcájában kereste, mert ott tartotta, de a farmerja hátsó zsebében bukkant rá.

Tényleg hamarosan meg fogok örülni – vonta le a következtetést, ahogy becsúsztatta az ablak résen a kis műanyag kártyát. Addigra az ügyintéző hölgy is türelmetlenül dobolt az ujjával az asztalon.

Márk hamarabb kézhez kapta a levelet, mint szerette volna. Igazság szerint arra vágyott, hogy az egész hivatalos jelentés elkallódjon valahol útközben, hogy sose legyen muszáj elolvasnia.

Tudta, hogy otthon Lackó várja izgatottan, edzésre készen. Sejtette, hogy Dóri a tegnapi estén felbuzdulva – vagy mert így akart köszönetet mondani azért, hogy foglalkozik Lackóval –, megint meghívja vacsorázni.

Legalábbis remélte, mert most jólesett volna kikapcsolni, elterelni a figyelmét. Így még legalább néhány óráig nem kell majd a levéllel foglalkoznia.

Márk húzta az időt a vacsoránál. Legalább féltucatnyi történetet elmesélt, Dóri régen elmosogatott, és vele szemben ülve, kissé előredőlve hallgatta. Néha még nevetett is, olyankor felcsillant a tekintetében az a fény, amit Márk annyira szeretett. Ezért aztán inkább vicces történetekkel szórakoztatta, hogy láthassa a nevetését.

Odakint szürkült, Lackó türelmetlenül hívta kifelé, de Márk nehezen indult meg. Pontosan tudta, ha kimegy, akkor hamarosan vége lesz a napnak, és ott marad hátul a kisházban a levéllel. Egyedül.

Csak akkor kelt fel az asztal mellől, amikor Dóri kérte, hogy menjen végre. Az udvari világítás elégnek bizonyult a késői edzéshez, bár rengeteg szúnyog talált rájuk, egyiküket sem riasztotta el a vérszívók inváziója. Lackó talán észre sem vette, ő meg eltúrte, mert kevésbé fáj, mint ami rá várt abban a levélben.

Kicsit elhúzta az edzést, alaposan kifárasztotta Lackót, de a gyerek nem panaszkodott.

– Elég lesz mára – jelent meg Dóri mellettük szigorúan. – Késő van!

Lackó nem tiltakozott, hanem kipirult arccal, izzadtan, csillogó szemmel, férfiasan lekezelt Márkkal. Dóri megdöbbenve figyelte, mert most először történt, hogy olyan komolyan kezeti ráztak búcsúzóul. Márknak tetszett ez az arkifejezés Dórin, ez a kissé szétnyílt száj, a hitetlenkedő fény a szemében. Gyönyörűnek találta így késő este, a festékfoltos topjában, a kissé kócos hajával.

Hívd fel Dittát! – figyelmeztette magát erőteljesen. – *Az a kibaszott levél várhat!*

– Holnap? – lelkesedett Lackó.

Márk bólintott.

– Holnap.

Fél óráig folytatta magára a hideg vizet, vacogtak a fogai, és tudta, hogy ezzel a Föld értékes vízkészletét pazarolja, halkan meg is szólalt benne a lelkiismeret, mégsem zárta el a csapot. Semmi kedve nem maradt visszamenni a szobába.

Amikor libabőrösen végül mégis leült az ágy szélére, módszeresen bekenegette előbb a szűnyogcsípeit, hogy kevésbé viszkessenek. Csak azután indult el a konyhába, és vett elő kést a fiókból.

Inkább hívd fel Dittát!

Márk megszorította a kés nyelét, az asztalhoz sétált. Egyetlen mozdulattal hasította fel a borítékot, a papír sercegve szakadt. A kés koppanva landolt az asztalon, Márk, előhúzta a levelet a borítékból.

Jegyzőkönyvezett DNS-tesztet kért, mert azt felhasználhatja majd a válásnál is, ha egyszer odajutnak. Márk néhány hónapja beszélt egy ügyvéddel a városban, de még nem jutott végleges elhatározásra. Megmagyarázhatatlannak tűnt, mi köti Szandrához, hiszen évek óta nem látta, mindössze az újságok címlapján.

Márk tekintete lefutott az eredményhez. *„Biológiai rokonsági viszony: KIZÁRVA.”*

A levél a kőre hullott, Márk leereszkedett a szék szélére, és üveges tekintettel bámult maga elé.

– Kizárva – ismételte hosszú percekig, amíg már nem is értette a szó jelentését.

Hiszen tudtad! Miért vagy így meglepődve? A csodában reménykedtél? Mondd, mégis milyen csodában?

Márk szinte öntudatlanul nyúlt a telefonja után. Automatikusan tárcsázott. Amikor felvették nem szólt bele.

– Megkaptad? – Szandra hangja elfulladt a vonal másik végén.

– Meg – válaszolta pattogósan, majd erőteljesen összeszorította az állkapcsát.

Tele dühvel félt szabadjára engedni az indulatait, attól tartott, ha tovább mondaná, akkor minden fájdalma, amit három évig visszatartott, felszínre törne, és mindent elsöpörne, ami a

házasságából maradt, és azt is, ami még a Szandrával kapcsolatos boldog emlékeiből maradt.

Hosszúvá vált a csend.

– Márkusz. Jól vagy?

– Jól – préselte ki magából Márk a szót.

Mi a fenének hívta fel Szandrát? Mit akart neki mondani? Egyáltalán, mit várt ettől a beszélgetéstől?

– Márkusz, annyira sajnálom! – Márk nem válaszolt, úgy szorította a telefont, hogy fájtak az ujjai, de észre sem vette igazán. – Van rá esély, hogy visszajössz? Hozzám?

– Tessék? – köpte Márk dühösen. Végre visszatért az élet a tagjaiba, a zsigeri düh feloldotta benne a bénultságot.

– Hiányzol, Márkusz!

– Hiányzom? – tört fel belőle olyan szarkasztikusan, hogy maga is meglepődött rajta. – Én vagy a pénzem?

– Tudod jól a választ – búgta Szandra.

Valóban. Márk pontosan tudni vélte a választ, és egyáltalán nem tetszett neki.

– Mi van? Garay Áronnak nem elég zsíros a bankszámlája? – vágott vissza gúnyosan. – Azt hittem, milliárdos a fickó. Vagy nincs hozzáférése a gyémántkakas aranytojásaihoz?

– Gusztustalan vagy!

– Akkor mégis mi a francnak menjek vissza? Ha gusztustalan vagyok? – vágta rá Márk szikrázva.

Miért most kellenék?

Ha Szandra néhány hónapja kéri, hogy menjen vissza, Márk talán félreteszi a sértettségét, megbocsájt és visszamegy. De miért most? Amikor már összetört benne minden. Azt mondják, a remény hal meg utoljára. Ám Márkban ma este meghalt a remény, végleg.

– Fejezzük be! – tört ki belőle. – Nincs értelme a házasságunknak.

– Márkusz, úgy sajnálom!

Márk szája széle megrándult.

– Igen, azt hiszem, itt az ideje, hogy te kezd el sajnálni mindazt, ami történt. Én belefáradtam. Már nem érdekel. Néhány perce még tudni

akartam, ki az apja. De rájöttem, már az sem érdekel. Már nem fontos.

– Akkor miért hívtál? Ha annyira nem érdekel ez az egész? Miért hívtál fel este tizenegy órákor? Mi? Ha neked nem fontos?

Márk egy pillanatra elgondolkodott. Valóban. Miért is hívta fel Szendrát? Ja. Megvan. Azért, amiért az egész apasági tesztet akarta végül.

– Azért hívtalak, hogy megkérdezzem, elmondod anyámnak vagy elmondjam én? Mert ha én mondom, az kíméletlen lesz.

– Elmondom én – suttogetta a nő néhány kínkeservesen lassan múló perc után, elhaló hangon.

– Azt pedig majd én elmondom neki, hogy felejtse el a nagymamásdit!

– Márkusz, ne csináld ezt! Kérlek! Nem látod, mert sosem vagy itt, de édesanyádnak jót tesz a társaságunk. Hiányzik neki a törődés.

– Törődésnek nevezed, amit csinálsz?

– Sokkal inkább, mint azt, amit te csinálsz! Havonta egyszer eljössz néhány órára? Szerinted ez rendben van így?

– Nem tudom – felelte Márk rekedten.

Nem volt ez így rendben, tudta.

– Ha azt akarod, hogy megszakadjon a szíve, tégy belátásod szerint. Én mosom kezeimet. De nem leszek a gyilkosa. Te sokkal inkább, Márkusz! Nézz magadba!

Márk sokáig bámulta a telefonját, miután Szandra köszönés nélkül kinyomta.

Márk órák óta forgolódott az ágyban, de sehogy sem jött álom a szemére. Folyamatosan agyalt. Akárhogy szerette volna elengedni végre ezt az egészet, nem sikerült. Ahányszor becsukta a szemét, azt az egy szót látta maga előtt: KIZÁRT.

Mondjuk a sötétben nyitott szeme előtt is ugyanez a szó villogott, mint egy neonfényű felirat valami éjszakai mulatón.

Nehezen ismerte be magának, hogy az utolsó pillanatig reménykedett. Pedig már az öreg is megmondta hónapokkal ezelőtt, hogy hiábavalóság. Ha akkor lép, akkor már régen túl lenne az egészen.

Órák óta folyamatosan ezen őrlődött. Mi lett volna...

Ha folytathatja a focit.

Ha már az elején kétségek nélkül elismeri a gyereket.

Ha Szandrával marad. Pesten.

Túl sok a ha...

Végül hajnali kettőkor nem bírta tovább. Ki kellett adnia magából ezt az egész szart, mielőtt megőrül. Lekapta az éjjeliszekrényről a telefonját, és behívta a Messengert. Milán múlt héten költözött ki Angliába, Csillával. A képe mellett ott világított az elérhetőséget jelző zöld pötty.

Hajnali egy óra van odaát – morfondírozott magában Márk. De sokat nem őrlődött a kérdésen, máris futottak az ujjai a telefon érintőképernyőjén.

Márk: Csá.

Nem sokat váratott magára a válasz.

Milán: Csá.

Márk: Mizu? Sikerült beilleszkedned?

Milán: *Simán! Te miért nem alszol?*

Márk: *Hát te?*

Milán: *Most értünk haza a tiszteletemre adott partiról.*

Márk: *Klassz! Ezek szerint lebratyiztál mindenkiel?*

Milán: *Jaja. Ismersz!*

Küldött egy könnyezve röhögő fejet is. Márk önkéntelenül elvigyorodott, és elképzelte Milánt a buliban.

Milán: *Baromira remélem, hogy nem a kispadon fogom végigülni a következő fél évet.*

Márk: *Viccelsz? Vannak még kapcsolataim. Szóljak oda, hogy ne basztassanak?*

Milán: *Kapd be!*

Márk: *Már mondtam, hogy nem vagy az esetem!*

Milán: *Veled mi a pálya?*

Márk: *Megcsináltuk a tesztet.*

Milán: *Milyen tesztet?*

Márk: *Apaságít.*

Milán: *Baszd meg! Minek?*

Márk: *Szerinted?*

Milán: *WTF? Ki akart a nyakadba varrni egy gyereket?*

Márk: Szandra.

Milán: *Mi van?*

Márk a választ fogalmazta, amikor újra felcsippan a telefonja.

Milán: *Sosem említetted, hogy kételkedsz.*

Márk: *Mert kurva nehéz beszélni róla.*

Milán: *Most miért?*

Márk: *Mert most már végleges. Nem az enyém.*

Milán: *Tuti?*

Márk: *Az. Megjött a levél.*

Milán: *Baszd meg! Akkor kié?*

Márk: *Passz.*

Milán nem válaszolt.

Márk gyorsan bepötyögte a telefonjába:

Akárkié. Bárkié, akivel Szandra akkor kavart, amikor a kórházban feküdtem.

Elmondta. Nem lett könnyebb.

Márk: *Nem érdekes! Neked hajrá!*

Bár látta, hogy Milán éppen ír, kinyomta az internetet a mobilján. Nem akart most együttérző vagy sajnálkozó szavakat. Úgysem tudna velük mit kezdeni.

Reggel egy „üzenet törölve” információt látott a beszélgetésük végén. Nyilván Milán is rájött, hogy feleslegesek a vigasztaló szavak.

23. fejezet

Dóri talált a városban néhány egészségboltot, így a csütörtök délelőttjét arra szánta, hogy felfedezze őket. Két, vállra akasztható, színes vászontáskával tért haza. Léna néni az utcán üldögélt a botjára támaszkodva, és nézelődött.

– Minden rendben zajlik az utcában, Léna néni? – érdeklődött Dóri, miután köszöntötte.

A néni arcán összeszaladtak a ráncok, ahogy elmosolyodott.

– Felhívtad azt a kujon postást?

Dóri elkerekedett szemmel bámult rá vissza.

– Nem – válaszolta tömören.

Biztosan minden szomszédról tud mindent – gondolta magában, az is lehet, hogy a kapuban hallgatózott. Olyan rémesen nyomta a csengőt az a fickó.

Bár viccesnek találta, azért remélte, hogy a néni az ő összes titkát nem fürkészte ki, hogy továbbadja az utcabeli időseknek.

Dóri egyrészt megértette, miért csinálják, hiszen az egész napjukat otthon töltik, nyilvánvalóan ingerszegény környezetben. A fiatalabbak élete természetesen mozgalmasabb. Azért a pletykálkodást Dóri nem igazán szerette.

– Okos lány – dicsérte meg Léna néni. – Soha eszedbe ne jusson! Ennek a Wágnernek több nője van egyszerre. Ne legyél a sokadik.

Dóri elmosolyodott.

– Nem leszek – nyugtatta meg az öregasszonyt. – Honnan tudja?

Léna néni a homlokára bökött.

– Van itt ész – kacsintott –, ha némelyek lebecsülik is az öregasszonyt. Nem vagyok mai csirke, még ha nem is látszik rajtam – kuncogott a néni, Dóri önkéntelenül elmosolyodott. – Sokat tapasztaltam, annál is többet láttam. Egyszer gyere át kávézni, Dórikám, tudnék mit mesélni egy ilyen fiatal kislánynak, mint amilyen te vagy.

– Nem vagyok én sem olyan fiatal kislány – világosította fel Léna nénit. Felvette a két szatyrot, lecsukta a koci csomagtartóját.

– Ne haragudj, nekem te még kiscsirke vagy. Egy ilyen vén tyúkanyóhoz képest, mint én, szinte már mindenki kiscsirke – kacsintott Léna néni, és

Dóri felnevetett. – Hol van ilyenkor Márk? Nemhogy segítene a cipekedésben.

– Dolgozik – indult befelé Dóri. – Különben biztosan segítene.

Léna néni mosolyogva bólogatott.

– Jóságú fiú.

– Valóban.

– Néha túlságosan is az. Ez a Szandra aztán jól megrágta és kiköpte.

Nem tudom lesz-e még belőle ember.

Dóri megnézte, bezárta-e a kocsiját. Megrángatta a kilincset.

– Lesz-e? – morogta félhangosan. – Szerintem most is ember.

– Aki eltékozolja az életét mindenféle komolytalan nőcskékre.

– Ez az ő dolga – villantotta a szemét Dóri Léna nénire.

– Szandra olyan mélyen beletaposott, félek, többé nem lesz képes megbízni az emberekben.

– Ez az ő dolga.

– Hiába mondom neki, nem minden nő sárkány. Csak nevet rajtam. Mint ahogy nem minden férfi maga az ördög, Dórikám.

Dóri elpirult.

– Tudom.

Tiborra gondolt. A férfi azóta fel sem hívta. Legalább az e-mailjére válaszolt.

– Azért, vigyázz azzal a közjegyzővel! Bajba kever még!

Dóri érdeklődve nézett az öregasszonyra. Mire gondolt Léna néni? A táskájának füle a vállába mélyedt, megigazította, de mielőtt megkérdezhetné volna, egy autó lassított le a ház előtt.

– Dóri, egy szóra! – hajolt ki az ablakon Ferkó, Noel apukája.

Dóri lecsúsztatta a táskákat a motorháztetőre, és közelebb ment a férjéhez.

– Nem volt gond Lackóval?

– Ugyan már! Ha az én fiaim fele ilyen nyugodtak lennének, nem kopaszodnék ennyire – vigyorgott Ferkó. – Mondta Lackó a focitábor?

Dóri felhúzta a szemöldökét.

– Nem.

– Sejtettem, mert akkor biztosan felhívtál volna, mire figyeljek oda Lackóval kapcsolatban.

– Túl aggodalmaskodónak gondolsz?

– Lackóval kapcsolatban mindenképp, de ez nem kritika. Nyilván megvan az okod rá.

Dóri igyekezett nem kritikának venni, ettől függetlenül nem esett jól a minősítés, mert megint szembesítették vele, hogy rossz anya, és lazábban kéne vennie. Legalábbis ő így értelmezte.

– Milyen focitábor? – kérdezte inkább.

– Jövő héten lesz az a sulis focitábor, amit én szerveztem. Elsőtől nyolcadikig, fiúk-lányok. Hétfőtől péntekig, nyolctól négyig – adta meg a legszükségesebb infókat Ferkó. – Be tudom vinni Lackót is. Hétfévégén nagyon be voltak sózva a srácok, megígértem nekik. Neked semmi gondod nem lenne vele, én hoznám-vinném a srácokat. Csupán minimális összeget kéne beinvestálnod rá.

– Mégis mennyit?

Az összeg valóban barátinak tűnt, sokkal kevesebb volt, mint amit ő költött el egy óra alatt a nőgyógyásznál és a gyógyszerárban.

A fenébe! Ha én a saját butaságomra elkölthettem ennyi pénzt, Lackó miért ne érdemelhetné meg az egy hetes focitábort a barátaival?

– Most sietek, hétfévégén ugorj át, hogy megbeszéljük a részleteket. Ha lehet, valamelyik délelőtt, mert este bent leszünk a városban. Ti is jöttök? – érdeklődött Ferkó.

Dóri tanácstalanul megvonta a vállát.

– Nem tudom. Lesz valami érdekes?

Ferkó jókedvűen felnevetett.

– Ne viccelj! Márk nem mondta?

– Mit nem mondott?

– Hogy halfőző van a hétfévégén. Tudod, a négynapos, nagy bajai ereszd el a hajamat. – A férfi végigsimított a kopasz fején. – Ami nekem nincs. Tudom, hogy nem esztek halat sem, de a gyerekek biztosan tetszene. Ma délután is vannak programok, és ez napról napra fokozódik – kacintott Dórirra. – Keress rá a neten!

– Rendben.

– Érdekes, hogy Márk nem mondta. Az utóbbi néhány évben nagy élet zajlott itt a halfőző hétvégén. Dini bá' az udvarban főzte a halat Márk haverjainak, azok meg a fűben sátoroztak. Még mi, az utca végén is hallottuk, ahogy mulattak.

– Nem szólt, hogy vendégeket vár. – Dóri, úgy gondolta, erről talán neki is tudnia kéne, főként, hogy van egy nyolcéves fia. Nagyon nem szeretne volna, hogy az udvart alkohalmámorban úszó férfiak lepjék el. Lackó miatt sem.

– Talán idén kihagyja – morfondírozott Ferkó. – Mivel nemrég halt meg az öreg. Lehet, nincs most rá igénye. Szerette Dini bált.

Azért Dóri gondolatban feljegyezte magának, hogy este kérdezzen rá Márknál erre, mert a karján is felállt a szőr, ha elképzelte, hogy vadidegeneket kell kerülgetnie az udvarában.

Amikor Ferkó továbbhajtott Dórinak végre leesett, miért kezdett el Lackó ilyen lelkesen edzeni. Minden este alig várta, hogy Márk hazaérjen. Hétfő óta együtt vacsoráztak, Dórit lelazították ezek az esti beszélgetések. Ráadásul úgy érezte, van értelme főznie, mert Márk mindent jóízűen megevett, a végén pedig szinte az égis magasztalta Dóri főzőtudományát. Lackó pedig csatlakozott hozzá, ez Dórinak nagyon jólesett, hogy a gyerek ilyesmiket eltanul Márktól, mert ma reggel a zabkását is másképp köszönte meg, megjegyezte, hogy ennél finomabbat életében nem evett, pedig Dóri semmi különöset nem csinált azzal a zabkásával.

Újra felvette a szatyrokat. Léna néni elmosolyodott, miközben megfogta a kisszéke támláját.

– Lackó hasonlít rád, ugye tudod? Bár azért a mosolya, amikor a fiúkkal kópéskodnak idekint, egyértelműen az apja. Érdekes, a fejtartása mennyire hasonlít, pedig sosem találkoztak.

Dóri levegő után kapkodott. Ezt most honnan szűrte le? Találgat, vagy nem is Tiborról beszél? Ráadásul Dóri igazat adott neki, mert Lackó néha éppen úgy fordította vagy emelte fel a fejét, mint Tibor, pedig ezt nem tanulhatta el tőle, hiszen valóban sosem találkoztak.

– Jól gondolom? – Dóri gyomra görcsbe ugrott, és akkor sem nyugodott meg, amikor Léna néni elmosolyodott. – Ne félj. A titkod nálam

biztonságban lesz, amíg őrizni szeretnéd. Nem tudom van-e értelme ilyen titkokat örökre a szőnyeg alá söpörni. Szegény Dénesnek is talán jobb lett volna, ha ismerhet. De a Sors útjai kifürkészhetetlenek. A sok titok agyonnyomja az embert, Dórikám.

Nyilvánvalóan azért ilyen görnyedt Léna néni háta – állapította meg Dóri.

Dóri úgy döntött, hogy végre beszél Tiborral a következő randijukról.

Már rájött, hogy Tibor mennyit dolgozik, milyen elfoglalt. Olyan aggregénytípusnak tűnt, aki beletemetkezik a munkájába, hogy ne legyen annyira magányos.

Dóri elhatározta, hogy kimozdítja ebből az egészségtelen környezetből. Többet kell találkozniuk. A munka várhat. Van más is azon kívül. Dóri könnyedén behívta Tibor hivatalos elérhetőségeit az interneten.

– Közjegyzői hivatal, tessék mondani, miben segíthetek – szólt bele a telefonba egy rendkívül kedves, viszont túl hivatalos női hang.

– Kollár Tibort keresem.

– Milyen ügyben?

– Magánügyben – vágta rá Dóri gondolkodás nélkül, amivel egyértelműen összezavarta a telefonügyeletes hölgyet.

– Milyen típusú magánügyben? – érdeklődött a női hang bizonytalanul.

– Halaszthatatlan, személyes ügyben – válaszolta Dóri könnyedén.

– Azonnal kapcsolom a közjegyző urat. Kis türelmét kérem.

Talán egy perc sem telt el, amikor Tibor szólalt meg a telefon másik oldalán.

– Kollár Tibor. Miben lehetek a szolgálatára?

Olyan megnyerő modorban adta elő magát, hogy Dórinak máris hevesebben kezdett dobogni a szíve.

– Szia! Én vagyok az, Dóri.

– Szia, Szépségem. – Tibor hangja döbrentnek tűnt. – Rád aztán igazán nem számítottam.

– Arra gondoltam, megleplek. Biztosan nagyon elfoglalt vagy.

– Valóban az vagyok – vallotta be csendesén Tibor.

– Nem tartalak fel sokáig – nyugtatta meg Dóri. Elvégre a férfi dolgozik, biztos nem örül a magánhívásoknak a munkaidejében.

– Ez rendkívül figyelmes tőled.

– Nem beszélünk meg semmit hétvégére, talán elmehetnénk együtt a halfőzőre. Mit gondolsz?

– Dóri, ez egy kiváló ötlet. De az a helyzet, nem leszek itthon hétvégén. Dóriból csalódott sóhajtás tört fel.

– Én úgy terveztem...

– Nézd, Dóri – szólt közbe Tibor. – Iszonyatosan sűrű napjaim vannak. Nem szórakozni megyek, hanem keményen dolgozom.

– Hétvégén is?

Ennek meg kell változnia, mielőtt Tibor belebetegszik a sok munkába – határozta el.

– Sajnálom, Szépségem!

– Bevallom, most kissé csalódott vagyok.

– Szíved joga csalódottságot érezni. Sok minden összejött, amit nem halogathatok. De megígérem, hogy rögtön felhívlak, amint pótolhatjuk.

– Jövő hétvége? – kérdezte Dóri reménykedve.

Tibor sejtetően a naptárját lapozgatta, mert Dóri papírzizegést hallott a telefon másik végéből.

– Akár jó is lehet – válaszolta a férfi kimérten. – Most tényleg le kell tennem, mert ezer a dolgom.

Meg sem várta, hogy elköszönjön, rácsapta a telefont. Ám ami Dórinak ennél is rosszabbul esett, hogy a férfi el sem köszönt.

Dóri a bútorfelújításban vezette le a feszültségét, amit még jobban feloldott a közös vacsora Márkkal. Eleinte a férfit zaklatottnak érezte. Szokatlanul csendesen ült az asztal mellett, és elmélázva játszott a szalvétájával.

– Minden rendben? – érdeklődött Dóri, amikor elé tette a salátát és a grillezett tofut.

Márk szokás szerint kedvesen megköszönte, hogy rá is gondolt, majd elgondolkodva megrázta a fejét.

– Nehezen dolgozom fel a helyzetet – vallotta be. – Úgy döntöttem adok időt magamnak. Sokkal több időt.

Dóri óvatosan megszorította Márk széles vállát, meglepte, milyen izmok simulnak az ujjai alá. Finoman végigsimított rajta, hogy kifejezze együttérzését.

– Ez mindenképpen jó ötlet. Időt kell hagyni a gyásznak.

– Meghalt valaki? – kíváncsiskodott Lackó az asztal másik végéről.

Márk felsóhajtott.

– Valami olyasmi. Tudod, ha az ember sokáig szeret valakit, vagy éppen elég az is, ha ezek az érzelmek nem teljesen valóságosak, mert csupán úgy érzi, szereti, ragaszkodik hozzá, akkor elengedni őt majdnem olyan fájdalmas, mintha örökre eltemetné.

Dóri elgondolkodott Márk szavain, miközben a tenyere a férfi vállán pihent. Milyen érdekes megfogalmazás!

Vajon mikor nem teljesen valóságos egy szerelem? – morfondírozott. – Honnan tudja az ember, hogy csak képzelet?

Becsapható a szív? És ha nem szerelem, akkor mi az a furcsa remegés, amit ő Tibor mellett érez? Különben miért gondolt most hirtelen Tiborra?

– Te is elengedtél valakit, akiről azt hitted szereted? – faggatózott Lackó.

– Igen.

– És nagyon fáj?

Márk bólintott.

– Hidd el, nem szeretnéd megismerni ezt az érzést. Remélem, te okosabb leszel, és jobban csinálod majd, mint én.

– Majd elmondod, hogy csináljam?

– Nézd, Lackó, nem biztos...

– Ha eljön az ideje, elmondja – vágott Dóri Márk szavába, mert úgy sejtette, tudja, mit akar a férfi mondani. Nem hibáztatta Márkot, hogy az igazat próbálja valahogy megértetni Lackóval, hogy nem lesz mindig itt mellette. Tisztelte, amiért olyan felnőtten bánt a gyerekkel. De Dóri úgy gondolta, sürgősen mindent olyan kíméletlenül közölni egy nyolcévessel. Főleg azt nem, hogy Márk nem lesz örökké velük. Legalábbis nem most van itt az ideje szembesíteni ezzel Lackót, amikor olyan jól összebarátkozott Márkkal.

A férfi felpillantott rá.

– Dóri, szerintem...

– Tudom – szorította meg a vállát Dóri. – De én így gondolom.

Márk nem ellenkezett tovább, csak bólintott, hogy megérti, tiszteletben tartja, Dóri a gyerek anyja, nyilvánvalóan jobban tudja, mire van szüksége Lackónak.

Vacsora közben Márk könnyed történetekkel szórakoztatta őket, mire hamarosan mind a hárman nevettek. Lackó elújságolta, hogy ma egész nap ő figyelt oda az állatokra, hogy kapjanak enni és legyen friss vizük.

– Anyukám azt mondta, csak akkor kapok hörcsögöt, ha megtanulok bánni az állatokkal.

– Anyukád nagyon bölcsen mondta – mosolyodott el Márk, és Dórira kacsintott. – Ha akarod, elárulom, mi Zsivány kedvenc csemegéje, és mivel lehet azt a két kandúrt előcsalogatni, ha napokra eltűnnek.

– Eltűnnek?

Márk megvonta a vállát.

– Tudod, a macskák is szerelmesek olykor, és akkor szeretnek több időt együtt tölteni a szerelmükkel. Pont, mint az emberek.

Dóri elismeréssel nézett Márkra. Ő biztos nem tudná ilyen frappánsan megfogalmazni, miért tűnnek el a kandúrok olykor napokra.

– És Zsivány is eltűnik?

Márk felnevetett.

– Az a helyzet, hogy Zsivány már megtalálta az igazit. – Vidáman Dórira kacsintott.

– Ezzel ne ironizálj! – szólt rá Dóri keményen. – Egyáltalán nem vicces.

– Szerintem sem – ismerte be Márk. – Tekintettel arra, hogy hamarosan egy alomnyi kiskutyának kell gazdát találnom. De mit csináljak – tárta szét a karját. – Támogatom az igaz szerelem létrejöttét.

– Kiskutyák? – csillant fel Lackó szeme. – Anyu, lehet majd kiskutyánk?

– Nekünk itt van Zsivány.

– De ő igaziból Márk kutyája – figyelmeztette a gyerek. – És már nem is kiskutya.

– Minden kiskutya megnő egyszer, Lackó.

– Jó. Tudom – komorodott el a kisleány. – De annyira szeretném!

– Annyira szeretné – mosolyodott el Márk. – Gondold meg, Dóri. Légy szíves. Csak annyit kérek, aludj rá egyet.

– Igen, anyu! Légy szíves, aludj rá egyet.

Dóri felemelt kézzel megadta magát.

– Rendben. Átgondolom. – Lackó örömmujjongásban tört ki, miközben összecsapta felemelt tenyerét Márkéval. Dóri karba fonta a kezét maga előtt. – Csak annyit ígértem, hogy átgondolom!

Vacsora után elnézte, hogy Márk és Lackó mekkora egyetértésben indulnak ki focizni, és megállapította, a gyerekek valóban hiányzik a férfi az életéből. Az apa. A cinkostárs. A mester. A példakép.

Elbizonytalanodva gondolt Tiborra. Vajon a férfi képes lesz mindezt megadni Lackónak? Pótolni azt, amit most Márk pótol a gyerek életében? De pontosan tudta, Márktól nem várhatja el, hogy örökké jelen legyen a gyerek életében.

24. fejezet

Márk ellentmondásnak érezte azt, hogy bár imád főzni, de a vásárlásról bármikor szívesen lemondana, ha tehetné. Sosem lelkesítette a feladat. Szigorú listával ment, célirányosan haladt. A nézelődést időpocsékolásnak tartotta. A kassza előtti várakozást meg pláne.

Az újságosstand felé vette az irányt, levett az állványról egy kertészeti magazint. Rendszerint sorban állás közben lapozgatta, hogy inspirálódjon, miközben várakozik, ám a kassza előtt otthagya a lapot.

Márk gyorsan végigfutott a színes magazinok választékán, és a tekintete megakadt egy pletykalapon, amelyiken Szandra és Garay Áron szétszakított képe virított. Harsány szalagcím: *„Edelényi Alexandrán áttaposnak a férfiak.”*

Szinte süttött az egész címlapból, hogy tessék sajnálni szegényt. Márk kikapott egy példányt a többi közül, és rögtön a második oldalon megtalálta a beszélgetést Szandrával.

Színésznő lesz belőle – állapította meg Márk gúnyosan –, jól játssza a szenvedő, meggyötört asszonyt, akit a férfiak kihasználnak, majd eldobnak.

Most éppen Garay Áron került porondra. Márk átfutotta az interjút; és meg sem lepődött, hogy Szandra őt is megemlítette azok között a férfiak között, akik áttapostak rajta; állítása szerint a mai napig nem tudja túltenni magát a szakításukon.

A gyereket ugyan nem említette, de Márk a bevezetőben olvashatta az újságíró saját szavait, miszerint szegény Szandra képtelen feldolgozni a házassága felbomlását, ami nem csoda, tekintettel arra, hogy a férje akkor hagyta el, amikor terhes volt. Éppen csak azt nem írta oda, mekkora szemétláda, amiért ezt meg merte tenni Szandrával.

Márk dühösen visszadobta az újságot.

Bár nem biztos, hogy Garay Áron ugyanolyan birkamód hagyja, hogy Szandra befeketítse ország-világ előtt, mint ő. Természetesen jól teszi, ha visszatámad. Márk úgy gondolta ennyi év után, hogy neki is azt kellett volna tennie a kezdetektől. De akkor nem maradt rá energiája. Az összes erejét elszívta a

sérülés, a műtét, a félbetört sportkarrier, aminek a tetején, mint hab a tortán díszelgett Szandra terhessége. Nem kellett nagy ész ahhoz, hogy rájöjjön, nem az övé a gyerek. Így került oda a cseresznye is a habos torta tetejére, hogy még szaftosabb legyen az egész.

Márk gyűlölte életének azt az időszakát, nehezebbre esett visszagondolni, mert általában előntötte a keserűség, ráadásul az életkedve is elment. A kertészeti lap sem kötötte le. Meghívhatta volna a haverokat halfőzőre, gondolta lehangoltan. Igaz, ő nem eszik húst, de valaki biztosan megfőzte volna azt a hallevest így vagy úgy. Akkor nem lenne ilyen rohadt mód egyedül megint.

Nem vagy egyedül – figyelmeztette magát. – Ott van Dóri. Meg ott van Lackó. Nem vagy egyedül!

Dóri valószínűleg úgysem díjazta volna, ha négy napig az udvarban randalíroznak a srácok. Márk igazán nem vágyott rá, csak ez a cikk felkavarta.

Tehát ezért kérte Szandra, hogy menjen vissza hozzá. Nem szerelemből vagy a közös szép emlékek miatt. Kizárólag azért, mert Garay Áron elhagyta. Mert Márknak kétsége sem maradt afelől, hogy így történt.

A fenébe! Sejtettem, hogy valami nem kóser ezzel az egészszel!

Dóri csütörtökön kérdezett a halfőzőről. Lackó elmesélte, hogy délután körbenéztek a városban, és tök izginek találta a programokat, meg a készülődést, a sürgés-forgást. Aznap este Márk elkísérte Dórit és Lackót a Szentháromság térre felállított színpadhoz a koncertre. Úgysem aludt jól. A hivatalos tesztteredmény óta ismételten csak forgolódott egész éjszaka.

Ma este lesz egy kis ereszd el a hajamat, és megígérte Lackónak, hogy elmennek, és majd ő vezeti őket, hogy el ne tévedjenek a sötétben. Dóri ugyanis úgy tervezte, hogy ezúttal lenéznének a Petőfi-szigetre is, mert látta, hogy ott is van színpad, és érdekelt egy ottani koncert. Az pedig nem volt kérdés mindezek után, hogy a szombatot szintén együtt fogják tölteni, hacsak Dórinak nem lesz randija a közjegyzővel. Bár, ha terveztek valamit, Dóri biztos szólt volna, hogy vigyázzon a gyerekekre. Vagy már nem számol vele? Talán elpasszolta Lackót szombat estére a gyerek haverjaihoz.

Márkon erőt vett a teljes csüggedés. Ezt is eljátszotta. Dóri nyilván nem fogja többé megkérdezni, vigyázna-e Lackóra, miután nagyképműven bejelentette, hogy neki minden hétvégére van programja. Baromira nagyot hazudott akkor.

– Ugye nem felejtetted el, hogy nyolc órákor kezdődik a koncert? – figyelmeztette Dóri vacsoránál.

Márk a karórájára pillantott.

– Ezek szerint elhalasztjuk az edzést?

– Bepótolhatjuk holnap reggel – vetette fel Lackó.

– Amennyiben fel tudsz kelni egy átbulizott éjszaka után – kacsintott rá Márk.

Lackó kihúzta magát:

– Én fel bírok kelni! Igaz, anyu? Mindig fel bírok kelni.

– És mi lesz a holnappal? Vannak terveitek?

– Anyu azt mondta, kimegyünk majd megint a térre, mert délutántól vannak a programok, és amíg... – Lackó nyelt egyet, a szeme könnybe lábadt. – Addig majd játszótérezünk.

Márk értette a gyereket, átérezte, Lackó mennyire sajnálja a halacskákat, akik soha többé nem úszkálhatnak kedvükre a vízben.

– Nem terveztél más programot estére? – érdeklődött Márk óvatosan Dóritól. Nem akarta sem Tibort megemlíteni, sem a randit a gyerek előtt.

– Nem – sóhajtott Dóri.

A hangsúlyából, a sóhajából Márk tisztán leszűrte, hogy tervezett, csak nem jött össze. Ismerte ezt a csalódottságot, neki is kijutott belőle néhányszor. Szar érzés, amikor visszautasítják az embert, akkor is, ha nagyon udvariasan teszik, és akkor is, ha néhány nap múlva pótolják az elmaradt programot. Azért a várakozás mégis ott van az emberben.

– Csatlakozhatok?

– Nélküled nem is mennénk – vigyorgott Lackó. – Igaz, anyu?

Márknak tetszett, ahogy Dóri halványan elpirult. Felnézett rá, kissé zavartan simította hátra a haját.

– Csak ha nincs más programod.

– Nincs más programom – vágta rá Márk.

Pontosan arra volt szüksége, hogy kikapcsolódjon, és ne gondoljon semmi másra.

Durván jól sikerült a péntek estéjük. Márk rengeteg ismerőssel találkozott, nem győzte mesélni Dórinak, kit honnan ismer. A legtöbb embert a városból, de összefutott régi haverokkal még a focis múltjából, és olyan hírességekkel, akikre még Dóri is rácsodálkozott, hogy felbukkantak egy ilyen kisvárosban.

– Építettem neki kertet, ő egy utcányira lakik tőlünk, nem láttad még? – kérdezte Dórit. – Az ügyvédem, alig ismerem, néhány hete kerestem fel. A haverom, sokat segített, amikor végleg eljöttem. Az autószerelőm, ha gond van a kocsiddal, ajánlom, nagyon jó szakember. A boltból ismerem, a postáról... Vele együtt fociztunk kölyök koromban. A futballszövetség tagja, nem százas a fickó. Ő híres DJ, nem ismered?

Vége-hossza nem volt a sztoriknak, egy idő után Lackó vigyorogva megkérdezte:

– Te mindenkit ismersz?

– Nem mindenkit – borzolta össze a gyerek haját Márk vidáman. – Kizárólag azt, aki számít.

– Akkor én számítok? – csillant fel Lackó tekintete.

– Naná, hogy számítász! Te leszel a jövő legkiemelkedőbb focistája. Büszke leszek rá, ha azt mondhatom, én tanítottam meg neked az alapokat.

Márkot teljesen váratlanul érte, hogy Lackó átölelte. Először tanácstalanul hagyta, aztán mégis visszaölelte a gyereket. Elkapta Dóri pillantását, aki meghatottan nézte a jelenetet, és éppen akkor törölt ki egy könnycseppet a szeméből.

A koncert fergetegesre sikeredett, sokan gyűltek össze a színpad körül, ők eléggé későn érkeztek. Márk megfogta Dóri és Lackó kezét, erőteljesen közelebb nyomakodott a színpadhoz, hogy jobban lássanak. Lackó nevetve rángatta a bal kezét, Dóri finom tenyere az övéhez simult, hagyta, hogy Márk vezesse. Amikor megálltak elől, Márknak nehezére esett elengednie a nőt.

A zenekar beleéléssel játszotta a jobbnál jobb dalokat. Hamarosan a tömeg hullámozva táncolt a ritmusra. Dóri

felemelte a kezét, a dallamra mozdult az egész teste, átszellemült arccal adta át magát a zenének. Márk gyönyörűnek találta.

– Anyukám imád táncolni – kiabálta túl Lackó a zenét. Márk elmosolyodott, ez teljesen nyilvánvalóvá vált számára. – Csak soha senki nem viszi el táncolni – tette hozzá a gyerek, majd amikor új dal kezdődött, ő is felemelt kézzel ugrabugrált rá.

Dórirra elkapta Lackó kezét, együtt viháncoltak a zenére. Úgy csillogott a nő szeme, mint két kék csillag, ragyogott az arca, folyamatosan kacagott. Márk eddig sosem látta ennyire önfeledtnek, játékosnak. Imádta, azt kívánta, ez az éjjel soha ne érjen véget.

Amikor lassú, romantikus szám kezdődött, Márk Lackó vállára tette a tenyerét.

– Átengeded ezt a táncot nekem? – Lackó kipirulva vigyorgott, elengedte az anyukája kezét. Dóri meglepetten nézett Márkra. – Ha megengeded.

Dóri zavartan pislogott, de azért lépett egyet Márk felé.

– Persze – suttogetta, Márk alig értette a nagy hangzavarban, csak a szájáról olvasta le.

Márk átölelte Dóri derekát. Hihetetlenül élvezte, ahogy a nő hozzásimult, üde gyöngyvirág illata most intenzíven körülölelte. Puha mellei hozzápréselődtek, Márkban hirtelen bennrekedt a levegő. A nő formás combja a lábához simult, ahogy léptek egyet, a tenyere a vállán nyugodott.

Márk nem tartotta magát valami jó táncosnak, de most iszonyatosan szeretett volna nem Dóri lábára lépni, persze a titkos vágyak csupán a mesékben válnak valóra.

– Bocsánat – kért zavartan elnézést.

Dóri csillogó szemmel felkacagott.

– Nem tesz semmit – biztosította. Édes lehelete Márk nyakát csiklandozta. – Csukd be a szemed, hagyd, hogy vigyen a ritmus.

Márk engedelmesen becsukta a szemét, de így sokkal rosszabb lett minden, mert bár valóban sokkal jobban magával ragadta a zene, Dóri illata, hozzásimuló teste is sokkal intenzívebben hatott rá. A farka rögtön reagált. Márk sóhajtva gondolt arra, hogy ezt most Dóri is biztosan érzi. De a nő nem húzódott el tőle, ahogy számított rá, és Márk majd megőrült a közelségétől.

Ennyit a romantikáról! – gondolta bosszúsan. – Kurva szexmegvonás!

Az sem vigasztalta, hogy ezt megint magának köszönhetné. Bármikor felhívhatta Dittát, a lány mindig készen állt egy menetre.

Mi a szarért nem hívtam fel?

Dóri puha ujjai finoman a nyakát simogatták, majd felsiklottak a tarkójára. Márk kinyitotta a szemét. Összetalálkozott a pillantása Dóriével. Rájött, hogy a nő végig őt nézte közben.

– Ugye, hogy jobb? – kérdezte Dóri mosolyogva. Talán nem szándékosan, mégis olyan ingerlően mozdította meg a csípőjét, hogy Márkban bent rekedt a levegő. Erőszakkal fogta vissza a kezét, hogy ne vándoroljon lejjebb, ne markoljon bele a nő fenekébe. Iszonyatosan kívánta.

– Egy frászt jobb! – tört ki belőle rekedten.

Dóri ujjai az állát simogatták.

– Istenien táncolsz – suttopta.

– Te pedig édesen hazudsz.

Márk tekintete a nő vörösre festett, kissé elnyílt ajkaira siklott. Úgy tűnt, az a széles, telt száj csak arra vár, hogy megcsókolja, beleveessen, játsszon vele, élvezze.

Jézus! – mordult magára. – Ha már a tömeg nem tart vissza, legalább légy tekintettel a gyerekre!

A dal éppen idejében ért véget ahhoz, hogy nehogy teljesen elveszítse az önkontrollt. Vad ritmus, dobszólam, pörgős zene kezdődött. Márk hosszan tartotta a karjaiban Dórit, belefeledkezett az arcába, a testének puhaságába, a tarkóját simogató ujjak bizsergető csodájába.

Dóri tenyere lassan lesiklott a vállára, majd a mellkasáig meg sem állt. Ott megpihent, Márk nem bánta, hogy érzi a szíve vad lüktetését is.

Dóri még mindig őt nézte, kék szeme örvényként húzta magához, a könnyű gyöngyvirágillat finoman ölelte körül Márkot. Dóri kissé felemelte a fejét, mire a férfi tekintete ismételten lesiklott a szájára, éppen akkor, amikor Dóri megnyalta az alsó ajkát.

Nem volt ebben a mozdulatban semmi kihívó vagy kacér, mégis beindította Márk fantáziáját. Dóri lélegzete jólesően

csiklandozta a bőrét. Beleborzongott.

Dóri lábujjhegyre állt, és apró pusztit lehelt Márk állára. Futó érintés volt, mint amikor a hús nyári szellő végigsimít az ember bőrén egy forró éjszakán. A nő szája puhán simult a bőréhez, mielőtt elhúzódtott tőle.

– Köszönöm a táncot – suttogta Dóri, mire Márk lassan elengedte. Amikor a nő ellépett mellőle, hidegen ölelte körbe a hiánya.

Hajnali kettőkor értek haza, Márk azt hitte, szemhunyasnyit sem fog aludni Dóri miatt, annyira felkavarta az a tánc. Mégis egy jéghideg zuhany után úgy dőlt be az ágyba, mint egy liszteszsák, és remélte, hogy aznap éjjel végre négy óránál többet tud pihenni. A mobilja hangjára riadt fel.

Álmosan felnyögött, és a fejére húzta a párnáját. Lehetetlen, hogy már reggel van. Olyannak tűnt, mintha csak most hunyta volna be a szemét. Apránként tudatosodott benne a felismerés, hogy nem az ébresztője szólt. Párnával a fején megfordult a másik oldalára, és az éjjeliszekrény felé nyúlt a villogó telefon után. Álmosan hunyorogva pillantott a kijelzőre.

Két dolog ért el halványan a tudatáig. Milán keresi, és hajnali fél három van.

– Mit akarsz? – motyogta álmosan.

A párnát a feje alá gyűrte, félig kicsúszott a telefon a kezéből, nehéznek érezte a szemhéját, hagyta, hogy újra lecsukódjon.

– Baszki, mondd, hogy nem valami nővel vagy – rőfent bele Milán a telefonba, olykor meg-megbicsaklott a nyelve. – Alig hallak. Figyelj, öreg! Halászd ki a telefonodat a klotyóból. Mert rohadtul... ja... baromira kellene a segítséged.

Többször nekifutott a mondatnak, mire ki bírta mondani, a végére Márk simán bealudt. Újra magával rántotta az álom, amelyben egy bűzös vécé és Dóri játszott a főszerepet. Micsoda álom!

A füle mellett ismételten hangos dallamra fakadt a telefonja. Fél szemmel hunyorogva automatikusan kinyomta. Éppen most, tényleg nem volt semmi kedve kikecmeregni ebből az álomból.

Amikor harmadszor is megszólalt a mobil, szétpukkadtak az álmokképek. A zsibbadt fáradság végigbizsergett a gerince mentén.

– Kinyírlak, ha nem valami eget rengetően fontos ügy miatt zavarasz – morrant bele a telefonba.

– Mert mit csinálsz? – horkantott Milán.

– Aludnék. Ha hagynál.

– Ilyenkor? – Márk válasz nélkül hagyta ezt az abszurd kérdést, és becsukott szemmel hátrahajtotta a fejét. – Én beszélni akarok. Még hozzá veled.

Márk álmosan felsóhajtott.

– Most? – Az előző kellemes, álomba belesüppedős érzés elmúlt. A gerince mentén egyre halványabban bizsergett a fáradság. – Miről akarsz beszélgetni? – adta meg magát.

Tényleg. Vajon miről akar Milán beszélni hajnali fél háromkor, spiccesen?

Milán horkantott egyet, majd alig forgó nyelvvel, akadozva belekezdett.

– Hallod... hallod, te mit csinálnál, ha kiderülne... – Csörömpölés hallatszott, mintha összetört volna valami a telefon másik oldalán, Milán közelében. Talán egy üveg vagy pohár.

Az éles hangra Márk maradék álmosága is elillant. Felült az ágy szélére, megdörzsölte az arcát. A takaróként használt lepedő lecsúszott a derekára, a nyitott ablakon beáramló hűvös hajnali levegő megborzongatta a bőrét. Magára borította a lepedőt, és félkómásan pislogott a szőnyegre.

Milán cifrárt káromkodott.

Márk várta a folytatást. Mit csinálna, ha kiderülne...?

Mégis mi?

Lesérült? Kirúgták a Manchesterből? Ahhoz nagyot kéne hibáznia. De Milán mindig kiszámíthatatlan volt.

Márk hiába várta a választ. Meztelen lábujjával köröket rajzolt a szőnyegen. Hallgatta a telefonban a néma csendet. Olyannak tűnt, mintha megszakadt volna a vonal.

– Milán? – szólította a barátját. – Ott vagy még?

– Ja. Itt vagyok – jött rögtön az elmosódott válasz. – Levertem egy üveg pálinkát. Az egyetlen üveg pálinkát, amit magammal hoztam. Baszki, berúgok a puszta szagától. Nemhogy megittam volna! Ja, meg kellett volna innom.

Márk a hajába szántott az ujjával.

– Tényleg ez most a legnagyobb problémád?

– Nekem? Ez hát. A legnagyobb... – Próbálta kimondani a probléma szót, de folyamatosan belebicsaklott a nyelve, végül spicces nevetéssel feladta.

– Klassz. Komolyan. Hajnali három óra van. Ezért keltettél fel, hogy bejelentsd, hogy összetörtél egy üveg pálinkát ahelyett, hogy megittad volna? Mondd, emlékszel még, mit akartál mondani? – Csend. Halkabb csörömpölés hallatszott. – Milán! Azt kérdezted, én mit csinálnék egy bizonyos helyzetben. Emlékszel?

– Aha.

Milán hirtelen vált szűkszavúvá. Talán őt is magához térítette az éles csörömpölés, az, hogy eltörte az üveget.

– Milyen helyzetben, Milán? – noszogatta Márk. Ha már felkeltette, tudni akarta, miről van szó. Milán háromszor csörgette fel hajnali fél háromkor. Nem tette volna, ha nem lenne fontos. Ebben Márk száz százalékgig bizonyos volt.

Öngyújtó kattant a vonal másik végén. Jól hallatszott, ahogy Milán kiereszti a füstöt.

– Semmilyenben... – elfulladt a hangja. Márk nem tudta, hogy a cigitől, vagy a zaklatottság miatt. Milán megköszörülte a torkát. – Nem érdekes.

– Azt hittem, leszoktál.

– Majdnem sikerült.

Milán tavasszal határozta el magát. Márk legjobb tudomása szerint bírta is. Egészen eddig.

– Nem sokáig tartott – jegyezte meg Márk.

– Leszarom.

– Mi zaklatott fel?

– Semmi – hárított kurtán Milán.

– Nem veszem be. Egyedül iszol. Bagózol. Hajnali fél háromkor felhívsz. Most már tényleg tudni akarom, mi történt veled.

– Mondom, semmi!

Márk felmorrant.

– Bővebben?

– Csak rossz passzban vagyok.

Márknak felszaladt a szemöldöke.

– Nem bírod az angol klímát?

– De.

– Akkor? A csapattal van gond?

– A csapattal minden oké. Kirobbanó formában vagyok. Látnod kéne... – tette hozzá színtelen hangon.

– És agyban is ott vagy?

Milán nem válaszolt, ami megerősítette Márkot abban, hogy a haverját maga alá temették a gondolatai. Amik nyilván nem túl rózsásak, tekintetbe véve a ma éjszakát. Hányszor fordulhatott elő az utóbbi időben? Vajon azóta gyötri az álmatlanság, amióta Angliába költöztek Csillával?

– Elmeséled, min rágódsz?

– Baromságokon.

– Annyira nem lehet baromság, ha iszol és dohányzol. Ha tudok, segítek. Csak áruld el végre, mibe keveredtél.

Milán nem válaszolt, de Márk kivárt. Hallgatta, ahogy barátja a telefon másik végén dohányzik, és bármibe lefogadta volna, hogy éppen a gondolatait szedi össze. Milán balhész srác volt mindig is.

Márk felállt, és a lepedővel a vállán a nyitott ablakhoz sétált. Becsukta, és egy határozott mozdulattal ráfordította a kilincset. Milán még mindig nem válaszolt.

A fenébe!

– Milán! Ott vagy még?

– Csak gondoltam... Jó ötletnek tűnt beszélni... Azt hittem könnyebb lesz telefonon keresztül. Én... – Milán megakadt, és valóban teljesen elkeseredettnek tűnt a hangja. – Sokat ittam. Ilyenkor baromságokat csinálok.

Márk bólintott. Ismerte.

– Tudom.

– Például felhívlak az éjszaka közepén. Mégis mi lenne, ha elfelejtenéd, hogy beszéltünk? – szólta Milán a telefonba, és elnémult a vonal.

Márk megütközve állt az ablak előtt.

– Milán?

Márk hiába szólongatta.

Letette – gondolta bosszúsan.

Magára rántotta a melegítőalsóját, meg egy pólót, és leült kint a tó partjára. A víz fekete felszínén fuldoklott a hold fénye, a békák gyászos kuruttyolása versenyt zengett a tücsökciripeléssel. A szél a nádas között osont, megzörgetve a leveleket.

A nyugalanság beköltözött Márk szívébe.

Reggel nyolckor, úgy ahogy előző este hazafelé megbeszélték, Lackó fociszerelésben, labdával a hóna alatt várt rá a kertben. Valóban korán kelhetett, mert mire Márk megérkezett, a kisfiú elrendezte a székeket, pontosan úgy, ahogy Márktól tanulta.

Márk még ráírt Milánra, hogy megtudja, rendben van-e, de hiába várta a választ.

Dóri gombapörköltet főzött ebédre uborkasalátával, desszertnek pedig citrom sörbetet készített. Meghívta Márkot, és ő nem utasította vissza. Jólesett Dóri közelében lenni. Megnyugtatta a közelsége, és erre most hatványozottan szüksége volt a tegnapi éjszakai beszélgetés után.

– Lackó kedvence – tette le Márk elé a citromhabos jégkelyhet a nő. – Lehetetlen annyit csinálni belőle, amennyit nem fal fel.

Márk lelkesen megkóstolta.

– Megértem. Életemben nem ettem ilyen finomat.

Dóri nyakán felkúszott a pír az arcáig.

– Ez csak egyszerű citrom sörbet – mondta zavartan. – Semmi extra.

– Talán éppen ezért annyira finom.

– Én kértem ma ebédre – csillant fel Lackó szeme.

– A lehető legjobb ötlet volt – ismerte el Márk. – Mikor szeretnétek indulni?

– Háromkor kezdődik néhány gyerekprogram. Lackóval megnézzük. Igazából arra gondoltam, ha nem akarsz, nem kell eljönnöd rá.

– Miért ne akarnék? – rökönnyödött meg Márk.

– Mert gyerekprogramok – válaszolta Dóri könnyedén.

Lassan lenyalogatta a kanáláról a fagyit. Márknak nem sikerült levenni róla a szemét, pedig nagyon akarta. Komolyan. Akarata ellenére indult be az erotikus fantáziája, a vére meglódult. Ami ennél sokkal kellemetlenebbé vált, hogy a farka megint követelte a magáét.

– Attól akarhatok veletek menni – felelte karcos hangon.

– Biztosan unnád.

– Biztosan nem.

Dóri megvonta a vállát, és rámosolygott.

– Rendben, de nem nyekeregsz, ha mégsem tetszik – szögezte le.

Lackó az asztal túlsó végén bugyborékolva felnevetett.

– Nekem is mindig ezt mondja – vigyorgott kópén. – Tényleg jobb, ha nem nyekeregsz, mert akkor meg azt fogja mondani, ő figyelmeztetett.

Márk a hajába túrt.

– Vállalom. Akkor fél háromra legyek kész?

Ha néhány éve valaki azt mondja Márknak, hogy többórás gyerekprogramot minden zokszó nélkül végig fog ülni, nem hiszi el neki. Egyetlen kivetnivalót talált az egészben, hogy Lackó kettőjük közé ült. Márk valahol értette, miért. Jólesett, hogy a gyerek így fejezte ki azt, hozzá éppen úgy ragaszkodik, mint az anyjához, de Márk jobban élvezte volna, ha Dóri mellett foglalhat helyet. Bár így is erősen koncentrált rá, és amikor a szél kissé feltámadt olykor, felé hozta a gyöngyvirágillatot.

A bábelőadás viccesre sikeredett, Márk hálát adott érte, mert megnevettették Dórit. Néha összeakadt a pillantásuk, Dóri nyilvánvalóan ellenőrizte, nem unatkozik-e. De miként tudott volna unatkozni Dóri közelében?

A gyerekzenekar koncertjén Dóri éppen olyan jól szórakozott Lackóval, mint előző este a gyerek vele. Látszott, mennyire összeszokott a párosuk. Márk arra gondolt, talán nincs is szükségük harmadikra, aki felborítja a megszokott rendszerüket. Dóri a gyerekkel tapsolt és énekelte a dalok szövegét, egytől egyig mindet ismerte, a tánc szeretete felszínre tört benne,

mert nem állta meg, hogy olykor riszáljon néhányat a csípőjén. Márk – gyerekkoncert ide vagy oda – elképesztően izgatónak tartotta, ahogy a szoknya meglibbent a nő kerek feneké körül.

A tűzgyújtás előtt szándékosan megléptek. Márk a Déry-kert játszóterét ajánlotta, ami elég közel helyezkedett el a belvároshoz, mégis megfelelően távol a főzéstől. A virágoktól pompázó, árnyas kertben kevesen tartózkodtak, Lackó rögtön összebarátkozott néhány kisgyerekekkel.

– Lackó annyira megváltozott – mondta Dóri Márk mellett.

Egy árnyékos padon ültek egy kanyargós asztal két oldalán. Szerelmes szíveket, üzeneteket véstek vagy rajzoltak filccel a faasztalka lapjára. Dóri megsimogatta őket.

– Előnyére? – érdeklődött Márk.

– Igen. Azelőtt soha nem ment fel a mászókára, ha mások is játszottak ott, és eszébe sem jutott megszólítani a többi gyereket. Ha hozzá szólt bárki, máris visszaszaladt hozzám. Sokkal nyitottabb, mint otthon.

– Miért ne lehetne ezentúl ez az otthon? – faggatta Márk.

Nem tetszett neki az a gondolat, hogy nyár végén Dóri visszamehet a fővárosba. Annyira hozzátartozott az életéhez.

Dóri előrehajolt, az asztalkára könyökölve nézett Márk arcába.

– Ott van a munkám.

– És ha beindítanád a vállalkozásodat?

– Ott vannak a barátaim.

Márk is előrehajolt.

– Itt senki nincs, aki miatt maradnál?

Dóri arca halvány rózsaszínűre váltott.

– Te mit szólnál hozzá, ha kiderülne, egy réges-régi kapcsolatodból gyerek született? – kérdezte Dóri, és Márknak ezzel a kérdéssel nyilvánvalóvá vált, hogy a nő folyamatosan Tiboron agyal. Még akkor is, ha mellette van.

Csalódottan hátrébb húzódott.

Mégis mit vártál? – fedtte meg magát.

Hangosan csupán ennyit mondott:

– Elmondtad neki?

– Még nem volt alkalmam. – Márk felhúzta a szemöldökét. – Te mit szólnál, ha kiderülne, van egy gyereked, akiről nem is tudtál? – erősködött

tovább Dóri, komolyan figyelte Márk arcát.

– Meglepődnék? – kérdezte Márk bizonytalanul. – Gondolom – tette hozzá tanácstalanul.

– Nem tudod kicsit beleélni magad a szituációba? – rántotta meg a száját elégedetlenül Dóri.

Márk imádta.

– Nyilván meglepődnék – válaszolta komolyan.

– Örülnél neki?

– Egyértelműen nem – vágta rá Márk gondolkodás nélkül.

Dóri szája lefelé görbült, a szemében megjelent az a szomorkás fény, amit Márk utált. Gyűlölte, ha szomorúnak látta. Ettől függetlenül nem kívánt hazudni, akkor sem, ha ezzel megbántja Dórit.

– Dóri, a férfiak nem feltétlenül romantikus lovagok – jelentette be, és remélte, hogy elég árnyaltan és finoman fogalmazott.

– Tudom. Néha annyira zavaros minden – ismerte be a nő.

– Mi minden?

Dóri vállat vont.

– A képzelet és a valóság. Néha nem tudom, hol ér véget az egyik, és hol kezdődik a másik.

Márk felvonta a szemöldökét.

– Ez így tényleg nagyon zavaros.

Dóri biccentett, majd megkérdezte, milyen koncertek lesznek később, ezzel könnyedebb témára váltottak, és Márknak még sikerült is megnevettetnie a nőt, mielőtt ismét elindultak befelé a tömegbe.

25. fejezet

Este már rájuk sötétedett, amikor a téren sétáltak. Lackó teljesen bepörgött attól, hogy összefutott a barátaival. Megbeszélték, hogy tízkor találkozni a szigeten egy rockkoncerten, mert a szülők oda készültek.

Rengeteg ember tolongott mindenfelé, a járdákon ugyanúgy, mint az úttesten, amit erre a napra lezártak a forgalom elől, így a belváros gyalogosok méhkasává változott.

A Sugovica felett híd vezetett a Petőfi-szigetre, amit most szintén teljes egészében megkaptak a gyalogosok. Az út két felén bazáros sátrak álltak, a színpadról ideáig hallatszott a zene. Világítószalagok villogtak a sötétben, árusok kínálták a portékáikat. Volt ott minden, ami szem-szájnak ingere. Édes kürtőskalács vaníliaillata keveredett a fűszeres sültkével.

– Anyu, nézd! – mutatott Lackó előre, a nagy füves területet betöltő vidámpark felé. Hangosan dübörgött a körhinták felől a retró zene. Az óriáskerék színes fényei az égig nyúltak. – Odamegyünk? – kérdezte lelkesen, de meg sem várta a választ, máris eliramodott a tömegben.

Dóri utánaszaladt magas sarkú szandáljában. Márk látta, hogy nem fogja utolérni, így ő is üldözőbe vette a gyereket. A térd sérülése ellenére jobban bírta az iramot, mint Dóri a szandáljában. Még csak az hiányzott, hogy Lackó elkeveredjen ennyi ember között a sötétben.

Sikerült utolérnie a gyereket, és amikor elkapta a karját, Lackó kacagott. Márk leguggolt hozzá, hogy egy magasságba legyen a szemük. Belenyilallt a fájdalom a térdébe, de igyekezett figyelmen kívül hagyni. Megmondta a professzor, sosem lesz a régi, ritkán terhelte meg, és akkor elfogadhatóan tudott vele élni.

– Ez most nem az a hely, ahol elszaladhatsz, Lackó – szólt rá keményen. A gyerek megszeppenve nézett rá. – Nézz körbe! – mutatta Márk. – Sokan vannak, elég egy pillanat, hogy szem elől té vesszünk a sötétben. És akkor nem lesz játék senkinek. Te is meg fogsz ijedni, és mi is. Maradj a közelünkben, érted?

Lackó pislogva, komoly képpel bólogatott. Dóri is megérkezett.

– Köszönöm, Márk, hogy megállítottad – pihegte, a mellkasa izgatóan hullámozott. Márk alig bírta levenni a szemét róla. Dóri lehajolt a gyerekekhez, szigorúan nézett rá. – Ezt ne csináld soha többet! Mihez kezdek, ha eltűnsz a tömegben?

Márk előhúzta a telefonját a farmerja hátsó zsebéből, és Lackó kezébe nyomta.

– Tedd el!

– Márk! – szólt rá Dóri. – Az egy nagyon drága telefon.

Márk odapillantott a nőre, megrázta a fejét.

– Nem számít. Nem fogja elveszíteni. – Visszafordult a gyerekekhez. – Odaadom a telefonomat – mondta komolyan. – Ha elvesznél, akkor az anyukád száma a telefonkönyvben van. Úgy találod meg... – Márk hirtelen visszavette a telefont, behívta a telefonkönyvet. Néhány pillanat alatt átírta „Az öreg lánya” megnevezést, aztán visszaadta a készüléket a pislogó Lackónak. – Úgy találod meg a telefonkönyvben, hogy Dóri. Tudod használni?

Lackó kissé félrehajtott fejjel nézett rá vissza.

– Nyolcéves vagyok – válaszolta komolyan. – Persze, hogy tudom használni a telefont.

Márk elmosolyodott, Lackó pedig felnőttesen a nadrágja zsebébe sülyesztette a mobilt. A zene folyamatosan dübörgött, nevetés, kiabálás mosódott össze a beszédfoszlányokkal. A magyar mellett mindenféle másik nyelvet is hallhattak.

Márk odalépett az egyik árushoz, aki világító karkötőket és játékokat árult. Néhány percig válogatott, végül vörösen izzó, világító ördögszarvat vásárolt mindhármutknak.

– A buli kedvéért – tette fel Dóri fejére. Arra hivatkozva, hogy megigazítja a haját, végigsimított a nő hosszú, selyemszálú tincsein. – Jól áll – kacsintott rá, majd Lackó és ő is felvették a vörösen ragyogó szarvacskákat. – Igazi kisördög vagy – állapította meg Márk.

Lackó vidáman vigyorgott, behajlította az ujjacskáit, oroszlánmorgást hallatva ijesztgette őket.

– Nagyon félelmetes kis ördögfióka vagy – ölelte meg Dóri szeretettel. Márk vásárolt a gyerekek néhány világító játékot és kar- meg lábperecet is. – Egy vagyont költesz hülyeségekre – súgta oda neki Dóri úgy, hogy Lackó ne hallja meg.

– Jobban megtaláljuk a sötétben – mondta Márk, miközben Lackó engedelmesen tartotta a lábát, amíg a bokáira húzta a neonfényű karikákat.

Lackó előttük ugrált vidámkodva, és azt kérdezte folyamatosan, mikor lesz tíz óra? Elindultak visszafelé a színpad irányába. A sörösátrak között tele volt a tér padokkal és faasztalokkal. Már majdnem odaértek a megbeszélt találkahelyre, ahol csak rájuk vártak, amikor Dóri megtorpant. Márk észrevette, és a gyerek után nyúlt, hogy megállítsa.

Dóri arcán döbbenet tükröződött, majd megrándult a szája széle, és nyelt kettőt. A döbbenetet felváltotta a fájdalom. Márk követte a nő tekintetét, és az előttük lévő hangos asztaltársaságra pillantott.

A közjegyző ült a pad szélén, és az asztal felett egy nő kezét szorongatta. A nő – domborodó pocakjából ítélve – terhes lehetett. Márk nem igazán értett hozzá, úgy tippelte, a terhessége vége felé járhat ilyen hatalmas kismama pocakkal.

Dóri elkezdett remegni mellette. Márk egyik kezével Lackót tartotta vissza, a másikkal átölelte a nőt. Azon gondolkodott, mivel törölhetné le a beképzeltséget a közjegyző simlis képéről.

Dóri mereven állt Márk mellett, túrte, hogy a férfi a derekára tegye a kezét. Márk szeretne volna neki azt mondani, hogy nyugodjon meg, nincs semmi baj. De az ismételtelen olyan hazugság lett volna, amivel nem akarta Dórit kábítani.

– Gyere, menjünk innen!

Márk szeretett volna feltűnés nélkül lelépni, mielőtt Kollár Tibor egyáltalán észreveszi őket, és önelégülten konstatálja, mit tett Dórral. Márknak kétsége sem maradt afelől, hogy a férfi fürödni Dóri fájdalmában, mert ismerte Dórit. Dóri nem fog a gyerek előtt, nem fog egy előrehaladott állapotú terhes nő előtt botrányt csapni. Olyan botrányt, amiből ő sosem jöhetne ki győztesen.

– Edelényi! – kiáltott Wágner a háta mögül.

Márk a pokol legalsó bugyrába kívánta most Wágnert, mert az asztal körül Tibor és mindenki más is felkapta a fejét a férfi harsány hangjára.

Ennyit az óvatos, feltűnésmentes elhúzásról.

– Szóval mégis a nőd – nézett végig rajtuk Wágner kidülledt szemmel. –

Várhatom én, hogy felhívjon! Üljetek le közénk! Hé, emberek, aki nem ismeri személyesen a nagy Edelenyi Márkuszt, az most pótolhatja a hiányosságot!

Tibor Lackót bámulta, de amikor észrevette, hogy Márk figyel, elkapta róla a tekintetét. Eközben Wágner sorban bemutatott mindenkit.

– Tibort talán már ismeritek. Hallottam, hogy ő volt a közjegyzőtök az öreg Mészáros hagyatéki tárgyalásán. – Wágner mindent tudott, ami a városban történt. – Ő meg ott a párja, Éva. Hallottátok, hogy lelépnek innen? Kicsi már ez a város, mi, öregem? – csapott Tibor vállára, mire a férfi összererezett.

Dóri egyre inkább remegett Márk karjában, láthatóan nyelte vissza a könnyeit. Márk minél hamarabb véget akart vetni ennek a színjátéknak. Gyorsan lekezelt mindenkivel.

Tibor nem nézett a szemébe. Dórira sem nézett. Mereven az asztallapra meredt.

– Kösz a meghívást, Wágner – szólalt meg Márk végül. – Fájdalom, de nem maradhatunk tovább. Barátokkal találkozunk, már így is megvárakoztattuk őket.

– Ki ez a kissrác? – faggatta Wágner.

Márk átölelte Lackó vállát.

– Az unokaöcsém. Látogatóban van itt. További jó mulatást!

Kollár Tibor kizárólag a végén pillantott fel Dórira. Márk összeszorította az állkapcsát, és finoman elvezette onnan a nőt.

– Bírd ki még egy kicsit – kérte fojtott hangon. – Még látnak, tuti mindannyian minket bámulnak.

Dóri az ajkába harapott, a szemében megjelentek a könnyek. Nagyokat nyelt, az öklét összeszorította, Márk látta rajta, mennyire kínlódik, hogy visszafojtsa a fájdalmát.

– Nem is vagyok az unokaöcséd! – nézett vissza Lackó szigorúan. – Akkor te most hazudtál?

– Sajnálom, Lackó! – kérte Márk. – Többé nem fog előfordulni.

– Jó – bólintott a gyerek komoly arccal. – Mert hazudni csúnya dolog. Kérdezd meg anyukámat! Ő is megmondja.

Noel az úton várta őket a színpad közelében. Ugrálva integetett Lackónak. Ott gyülekeztek körülötte a többiek is, Márk a közeli asztalnál felfedezte a szüleiket is. Elengedte Lackót.

– Most szaladj előre! Hamarosan mi is megyünk!

Lackó ujjongva rohant a barátaihoz. Márk odaintett a szülők asztalához, két tenyerével az idő egyetemes jelét mutatta, mire Ferkó bólintott. Márk tudta, hogy most már a férfi odafigyel Lackóra, így ő foglalkozhat Dórizal. Elhúzta a nőt egy sötétebb, félreeső helyre.

– Most – ölelte magához gyengéden. – Most sírhatsz!

És mint a gát, úgy szakadt fel Dóriból a zokogás. Remegve kapaszkodott Márk vállába, bújt el az ölelésében, átáztatta Márk pólóját a könnyeivel, és Márk nem azt bánta, hogy nedves lett a ruhája, hanem azt, hogy nincs semmi, amivel meg tudná állítani ezt a fájdalmas zokogást.

A koncert elkezdődött, és javában ment, amikor megszólalt Dóri telefonja a kistáskájában. A nő szípgogva törölte meg az arcát, és kotorta elő a mobilját. Megnézte, Márk felé nyújtotta.

– Beszélne velem? – kérte sírástól elmosódott hangon.

Márk átvette a telefont. „*Edelényi Márkusz*” világított rajta a név. Tökéletesen értette, Dóri miért nem akar most Lackóval beszélni. A hangjából rögtön kiderülne, hogy az utóbbi fél órát végig sírta, és ez valószínűleg megijesztené a gyereket.

– Elvesztetek – közölte Lackó vádló hangon, ahogy Márk felvette a telefont. – Ti. Nem én.

– Igazad van, Lackó – válaszolta Márk csendesen. – Tíz perc múlva ott leszünk.

– Ígéred?

– Igen. Megígérem.

– Anyu hol van?

– Ő is ott lesz velem – biztosította Márk komolyan. – Addig elleszel a barátaiddal, ugye?

– Igen – vágta rá Lackó. – Tök jó, hogy itt vannak, csak attól félttem, elvesztetek. Azt mondtad, utánam jöttök, de sehol sem vagytok.

– Minden rendben, Lackó, nyugodj meg! Még tíz percet kérek.

– Oké. De siessetek! Lemaradtok a buliról.

Dóri visszacsúsztatta a táskájába a telefonját. Már nem sírt, csak hüppögött, mintha képtelen lenne abbahagyni. Márk megölelte, a nő olyan aprónak és elveszettnek tűnt a karjaiban. Óvatosan simogatta a hátát, a haját, amíg végre kissé megnyugodott.

– Mennünk kellene – suttogta Dóri fürtjeibe.

Igazából nehezebbre esett elengednie, Dóri is érezhetően nehezen bontakozott ki az öleléséből.

– Köszönöm a támogatást – suttogta fátyolos hangon. – Ezt egyedül nem bírtam volna. Azt hiszem, megszakadt a szívem.

Megremegett a hangja, újra könnyekben tört ki.

– Tudom, hogy szükséged lenne még időre – sóhajtott Márk –, de Lackó aggódik. Muszáj elindulnunk. Fogod bírni, vagy találjak ki valamit?

Dóri felemelte a fejét, behunyt szemmel vett néhány mély lélegzetet.

– Menni fog – suttogta.

– Erős és bátor nő vagy. De ne feledd, ha meginognál, itt vagyok melletted.

Dóri bólintott, kihúzta magát, és lassan elindult Márkkal a színpad felé. A többiek ugyanott ültek, mint bő fél órával ezelőtt. Előttük sörösdobozok, üdítő üvegek, üres műanyag poharak sorakoztak. A gyerekek nem messze tőlük vidám visítással ugráltak a zenére. Lackó közöttük viháncolt fején a szarvval, csuklóján, bokáján a fénylő világító díszekkel.

– Jó sok körrel lemaradtam – pillantott az asztalra Márk.

Dóri csendesen köszönt, leült a pad szélére, majd teljes figyelmét a színpadon zenélő együttesre fordította. A többiek érdeklődve pillantottak rá, nem faggatták, nyilván látták, hogy nincs kedve társasági életet élni.

Ferkó felállt, Márk vállára csapott.

– Van mit bepótolnod, öregem! Elkísérlek, mert két kézzel nem fogod elbírní.

Márk felnevetett, majd egy aggódó pillantást vetett Dóri felé, a nő lebiggyedt szájával bámult bele a semmibe. Márk bármibe lefogadta volna, hogy semmit sem lát a koncertből, a tömegből, sőt Lackóból sem.

Lefogadnám, hogy csak Tibort látja a párjával – durrogott.

Közben sorba álltak egy fabódé előtt az italokért.

– Találó ez a szarv a fejedben – röhögött fel Ferkó. – Ördögien festesz.

Márk el is felejtette a vörösén világító szarvakat.

– Ja, mint maga Lucifer – vetette oda foghegyről. Ha angyalnak nem is érezte magát, de bukottnak mindenképpen.

– Mi történt? – faggatta Ferkó. – Mi van Dórrival?

Márk a farmerja zsebébe süllyesztette a kezét, megvonta a vállát. Egyáltalán nem készült fel, arra, hogy bárki rákérdez. Arra sem, mit válaszolhatna, ha netán valaki megteszi.

– Hosszú.

– Ráérünk. Úgy látom még álldogálunk itt egy darabig – mutatott az előttük kigyózó sorra Ferkó. Márk lassan előrébb araszolt, ahogy haladt a sor. – Valami női dolog? – kacsintott Ferkó együttérzően.

– Valami olyasmi – hagyta rá Márk.

Lackó vágódott oda melléjük teljesen váratlanul. Megrángatta Márk kezét.

– Anyukám miért szomorkodik? – Lackó szája lebiggyedt, a szeme tágra nyílt. – Miattam szomorú? Mert elszaladtam? Azért?

Márk leguggolt Lackóhoz, és komolyan nézett a gyerek arcába.

– Nem miattad szomorú. Hidd el, régen megbocsájtotta, sőt el is felejtette, hogy elszaladtál.

– De hát látom, hogy szomorkodik – erősködött Lackó. – Biztos, nem azért, mert rosszul viselkedtem?

– Nem viselkedtél rosszul, és anyukád nem miattad szomorú – biztosította Márk határozottan.

– Akkor miért?

– Ez olyan felnőtt dolog – válaszolta Márk.

– Márk, mit csináljak, hogy ne legyen ilyen szomorú?
– Szerintem az lesz a legjobb, ha csak odamégy hozzá, és megöleled.
Lackó szeme felcsillant.

– Oké – vigyorgott, és már rohant is visszafelé.

Amikor Márk felegyenesedett Ferkó elgondolkodva figyelte.

– Kedveled a srácot – állapította meg. Márk nem tagadta. Valóban megkedvelte a gyereket. – És az anyját is – tette hozzá Ferkó.

Márk zavartan a hajába túrt, aztán előrelépett a pulthoz, mert végre sorra kerültek.

A koncert után elbúcsúztak, mert Márk úgy ítélte, Dórinak most jobb lenne, ha magára csukhatná a szobája ajtaját, és elgyászolhatná Tibort.

Dóri nem ellenkezett, amikor Márk felvetette az ötletet, hogy ideje lenne hazamenniük, mert fáradt. Valójában egyáltalán nem érezte magát fáradtnak, annyira dolgozott benne a közjegyző iránti gyűlölet. Lackó engedelmesen elbúcsúzott a barátaitól.

Némán mentek fel a városba. Lackó el sem engedte Dóri kezét, ő meg ott sétált mögöttük. A tömeg alig gyérült körülöttük. Dóri maga elé bámulva sétált, egész testtartásából sugárzott a fájdalom. Márkban egyre forrt a düh Tibor iránt, ahogy a nőt figyelte.

*Mit tehetnék, hogy másképp érezzem? – kérdezte magától egész úton. –
Hogy vidítsam fel? Hogy feledtessen el vele ezt a napot?*

Odamehetne, és szétverhetné Kollár képét. Könnyen megtehetné a sötétben. Csak ki kéne várnia a megfelelő pillanatot. Persze ez nem megoldás. Talán néhány percre elégtételt okozna, de a lényegen mit sem változtatna. Dóri fájdalmán semmit nem enyhítene.

Márk akárhogy gondolkodott, nem találta a megoldást. Baromság lett volna vicceket mesélnie, talán még beszélnie is, hiszen Dóri láthatóan nem kívánt partner lenni. És ezt Lackó is megértette a maga nyolc évével. Értette, hogy most elég annyi, hogy ott van mellette, és fogja a kezét. Ő legalább megfoghatta Dóri kezét, de Márk mit tehetett?

26. fejezet

Lackó megállt fent a hídnál a rézágyú mellett. Dóri némán leereszkedett az egyik padra, elnézte, ahogy Lackó le-fel mászik az emlékművön. Nem szólt rá, hogy hagyja abba az ágyú csövén való lovaglást. Képtelenségnek tűnt, hogy fegyelmezze a gyereket. Minden energiáját elszívta, hogy kontrollálja az érzéseit, visszatartsa a könnyeit. Legszívesebben beleordította volna az éjszakába a fájdalmát.

Most eszmélt csak rá, hogy kilenc évig hitt egy olyan szerelemben, ami talán soha nem létezett. Miként történhetett ez meg vele? Ha ez nem volt igazi, akkor ugyan mi más lehetne az?

Dóri fázósan megdörzsölte a karját. Húvössé vált az éjszaka, a szél borzolta a haját, libabőrt csalt a bőrére. Amikor délután elindultak olyan csodálatosan tűzött a nap, eszébe sem jutott pulóvert hozni magával.

Márk leült mellé. Kissé félrecsúszott az ördögszarv a fején.

– Sajnálom, hogy csalódnod kellett – mondta, mire Dóri összehúzta magát. A férfi megérintette a karját. – Tudok segíteni?

Dóri torka összeszorult. Kipislogta a szeméből a könnyeket, és némán megrázta a fejét. A vizet nézte. A folyó közepén a szökőkút szivárványszínben pompázott, zenék kavalkádja kúszott a fülébe, nevetés harsant.

Miután Lackó eleget játszott, elindultak a kocsi felé. Márk több utcával odébb talált parkolóhelyet délután. Dóri végig némán követte őket, csak a szandálja sarka kopogott a járdán. Lehorgasztott fejjel bandukolt az egyre sötétebbé, csendesebbé váló utcákon, elhallgatta, ahogy Márk Lackóval beszélget. A gyerek tele élményekkel, láthatóan szükségét érezte, hogy kibeszélje magából, és Márk odafigyelt rá. Dóri úgyis képtelen lett volna most Lackóra koncentrálni. Éppen elég nehéznek bizonyult a Tibor okozta traumát feldolgozni. Életében ekkora megrázkódtatás nem érte. Elvesztett mindent, amiben az utóbbi években hitt.

Tibor.

Elegendőnek mutatkozott a puszta gondolat, hogy a torka összeszoruljon, a szíve reszketegen aprókat dobbanjon. Ahogy haladtak a tértől egyre távolabb, úgy állt össze Dóriban lépésről lépésre a kép Tiborról. Szégyellte, amiért olyan naivan viselkedett. A szívét, a lelkét odaadta Tibornak, ő meg bizonyosan nevetett rajta. Még jó, hogy nem árulta el neki Lackót. Így legalább a gyereket megvédte ettől a megaláztatástól.

Párja van. Ráadásul Tibor gyermekét várja.

Dóri szemét marták a könnyek, apró kis nyüszítésszerű hangként ismételten feltörni készült a fájdalom. Összeharapta a száját.

Nem szabad! – figyelmeztette magát. – Nem szabad Lackó előtt.

Már a mély lélegzet sem segített, annyira fáj a szíve. Ezer pici darabra szakadt, Dóri attól tartott, soha többé nem lehet összevarrni anélkül, hogy tele ne lenne fájdalmas hegekkel.

Márk hátrafordult.

Hallotta?

Dóri gyorsan kitörölte a könnyeket a szeme sarkából. Márk szája megrándult mielőtt előrefordult, és újra minden figyelmét Lackónak szentelte. Talán nem is minden figyelmét, ha Dóri aprócska kis hangfoszlányát meghallotta.

Vagy véletlenül fordult hátra éppen akkor?

Voltaképpen teljesen mindegy. Nyilván látja, mennyire kiborult.

Nem mondja, de biztosan azt gondolja, ő bezzeg megmondta előre – morfondírozott Dóri.

Azért örült, hogy Márk nem dörgölte az orra alá, hogy ő figyelmeztette.

Vajon honnan látta? Ő miből szűrte le, hogy Tibor nem egyenes? Talán azért, mert ő is férfi? Talán ismerős lehetett neki a szituáció? Honnan tudta?

Lackó szinte azonnal elaludt a kocsiban, ahogy duruzsoló hangon felberregett az autó motorja, és ők kikanyarodtak az útra. Dóri alig várta, hogy végre hazaérjenek, és végre kitörhessen belőle a fájdalom. Márk előtt próbált erősnek látszani, úgy tenni, mintha semmi jelentősége nem lenne az egésznek. Épp elég, hogy egyszer kiborult előtte.

Maga elé bámult a szélvédőre, a légzésére koncentrált, szuggerálta magát, hogy kibírja hazáig. Szerencsére Márk sem érezte szükségét, hogy beszélgessen.

Oththon Márk kiemelte a kocsiból Lackót, a karjában cipelte a szobájáig. A gyerek nyugodtan szuszogott tovább a férfi vállára hajtott fejjel. Dóri kinyitotta nekik az ajtót, Márk óvatosan az ágyba fektette a gyereket, majd miután felegyenesedett Dórira nézett.

– Tudom, hogy most magányra van szükséged, de ha bármikor úgy érzed, nehéz, itt vagyok. Gyere hátra! Beszélj ki! Meghallgatlak.

Aztán jó éjszakát kívánt, és elköszönt.

Dóri a fürdőszobában, a zuhany alatt sírta el magát, képtelenségnek tűnt megálljt parancsolni a fájdalmának. Nem tudta, később meddig nyüszített a sötétben, a szobájában, mint egy megsebzett állat, összekucorodva a takaró alatt.

Engedte, hogy eláraszák az érzelmek, a csalódottság, a hiány, az önvád. Hagyta, hogy tudatosodjon benne, a szépen felépített álmoképe kártyavárként omlott össze egy pillanat alatt.

Amikor kissé lecsillapodott, és elfogytak a könnyei is, kibotorkált a konyhába, töltött magának egy nagy pohár vizet. Néhány hatalmas korttyal felhajtotta, majd egy újabb pohár vizet szorongatva a két tenyere között kibámult az udvarra.

Lassú kortyokkal itta meg a második pohárral, majd elindult kifelé. Nesztelenül csukta be maga után az ajtót, és leült a küszöbre.

A kert csendesnek tűnt. Zsivány valószínűleg hátul maradt Márkkal, csak a tücskök ciripeltek, a békák kuruttyoltak boldogan, mintha minden rendben lenne. Pedig a világ a feje tetejére állt. Legalábbis az ő világa romokban hevert.

Soha többet! – fogadta meg. – *Soha többé nem leszek szerelmes. Márknak igaza van. A szerelem nem létezik, nincs olyan, hogy nagy ő. Csupán a romantikus filmekben kábítják az embereket ilyesmivel.*

A tó felől megreccsent a híd padlója, majd a járdán feltűnt Márk sötétből kibontakozó alakja. Sortot és szürke pólót vett fel.

Dóri figyelte, ahogy a férfi hosszú lépteivel nyomában Zsivánnal megérkezik.

– Megengeded?

Dóri biccentett, mire Márk leült mellé a küszöbre. A nő becsukta a szemét, élvezte a férfi közelségét. Olyan szinten áradt belőle a pozitív energia, hogy Dóri legszívesebben odabújt volna hozzá, mint egy energiavámpír, hogy teljes testével szívja magába a férfi erejét.

Márk talán megérezte, mire vágyik, mert átkarolta a vállát, így Dóri odabújhatott az ölelésébe. Beborította a férfi friss, tavaszi záporhoz hasonlatos illata, érezte egyenletes, erőteljes szívdobogását, és ez megnyugtatta.

Zsivány Dóri ölébe hajtotta a fejét, aztán csak ültek az éjszakában némán. A nő az utcán közeledő, majd távolodó autók motorjának berregésére figyelt, majd néhány jókedvű hangfoszlány, nevetés harsant. Biztosan a buliból hazafelé tartók vidámkodtak az éjszaka közepén, nem gondolva arra, hogy esetleg felriaszthatják az alvókat.

Márk finoman a haját simogatta. Olyan megnyugtatónak érezte, biztonságosnak, otthonosnak.

– Szánalmas vagyok – suttogetta Dóri.

– Ő a szánalmas, nem te – vágta rá Márk gondolkodás nélkül.

Dóri felemelte a fejét, összetalálkozott a tekintete Márk mézszínű pillantásával. A férfi olyan gyengéden nézte, elhitte neki, hogy valóban így gondolja.

– Nevetségesnek érzem magam – vallotta be remegő hangon.

Márk megérintette az arcát, elsimított egy tincset, az ujjai finoman Dóri nyakát érintették, annyira lágyan, mintha tollpihével simított volna végig a bőrén, rajta mégis átfutott a forróság.

– Nem vagy nevetséges – felelte Márk komolyan.

– Jólesik, hogy vigasztalni próbálsz, de attól én még így érzem.

– Az önmarcangolás semmi jóra nem vezet. Legjobb lenne, ha elfelejtenéd ezt az egészet, de tudom, hogy ez sokkal nehezebb, mint sokan képzelik. Ezért nem mondom, hogy felejtse el.

– Köszí – suttogetta Dóri.

- Csak kérlek, ne hibáztasd magad.
- Én tehetek róla. Álomvilágban éltem.
- Kicsit mind álomvilágban élünk.

Dóri közelebb hajolt a férfihez, a szája majdnem a férfi ajkát simogatta.

– Te is?

A tekintetük egymásba fonódott, Márk alig láthatóan bólintott, mire Dóri közelebb hajolt hozzá, az ajkuk finoman egymáshoz ért. Csupán egyetlen szempillantásig tartott, mert Márk hátrahúzódott.

– Ne csináld – kérte rekedten, és amikor a karját is elhúzta, Dóri megborzongott, keresztbe fonta maga előtt a karjait, de így is fázott. Tibor játszott vele, Márk meg elutasítja. Értéktelennek érezte magát.

– Félreérted – vágta oda ridegen, és előrefordult.

Nehogy azt higgye Márk, hogy... Mit is? Tényleg megcsókolta volna?

Zsivány kíváncsi szemmel nézte, ő pedig erre lesütötte a tekintetét.

Márk óvatosan megérintette a karját, rajta jóleső bizsergés szaladt végig. Már megint mit jelent ez az egész? Elég, ha kedves hozzá egy férfi, az ő szíve máris megdobban? Tényleg szárnalmas.

– Dóri! – szólította Márk lágyan. – Nézz rám, kérlek! Hidd el, nagyon szeretnék megcsókolni.

– Nyilvánvalóan – morrant szarkasztikusan.

Márk végigsimított az arcán. Kellemesen melegnek érzékelte, közben mégis felkavarta az érintése. Dóri nem tudta, mit higgyen.

– Sok minden történt, túl sebezhető vagy. Gyűlölném magam, ha holnapra megbánnád.

– És ha nem bánnám meg? – lehelte, újra közelebb hajolt a férfihoz.

– Azt nem tudhatod – válaszolt Márk.

– Ki más tudhatná jobban, mint én?

Márk a két tenyere közé fogta Dóri arcát.

– Féltelek.

– Magadtól?

Márk bólintott.

– Így is megengeded, hogy megcsókoljalak?

Eddig soha egyetlen férfi sem kért engedélyt mielőtt megcsókolta. Nem mintha olyan sokan meg akarták volna csókolni Tiboron kívül.

– Szeretném – sóhajtotta.

Márk tekintete levándorolt a szájára, közelebb hajolt, majd finoman megérintette az ajkait. Dóri becsukta a szemét, a tenyere Márk karján át a vállára siklott.

A férfi az alsó ajkait szopogatta lassan, mintha minden pillanatot külön ki akarna élvezni. Dóri sosem hitte, hogy egy csók lehet ilyen lassú felfedezése egymásnak, a férfi szájának mentolíze szétfoszlott az ajkán. Kínzón varakoztatta, amire Dóri sóhajai válaszoltak. Ölében forrón felizzott a vágy, miközben Márk tarkóját simogatta. A férfi elhúzódott, összefonódott a pillantásuk, mintha engedélyt kérne a folytatásra, de Dóri nem várta meg, míg megszólal.

A nyelvük végre egymásra talált, finoman összesimult, majd egyre vadabb táncot járt. Márk tenyere levándorolt Dóri hátára, végigsimított a gerince mentén, mielőtt magához húzta. Még a szívük is egy ritmusra dobbant. Dóri melle a férfi mellkasának préselődött, nem viselt melltartót, érzékeny mellbimbói a póló szövetének feszültek.

Márk felnyögött, elmélyítette a csókot. Dóri vére meglódult, olyan bódultnak érezte magát, mint valamikor tinédzserkorában, az első fiú karjaiban, amikor még fogalma sem lehetett az igazi szerelemről. Minden sejtjét átjárta a jóleső bizsergés, a combja Márkénak feszült, a vádlijuk összesimult.

Dóri egyik tenyerével Márk tarkóját simogatta, a másikkal szorosan ölelte magához, testének minden négyzetcentiméterét érezni akarta. Azt, hogy Márk ölében kössön ki, és még jobban átadja magát a pillanatnyi szenvedélynek, ami az egész testét feltüzeltelte, Zsivány akadályozta meg, azzal, hogy gátlástalanul közéjük furakodott. Ezzel mintegy véget vetett a varázsnak.

Az érzéki és mámoros csók után Márk a homlokát Dóriénak támasztotta. Mindkettőjük légzése kapkodóvá vált, mint a fuldoklóké, akik megtalálták a mentőövet, és éppen most bukkantak a víz felszínére.

Márk hüvelykujjával végigsimított az alsó ajkán. Dóri szája bizsergett az érintése nyomán. Ez a csók lett az első jó dolog, ami hosszú idő óta történt vele. Annyira igazi, annyira finom, annyira felizgatta. Sokkal többet akart Márkból.

Fejezd ezt be! – szólalt meg szigorúan a belső hangja.

De miért hagyná abba, ha ez ennyire mámorító?

Mert nem vezet sehová – adta meg rögtön a választ.

Nyilvánvalóan Márk is tudta, hogy pusztán a ma este különös hangulata ragadta őket magával, talán Dóri sebezhetősége miatt gyengült el ő is, mert most ő is megállt. A hüvelykujját végigsimította Dóri szája sarkán át az álláig, végig a nyakán lüktető éren.

Lehetetlennek tűnt abbahagyni, elhúzódni, befejezni. Márk lehelete forrón cirógatta Dóri ajkát, ő pedig megőrült a folytatásért.

Sosem szabadott volna megtörténnie! – ébredt rá hirtelen.

A gondolatai hideg zuhanyként érték.

Miért nem? – ellenkezett. – *Ha egyszer olyan jó.*

Túl jó.

Nehezen engedte el a pillanat varázsát, Márkot és azt a bizsergető, minden sejtjét átjáró remegést, ami lassan összegyűlt a hasa aljában.

– Jól vagy? – kérdezte Márk aggódva, Dóri sejtette, hogy a férfi látta a vívódást az arcán.

– Igen – válaszolta csendesen. – Jól vagyok.

Sikerült Tibort teljesen elfelejteni néhány percre, a fájdalom sem lüktetett olyan kétségbeejtően a lelkében. Megsimogatta Márk arcát, egészen széles álláig, utoljára elveszett tekintetének örvénylésében, mielőtt visszahúzódott.

– Jó éjt – suttogetta.

Márk elkapta a kezét, és csókot lehelt a tenyerébe búcsúzóul.

27. fejezet

Márk nehezen ébredt. Nyúzott, arca, vérekes szemei, szénaboglyaként szanaszét meredő haja a feje tetején azzal szembesítették a tükörben, hogy végigforgolódta az éjszakát.

Iszonyatosan nehezére esett végignézni tegnap éjjel, ahogy Dóri visszahúzódik a házba. Hatalmas önuralomra volt szüksége, hogy ne menjen utána. A hideg zuhany sem sokat segített, a vágyképeket mindenesetre nem űzte ki a gondolataiból. Egész éjjel Dóriról álmodott.

Az a tegnap esti csók sok mindenre rádöbbsentette. Leginkább arra, mekkora barom.

Nincs az életben annál nagyobb hülyeség, mint hogy az ember beleszeret egy olyan nőbe, aki más után fut. Az a tegnap esti csók Dórinak nyilvánvalóan pusztán vigaszként szolgált. Talán megbánta ma reggelre.

– Hányszor mondtam, hogy hívd fel Dittát – hunyorgott a tükörképére, és végigsimított borostás állán. – Figyelmeztettem! Csoda, hogy így nekiestél egy hónap szexmegvonás után? Te barom! Még jó, hogy nem dugtad meg a küszöbön!

Rövid időn belül a második kávéját itta, ennek ellenére még mindig nyomottnak érezte magát, amikor megcsörrent a mobilja. Érdektelenül pillantott rá, de amikor meglátta az anyja nevét a kijelzőn, felkapta a telefont. Tuti Szandra beszélt neki a gyerekről és a tesztről.

– Márkus – szólt bele az anyja erősen eltúlzott sóhajtással. – Hetek óta nem hallottam rólad. Fel sem hívsz! Már azt hittem, nem is élsz!

Márk a háta közepére sem kívánta anyja szarkazmusát.

– Beszéltél Szendrával?

– Tegnap együtt mentünk az állatkertbe. Mielőtt megkérdeznéd, igen, a fiad is velünk tartott.

– Tehát nem beszéltek.

– Végig beszélgettünk.

Márk fúj egyet.

– Csak fontos dolgokról nem.

– Jól vagy, kisfiam? Borzasztó feszültnek tűnsz! Rendben van a szexuális életed?

– Anya – szólt rá Márk erőteljesen a telefonon keresztül, bár hozzászókkott az anyja ehhez hasonló indiszkrét megnyilvánulásaihoz, most rohadtul nem díjazta a sajátságos humorát.

– Attól függetlenül, hogy szeretném, ha Szandrával teljesedne ki az életed, nem kívánom tőled, hogy sanyargasd a tested. Megmondtam neked, mire van szükség egy boldog, kiegyensúlyozott élethez: add meg a testednek, amire vágyik. Egyél, igyál, szeretkezz, ami belefér. Engem is olajozottan tart a Józsi.

– Ki az a Józsi?

– A kertész.

– Anyám, neked nincs is kerted.

– Azért heti kétszer meglocsolja, ki ne száradjon.

Márk a tenyerébe hajtotta a fejét.

– Erről nem akartam tudni.

– Mondd, mitől vagy ilyen feszült, Márkusz? És mikor látogatod végre meg szegény anyádat?

– Most voltam.

– Hat hete – igazította helyre az anyja. – Azt hittem ma eljössz.

– Ma nem.

– Akkor mikor? Jövő héten?

– Miután Szandra beszélt veled.

– Csak nem újra összejöttök végre? Most, hogy szétmentek Garayval. Hallottad? – Márk nem válaszolt. – Olyan szép pár vagytok, Márkusz – sóhajtott az anyja. – Olyan csodásan mutattok egymás mellett.

– Mert tényleg ez a legfontosabb!

– Problémáid vannak?

– Ébredj fel, anyám! Mi nem leszünk többé soha együtt Szandrával.

Miután letette a telefont, rögtön tárcsázta a feleségét.

– Mondd el neki, mert ha én mondom, abban nem lesz köszönet – közölte ridegen, és kinyomta a telefont.

Lackó megkérte, hogy délelőtt vegyék át az alapokat.

– Mi lesz, ha nem leszek elég jó? – aggódott a labdát szorongatva. – Mi lesz, ha kinevetnek?

– Elég jó vagy. Nem fognak kinevetni – próbálta Márk megnyugtatni a gyereket, de észrevette, hogy nem sikerült. Lackó továbbra is feszülten zizegett mellette. – Tudod mit, ha mégis, akkor szólj nekem.

A kisfiú szeme felcsillant.

– Komolyan?

Márk összeborzolta Lackó haját.

– Komolyan.

– Azért átvesszük, amit a héten tanítottál?

– Ha szeretnéd.

Vajon hol van Dóri? Ma reggel ki sem jött. Jógázni sem, pedig egyetlen reggelt sem hagyna ki nélküle.

Csak ezt a mait.

Tuti megbánta.

– Anyukád merre van?

– Úgy csinál, mint aki alszik – suttogta a gyerek vigyorogva. – De én tudom, hogy ébren van, csak nem akar kibújni az ágyból.

Naná, hogy megbánta. Nyilvánvalóan látni sem akar.

– Én is lustálkodtam volna még – vallotta be Lackó. – De muszáj átvennünk, amit tanultunk, kérlek!

– Levezetesként kicsit játszhatunk is. Mit szólsz?

Lackó szája a füléig szaladt.

– Igazán? Mutatsz néhány cselt is?

– Alig emlékszem bármire – kacintott rá Márk vidáman.

Legalább a gyerek mellett kicsit felszabadult, és nem gondolt Dórira. Annyit.

Mire nevetve befejezték az edzést, és Lackó hat-háromra verte az egyszemélyes csapatát, Dóri is felbukkant a kertben. Tálcan hozott egy hatalmas kancsó limonádét két pohárral.

Márk szíve hevesen megdobbant, amint megpillantotta a nőt. A haját lófarokba fogta össze a feje tetején, a szokásos farmersortját viselte élénk rózsaszín toppal, ami ingerlően simult kerek mellére. Márk minden sejtje emlékezett, miként hatott rá

tegnap este, amikor a mellkasához simult, bár akkor nem viselt a nő melltartót.

Lackó az anyja elé szaladt, odatett egy széket, hogy legyen mire letenni a tálcát, majd szomjasan, nagy kortyokban ivott.

Dóri odaadta Márknak is a poharat, és Márk nem bírta ki, megérintette, finoman végigsimított a nő ujjain, mire ő elrántotta a kezét, zavartan lesütötte a szemét.

– Dóri – szólította a nőt komoran. – Azt hiszem, beszélünk kell a tegnap estéről – suttogetta, hogy a gyerek ne hallja meg.

Dóri végre felnézett rá, az arcát halvány rózsaszínűre festette az izgatottság, vagy a zavar? Márk nehezen tudta megmondani.

– Menjünk be! Segíthetsz nekem hagymát pucolni.

Márk a nő égbék szemébe bámult. Sejtette, hogy a gyerek miatt keresett valami indokot.

– Anyu, átmehetek Noelékhez? – nyüzsgött körülöttük Lackó.

– Folyton ott lógsz – figyelmeztette Dóri.

Márk nem tudta eldönteni, hogy miatta nem akarja átengedni, mert megnyugtatója a közelsége, vagy valójában úgy gondolta, a gyerek sok időt tölt a barátjánál.

– Nem is – tiltakozott Lackó.

– Szeretném, ha ma itthon maradnál.

– Ebédig sem engedsz el? – alkudozott a gyerek. – Ti úgyis főztök, én meg unatkoznék. Márk! Légyszi' mondd meg anyukámnak, milyen ügyesen fociztam. Akkor biztos elenged!

Márk tekintete beleveszett Dóriéba.

– Valóban ügyesen focizott – válaszolta halkán. A szíve közben felugrott a torkába. Dóri arcán megjelent a feszültség, Márk elborzadva gondolt arra, hogy a nő fél vele kettesben maradni. Tényleg muszáj lesz beszélniük. Akár akarja Dóri, akár nem. – Engedd el! – kérte.

– Vasárnap van – vágta rá Dóri ellenkezést nem tűrve. – Holnaptól pedig táborban lesz. Alig fogom látni.

– Hazajövős tábor – figyelmeztette Lackó.

Márk Dórira pillantott, felhúzta a szemöldökét. Dóri keresztbe fonta a mellkasán a kezét.

– Nem. Ma itthon maradsz!

Lackó sértődötten hátravonult a kertbe Zsivánnal. Márk sejtette, hogy a kutyának fogja elpanaszolni az őt ért igazságtalanságot.

Márk nehezen felsóhajtott.

– Elengedhetted volna. Nem fogok semmi olyasmit tenni, amit te nem szeretnél.

– Tudom. Én vagyok összezavarodva.

– Szerintem nem jobban, mint én. Tudnod kell, sosem tennék olyat, amit te nem akarsz. Ha tegnap este mégis ez történt, akkor sajnálom. De akkor úgy tűnt, te is akarsz.

Dóri édesen elpirult.

– Én is akartam. Éppen ez az ijesztő.

– Mi olyan ijesztő benne?

Dóri az udvar végébe nézett, amerre Lackó eltűnt a kutyával.

– Az egyik pillanatban össze voltam törve Tibor miatt – suttogta remegő hangon. – A másikban pedig simán rád másztam.

Márk elmosolyodott.

– Rám másztál? Ez azért erős megfogalmazás.

– Fogalmam sincs, mi történt velem. Rádadásul még mindig sajog a lelkem Tibor miatt. Márk, nem tudom megmagyarázni, mi történt velem tegnap este.

– Megbántad – állapította meg Márk. Örült, hogy mégsem ment tegnap éjjel Dóri után.

– Ezt így nem állítanám – kezdte Dóri vontatottan. – Fogalmam sincs, mi van bennem. Össze vagyok zavarodva.

– Én is össze vagyok zavarodva, ettől függetlenül én nagyon is tudom mi van bennem. Tudom, mit akarok.

– Szexet – vágta rá Dóri gondolkodás nélkül.

– Nyilván azt is – horkantott fel Márk. – Többet képtelen vagy kinézni belőlem?

Dóri megvonta a vállát.

– Férfi vagy, és bebizonyosodott számomra, hogy a férfiak mind csak szexet akarnak.

Márkban erre az állításra teljesen felment a pumpa.

– Hozzá mersz hasonlítani? – tört ki belőle.

– Ha más lennél, akkor lenne melletted egy nő.

– Mellette is van egy nő – hívta fel Dóri figyelmét a logikátlanságra, de ő úgy tett, mintha nem is figyelt volna rá.

– Ha más lennél, akkor Léna néni sem célozgatott volna a szeretődre.

– Mert én nem titkolom, úgy, mint ő!

– Ha más lennél, akkor tegnap este magamra hagytál volna, és nem jössz előre – fulladt el a hangja – egy kis potya szexben reménykedve.

Márk összeszorította az állkapcsát. Valóban, Dóri semennyire sem ismeri. Beletúrt a hajába, nem hagyta, hogy a düh olyasmit mondasson vele, amit később megbánhat, ami visszavonhatatlanul tönkretenne mindent közte és Dóri között.

– Ha igazán ezt gondolod, akkor valóban össze lehetsz zavarodva – válaszolta minden szót alaposan átgondolva, így eléggé nehézkesen. – Megvárom, amíg kitisztulnak a gondolataid. Nyugodtan engedd át Lackót a barátaihoz. Én elmegyek. – A zsebébe mélyesztette a két kezét. – A jövő hetet a balatoni nyaralóban töltöm. Talán az lesz a legjobb, ha most elindulok. Így nyugodtan átgondolhatod ezt az egészet.

Dóri szeme elkerekedett.

– Mit gondolkodjak át ezen? – remegett meg a hangja.

– Csupán annyit, hogy őt gyászolod a végtelenségig, vagy megpróbálsz új életet kezdeni. Mellettem.

Márk csak akkor eszmélt fel, mit mondott, amikor kicsúszott a szó a száján.

Tényleg kimondtam.

– Melletted?

– Talán nem vagyok elég jó?

– Nősz vagy – vágta rá Dóri gondolkodás nélkül.

– Ami azt illeti, ő sem teljesen független. Mégsem zavart.

– Mert nem tudtam!

– Annyi a különbség, hogy rólam meg tudod. Én nem titkolom.

– A bigámiát tiltja a törvény.

Márk elmosolyodott. Bolondult Dóri naivságáért.

– Annyira imádlak – vallotta be –, de egyelőre nem akarlak feleségül venni. Előtte szeretném tudni, működünk-e együtt.

– Azt mondtad, imádsz? – csodálkozott Dóri.

A férfi bólintott.

– Ettől függetlenül, vagy pontosabban éppen ezért most elutazom egy hétre. Adok neked időt, hogy átgondold.

– Nekem soha senki nem mondta, hogy imád – vallotta be Dóri.

Márk ekkor már nem bírta tovább, közelebb lépett, megsimogatta Dóri arcát, beleveszett égbék szemének mélységébe.

– Örökké mondanám.

Márk a nap nagy részét kint töltötte a vízen. A Balatonon megcsillanó nap fénye és a hullámozó víz megnyugtatta, elmerült a tájban, és próbált teljesen kikapcsolni.

Fogd fel úgy, hogy a szabadságodat töltöd.

De mennyivel jobb lett volna, ha Dóri is itt van mellette Lackóval.

Az online bulvármagazinok Szandráról és a szerelmi életéről cikkeztek. Ezen kívül a sportlapok Milán első Manchester United meccséről írtak a címlapokon. Márk büszkén olvasta, majd megnézte a YouTube-on az összefoglalót, végül annyira felcsigázta az, amit látott, hogy végignézte az egész mérkőzést. Milán fergeteges meccset nyomott végig, és valóban úgy tűnt csúcsformában van. Ez megnyugtatta Márkot. Írt egy rövid üzenetet Milánnak, amiben gratulált neki.

Talán ennek köszönhető, hogy este végre Milán is felhívta videócseten

– Hallod, bocs az éjszakai zargatásért. Esküszöm, többé nem fordul elő.

– Tudom, hogy többé nem fordul elő.

– Ha iszom, elég ökor vagyok.

Márk felnevetett.

– Tudom. Ezer éve haverok vagyunk. Végigcsináltunk már néhány kemény éjszakát.

– Az biztos!

– Szóval nyugi. Láttalak sokkal részegebben is. Emlékszel?

Persze az majd tíz évvel ezelőtt volt. Milán mostanában sokkal jobban visszafogta magát, mert a pia kihatott a teljesítményére. Ezt az élvonalban nem engedhette meg magának, ha profi csapatban akart játszani. Márk megértette. Most furcsállta is ezt a hirtelen jött piálást.

– Bevallom, van, ami kiesett az akkori életemből – ismerte be Milán nevetve.

Márk értette. Neki is voltak üres foltok az emlékezetében azokból a bulizós évekből. Akkor menőnek tűnt, mára belátta, hogy túltolták a lazítást. Milánon is pontosan ezt érezte, ahogy beszélt az akkori időkről.

– Régi szép emlékek...

– Esküszöm, soha többé nem iszom hét közben – fogadkozott Milán. – Fogalmad sincs, milyen másnapos voltam.

– Azért némi fogalmam van – biztosította Márk.

– Kétlem. Két napig azt hittem belehalok – jelentette be Milán tragikusan. – Régen mintha jobban bírtuk volna.

– Öregszel?

– Meglehet.

– Inkább arról mesélj, mi van veled? Itthon tele vannak a sportlapok a ronda képeddel.

– Igazán? – kérdezte Milán, és kissé zavartan a hajába túrt.

– Majd átküldöm.

– Nem akkora szenzáció. Te is tudod. Tettem a dolgomat.

– Megnéztem a meccset.

– Komolyan?

– Persze! Ne szerénykedj! Baromira jó vagy.

Milán elvigyorodott:

– Rendben. Tőled elfogadom. – Aztán hosszan gyűrögette a bal fülét. Márk ismerte ezt a mozdulatot. Milán csak akkor csinálta, ha feszélyezte valami. – Hallod, ha hazamegyek, összefutunk? – bökte ki végül.

– Persze.

– Nem tudom, még mikor kerítünk rá sort. De akkor összeülhetnénk. Mint a régi szép időkben.

– Van mit mesélned, mi?

Milán elgondolkodva félrenézett, mint aki a gondolatait szedi össze. Márk kivárta.

– Van néhány dolog, amit szeretnék megbeszélni veled – pillantott rá Milán.

– Oké. Ez most komolyan hangzik.

– Mert az. De semmiképpen nem telefonon keresztül akarom.

28. fejezet

Mivel Márk elkészönt Lackótól, és hosszan elmagyarázta neki, hogy távol lesz egy ideig, de Lackó bármikor felhívhatja, sőt szeretné, ha mindennap elmesélné a tábori élményeit, Lackót nem zaklatta fel Márk távozása.

Dórit annál inkább. Ez még jobban összezavarta, de valójában hálás lehetett Márknak, amiért hagyott neki időt átgondolni az egészet. A csókért is, mert így nem Tiboron járt az esze folyamatosan. Észre sem vette a lelke fájdalmát, hiszen egyre erősebbé vált benne az a csodálatos remegés, ha Márkra gondolt.

Butaság – feddte meg magát. – Milyen ember vagy! Mindig abba a férfiba vagy szerelmes, aki kedves hozzád? Aki rád mosolyog, aki megcsókol?

Dóri tizennyolc éves kora óta sziklaszilárdan hitte, hogy neki Tibor volt az igazi. Egy embernek kizárólag egyetlen igazija van az életben. Lélektárs, akiről az első pillanatban zsigeri szinten érzi, hogy őket egymásnak teremtették az égben. Neki Tibor volt az az egy. Vele az első pillanatban érezte a bizsergést. Márkkal csak szombat éjjel óta.

Ráadásul ez nem is az igazit jelző szív táji bizsergés, hanem csupán fizikai vágy, mert hagyján, hogy a szíve remeg tőle, de legalább ugyanilyen intenzíven gondol a szexre is.

Sőt egyre intenzívebben fantáziált Márkról, nemcsak éjjel furakodott a gondolataiba, de a nappalait ugyanúgy remegőssé tette. Pedig itt sem volt.

Lackó minden este felhívta a férfit, órákat beszélgettek a táborról. Dóri majd megveszett azért, hogy halhassa Márk hangját, mégsem kérte meg Lackót, hogy adja át a telefont, és úgy tűnt, Márk sem kívánt vele beszélni. Ez rosszul esett Dórinak, másnap makacsul megint nem említette a gyereknek, hogy a végén ne nyomja ki a készüléket, hadd beszéljen pár szót Márkkal. Akkor sem, ha majd' belepusztult a hiányba.

– Anyukám jól van – hallotta Dóri mindennap. Nem tudta, Márk célzott kérdésére válaszolt-e a gyerek, vagy önszorgalomból mondta, mert utána rögtön áttért ismét a focitábori élményeire.

Dóri elnézte a gyerek boldogságát, a felszabadultságát. Jólesett, hogy Lackó ennyire megtalálta a helyét, végre talált olyan barátokat, akik elfogadták. Úgy érezte, a gyerek itt biztonságban van. Ez pedig számára mindent megért. Még azt a kis lelkiismeret-furdalást is, amit amiatt érzett, hogy nem megy vissza a szüleinek segíteni a kereskedésbe.

Keserűen gondolt arra, hogy eredetileg Tibor miatt maradt volna, de a férfi – ha hinni lehet annak a postásnak – hamarosan lelép innen.

Nem is baj. Menjen! – fortyogott Dóriban a düh, de a szívében még ott maradt a tüske.

Erőszakkal fordította vissza a gondolatait Tiborról a gyerekekre.

– Jól érzed itt magad? – simított el néhány tincset Lackó homlokából Dóri este a mese után.

– Ühüm. Nagyon klassz minden. De tényleg minden. A srácok. Zsivány. A szobám. Meg Márk.

– Akkor nem bánnád, ha itt maradnánk?

Lackó pizsamában feküdt az ágyban, álmosan pislogva, de erre a hírre felcsillant a szeme, élénken felült.

– Örökre?

Dóri rájött, nem a legmegfelelőbb időpontot választotta arra, hogy ezt megbeszélje a gyerekekkel, mert ezek után Lackó bizonyosan nem fog tudni elaludni az izgatottságtól.

Ismételten bebizonyosodott, hogy rosszul csinálom – állapította meg lehangoltan. Talán sosem lesz belőle igazán jó anya. Erre a gondolatra még jobban elkeseredett. Megsimogatta Lackó haját.

– Egyelőre egy évig. Keresnénk neked iskolát. Mit szólsz?

Lackó a nyakába ugrott, úgy szorította, mintha attól félne, ha elengedi, mindez szertefoszlik.

– Járhatok oda, ahová Noel?

– Ha szeretnéd.

Lackó nehezen aludt el, az új iskolájáról fantáziált. Elmesélte, mi lesz szeptembertől, mennyire klassz lesz, ha majd Noellel járhat iskolába, meg fociedzésekre, délutánonként pedig bicajoznak majd. Aztán egy mondat közepén elaludt. Dóri betakargatta, puszit lehelt kipirult arcára.

A fürdőszoba magányában, miközben lendületesen sikálta a fogát, arra gondolt, miért ne próbálhatná meg Márkkal?

Mert nők – jött rögtön a válasz.

Hiszen nem is élnek együtt – tiltakozott a másik fele. – Évek óta külön vannak. Azt mondta imád. Engem. Sosem ismertem senkit, aki így csókolt. Táncolni ugyan nem tud igazán, de csókolni annál inkább.

Pironkodva tükörképére nézett, és megállapította, hogy jót tesz neki az izgatottság. Valóban szépnek látta magát. Eszébe jutott, hogy talán nem is baj, ha Márk rossz táncos. Tibor kiváló táncosként elhitette Dórral, hogy ő az igazi számára. Jobb is, hogy Márk kicsit kétfallásos, legalább nem emlékezteti Tiborra.

Szombaton meglátogatták Dóri szüleit. Kora reggel indultak, hogy a nagy meleg előtt odaérjenek. Lackó elaludt a kocsiban, Dóri nem bánta, legalább a gyerek nem unatkozott a hosszú úton az autópályán.

Ahogy Dóri lassított a városba érve, Lackó úgy ébredt fel lassacskán, mire a ház elé értek, teljesen éberré vált. Dóri öccsei – Ádám és Bálint – hazalátogattak, így teljes lett a szülei öröme. Dóri tudta, hogy az anyja és az apja elmondtak a fiúknak mindent, és bár gyakorlatilag semmi nem változott, Dóri mégis félt a találkozástól.

Nem kellett volna így tartania a viszontlátástól. Az öccsei ugyanolyan szeretettel zárták a karjukba, talán még sokkal melegebben fogadták, mint azelőtt.

– Mekkora nőttél! – ölelte meg a nagyanyja Lackót, milliónyi puszival halmozva el, amíg Lackó tűrt, de a gyerek hamar kibújt az ölelésből.

Ádám örökölte apjuk magas, testesebb alkatát, így könnyedén felnyalábolta a gyereket, barackot nyomott a kobakjára.

– Mesélj! Jól érzed magad ott a világ végén?

Lackó elvigyorodott, a szeme felcsillant.

– Nem is a világ vége – javította ki a nagybátyját. – Még koncertek is vannak, és focitábor.

– Igazán? Miféle focitábor? – érdeklődött Bálint.

– A barátom apukája szervezte, és én elmehettem – húzta ki magát Lackó.

– Mi a csoda! – rántotta fel Dóri anyja vékony, feketére festett szemöldökét. – Barátok és focitábor? Mintha kicserélték volna ezt a gyereket.

Dóri elmosolyodott, megölelte az anyját.

– A legjobb ötlet volt, hogy leköltöztünk.

– Márk készített fel. – Lassan beljebb sétáltak az udvaron. Lackó lelkesen megdögönyözte Foltost. – Márknak is van kutyája. Zsiványnak hívják, de nagyon békés. Meg van két kandúrja is. Az egyik fekete, a másik fehér. Lánynevük van, de Márk szerint az nem számít. Mert az csak név, és nem a név határozza meg azt, ki kicsoda, hanem a tettek. Az állatoknál is.

Dóri tekintete összeakadt az apjával.

– Márk, mint Edelenyi Márkusz? – érdeklődött, mire Bálint és Ádám szinte egyszerre felkapták a fejüket.

– Ez most komoly?

– Igen – válaszolta csendesen Dóri.

– De nem szereti, ha Márkusznak hívjuk – válaszolta Lackó a füből, ölében Foltossal. – Szerintem is sokkal jobban illik hozzá az, hogy Márk. Igaz, anyu?

– Azt hiszem.

Az biztos, hogy neki Márk marad, amíg él.

– Tud tavat csinálni. Ha megkéritek, biztos a ti kertetekbe is csinál egyet, igaz, anyu?

– Ebben nem vagyok biztos – válaszolta Dóri halkán.

– Én biztos vagyok – vágta rá Lackó. – Akarjátok, hogy Márk építsen nektek tavat a kert végébe? – csillant fel a tekintete.

– Megvagyunk tó nélkül is, Lackó – válaszolta a nagymama.

– És ti? – faggatta a gyereket a nagybátyja.

– Erre visszatérünk, ha lesz saját otthonunk – vágta rá Bálint. – Igaz, bratjó? – bökte oldalba a testvérét.

– Nem vagy éhes, Lackókám? – simogatta meg a gyereket a nagymama.

Lackó megrázta a fejét.

– És lenne kedved jövő héten velünk jönni a Balatonra sátorozni, öcskös? – borzolta össze a gyerek haját Bálint.

– Tessék? – tette csípőre a kezét Dóri. – Előbb velem beszéljétek meg, mielőtt beizzítjátok Lackót!

Az egy dolog, hogy a szülei emlegették ezt a közös nyaralást, de Dóri még nem készült rá lelkileg, hogy az öccseire bízza Lackót.

– Most mit parázol? – ölelte meg Ádám szeretettel. – Élvezné.

– Elég nagyfiú egy ilyen kalandhoz – tette hozzá Bálint. – Igaz, öcskös?

Lackó vigyorogva, Dóri szerint túlzott magabiztossággal bólintott rá.

– Már sátoroztam – újságolta lelkesen.

– Na, mesélj!

Amíg a fiúk kint beszélgettek, Dóri bement a konyhába a szüleivel. Egyáltalán nem bánta, hogy Lackó és az öccsei kint maradtak, sok mindent szeretett volna megbeszélni az anyjával és az apjával.

– Ezt a gyereket mintha kicserélték volna – jegyezte meg az apja.

– Jól láthatóan imádja Márkuszt – mondta az anyja, és bekészítette a kávé a gépbe.

– Sok időt töltenek együtt – ült le Dóri az asztalhoz az apja mellé.

– Jót tesz Lackónak – állapította meg az apja mosolyogva.

Dóri nem tagadta. Ő is észrevette Lackón a változást.

– Valóban olyan jó fej, ez a Márkus, mint Lackó mondja? – érdeklődött az anyja, miközben kávécsészéket készített elő.

Dóri arcát forrón öntötte el a pír, a terítőt simogatta maga előtt.

– Kedves ember.

– Ezek szerint nincsenek nehézségeid vele. Simán aláírja, ha pénzre van szükséged.

Dóri zavartan hátrasimította a haját.

– Fogalmam sincs. Hetek óta nem beszélünk az örökségemről – vallotta be. Igazság szerint eszébe sem jutott. Eladott néhány bútort, egyelőre elégedéltek belőle Lackóval, hiszen nagyobb kiadást nem tervezett.

– Miből élsz?

– A házban gyönyörű régi bútorok voltak. Felújítom őket. Úgy vettem észre, van igény rá. Igazából erről is szeretnék beszélni veletek – nézett fel nehezen a szüleiére. – Ez az, ami igazán érdekel. Nem a régiségkereskedés, hanem leginkább a bútorok. Azon túl a felújításuk.

Az apja átnyúlt az asztalon, megszorította a kezét.

– Ezt szeretné csinálni? – Dóri bólintott. – Hol? Találtál olyan céget, akik ezzel foglalkoznak?

– Nem néztem igazán utána. A saját lábamra szeretnék állni. Saját céget alapítani. Márk azt mondta segít.

– Beszéltél neki a terveidről még azelőtt, hogy velünk egyeztetted? – hüledezett az anyja a konyhapult mellett.

A kávé szörcsögve folyt le, betöltötte a konyhát kesernyés aromája, ahogy felszállt a gőz.

– Mindössze megemléktettem neki, ő meg felajánlotta a segítségét, anya. Nem beszélünk meg semmi konkrétumot, csak ötleteltünk.

– Ennyire jóban vagytok, hogy a jövőbeli terveidet is megosztod vele? Hamarabb, mint velünk? – Az anyja hangjában megbántottság bujkált. – Azelőtt ez elő sem fordulhatott. Minden tervedről mi tudtunk legelőször. Velünk beszélted meg. Megbízta bennünk!

– Anya, megbízom bennetek. – Dóri felsóhajtott. – Akármilyen történt. Valójában talán össze kellett volna bennem törnie a bizalomnak, nem úgy gondolod?

Az anyja szája megremegett.

– Másképp látom – válaszolta elfúló hangon. – Apáddal mindent megtettünk érted. Segítettünk, próbáltuk egyengetni az életedet. Megérdemelnénk a bizalmat.

– Én nem érdemeltem meg? – tört ki Dóriból vadabbul, mint szeretne volna. Az apja kezére siklott a tekintete, amivel az ujjait simogatta. – Mindig mellettem álltál, soha nem gondoltam másképp rád, mint az igazi apámra – suttogta maga elé. – Mert te az vagy, jobban, mint Mészáros Dénes volt, aki mindössze egy vagyont hagyott rám, de nem tudok mit kezdeni ezzel az egész helyzettel – ismerte be, és végre felnézett.

Az apja arcán fájdalmat látott.

– Sajnálom, kicsikém. Én, úgy szeretlek, ahogy más apák a saját édeslányukat nem. Tudod te is jól, hogy a vérségi kötelék mennyire nem jelent semmit. Nézz a fiadra. Ha most elé állítanád a nemző apját, mondd, tudná az a férfi úgy szeretni őt, mint ahogy én szerettelek téged?

Dóri szeme könnybe lábadt, megrázta a fejét.

– Nem akarom, hogy tudja – csuklott el a hangja, ahogy kimondta, szemét csípték a könnyek. Pislogott, hogy elűzze a sírást. – Ő nem az az ember, akinek gondoltam. Álomvilágban éltem.

– Kicsit mindannyian álomvilágban élünk – ült le mellé az anyja, és megölelte.

Dóri hálásan bújt oda hozzá. Rájött, hogy az édesanyja majdnem pontosan ugyanazokat a szavakat használta, mint nemrég Márk. Valóban kicsit mind álomvilágban élnének?

– Márk is ezt mondta.

– Úgy érzem, Márk rád legalább akkora hatást gyakorolt, mint Lackóra – kacscintott rá az apja.

Dóri zavartan lesütötte a szemét.

– Igen kellemes társaság.

– Akkor mi a baj? – kíváncsiskodott az anyja.

– Szerintem ő csupán szórakozást keres. Amolyan kalandor típusnak tűnik. Nem gondolom, hogy lehet rá komoly kapcsolatot alapozni.

– Senki sem úgy indul egy kapcsolatba, hogy az örökké fog tartani, kicsim – szorította meg az ujjait az apja. – Mert lehet, hogy néhány hónap múlva rájössz, mégsem ezt akartad. De ha nem próbálsz ki, sosem tudod meg. Nem szabad félni!

– És ha fájni fog?

– Ez benne van a pakliban – mormolta az apja. – De ha folyton a legrosszabbtól félsz, és emiatt nem mersz élni, akkor elszalasztod a gyönyörű pillanatokat is. Te csak csináld meg a vállalkozásodat. Mi anyáddal boldogulunk a kereskedésben.

– Úgy döntöttem, Baján maradok – vallotta be Dóri. Valamikor úgy is el kellett mondania. Ennél jobb időpontot keresve sem találhatna. – Lackó sokkal boldogabb ott, mint itt bármikor.

– Istenem, Dórikám – pityeredett el az anyja. – Baja olyan messze van! Mikor látunk, ha örökre elmegy?

– Nem örökre anyukám. Egyelőre mindössze egy évre tervezem. És legközelebb már ti látogattok meg engem!

Addigra talán az is kiderül, Márkkal passzolunk-e egymáshoz – gondolta, de nem mondta ki hangosan.

Többé nem akart elszalasztani egyetlen gyönyörű pillanatot sem az életéből. Soha többé nem engedi, hogy a félelmei béklyóba fogják, visszatartsák.

29. fejezet

Dóri szombat este egyedül érkezett vissza Bajára. Az öccsei addig kérték, hogy Lackó velük mehessen sátorozni a Balatonhoz a következő héten, amíg beleegyezett. Az anyjáéknál Lackónak tucatnyi ruhája volt, így aztán arra sem foghatta, hogy azért nem engedi el, mert nem készültek.

– Megmondod Márknak, hogyha visszamegyek, folytatjuk az edzést? – kérdezte Lackó a búcsúzás előtt szinte félóránként.

– Megmondom neki – ígérte Dóri.

– És ha felhívom Bálint telefonjáról, akkor szerinted fel fogja venni?

– Biztosan.

Lackó kissé megnyugodott.

– Szerinted Zsivány sem fog elfelejteni?

– Alig várja majd, hogy visszagyere.

– Tényleg? Anyu, mondd meg Noelnek, hogy ne keressen másik barátot addig helyettem, mert visszamegyek, jó?

Dóri megölelte a gyereket.

– Jó. De szerintem Noel is tudja, hogy nálad nagyszerűbb barátot nem talál az egész világon.

– Nem baj, ha elmegyek, anyu?

– Érezd jól magad – simogatta meg a gyerek arcát Dóri.

– Nem leszel nagyon szomorú?

– Kicsit biztos szomorú leszek, biztosan hiányozni fogsz, de gyorsan elmúlik az az egy hét. Majd többet leszek a bútorok között.

– És ugye azért meghívod Márkot ebédelni akkor is, ha nem vagyok ott. Ugye? Hogy ő se szomorkodjon.

Dóri elmosolyodott, és megígérte, hogy meghívja Márkot ebédelni. Utálta volna, ha miatta szomorkodna a férfi.

Végül Dóri alig várta, hogy hazaérjen. Bekanyarodott a kapu elé. A garázsajtó lecsukva meredt a külvilágra, éppen úgy, mint amikor elment. Így nem tudhatta, hogy Márk kocsija benn van-e. Ő nem kapott kulcsot a garázshoz, azt kizárólag Márk használta. Dóri kocsija rendszerint az utcán aludt.

Ahogy belépett a kapun Zsivány szaladt elé, simogatásért kuncsorgott. Dóri az állatok miatt nem maradt a szüleinél éjszakára, mert nem tudta, Márk mikor jön vissza. A férfi nem kereste őt, így Dóri sem hívta a férfit. Kizárólag daczból. Inkább még délután elindult haza.

Talán nem kéne ilyen makacsnak lennie, megtehetné ő az első lépést, ha már Márk kívár. De Dóri hajthatatlan maradt.

Megbeszéljük, ha találkozunk – győzködtte magát.

Közben pedig félt a találkozástól, a beszélgetéstől. Annyi minden változhatott egy hét alatt. Nem beszéltek, nem látták egymást. Egy pillanat alatt fellobbanó parázs ennyi idő alatt elhamvadhatott. Talán csak ő érzi Márk egyre kínzóbb hiányát. Meglehet, a férfi régen elfelejtette. Ki tudja, az is lehet, hogy felszedett egy nőt, és rájött, hogy nélküle is tökéletes az élete.

Zsivány úgy nézett körbe, mintha hiányolna valakit, és Dóri rájött, Lackót keresi.

– Ott maradt – simogatta meg a kutya orrát. – Éhes vagy?

– Adtam neki vacsorát – jelent meg Márk a kert végéből.

Dóriban egy pillanatig bent rekedt a levegő, ahogy figyelte a férfit közeledni. Szőke haja nedvesen csillant az esti napfényben, egyetlen fekete sortot viselt. Meztelen válla talán még sokkal barnábbnak tűnt, mint amikor elment, a hasa laposabbnak, a termete karcsúbbnak, mint aki alig evett az elmúlt héten.

És végre hallotta a hangját, ami megnyugtatta, érezte a jelenlétét, a belőle sugárzó erőt, magabiztosságot. Mellette sosem félt semmitől. Csupán önmagától, hogy elveszíti a fejét. De az sem tűnt annyira félelmetesnek, hiszen Márk egy hete azt mondta, sosem tenne olyat, amit ő nem akar. Dóri hitt neki. Úgy sejtette, Márk jobban ismeri, mint ő saját magát.

Vajon őt milyennek látja a férfi így egy hét után? Másnak, mint amikor elment? Imádja még mindig ugyanúgy, mint amikor mondta?

– Lackót hol hagyta? – nézett körbe Márk, amint közelebb ért.

Dóri megérezte a férfi friss illatát, amitől a szíve alig bírt magával, olyan vad táncba kezdett.

– Sátorozni készül az öcséimmal, de szeretné, ha folytatnátok az edzéseket, amikor visszajött – adta át az üzenetet Dóri.

Márk megállt tőle néhány lépésnyire.

– Rendben. Esetleg majd felhívom...

– Örülni fog neki.

Márk bólintott, a tekintete Dóri arcát fürkészte, vágyakozó pillantása néha levándorolt az ajkára, hogy aztán újra belefeledkezzen a szemébe.

– Mondd, Dóri, gondolkodtál kettőnkön? – Márk továbbra is tartotta a három lépés távolságot, ami ugyan nem tűnt soknak, de ő rengetegnek érezte.

Lassan bólintott.

– Másan sem gondolkodtam.

– Dóri, én nem tudok több időt adni – válaszolta Márk rekedten. – Muszáj tudnom. Most.

– Miért nem hívtál fel, ha ennyire akartad a választ?

– Mert azt ígértem, egy hetet adok, hogy átgondold. Tudom, csak holnap jár le a hét. De itt vagy, és tudnom kell, van-e értelme.

Dóri tette meg a hiányzó néhány lépést kettőjük között, Márk nem lépett el, igaz nem is ért hozzá.

– Úgy döntöttem, adok esélyt kettőnknek. – Dóri felemelte a fejét. – Megcsókolnál végre? – kérdezte remegő hangon.

– Ahol csak szeretnéd! – Márk átölelte a derekát, magához húzta.

Szomjasan tapadt a szájára, Dórit meglepte a szenvedélye. Felkavarta, felszította benne is a tüzet, amit egy hétig próbált elnyomni magában. Sikertelenül, mert folyamatosan Márk járt a gondolataiban, erotikus fantáziáiban. De a vágykép közel sem vált olyan izgatóvá, mint a valóság.

Márk meztelen combja a lábához simult, a mellkasa a mellének feszült, a tenyere a szoknya alatt a fenekébe markolt. Dórit mámorossá tette Márk csókja, az érintése és a hasa aljának feszülő farka.

Márk szája lecsúszott a nyakára, Dóri hátrahajtott fejjel hagyta, hogy a férfi beborítsa a csókjaival, a nyelve játékosan fedezze fel a hajlatokat, a domborulatokat, amíg Dóri sóhajai nyögdécseléssé nem változtak.

– Nem az udvaron akarom – lihegte Márk Dóri nyakába, de annak ellenére, amit mondott, mégsem engedte el, tovább csókolta.

Dóri sem így tervezte, de jelen pillanatban annyira elvesztette a gondolkodás képességét, hogy bárhol átadta volna magát a gyönyörnek. Az biztos, hogy messzire nem akart menni. Márk otthona, a tó túloldalán álló kisház a hátsó kertben túl távolinak tűnt. Addig nem bírt várni.

Még a házba is alig jutottak be, mert lépésenként egymásba fonódott a testük, a csókjuk. Mindössze a konyháig sikerült eljutniuk, ott Márk az asztalra ültette Dórit. Ő a férfi csípője köré kulcsolta a lábait, és kiszabadította a farkát a nadrágjából. Élvezte, ahogy szinte önálló életre kel az ujjai alatt. Márk felnyögött, ahogy rámarkolt és játszott vele.

– Dóri, várj – zihálta Márk a nyakába. – Nincs nálam. Hátul van.

Dóri tudatáig lassan ért el, hogy Márk óvszerről beszél. Ő el is felejtkezett róla, annyira elragadta a hév. A puncija fájdalmasan lüketett, minél hamarabb magában akarta érezni Márk farkát.

– Van a táskámban – lehelte kábán.

De vajon melyikben?

Márk elhúzódott, levegő után kapkodva körbenézett a konyhában, majd Dóri homlokának döntötte a sajátját.

– Bocs – sóhajtotta. – Ezt nem gondoltam át kellőképpen.

Dóri a két tenyere közé fogta a férfi fejét, beleveszett tekintetének örvényébe.

– El ne menj nélkülem – súgta fátyolos hangon, és lecsusszant az asztalról.

Az előtérben rögtön megtalálta a táskát, amivel néhány hete a gyógyszertárban járt, a táska aljában azt a több csomag óvszert, amit akkor vásárolt. Felkapott egyet, megfordult, olyan hevesen, hogy beleütközött Márkba. A férfi elkapta a karját, hogy el ne essen.

– Nem tudok várni – ismerte be.

Szakadt a papír, gördült a gumi, Márk a gardróbnak döntötte Dórit, belemarkolt a combjába, felemelte az egyik lábát, erőteljes mozdulattal belé hatolt. Dóri körmei végigszántották a férfi hátát. Újabb lökés. Lassan, mélyen, mielőtt megállt. Dóri nyüsztve követelte a folytatást, mire Márk kínzóan lassan újra megmozdult. Dóri a férfi fenekébe markolt.

– Ne kínozz! – sóhajtotta elhaló hangon. – Belehalok!

Márk megcsókolta, és végre gyorsított a tempón. Dóri a szájába nyögött, majd elveszett a mézszínű szemekben.

Az ágyban folytatták, és Dóri az éjjel igazán megismerhette Márk minden egyes porcikáját, a legkisebb lábujjától a feje tetejéig. Nem tudott betelni vele, és Márk láthatóan ugyanígy érzett, mert alig fejezték be a szerelmeskedést, máris összebújtak. Az ujjaik, a szájuk szinte azonnal felfedezőútra indult a másik testén, mintha nem lenne jövő, mintha csupán ez az egyetlen éjszakájuk lenne.

A felkelő nap sugarai bekandikáltak az ablakon, mire kimerülten, egymás karjában elaludtak. Márk magához ölelte, Dóri a férfi lábai köré fonta a combjait, és a mellkasára hajtott fejjel elszenderedett.

A délelőttöt végigaludták. Dóri sóhajtvá Márkhoz simult, mint egy macska, és arra ébredt, hogy a férfi finoman simogatja a hátát, a vállát. Álmosan résnyire nyitotta a szemét, a tekintete rögtön Márk pillantásával találkozott.

– Gyönyörű vagy alvás közben – cirógatta meg Dóri arcát a férfi. – A végtelenségig tudnálak nézni.

Dóri fülig pirult erre.

– Mióta vagy ébren?

Márk elmosolyodott.

– Alig egy órája.

– Miért nem keltettél fel?

– Nem sietünk sehová.

Dóri odasimult férfihoz.

– Ez biztos?

Márk kacintva bólintott.

– Viszont reggeli nélkül képtelen leszek folytatni. Pedig azt terveztem, a gyönyör kapujába röptelek, ha felébredsz.

– Főzök kávé – ajánlotta Dóri.

– Addig megnézem, mi maradt a hűtőmben tegnapiról – csókolt meg Márk a haját.

Dóri törölközőt tekert maga köré, és már a konyhából hallotta a macskák elégedetlen, panaszos nyávogását. Zsivány is biztosan itt oldalgott a közelben a reggelijére várva.

Márk úgy, ahogy felkelt az ágyból, anyaszült meztelenül lépett ki közéjük. Dóri az ablak előtt állva gyönyörködött a férfi testében, a mozdulataiban, a puszta látványától hevesebben dobbant a szíve, elöntötte a várakozás. Pedig egész éjjel szerelmeskedtek, miként lehet, hogy még mindig nem elég? Még mindig ugyanúgy kívánta az érintését, a csókjait, mint tegnap. Sőt, annál sokkal jobban. Lehetetlennek tűnt betelni vele.

A helyzet újdonságként hatott rá, de ahelyett, hogy ijesztőnek találta volna, megnyugtatta, mert tudta, Márk vissza fog jönni hamarosan. Nem tűnik el szó nélkül, nem lép le, nem hagyja magára.

Visszajön, és ott folytatják, ahol tegnap éjjel abbahagyták. Márk valóban alig várakoztatta meg, mire Dóri csészékbe töltötte a kávé, odakészítette a kókusztejet meg a nyírfacukrot, Márk is megjelent egy tálcával.

Ezúttal valóban felavatták a konyhaasztalt.

Vasárnap pihenésképpen, amikor egymás karjában feküdtek, Dóri a terveiről mesélt Márknak.

– Picike, egyszemélyes vállalkozásra gondoltam – simogatta meg Márk állát.

A férfi figyelmesen hallgatta. Olykor hozzászólt vagy helyeslően mormogott, néha megrázta a fejét, rámutatott a buktatókra Dóri terveiben. A végén együtt agyaltak, mi lenne a leghatékonyabb, hogyan lehetne a legjobb reklámot csinálni Dóri még nem létező cégének.

– Beszélek az ügyvéddel, ha akarod. Lefixálok egy időpontot, akkor részletekbe menően kielemezhetitek, miként indulj el.

– Elkísérsz?

– Ha szeretnéd.

– Persze, hogy szeretném – vágta rá a nő. – Miért gondolod, hogy nem?

– Mert ez a te projekted, a te álmod.

– De te sokkal gyakorlatiasabb vagy, mint én. Nekem biztosan nem jutnának eszembe a megfelelő kérdések, nem látnám azonnal a felmerülő nehézségeket. Biztosan mindent aláírnék, amit egy ügyvéd elém tesz. Mert nekem eszembe sem jutna megkérdőjelezni a szakértelmét.

– Én sem kérdőjelezem meg senki szakértelmét. Csak éppen vannak dolgok, amiket másképp gondolok, és nem feltétlenül értek egyet. Attól függetlenül megbízom az ügyvédekben.

Dóri csodálkozva nézett rá.

– Ügyvédekben? Neked több is van?

Márk tenyere lesiklott Dóri hátán. A nő azt gondolta, Márk ezzel talán el akarta vonni a figyelmét a témáról, de aztán mégis válaszolt.

– Van néhány – sóhajtott. – Lehet, hogy izgalmasan hangzik, de annyira nem menő, mint gondolod. Például válóperes ügyvéddel kapcsolatban lenni egyáltalán nem az.

Dóri felkapta a fejét.

– Elválsz?

– Miért csodálkozol?

– Mert eddig úgy tűnt, nem igazán szeretnéd megtenni ezt a lépést.

Márk szeme most egészen sötétre váltott, mint amikor a nap elé felhők kúsznak, és árnyassá válik a táj.

– Tucatnyi más problémám akadt, Szandra csupán a legutolsó lett mind közül.

Márk pislogott néhányat, még a hangja is megremegett. Dóri úgy sejtette, a férfi nem mondja ki a teljes igazságot. Talán szégyelli.

Nem igazán értette, mi van azon szégyellnivaló, hogy szerette a feleségét, és próbálta megmenteni a házasságát, ha csupán annyival is, hogy nem kezdeményezte a válást. Dóri ugyanúgy érzett Tiborral kapcsolatban. Évekig remélte, hogy lehet belőlük rendes család, ha egyszer találkoznak. Ő sem mozgatott meg minden követ Tiborért, csupán annyit tett, hogy nem bonyolódott komoly kapcsolatba senkivel. Mindezt pusztán azért, hogy felkészülten várhassa Tibort.

Talán neki is szégyellnie kéne magát emiatt? Talán túl naivan állt a szerelemhez, és talán csak valami régi ábrándképbe

bolondult bele?

– Tucatnyi más probléma? – kérdezte elgondolkodva.

– Elég csúnyán lesérültem. Akkor éppen nem a válás volt a legfontosabb, amit meg kellett oldanom. – Márk arcán árnyék futott át. – Az csupán hab volt a tortán.

Dóri vigasztalóan megsimogatta a férfi arcát. Nyilvánvalóan fájt neki visszaemlékezni. Leginkább a Szandrával történő szakítására. Dóri értette.

– Szeretted még?

Félt a választól, de úgy érezte muszáj megkérdeznie, hogy tudja, mire számíthat. Talán csak kalandra? Kicsit jól érzik magukat, és vége lesz? Alapozhat Márkra egy komoly kapcsolatot? Vagy túl korai ilyesmin gondolkodni?

Márk átgondolta a választ, mielőtt megszólalt.

– Nem.

Dóri felhúzta a szemöldökét.

– Ezen a rövid kis „nem”-en gondolkodtál ennyit?

– Régóta nem kérdezte meg senki, szeretem-e még Szendrát. A házasságunk nem volt fáklyásmenet – vallotta be Márk. – Persze akadtak tök jó szakaszok is benne. Szendrával sokat nevettünk, értette a viccet. Ráadásul az ágyban is frankón passzoltunk. – Márk szomorkásan elfintorodott, megsimogatta Dóri arcát. – Nem akartad tudni – állapította meg.

Dóri szíve elnehezült. Bár tudta, hogy Márkhoz hozzátartozik a múltja is, így Szandra is, attól még rosszulesett az hallgatni, mennyire jól érezte magát Szendrával.

– Nem igazán – vallotta be.

– Bocs, ha sokat beszélek. De nagyon régen nem meséltem senkinek Szendráról.

– Megkönnyebbülsz tőle?

– Igen – ölelte magához Márk.

– Akkor folytasd!

Márk Dóri szemébe nézett.

– Biztos?

Dóri bólintott:

– Biztos.

Márk pedig úgy tűnt, csak erre a biztatásra várt.

– Bármilyen jól éreztük magunkat együtt, mégis többet kerültünk hullámvölgybe. Visszagondolva sokkal kevesebb szép pillanatunk akadt. Sok időt töltöttünk egymástól távol, vagy ő utazott, vagy én. Rendszerint sok nő fordult meg körülöttem. Rengeteg gyönyörű nő. Én meg gyengének bizonyultam velük szemben.

– Ez azt jelenti, hogy megcsaltad Szandrát? – kérdezte elfúló hangon Dóri.

Márk pislogott néhányat, majd elnézett Dóri feje mellett, mint aki képtelen a szemébe nézni.

– Igen. Megesett olykor, hogy megcsaltam – ismerete be. – Szandra tudta. Ő sem fogta vissza magát. És tudom, hogy ez nem mentség a hűtlenségre.

Dóri gyengéden megérintette Márk arcát, és megvárta, míg a férfi felé fordul, csak utána kérdezte meg:

– Miért maradtatok együtt, ha ennyire nem működött?

– Ezt így nehéz elmagyarázni. Időnként tényleg kiborult a bili. Olyankor kegyetlenül összevesztünk, hogy aztán az ágyban béküljünk ki. Amolyan se veled, se nélküled kapcsolatban éltünk. Tudtuk, jobb lenne külön. Megpróbáltuk néhányszor. Nem ment. – Márk nehezet sóhajtott. – Végül úgy döntöttünk elég ebből. Mindketten lenyugodtunk. Már több kellett. Megbeszéltünk mindent. Mondhatni, akkor fogadtunk másodszor örök hűséget egymásnak, és elindítottuk a gyerek projektet. Szerettem volna gyereket – mondta Márk elfúló hangon.

– Honnan tudod, hogy most más lesz? – kérdezte Dóri aggódva. – Honnan tudod, ennyire biztosan, hogy vége van Szandrával?

– Figyelj, Dóri, lassan három éve élünk külön. Ez most végleges. Részemről. Már nem hiányzik. Vagy inkább úgy fogalmaznék, már nem úgy hiányzik. – Megcsókolta Dóri száját, hosszan, lágyan. – Most már itt vagy nekem. Az életem részévé váltál. Te ugyanúgy, mint Lackó. Tudom, mit szeretnék.

Dórinak jólesett, hogy Márk megemlítette Lackót is. Ezek szerint tényleg elfogadta. A gyerekekkel együtt.

– Sok minden történt veled akkoriban – simított végig Márk állán.

– Leginkább egy mély veremhez hasonlítanám – mormogta a férfi. –

Elég egyetlen óvatlan pillanat, hogy belecsússz. Kivergődni belőle egyedül szinte lehetetlen. Újjászerveztem az életemet a semmiből, aztán rám szakadt az öreg betegsége, képtelen voltam magára hagyni, amikor annyit segített nekem abban, hogy talpra álljak. Aztán megjelentél te.

Dórit bántotta ez az utolsó mondat.

– Én, mint probléma? – Elhúzódott Márktól.

A férfi nem engedte, most ő simított végig Dóri arcán, átölelte, addig cirógatta, amíg kissé megnyugtatta.

– Sajnálom. Akkor annak éreztelek – ismerte be. – Tekintettel az öreg végakarataira.

Dóri a lelke mélyén értette, mire céloz Márk. Eleinte számára is nehézséget okozott, hogy itt élnek egy udvarban.

– Ha már itt tartunk – kezdett bele elszántan. – Ha jól gondolom, akkor a vállalkozásom beindításához szükségem lesz kezdőtőkére. Amivel jelenleg nem rendelkezem. Szerinted lehetséges, hogy a jóváhagyásod mellett hozzányúlhatok a pénzhez?

Márk hamiskásan elmosolyodott.

– Még átgondolom. Meglátjuk mennyire éri meg nekem.

– Ne már! – nevetett Dóri. – Miként győzhetnék meg?

– Akár most is elkezdheted – fúrta Márk az ujjait Dóri dús hajába.

Aztán magához húzta, szenvedélyesen megcsókolta.

Dóri nem ellenkezett az ilyenfajta meggyőzés miatt. A férfi lassan haladt, hosszan elidőzött a melleinél. Ráérősen kényeztette felváltva mindkettőt olyan örömmel, hogy Dóri valójában most először érezte igazán szépnek és kíváncsnak, életében először fogadta el, hogy ekkora mellei vannak.

– Sosem fogok tudni betelni velük – mormogta Márk, mielőtt újra a szájába vette az egyik mellbimbóját.

Dóri halkán nyögdecselt alatta, mert arra is rájött, a mellei nem csupán Márknak okoznak gyönyört, hanem neki is. Hiányzott, amikor Márk apránként lejjebb kalandozott a nyelvével, a köldökéig, majd végig a hasán lefelé. Ám ahelyett,

hogy Dóri kitárulkozva várta volna a folytatást, ijedten zárta össze a lábát. Márk felemelte a fejét, kérdően nézett a szemébe.

– Nem akarsz?

Dóri arcába szökött a vér. Most miként mondja el, hogy sosem csinált ilyesmit? Kimaradt az életéből, igazából félt tőle.

– Nekem még soha... senki – vallotta be rekedten.

Márk nem erőszakoskodott, mellé feküdt, a homlokát az övének támasztotta, a szemébe nézett.

– Nem is szeretnéd?

– Valójában izgat a dolog – ismerte be, és maga sem értette, mitől gyorsult fel a légzése a pusztá gondolatra.

– Kipróbálsz velem?

Dóriban szinte azonnal lüktetni kezdett a vágy, elöntötte a ragacsos forróság, ahogy elképzelte, hogy Márk végigcsókolja odalent. Elakadó lélegzettel bólintott.

– Megígérem, élvezni fogod – csókolta meg Márk szenvedélyesen.

– És ha mégsem? – Hiszen még sosem csinálta ezelőtt.

Márk Dóri arcára simította a tenyerét.

– Akkor abbahagyom.

– Ha szólok?

Márk elmosolyodott.

– Persze. Szólj. De odafigyelek rád, hidd el, tudni fogom, mikor élvezed. Megengeded, hogy én legyek az első?

– Te szeretnéd? – kérdezte Dóri szégyenlősen.

Márk lágyan, hosszan megcsókolta Dóri száját.

– Csak akkor, hogyha te is – válaszolta komolyan.

– Veled szeretném.

Dórit meglepte, hogy Márk az engedélyére nem rontott rögtön ajtóstól a házba, hanem ugyanolyan lassan csókolta végig lefelé haladva, először a nyakát, aztán hosszan elidőzött a mellénél, majd incselkedve végig a hasán át.

Dóri már azt hitte megtörténik, csukott szemmel, visszafojtott lélegzettel a lába közé engedte volna. Márk azonban a combja belső felét csókolta hosszasan. Apró köröket írt le a nyelvével, játékosan beleharapott.

Dóri csalódott mormogást hallatott, mire Márk kedvesen felnevetett.

– Vársz már? – Dóri csak mormogott. – Igen?

– Igen – sóhajtott.

Márk most a másik combját csókolta végig, hosszan játszadozott a nyelvével, amíg Dóri remegve sóhajtozott. Beletúrt Márk hajába, finoman próbálta felfelé irányítani. A férfi felemelte a fejét.

– Csak dőlj hátra, és élvezd – kérte rekedten, mielőtt Dórit élete legnagyobb extázisába röpítette.

Eddig nem érzett gyönyör hullámozott át a testén, olyan orgazmus, ami után hosszú percekig minden porcikája remegett. Azt hitte sosem lesz képes lenyugodni, remélte örökké ebben a boldog tudatállapotban fog repkedni ezek után.

Meg akarta hálálni Márknak ezt a csodát, amit adott neki, már nekikezdett, hogy visszaadja a kényeztetést, amikor megszólalt a telefonja. Dóri bosszúsan nyúlt utána, átkozta magát, amiért nem kapcsolta ki a készüléket. Aztán meglátta az anyja nevét a kijelzőn.

– Lackó lesz – pihegte, és próbálta rendezni a lélegzését.

Márk hanyatt feküdt mellette az ágyban, láthatólag türelmes várakozóállásban helyezkedett el.

Nem feledkezhetek meg ennyire mindenről – feddte meg magát Dóri. – Még hogy kikapcsolni a telefont, amikor Lackó nincs itthon, amikor annyi minden történhet!

Mi történhet? – vágott vissza a másik énje.

Bármi. Akármilyen. Vagy egyszerűen csak hiányozhatok neki.

Hátrasimította a haját, feligazgatta magára a lepedőt, és fogadta a videóhívást.

– Szia, Lackó-mackó! Jól érzed magad a nagyiéknál?

Lackó bólintott.

– Jól. Még aludtál? Vagy beteg vagy?

Dóri észrevette, hogy mellette Márk elvigyorodik. Még jó, hogy nem kezdett el hangosan nevetni. Akkor biztosan lebuknak. Dóri az órára pillantott, tizenegy óra tizenkét percet mutatott. Meglepődött mennyire elszaladt az idő.

– Csak lustálkodtam.

– Anyu! Mondtad Márknak, hogy majd Bálint telefonjáról fogom felhívni?

– Persze, kicsim. Mondtam neki.

– Csak mert nem veszi fel a telefont. És szeretném neki elmesélni, hogy holnap meg sátorozni megyek a Balatonhoz. Ma reggel meg a papával horgásztunk, és fogtam halat.

– Tényleg? Nekem el sem akartad mesélni?

– De – felelte Lackó lehangoltan. – Csak előbb Márknak akartam. De ő nem veszi fel.

Márk Dóri felé nyújtotta a kezét.

– Kérlek – súgta. – Hadd beszéljek vele.

– Szerintem elhagyta a telefonját, de éppen itt jön. Rögtön átadom neki.

Dóri leeresztette a telefont, és némán elmutogatta Márknak, hogy menjen ki a konyhába. A férfi menet közben magára kapta a pólóját, úgy vette át Dóritól a telefont.

– Szia, pajti! Mi újság van?

Lackó szeme felcsillant.

– Szia, Márk! Anyukámnál ebédelsz?

– Igen.

– Mondta, hogy Bálint telefonjáról foglak felhívni?

– Mondta.

– Akkor miért nem vetted fel?

Márk kissé elgondolkodott, Dóri remélte, ésszerű indokot talál ki, nem valami légből kapott baromságot, amiből Lackó rögtön leszúri, hogy hazudik.

– Bennhagytam a telefonom. Kissé elfoglaltam magam, nem jutott eszembe – kért elnézést Márk, és Dórira kacintott. Ő meg fülig pirult erre.

– Szerinted nem baj, ha nem edzek? – kíváncsiskodott Lackó, ám Dóri aggodást vélt felfedezni a hangjában.

– A legjobb focistáknak is szükségük van pihenésre ahhoz, hogy feltöltődjenek. – biztosította Márk.

Dóri elhallgatta, ahogy Lackó elmeséli mi történt vele ebben a két napban, hosszan megbeszélték az edzéseket is. Ő közben felszeletelte a hagymát és a zöldségeket a lecsóhoz. Aztán amikor

Márk átadta neki a telefont, ő beszélt, és a férfi állt neki a főzésnek. Annyira természetesen, gördülékenyen cseréltek, mintha örökké ez csinálták volna.

Dóri a szuterénban dolgozott a szekrényekkel. Akármennyire nehezeire esett elszakadni Márktól, akármennyire szeretett volna egész héten kizárólag vele lenni éjjel-nappal, nem tehették meg, hiszen akadtak egyéb kötelezettségeik.

Dóri minden pillanatát kiélvezte ennek az új csodának, ami Márk képében köszöntött be az életébe. Nehezen hitte el, hogy létezik ilyen felfoghatatlan boldogság, amihez hasonlót eddig még egyszer sem tapasztalt meg, egyetlen férfi mellett sem. Nehezen vallotta be magának, de valójában Tibor mellett sem élte át ezt a könnyedséget, természetességet, mint Márkkal. Beismerte magának, hogy bármit képzelt bele a Tiborral való nem létező kapcsolatába, de a férfival sosem érezte azt, hogy folyamatosan maga mellett akarná tudni, hogy ott legyen a közelében, láthassa, halhassa a hangját.

Számára hihetetlen módon Márkról alig bírta levenni a kezét, folyamatosan igényelte a testi kontaktust, ha mindössze egy futó érintés volt is az. Boldoggá tette, hogy Márk minden alkalmat megragadott arra, hogy hozzáérjen. Olykor végigsimítson a vállán, az ujjain, a derekán vagy a csípőjén, ha főztek vagy beszélgettek. Ettől meghittnek, bizalmasnak találta a kapcsolatukat.

Vajon ez azt jelenti, hogy kapcsolatban vannak? Ezután mondhatja, hogy Márk a párja? Egyáltalán Márk szeretné, ha bárki megtudná? Dóri elbizonytalanodott. Igazából tizennyolc éves kora óta nem volt igazi párkapcsolata. De vajon ez most igazi?

Reggel Márk segített neki előrébb húzni egyet a nagyobb szekrények közül, mielőtt elindult dolgozni. Egész hétvégén alig járt hátul a saját lakrészében. Dóri elgondolkodott azon, miként fognak élni, ha Lackó hazajön.

– Elmondjuk Lackónak? Ha majd hazajön?

Márk megfogta Dóri kezét.

– Nem akarom eltitkolni – jelentette be. – Te igen?

– Én sem – vágta rá Dóri.

Legszívesebben most azonnal elújságolta volna Lizának is. Amint Márk elmegy dolgozni, felhívja a barátnőjét, elmeséli neki a csodás hétvégéjét. Muszáj volt valakivel beszélnie róla, majd szétvetette a boldog izgatottság. Azt akarta, hogy az egész világ tudja, mennyire szerelmes. Mert ez biztosan az igazi szerelem.

– Jó, mert ezek után képtelen lennék eljátszani a közömböst.

Dóri teljesen megértette. Kicsit félt Lackó reakciójától, de talán nem veszi annyira zokon, hiszen szereti Márkot. Alig fog változni bármi. Csak éppen Márk előre költözik. Legalábbis Dóri természetesnek vette, hogy ezután Márk vele fog aludni, vele fog élni, az ő otthonában, hiszen Márk kis kerti lakja túl kicsi hármuknak.

– Hazajössz ebédre? – Dóri végigsimított Márk karján.

A férfi elkapta a derekát, magához húzta.

– Szeretnék, de attól tartok, nem fog menni.

– Akkor csak este látlak újra?

Márk elsimította Dóri haját az arcából, ő meg megőrült minden érintésétől, minden csókjától. Sosem hitte, hogy létezik a valóságban ilyen mindent elsöprő vágyakozás.

– Sietek haza – ígérte Márk. – De a héten muszáj befejeznem ezt a projektet.

– Hiányozni fogsz. Tulajdonképpen már most hiányzol. – A hosszú, szenvedélyes csók ellenére is, amit búcsúzóul kapott, vagy éppen amiatt.

A csengő hangja riasztotta fel őket. Nehezen bontakoztak ki egymás karjából, Márk megszorította Dóri ujjait.

– Megnézem ki az, és elküldöm. Te maradj, dolgozz nyugodtan. Beszólok, ha elmegyek – ígérte.

Dóri senkit sem várt, így biztosra vette, hogy vagy Márkhoz jöttek, vagy véletlenül eltévesztették a házszámot. Hallgatta a férfi eltávolodó lépteit, és amint egyedül maradt, rátört a hiánya. Bár együtt tölthetnék ezt a hetet! Vagy csak ezt a napot, megnyújtva a hétvégét.

A szuterén nyitott ablakán át női hang szűrődött be. A kapu csukódott, a női hang maradt. Most az udvarból hallatszott.

Dórit a kíváncsiság és a féltékenység felhajtotta az udvarig. Edelényi Alexandrát pillantotta meg a kapu előtt.

Szandra magas, karcsú, igazi skandináv szépség, kiugró arccsonttal. Szőke haját egyszerű copfba fogta a feje tetején, hatalmas kék szeme, ártatlanságot sugárzó nézése biztosan sok férfit levett a lábáról. Dóri úgy vélte, érti, Márk miért engedte el nehezen.

Fájdalmasan összeszorult a szíve. Hol van ő ehhez a szépséghez, eleganciához, merészséghez képest?

– Nyilván én tehetek róla, ha nem veszed fel a kurva telefonodat – ordított Szandra Márk hátának, ugyanis a férfi laza futásban elindult hátra a kisház felé.

Dóri visszahúzódott a félig nyitott ajtó mögé, az ablakon át figyelte, amint Szandra Márk után indul. Barna, hosszú, izmos combja kivillant rövid, nyári ruhája alól, mély dekoltázsából pedig nem túl nagy, formás melle.

Vajon azért áll így a cicije melltartó nélkül egy szülés után, mert megcsináltatta? – futott át Dórin a gondolat. Elszégyellte magát.

A ruha igazából elég keveset takart Szandra felsőtestéből, mert a melle vonala oldalról is tökéletesen látszott.

Dóriban egyre forrt a féltékenység.

Miért jött ide? Miért nem tud tisztességesen felöltözni? Mit akar Márktól?

Figyelte, ahogy Szandra magas sarkú szandáljában, ringó csípővel végigkopog a járdán. Zsivány érdeklődve szemlélte a bokor alól.

Dóri legszívesebben utánarohant volna, hogy megnézzze, mit csinálnak, kihallgassa, miről beszélnek. De ha Márk meglátná, hogy leskelődik, biztosan elsüllyedne szégyenében. Muszáj lesz megbíznia benne.

Márk tíz perc múlva bukkant fel ismét az udvaron, farmerben, ingben, láthatóan nem dolgozni készült, kezében kisebb, fekete sporttáskával, a feje búbjára tolt napszemüvegben. Mellette Szandra, összeszokott párosnak tűntek, ahogy egymáshoz igazították a lépéseiket. Dórit elöntötte a keserűség, ahogy elnézte őket. Már nem a harag izzott köztük, sokkal inkább a

harmónia, ahogy csendesen beszélgetve indultak előre. Dóri egyetlen szót sem értett a szavaikból.

Márk az ajtó előtt megtorpant.

– Várj meg a kocsinál, kérlek – szólt Szandrának. – Egy pillanat, és megyek.

Szandra bólintott, és kérdés nélkül továbbment.

Márk belökte a félig nyitott ajtót.

– Itt vagy? – eresztette le a sporttáskáját maga mellé a földre.

Dóri könnybe lábadt szemmel, dobogó szívvel bámult fel rá.

– Elmégy? – kérdezte elfúló hangon. Márk bólintott. – Vele?

Márk átölelte Dórit, ő erőt merítve kapaszkodott belé.

– Felhívlak – ígérte.

– Mikor jössz vissza?

– Nem tudom – válaszolta Márk csendesen.

– Elmondod, mi történt?

Márk megsimogatta Dóri arcát.

– Anyám rosszul lett – válaszolta Márk rekedten. – Nincs magánál. Én tehetek róla. Erről az egésztől én tehetek.

Dóri magához ölelte.

– Ne hibáztasd magad – kérte.

Márk még szorította néhány pillanatig. Kintről azonban megszólalt az autó dudája. Erősen, türelmetlenül. Márk gyors csókkal búcsúzott.

Dóri az utcai ablakhoz szaladt. Onnan nézte, ahogy Szandra odadobja Márknak a kocsikulcsot. A férfi ügyes mozdulattal elkapta, biztosan nem először csinálták, akkora összhang volt közöttük. Dórinak elfacsarodott a szíve, elkeseredetten figyelte, ahogy Márk bepattan a felesége kocsijába, a vezetőülésre, majd kifarol a ház elől. Dóri még látta Szandra kezét a férfi combjára csúszni, mielőtt eltűntek a szeme elől.

Bízz benne! – kérte belül egy csendes kis hang.

Alig hallotta, mert a féltékenység egyre hangosabban és dühösebben tombolt a lelkében.

30. fejezet

Márk megőrült a közlekedési szabályoktól, szíve szerint a gázba taposott volna, ha nem félti a jogosítványát. Alig várta, hogy kiérjenek az autópályára.

– Hogy történt?

– Elmondtam neki – válaszolt Szandra hidegen. – Ahogy kérted. Vagy inkább, ahogy parancsoltad – tette hozzá. – Én előre megmondtam, Márkusz, hogy megölöd vele. De te! – fújt dühösen. – Te nem hallgattál rám!

– Azt hittem, te finomabban tudod vele közölni a tényeket, mint én – morrant Márk. – Olyan jóban vagytok még mindig, és anyám nyilvánvalóan kedvel téged. Azért láttam jobbnak, ha te mondd el neki.

– Édesanyád imádja a gyereket.

Márk az orrára tolta a napszemüvegét.

– Miért nem tartod távol magad tőle? A gyerekeddel együtt? Mi?

Szandra lehajtotta a napellenzőt maga előtt.

– Bármit gondolsz, kedvelem.

– Na, persze!

– Jobban, mint téged – vágta oda Szandra olyan jegesen, hogy Márk azt hitte, menten megfagy körülöttük a levegő.

– Érdekember vagy – fordult a nő felé. – Mit vártál tőle, mondd?

– Higgy, amit akarsz! Leszarom, mit gondolsz! Én voltam ott mellette végig, amikor te rá sem néztél. Fel sem hívtad. Fogadjunk, tegnap is valami nőcske lábai között múltattad az időt.

– Tévedsz. Egyáltalán nem „valami nőcske” – utánozta Márk Szandra gunyoros hangsúlyát.

Szandra csúfondárosan felnevetett.

– Ugyan, Márkusz! Régen nem voltál ennyire érzékeny! Csak nem beszéltél valami vidéki, butuska libácskának?

Csipkelődő kacarászása zavarta Márkot. Megszorította a kormányt.

– Elhiszem, hogy jól szórakozol, de fogd vissza magad. És ne minősíts valakit, akit nem ismersz! Nem a te dolgod.

Szandra fütttyentett.

– Húha.

– Az – morrant Márk. – Húha. Befejezted?

– Megnyugtat, hogy mégsem tévedtem. Növel múltatad az idődet. Mondd, hová teszed ilyenkor a telefonodat?

– Nem mindegy?

– Tudod, Márkusz, az a legnagyobb hibád, hogy ész nélkül mész a farkad után. Mondjuk – folytatta Szandra elmélázva –, éppen emiatt volt veled olyan könnyű.

– Megváltoztam.

– Ó, tényleg? – nevetett fel Szandra. – Komolyan megváltoztál? És mondd, ezt el is hiszi valaki?

Márk felkapcsolta a rádiót, feltekerte a hangerőt, jelezve, hogy nem kíván tovább beszélgetni. Szandra egy ideig nevetett rajta, majd hátradőlt az ülésen, becsukta a szemét, és úgy tett, mint aki alszik, de Márk bármiben lefogadta volna, hogy ébren van, és az alkalmat lesi, mikor szólhat be újra.

A hosszú úton Márknak így maradt ideje Dórin gondolkodni. Amint megnézte az anyját, felhívja. Rettentően hiányzott. Most gondolt rá először, hogy talán magával hozhatta volna. De amikor megtudta, mi történt az anyjával, elfelejtett gondolkodni, mindössze látni akarta az édesanyját, hogy a saját szemével győződjön meg róla, rendben van. Amiben kételkedett, mert Szandra nem utazott volna ebben a hajnali órában több száz kilométert, ha olyan megnyugtató lenne a helyzet.

Megkérem, hogy jöjjön utánam – határozta el. – Itt a helye. Mellettem.

Ahogy ezt eldöntötte, Márk sokkal boldogabban vezette le az előtte álló hosszú utat. Neki sokkal jobb lesz, ha Dóri itt lesz mellette, megnyugtatója a pusztája jelenlétével is.

Csak a kórház előtti parkolóban kapcsolta ki a rádiót. Szandra nyűgösen felsóhajtott.

– Végre, már kezdett hasogatni a fejem.

Márk a homlokára tolta a napszemüvegét, belenézett Szandra babakék, hatalmas szemébe. Mennyire másnak tűnt ez az élettelen, kiélt pillantás Dóri égszínkék, csillogó, csupa élet tekintetéhez képest!

– Figyelj rám, Szandra – kezdett bele komolyan. – Nem akarom, hogy a média anyám betegségén csámcsogjon. Remélem, nem adta le az infót az embereidnek a sajtónál.

– Természetesen nem – sértődött meg Szandra. – Mit gondolsz te rólam?

A nő kiszállt az autóból, hangos csattanással becsapta az ajtót. Márk felvonta a szemöldökét. Rendszerint összevesztek azon, hogy Szandra milyen mostohán bánik a kocsijával, most mégsem tette szóvá.

– És van ötleted, hogy tudnám elkerülni őket, amíg itt vagyok?

– Őket bízd rám. Elintézem, hogy semmit ne tudjanak meg.

Márk elhitte neki, hiszen Szandra ezt csinálta az utóbbi három évben, tisztára mosta a becsületét. Sőt, sokkal tovább ment. Elérte, hogy a fél ország őt sajnálja.

– A hazugságaiddal?

Szandra odafordult hozzá.

– Ha komolyan azt akarod, hogy elintézzem neked ezt a kis apróságot, akkor fogd be – sziszegte. – Nem vagyok kíváncsi a véleményedre.

– Bánom én – vont a vállát Márk. Felfelé haladtak a kórház lépcsőjén. – Figyelj, Szandra, váljunk el végre!

– Tessék?

– Ideje. Nem gondolod?

Szandra nehezen felsóhajtott.

– Biztos, hogy ezt akarod? – Márk határozottan bólintott. – Tényleg az ujjá köre csavart valami kis nőcske?

– Nem „*valami kis nőcske*” – javította ki Márk bosszúsan.

Szandra fintorgott.

– Majd néhány év múlva megkérdezlek, megérte-e.

Márk hitte, hogy Dóri megéri. Komolyan tervezte vele a jövőjét. Hosszú távra.

Márk a kórházi folyosó sarkába húzódott a telefonjával. Utálta ezt a fertőtlenítőszagot, ami az egész épületben terjengett, a szobákból kihallatszó nyöszörgést, a nővérszobákból olykor

felharsanó nevetést. Folyamatos hányingerrel küzdött, minden idegszála pattanásig feszült.

Menekülni! – visszhangzott benne a figyelmeztető kis hang.

Az a rengeteg rossz emlék keserű epeként gyűlt össze a torkában, nem volt az a víz, vagy kávé, ami leöblíthette onnan. A térdébe szúrt a fájdalom, azt vette észre, hogy bicegni kezdett.

Mire képes az ember tudata! – borzadt el, és inkább odafigyelt, hogy rendesen járjon. Néhány perc múlva a fájdalom mérséklődött.

Dóri néhány csengés után felvette.

– Sajnálom, muszáj volt eljönnöm – mondta Márk bűnbánóan. Rossz érzésekkel gondolt arra, hogy pont most otthagyta Dórit.

– Hogy van édesanyád? – tudakolta a nő szelíden, Márk mégsem könnyebbült meg.

– Nagyon gyenge. Nincs magánál.

– Meddig maradsz?

Márk az ablakpárkányon dobolt, csak meredt az ablaküvegre.

– A héten még biztosan.

A lelkiismerete nem hagyta nyugodni, Szandra sem könnyítette meg neki azzal, hogy őt vádolta. Abban egyetértett, hogy talán csinálhatta volna jobban. Nem tudta miként, de biztosan lett volna más út is, ami nem sokkolja az anyját egy szívrohamig. Azt a rohadt tesztet is hagyhatta volna a fenébe. Vagy egyszerűen nem kellett volna az anyja képébe tolnia mindenáron. Oké, hogy Szandra közölte a rossz hírt, de ő erőszakoskodott, ő követelte, hogy megtegye. És Szandra valóban figyelmeztette, hogy ez lesz a vége. Jobban ismerte az anyját, mint ő.

Miként lehetséges ez? Hogy jutottak idáig?

– Szendrával leszel?

Dóri hangja térítette kissé magához. Az a remegős két szó. Tisztán érzékelte, hogy Dóri félti Szendrától. Márk felsóhajtott. Gondolkodott rajta, hol töltse az éjszakáit. Az anyjánál nem érezte otthonosnak, Szendrával közös háza viszont évekig az otthona volt, elég nagy, hogy ne lássák egymást, ha nem akarják.

– Vele is vannak elrendeznivaló ügyeim – felelte komoran. A telefonba átszűrődött Dóri nehézkes légzése.

– Szeretnék bízni benned – suttogta Dóri elfúló hangon.

– Ez kedves – rántotta meg Márk a száját, mert pontosan úgy hangzott, hogy rohadtul nem bízik benne. Persze mit várt tőle két nap után? – Mondd, Dóri, nem akarsz utánam jönni?

– Nem szívesen zavarnék.

– Nem zavarnál. Szeretném, ha itt lennél velem. Feljössz?

– Hová? – Miután Márk bemondta a címet Dóri lehangoltan válaszolt. – Ez Szandra háza?

– Meg az enyém. Magamhoz hívlak meg, nem hozzá.

– Az így most majdnem ugyanaz – válaszolta Dóri csendesen, Márknak feltűnt a kedvetlensége.

– Örülék, ha itt lennél. Szükségem van rád.

– Rám van szükséged? – képedt el Dóri.

Márk gondolatban úgy folytatta a mondatot, amit Dóri végül mégsem mondott ki: *„amikor ott van Szandra.”*

Hát még mindig nem érti? – Márk megmasszírozta a tarkóját.

– Veled akarok lenni, nem Szandrával. Feljössz?

Végre igent mondott.

– De szép a szerelem – jegyezte meg gunyorosan Szandra, amikor Márk letette a telefont. A nő a kezébe nyomott egy műanyagpoharas kávé az automatából. – Kihűlt. Annyit csacsogtál a nőddel.

Márk a farmerja hátsó zsebébe csúsztatta a telefonját, és elvette a langyosra hűlt kávé Szandrától.

– Köszönöm.

– Jobbal nem szolgálhatok. – Márk belekortyolt. Pocsék volt az íze. Elfintorodott. – Otthon kapsz rendes kávé – ajánlotta Szandra. – Jól hallottam, idehívtad a szeretődöt? Anélkül, hogy megkérdeztél volna?

– Nem a szeretőm.

– Nem, mi?

– Fejezd be a szurkálódást! Az én házam is.

– Még – sziszegte Szandra. – Ha rajtam múlik nem sokáig lesz az.

Márk felhajtotta a pocsék kávé, egy mozdulattal összegyúrta a poharat, aztán a sarokban álló papírkosárba dobta.

– Meglátjuk – morogta.

– Elveszek tőled mindent, hogy lásd, mit veszítettél!

– Már régen megtetted.

Szandra a vállára csapott.

– Majd ha ráérek, megsajnálak – villantotta rá a szemét, mielőtt visszaindult a kórterembe.

Márk észrevette, hogy a kórházi folyosón mindenki, aki még élt, Szandra után nézett. A férfiak éhes pillantással. Mondhatni leszarták, hogy ő ott van Szandra mellett, csak keveseket hatott meg a jelenléte. Ez mindössze annyit jelentett, hogy kevésbé feltűnően bámulták végig Szandrát. A nők egytől egyig összehúzott szemmel, hol rosszállóan a fejüket csóválták, hol hangos megjegyzéseket fűztek hozzá.

Szandra erre – Márk úgy gondolta – szándékosan rájátszott a csípőmozgására, ráadásul fogta a hajgumit, kihúzta a hajából, megrázta a sörényét.

Késő délután indultak haza. Addig Márk azzal vezekelt, hogy órákat ült az anyja ágya mellett, várva, hogy magához térjen. Hiába mondta az orvos, hogy menjenek haza, az anyja erős nyugtatókat kapott, aludni fog.

Márk nem tudta, mit fog mondani vagy tenni, ha az anyja magához tér. Nem tervezett, mindössze megnyugtatta volna. De ő végig aludt, a gépek egyhangúan csipogtak mellette, a nővér olykor ránézett, de figyelmen kívül hagyta Márkot és Szandrát, amikor mindent rendben talált, továbbment.

Szandra türelmesen várt rá. Egyszer sem noszogatta, hogy ideje indulni. Általában ott ült vele szemben, néha járt egyet, kávé hozott az automatából, bár híg volt, és majdnem ihatatlan.

Öt óra körül Márk unta meg ezt a tehetetlen ücsörgést, a kórház betegséggel, halállal, elveszett álmokkal terhelt, nehéz hangulatát.

– Menjünk.

Csak egyetlen szavába került. Szandra megigazította az anyósán a takarót, megszorította a kezét.

– Holnap találkozunk! Addig aludd ki magad! – Felpillantott Márkra. – Te el sem köszönsz?

Márk esetenül álldogált az ágy mellett, fogalma sem lévén, mit kéne csinálnia.

– Vigyázz magadra, anyám – bökte ki végül búcsúzóul.

Nem tudta, Szandra mit láthatott az arcán, amiért odalépett, és hosszan megölelte. Márknak mindenesetre jólesett, és csak sokára tudatosodott benne, hogy sír.

Szandra hazafelé berekesztette a piszkálódást.

– Rendben lesz – vigasztalta csendesen.

Márkot akkor is megnyugtatta, ha történetesen most ismételtén hazudott. El akarta hinni, hogy valóban minden rendben lesz. Az anyja magához tér, és ő jóvátehet mindent. Bepótolhatja az elvesztegetett telefonhívásokat, az elszalasztott beszélgetéseket, a látogatásokat.

– Eddig a percig nem gondoltam bele, hogy elveszíthetem – vallotta be Márk. – Annyira természetes volt, hogy mindig ott van. Bármikor felhívhatom. Bármikor meglátogathatom.

– Néhány hét múlva újra megteheted ezeket. Remélem, sűrűbben fogod hívni, és gyakrabban meglátogatod majd.

Márk most bármit megígért volna, ha ezzel sürgetheti az anyja gyógyulását.

– Biztos lehetsz benne!

– Ne csak ígéret maradjon, Márkusz.

– Változom. Ha nehezedre esik is elfogadni.

Az otthonuk felé közeledve Szandra felvette azt a fajta édes mosolyát, amit a rajongóinak tartogatott.

– Van a ház előtt néhány fotós. – hajolt oda Márkhoz, miközben felhajtottak a kocsifeljáróra, hozzá. – Azt találgatják, mit keres itthon Edelényi Márkusz – súgta a fülébe, forró lehelete csiklandozta Márk bőrét. Kellemetlenül érintette, hogy Szandra a combjára csúsztatta a tenyerét. – Mosolyogj, az isten szerelmére!

Márk kényszeredetten elmosolyodott, örült, hogy a napszemüveg eltakarja a szemét.

– Te hívtad ide őket?

– Örökké itt lébecolnak. Figyelj rám! A fotósok hamarosan leszállnak rólunk, ha látják, hogy barátságban vagyunk, mert tudod, a jó hír nem hír.

Márk igazat adott neki, és az ablakon keresztül eleresztett egy túljátszott mosolyt a fotósok felé. Még intett is nekik.

– Kinyitnád a kaput? – sürgette Szandrát.

– Mi lenne, ha kiszállnánk, és mutatnánk nekik többet a barátságunkból? Mondok nekik pár szót. Megtennéd a móka kedvéért, hogy kiszállsz, és kinyitod nekem a kocsiajtót, úgy, mint egy úriember?

Márk mély lélegzetet vett, mielőtt kiszállt. A két fotós majdnem a képébe tolta a kameráját.

Hát ezeknek tényleg semmi sem szent?

– Vigye hátrébb a gépét! És takarodjon a házam elől, míg szépen mondom!

Végre megkerülte a kocsit, és kinyitotta Szandrának az ajtót. A nő széles mosollyal az arcán bukkant elő.

– Nincs itt semmi látnivaló, Csabikám – szólt elnézően az egyik fotósra.

– Márkuszt három éve nem látták a környéken. Mi ez, ha nem látnivaló? Újra együtt vagytok?

– Ugyan már! Ezt te sem gondolod komolyan – mosolyodott el Szandra. – Márkusszal barátok maradtunk.

– Barátok? Ti? Ezt nem veszem be!

Márk határozottan közelebb lépett Szandrához.

– Felnőtt emberek vagyunk. Meg tudjuk beszélni intelligensen a problémáinkat. Bocs, fiúk, hogy csalódást okoztunk, de itt ma nincs semmi szenzáció.

Márkot zavarta, hogy ezen a Csabikán kívül még másik két fotós is folyamatosan kattogtatta a gépét. Elszokott ettől a felhajtástól. Meglepetten tudatosodott benne, hogy már nem is hiányzik. Most csupán annyit tudott tenni, hogy elrejtőzött a napszemüvege mögé.

– Márkus, mondana valamit? Hogy érintette mindaz, hogy Szandra kipakolt a házasságukról a médiának?

- Rádadásul beszélt az alkohol- és drogproblémáiról is.
- Esetleg erről mondana valamit?
- Nem nyilatkozom – vágta rá Márk gondolkodás nélkül. Zsigerből jött.

Három éve annyit ismételtette, hogy úgy tűnik örökre berögzült.

– Majd egy exkluzív interjú keretében mesélünk – nyugtatta meg a sajtósokat Szandra.

Márknak úgy tűnt, Szandra élvezi a figyelmet, ezért finoman átölelte a nő derekát, mire Sandra odahajolt hozzá, és kacér mosollyal pusztít nyomott Márk szája sarkába.

Márkban felizzott a harag, de csak annyira húzódott el Szandrától, hogy ne legyen feltűnő. Nem akart a fotósok előtt balhét csinálni. Abból sosem jönne ki nyertesen.

Mit művel Szandra? Miféle játékot játszik?

Ha nem lett volna teljesen képtelen ötlet, talán még az is megfordul a fejében, hogy Szandra juttatta kórházba az anyját, hogy idecsalja.

Én nem vagyok normális! Az anyámmal kellett volna mennem – vágott belé a zsigeri felismerés. – Vagy egy kibaszott szállodába! Hogy fog mindez visszaköszönni rám holnap a médiában? – Tudta a választ. – Fel kell hívnom Dórit, mielőtt meglátja, és félreérti!

– Menjünk innen. A tenyerét Szandra csípőjére fektette, és határozottan befelé irányította. – Baszdmeg! Mi a szart csináltál az előbb? – tört ki belőle a harag, amikor végre becsukódott mögöttük az ajtó, és biztonságban tudta magát az előszobában.

– Kell nekik a műsor – vágta rá Szandra nemtörődöm hangon. – Muszáj fenntartanom a figyelmet valamiképpen.

– Muszáj? – kérdezte Márk utálkozva. Felfordult a gyomra ettől az egésztől. – Folyamosan fotósok állnak a ház előtt?

– Megesik.

– Miért nem figyelmeztettél?

– Elfelejtettem – pislogott ártatlan arccal Szandra.

Márkban pedig egy pillanat alatt egekbe szökött az adrenalin.

– Elfelejtetted – kapta le a napszemüveget az orráról, és az előszobai szekrényre dobta.

Szandra végigsimított karcsú nyakán.

- Annyira hozzátartoznak az életemhez, fel sem tűnik.
- Ezt nem veszem be! Itthon van a gyerek?
- Anyám vigyáz rá ma éjjel.

Márk megkönnyebbült. Távol akarta magát tartani tőle. Félt, hogy megkedvelné a kissrácot, és azzal csak bonyolítaná mindannyiuk helyzetét.

Előkapta a telefonját. Fél óráig csörgette Dórit, de a nő nem vette fel a mobilját. Sebtében bepötyögött neki egy üzenetet.

„Kérlek, hívj vissza! Fontos.”

Csak egyetlen pillanatig gondolkodott rajta, hogy odabiggyessze a végére: *„Szeretlek.”*

31. fejezet

Márk kipakolt a szekrénybe, miközben folyamatosan a telefonját figyelte. Dóri nem reagált semmit az üzenetére. Mielőtt elment zuhanyozni, megcsörgette, de a nő nem vette fel.

Gyorsan végzett a tusolással, mert attól tartott, Dóri éppen akkor fogja keresni, amikor a vízcsobogás miatt nem hallja, és talán azt hiszi, hogy nem akarja felvenni a telefont. De Dóri nem jelentkezett.

Márk fel sem öltözött, a vizes fürdőlepedőt a franciaágyra dobta, és máris újra csörgette az ismerős számot, hátha. Fülén a telefonnal szórakozottan fordult hátra, amikor kinyílt a szobája ajtaja. Szandra lépett be rajta egy papírdobozzal.

– Bocsika – rebtentette meg Szandra a szempilláit, és végignézett Márkon, miközben letette a dobozt a vastag, világosbarna szőnyegre. – Hú, Márkus – füttyentett elismerően, majd megnyalta vörösre festett felső ajkát. – Szívesen összegyűrném veled a lepedőt búcsúzóul – búgta.

Márk felvette a törölközőt az ágy végéből, és a derekára tekerte.

– Igen. Ebben nem kételkedem. Ha nem haragszol, én kihagyom a lehetőséget.

– Baszki, Márkus, nem emlékszem, hogy valaha visszautasítottál volna.

– Mindig van egy kezdet.

Szandra odalépett elé, és megérintette a mellkasát, könnyedén a szívére fektette a tenyerét. Márkot nem lepte meg, hogy kicsit sem gyorsult fel a szívverése az érintésre.

– Ennyire hidegen hagylak? – nézett az arcába Szandra komolyan.

Márk ellépett előle, kicsapta a szekrényajtót, kivett egy pólót, és magára rántotta.

– Mondd, Szandra, mit akarsz tőlem? A szexen kívül?

– Maradt nálam egy doboz cuccod – bökött a nő a szőnyegre. – Három éve várja, hogy elidd innen.

Márk felvette a farmerjét, odalépett a dobozhoz és beletúrt. Néhány nadrág, póló, egy karóra. Ezüst Armani.

Felemelte. Megfordította.

A hátlapján megtalálta a bevésést Milán születésnapjával.
Zakatolt az agya, miközben a keze ökölbe szorult az óra körül.

– Mióta van ez itt? – kérdezte rekedten, de rögtön tudta a választ.

– Amióta elmentél, nem nyúlt ahhoz a dobozhoz senki.

Márk érezte, hogy egész testében reszket a visszafojtott dühtől. Nem fájna annyira, ha Szandra egy idegennel fekszik össze, amíg ő kórházban volt.

Pont akkor! Baszdmeg!

Sosem érezte magát ennyire hátba szúrva. Néhány pillanatig a mellkasára telepedett a felismerés, letaglózta. A levegő mintha elfogyott volna a szobában. A szeme előtt elsötétült minden. Megrázta a fejét. Nagy levegőt vett, lerázta magáról a fájdalmat, ami megbénította. Szandra arca elé emelte az órát, hogy jobban lássa.

– Ez az óra nem az enyém. Látod? – bökött Márk a csuklójára, amin az óra pontos mását viselte.

Szandra összeharapta a száját. A szemében mintha felderengett volna a felismerés.

Márk megfordította az órát, és a hátlapját odafordította Szandra felé.

– Ez Milán órája – tört ki belőle keserűen.

Szandra elfordult. Pontosan átjött, hogy már tudja, hibázott. Az egész testtartása védekező lett.

– Véletlenül történt – bukott ki belőle. A karját összefonta a mellkasa előtt.

– Véletlenül? – támadt neki Márk. – Mégis, hogy? Egész véletlen összekeverted velem?

– Annyira magányos voltam. Sokat ittunk. Egyetlenegyszer fordult elő.

– Amíg én kórházban voltam.

– Másnap reggelre megbántuk mind a ketten – hadarta Szandra szokatlanul magas, elvékonyodott hangon.

– Egyetlen alkalom, és belőtte a gólt? Baszdmeg, Szandra! Ezért feküdtél le vele? És ha nem jön össze, akkor még hány pasival fekszel össze a gyerek miatt?

Szandra zavartan félrenézett.

– Nem tudja.

Márk a nadrágja zsebébe csúsztotta Milán óráját. Eszébe jutott a legutóbbi néhány üzenetváltás és a telefonbeszélgetések.

– Szerintem összerakta – jelentette be ridegen. És már ő is értette, mire akart kilyukadni Milán minden alkalommal. – Baszdmeg, Szandra! Az egyetlen haverom volt, aki mindvégig mellettem maradt.

Mekkora szar az élet.

Márk: *Tudom.*

Milán: ???

Márk: *Beszéljünk!*

Milán: *Mikor?*

Márk: *Minél előbb.*

32. fejezet

„Kérlek, hívj vissza! Fontos. Szeretlek.”

Dóri több tucatszor elolvasta az üzenetet. Olykor elhomályosodott a látása. Legalább két nagy csomag papír zsebkendőt telekönyezett.

– Hogy képes így hazudni! – zokogta Lizának. – Még hogy szeret! Ott csókolgatta Szandrát a ház előtt. Le sem tudta róla venni a kezét. – Megbicsaklott a hangja.

Ha nem látja a saját két szemével, nem hiszi el, hogy Márk ezt tette.

Liza átölelte, és a karjai közt ringatta, mint egy kisgyermeket, susogott neki. De ez nemhogy megnyugtatta Dórit, inkább idegessé vált tőle.

– Tedd le azt a telefont – kérte Liza.

Dóri utoljára elolvasta Márk üzenetét, majd az ágy végébe hajította a mobilját.

– Idehívott. Tudta, hogy eljövök. Aztán mégsem bírta ki!

– Szandra évekkal ezelőtt megmondta, hogy rohadék.

– Csupán néhány órát töltöttek együtt, és ez elég volt arra, hogy az a nő visszaédesgesse magához – csuklott el Dóri hangja.

– Én már az elején megmondtam, hogy vigyázz vele! Ráadásul úgy tűnt, nem különösebben érdekel Edelenyi Márkusz, mint férfi. Sokkal inkább látszott egy olyan problémának, amit meg kell oldani.

Márk, mint probléma. Dóri megtörten gondolt arra, hogy nemrég Márk is ezt mondta róla. Azon a reggelen, amikor erről beszélgettek, Dóri azt hitte, rendbe jön végre az élete. Azt hitte megtalálta a férfit, aki komolyan akarja őt, akivel lehet jövője. Aki elfogadja nemcsak őt, hanem Lackót is.

– Én soha-soha többé nem leszek szerelmes! – zokogta Dóri.

Ismételten ő lett a buta, a naiv, megvezethető lány.

Kora délután, ahogy Márk letette a telefont, ő rögtön megszervezte az utazást. Sebtében összeszedett néhány ruhát, az állatokról is gondoskodott, hogy ne szenvedjenek hiányt. Léna néni és Ferkó is megígérte, hogy rájuk néz.

Így aztán Dóri nyugodt szívvel indult el. Hogyne rohant volna, amikor Márk azt mondta, szüksége van rá? Neki férfi ilyet sosem mondott. Túlcordult benne a szerelem. Elhitte, hogy Márknak valóban szüksége van rá.

Pedig megtanulhatta volna, hogy a férfiakban nem szabad bízni. Egyedül az apjában. Senki másban.

GPS segítségével nehézség nélkül odatalált a házhoz, viszont nem volt parkolóhely a közelben. Kétszer ment körbe a háztömb körül, mire két utcával odébb talált egy szabad helyet. Gyalog indult vissza. Már a sarokról látta az utcába befordulni Szandra kocsiját.

A ház előtt fotósok vették körbe őket, úgy, hogy Dóri alig látott tőlük. De amit látott, az nem tetszett neki.

Az Edelenyi házaspár – gondolta keserűen.

Úgy pózoltak a fotósok gyűrűjében, mintha soha nem éltek volna külön. Aztán az a csók. Az verte ki igazán a biztosítékot Dórinál. A táskája fülét gyűrögette, miközben az álláról lecsöppent a karjára egy könnycsepp.

Elégnek bizonyult néhány óra, hogy Márk visszatérjen a régi életéhez? Hiszen mondta – ő megmondta –, Szandrával mindig se veled, se nélküled kapcsolatban éltek, akárhányszor összevesztek, a végén rendszerint együtt folytatták. Mert nem bírták egymás nélkül.

Addig működött a különélés, amíg nem találkoztak, most újra együtt vannak. Dóri megtörölgette a szemét. Mit várt? Mindössze egyetlen szerelemes hétvége után? Ennyi járt neki. Két nap boldogság. Márknak láthatóan csupán újabb trófea, amit a szarvára tűzött, mielőtt visszatért Szandra mellé.

De akkor miért hívta ide? Miért mondta, hogy szüksége van rá? Ismerte, sejthette, hogy azonnal jönni fog. Márk minden nőt így megalázott, vagy csupán vele tett kivételt?

Dóri gyűlölte magát a naivságáért. Még a kocsiban zokogott a kormányra borulva, amikor Márk megcsörgette, de nem vette fel neki a telefont. Megtehetette volna, hogy elküldi a fészkes fenébe, de erre is erőtlennek érezte magát.

Neki tényleg mindössze ennyi jut a szerelemből? Tibor és Márk. A megaláztatások. Vagy mindig a rossz férfit választja?

Soha többé! Egyetlen férfit sem fog a közelébe engedni. Bezárja a szívét, csak Lackóra koncentrálni.

– Visszaköltöztöl? – simogatta a haját Liza.

– Nem tudom.

Ezen nem gondolkodott. A sebeit nyalogatta órák óta. Igaza van Lizának, ideje döntenie a jövőről, mielőtt elkezdődik az iskola. Lackónak normális otthonra van szüksége. Ő ott nem marad, ahol Márk van.

– A harmadikon van egy kiadó lakás. Ismerem a tulajt, biztosan kiadja neked, ha szólok az érdekedben. Közel lennél. Mindennap találkozhatnánk.

Liza lelkesedése mindössze egyetlen másodpercig ragadta magával, aztán eszébe jutott a fia. Lackó annyira szereti Baját. Barátokra talált, megnézték az új iskoláját is, csak éppen beiratkozni nem volt alkalmuk még. A gyereket eddig sosem látta ennyire kiegyensúlyozottnak és boldognak. Lehet, hogy ő kudarcot vallott mint nő, de bebizonyítja, hogy jó anya. Lackó érdekeit fogja szem előtt tartani.

Letörölte a könnyeit. Elég az önsajnálathoz. Átbőgte az egész estét. Ideje abbahagynia, és Lackóra koncentrálnia.

– Ott maradok – jelentette be szilárdan.

– Márkkal? – képedt el Liza. – Ezek után?

– Csak én és Lackó. Gondolom, Márk hamarosan visszaköltözik Szendrőhöz, így nyugtunk lesz.

– Miből fogtok élni?

– Komoly terveim vannak a bútorenovációval. Megoldom. Az a fontos, hogy Lackó olyan helyen éljen, ahol boldog.

– Ezt jól átgondoltad?

– Nem fogok mindent otthagyni csupán azért, mert Edelenyi Márkus belém rúgott. Sikertől padlóra küldenie – ismerte el Dóri. – Veszettül fáj. Azonban Lackó boldog ott, és az a ház voltaképpen az enyém. Az a pénz az enyém. Ha kell, megtámadom a végrendeletet, olyan életet teremtek Lackónak, amit megérdemel. Boldognak akarom látni a fiamat.

Liza átölelte.

– Erősebb vagy, mint gondoltam. Kétségem sincs, hogy sikerülni fog.

Beni lépett be a nappaliba, kezében tálcát egyensúlyozott három gőzölgő bögrével. Letette a kisasztalra, és egyet átnyújtott

Dórinak.

– Citromfű. Megnyugtat.

Dóri hálásan vette el tőle a vidám színű, kockás bögrét, halk köszönömöt rebegett. Beni annyira megértő és kedves fickó. Milyen szerencsés Liza, hogy megtalálta!

A középiskolában.

Miként lehetséges, hogy egyeseknek minden ilyen simán megy? Tizenéves koruk óta normális, kiegyensúlyozott párkapcsolatban élnek, míg ő folyamatosan kínlódik a férfiakkal.

De ebből most és mindenkorra elege lett. Befejezte.

– Mondhatok valamit én is? – kérdezte Beni.

– Csak finoman – kérte Liza.

– Ott, ahol Edelényi Alexandra felbukkan, valami nem tiszta. Az a nő képes a fél országot az orránál fogva vezetni, elég megrebbenteni a szempilláit és bánatos bábikák szemmel merednie a kamerába.

– Edelényi Márkusz egy rohadék – fröcsögött Liza. – Az lehet, hogy elsősztályú a teste, de belül nulla. Semmi. Üres – fokozta.

– Ez így nem igaz – tiltakozott Dóri erőtlenül. – Igazából kedves, jószívű, és gyengéd.

– Most mit véded? – támadott Liza egyből.

Dóri a bögréjét szorongatta a két tenyere között.

– Te nem ismered.

– Ami azt illeti, te sem. Vegyük sorba. Kedves? Egy frászt! Jószívű? Egy frászt! Gyengéd? Hát, ja. Nyilván, ha ennyire bezsongtál tőle. Végül is az volt a célja, hogy lefektessen. Láttam, hogy a gyereken át vezet hozzád az út. Ennyi.

– Befejezted? – tudakolta Dóri megbántottan.

– Mindössze egyetlen kérdésem maradt. Sikerral járt, vagy nem? –

Miután Dóri nem válaszolt, folytatta. – Nincs miről beszélni. A pasi undorító. Ébredj fel végre, királylány! A herceged otthagya a feleségét terhesen.

– Nem is az ő gyereke – szipogta Dóri.

Önkéntelenül kelt Márk védelmére, hiszen bármi történt, szerette. A szerelem nem múlik el egyik pillanatról a másikra. Hacsak nem olyan fals szerelem, mint amit Tibor iránt táplált éveken át. Ám ez Márkkal másnak tűnt. Ez igazi volt.

Legalábbis azt hittem, igazi. Ismét.

Az térítette vissza a valóságba, hogy Beni hevesen a levegőbe csapott.

– Bingó – kurjantotta lelkesen, és Dórit most kissé irritálta a jókedve. –

Mondtam én neked, hogy valami nem stimmel ezzel a sztorival. És ha már itt tartunk, kizárt, hogy leírja neked, „szeretlek”, ha nem gondolja komolyan.

Azért a pasik nem dobálóznak az „sz”-betűs szóval.

Liza megsimogatta Dóri haját.

– Ez igaz. Beni is elég ritkán mondja.

– Nem elég, ha éreztetem, mennyire?

Liza megfogta a férje kezét, és megszorította.

– De. Elég.

– Még annyit – folytatta Beni –, hogy én a helyedben odamennék, hogy saját szememmel győződjek meg erről az egésztől. Különben is. Azt mondtad, szereted. Ha valakit szeretsz, nem adod fel harc nélkül.

– Én még sosem harcoltam senkiért – suttozta Dóri. – Egyedül a fiamért.

– Mert őt igazán szereted – vágta rá Beni diadalmasan. – Igaz?

– Akkor még nem ismertem. A pocakomban volt.

Liza gyengéden elmosolyodott, és végigsimított Dóri kezén.

– Az más. A fiad. Jaj, Beni, nehogy már a nő harcoljon a férfiért. Az milyen?

– Mit milyen? – vont vállat a férfi. – Te hagynád, hogy csak úgy kísétálgak az életedből?

– Nem – háborodott fel Liza. – Természetesen nem. Viszont ez más. Tíz éve együtt vagyunk, persze, hogy nem engednék el harc nélkül.

Beni átölelte Lizát, futólag megcsókolta a száját.

– Megnyugodtam.

– Viszont Dóri helyzete más. Meddig voltatok együtt? – fordult a barátnője felé.

– Két napig – válaszolta Dóri elpirulva.

– Két napig – ismételte meg Liza, mintha Beni nem hallotta volna. – És most menjen, harcoljon azért a Casanováért? Hogy aztán az első adandó alkalommal újra megcsalja?

– Ha egyszer szereti – tárta szét a karját Beni. – Menjen, harcoljon érte. Én biztosan ezt tenném. De nekem mindegy.

Az ágy végében megcsörrent a mobil, Márk neve villogott a kijelzőn. Dóri utánakapott, és felvette.

– Ha nem magyarázod meg most azonnal ezt az egészet, akkor soha többé nem akarlak látni! – tört ki belőle a fájdalom.

Igaza van Beninek, nem adja fel harc nélkül. Megadja Márknak az esélyt, hogy kimagyarázza. Jelen pillanatban ennyi telt tőle.

– Hol vagy most? Vártalak. Ami azt illeti, még most is várlak.

– Hogy beszálljon az entyempentyembe veled és Szandrával? – fakadt ki Liza.

Beni csitította, ám Márk meghallotta.

– Ki ez?

– A barátnőm. Azt szeretné tudni...

– Igen, értettem, mit szeretne tudni – vágta rá Márk barátságtalanul. – Megmondhatod a barátnődnek, ha a szexuális életem érdekli, hogy régen túl vagyok az ilyesmiken. – Beni fuldoklott a visszatartott röhögéstől. – Jelenleg egyvalamire vágyom. Rád.

Liza kinyitotta a száját, a mutatóujját lenyomta a torkáig, hányást mímelt.

– El ne hidd neki! – figyelmeztette Dórit suttogva.

– Ha a városban vagy, örülnék, ha találkozhatnánk. Érted megyek, bárhol vagy.

Liza a fejét rázta, amíg Dóri azon gondolkodott elmondja-e Márknak a címet, Beni kikapta a telefont a kezéből. Bediktálta a lakásuk címét, kinyomta a telefont.

– Imádlak, kicsim – pillantott Lizára. – Ám amondó vagyok, bízzuk ezt most kettőjükre. Felnőtt emberek, el tudják dönteni, mi a jó nekik.

Dóri kételkedett benne, hogy ebben a helyzetben reálisan tudná látni a helyzetet, képes lenne jól dönteni.

Márk idejön – visszhangzott benne.

A gyomra összeszorult, a szíve a torkába ugrott, legszívesebben azonnal felpattant volna, hogy lerohanjon az

utcára. Csak minél közelebb lehessen az érkező Márkhoz, ha fél órát is fog toporogni odalent, nem érdekelte.

Liza és Beni alig bírták visszatartani.

33. fejezet

Márk taxija bekanyarodott a lépcsőház elé. Egész este arra várt, hogy Dóri visszaírjon az üzenetére.

Megígérte, hogy eljön. Hol marad ilyen sokáig?

A másik dolog, ami gondolkodóba ejtette, hogy miért nem ír vissza az üzenetére, amikor megnézte?

Márknak több órájába telt, mire leesett neki, hogy Dóri valószínűleg látta a képeket, amik rögtön elárasztották az internetet.

„Hitvesi csók. Újra együtt az Edelényi házaspár” – hirdették a kattintásvadász szalagcímek, sőt még ennél kacifántosabb megfogalmazást is talált.

A lehető legrosszabb ötlet volt idejönni Szendrával! – ismerte be.

Amikor nem bírta tovább, ismételten felhívta Dórit. Későre járt az idő, biztosra vette, hogy Dóri nem fogja felvenni a telefont, mégis megpróbálta. Elmondhatatlanul boldoggá tette, amikor mégis felvette, és esélyt adott arra, hogy megmagyarázza.

Márk éppen szállodát keresett magának az interneten, mert úgy döntött, nem marad tovább egy fedél alatt Szendrával. De most azt is félretette, azonnal taxit hívott, hogy minél hamarabb Dórinál lehessen, és tisztázhassák a félreértéseket.

A parkolóban nem maradt hely, a taxis a lépcsőház bejárata előtt rakta ki Márkot, aki a vállára vette a sporttáskáját, miközben előhalászta a mobilját a farmerja hátsó zsebéből, és megcsörgette Dórit. A járdán fel-le sétált a bejárat előtt, amíg várta. Langyos este borult rájuk, a beton nehezen okádta ki magából a forróságot, a panelházak között megállt a levegő. Televízió hangfoszlányai, veszekedés hangjai szűrődtek ki az éjszakába, bár néhány helyen égett a lámpa az ablakokban, csak itt-ott villództak a képernyők.

Felkapcsolódott a lépcsőházi világítás. Márk a bejárati ajtó üvegezett részénél toporgott. Dóri olyan elveszettnek tűnt, ahogy jött lefelé a lépcsőn egyedül. Az ajtó túloldalán megtorpant. Márknak egy világmindenségig tartott, amíg végre kinyitotta a bejáratot.

Márk, bár mindennél jobban vágyott arra, hogy megölelje, mégis visszafogta magát, mert Dóri arckifejezése merevvé, a testtartása visszautasítóvá vált.

– Láttalak – suttogta a nő köszönés helyett. – Újra együtt vagytok?

– Dehogy. – Márkot felháborította a feltételezés. Puffanva a fal mellé dobta a sporttáskáját.

– Pedig pont úgy néztetek ki. Kidobott? – sandított Dóri a táska felé.

– Én jöttem el. Sétálunk egyet? Ne itt beszéljessünk a ház előtt. Minden ablak nyitva van.

Dóri felnézett, mintha ellenőrizni akarná, igazat mondott-e.

– Rendben. Sétáljunk.

Lassan indultak meg egymás mellett, a járdára árnyékokat rajzolt a lámpák fénye. Márk megérintette Dóri ujjait, de a nő elrántotta tőle a kezét, és rögtön össze is fonta a karját a mellkasán.

– Miért haragszol ennyire? – faggatta Márk lehangoltan. Dóri makacsul összeszorította a száját, és nem válaszolt. Márk torka kiszáradt. – Miért nehezítet meg ennyire?

Dóri megtorpant, az arcán megbántottság ömlött el.

– Én nehezítem meg? – támadt neki visszafojtott dühvel. – Mondd, Márk, fel sem fogod, mit csinálsz? Odamégy a Szandrával közös házatokba. Ott pózolsz vele a fényképezés előtt, mintha az elmúlt néhány év meg sem történt volna. Megcsókolod. Mintha a hétvégénk nem jelentett volna neked semmit!

Márk pislogva közelebb lépett Dórihoz. Megrendítette ez a kitörés, hiszen Dórit mindig szelíd, visszafogott nőnek ismerte.

– Sajnálom, hogy így érzed – érintette meg Dóri karját, miközben a lelke mélyén attól félt, hogy a nő újra elhúzódik tőle. Nem akarta elveszíteni. Nem akarta elrontani. Már az sem érdekelte, ha az egész lakótelep őket figyeli. – Azt hittem, érted, miért hívtalak ide.

Dóri ellépett tőle, szemében hatalmas könnyek remegtek.

– Azért, hogy megalázz? – kérdezte reszkető hangon.

Márk mellkasára nehéz kőként telepedett rá a bűntudat. Hát Dóri tényleg képes azt hinni, hogy megalázná? Hogy szándékosan kellemetlen helyzetbe hozná?

– Sosem tennék ilyet – felelte rekedten.

– Mondd, számítanak neked az érzéseim? Jelent neked bármit is, hogy szeretlek?

– Mindent jelent – válaszolta Márk, és odalépett Dórihoz, megfogta mindkét kezét. – Megírtam, hogy szeretlek, hogy hiányzol, és hogy szükségem van rád!

– Mégis Szandrával vagy itt – remegett meg Dóri keze Márk tenyerében.

– Szandra nem jelent nekem az égvilágon semmit. Túl vagyok rajta. Nem hiányzik. Nem érint meg. Semmi nem történt köztünk.

– Az a csók is semmi volt?

– Nem az volt, aminek látszott – tört ki Márkból indulatosan. – Hidd el nekem, kérlek, hogy sosem hoználak ilyen helyzetbe.

– Szandrát is megcsaltad – dörgölte az orra alá Dóri. – Hiszen te mesélted el nekem.

– Elmondtam. Igen. De nem azért, hogy az első adandó alkalommal a fejemhez vágd, mekkora kretén vagyok. Dóri, beismerem, hogy hiba volt odamennem.

– Miért nem gondoltad ezt át előbb? – kérdezte Dóri könnyekkel a szemében. – Azelőtt, hogy idehívtál? Azelőtt, hogy ilyen helyzetbe hoztál? Tudod, én minek láttam azt az egészet ott a kapu előtt?

– Hát ott voltál?

– Igen, és szerintem, fogalmad sincs, mit éreztem, amikor meglátalak Szandrával összesimulni. Hiszen még meg is csókoltad. Láttam.

– Nem simultunk össze – tiltakozott Márk. – És nem csókoltam meg!

– Kérlek, legalább ne hazudtolj meg! Ott voltam. Láttalak benneteket. Iszonyatos volt. Annyira... – Dóri hangja elcsuklott – ...megbántottál.

– Sajnálom, ha fájdalmat okoztam! De hidd el, hogy az egy félresikerült, szenzációhajhász fotó. Nem történt köztünk semmi Szandrával. Szeretlek – mondta ki Márk nehezen.

Dóri nyelt egy nagyot.

– Megígéred, hogy többé nem hozol ilyen helyzetbe?

– Soha többé! Most megölelhetlek végre?

Dóri bólintott, és Márk végre a karjaiba vonta. Érezte Dóri testében feloldódni a merevséget, és nem bánta, ha a nő érzi,

hogy a szíve ugyanolyan zaklatottan verdes, mint az övé. Vadul vágtattak egymás közelében, míg lassacskán sikerült lecsillapodniuk egymás ölelésében.

Dóri tenyere felsiklott Márk arcára, és végre összefonódott a pillantásuk.

– Velem maradsz?

– Örökké – mosolyodott el Márk, és a megkönnyebbült boldogság végigáradt a tagjaiban. – Most azonban kivennék egy szobát valahol a közelben. Kettőnknek. Ha nem bánod.

Dóri hozzásimult.

– Hozom a holmimat. Feljössz? Bemutatlak a barátnőmnek.

Márk elfintorodott.

– Hiszen utál.

– Annyira már nem – mosolyodott el Dóri biztatóan.

És Liza valóban tőle szokatlanul kedvesen fogadta Márkot, bár azért nem hazudtolta meg magát.

– Váo. Edelényi Márkusz személyesen – nyitotta ki az ajtót széles mosollyal. – Most érezzem magam megtisztelve?

– Ha úgy jobban esik – rántotta meg a vállát Márk –, akkor egész nyugodtan.

– Liza – szólt rá Dóri. – Visszafognád magad?

– Láthatóan ő sem fogja vissza magát – bökött Liza Márkra.

Beni barátságosan lekezelt Márkkal, és úgy üdvözölték egymást, mint régi ismerősök. Márk láthatóan hálás volt Beninek, hogy elárulta a címet.

– Van szükségetek szobára? – lapogatta meg Márk vállát Beni.

Márk magához ölelte Dórit. A tenyere lecsúszott a nő papsíjára. Elképzelhetetlennek tartotta, hogy ne érjen hozzá. Dóri is így lehetett vele, mert a keze Márk mellkasán pihent, és az ujaival játékosan fel-le simogatta, talán észre sem vette, milyen izgató, amit csinál. Sűrűn egymásba fonódott a pillantásuk, és a mosolyuk.

– Nem akarok kellemetlenséget okozni – nézett Márk Dóri feje felett Benire.

– Nem kellemetlenség.

– Akkor sem. Kiveszünk egy szobát. Így biztosan elkerüljük a kínos pillanatokat.

Liza elhúzta a száját.

– Biztos jó ötlet ez? – pillantott Dórira. – Tuti biztos, hogy ezt akarod? Dóri bólintott.

– Liza, elég lesz – szólt rá Beni szelíden.

– Tuti nem fogod bántani? – bökte meg az ujjával Liza Márk mellkasát. – Mert ha még egyszer megteszed, velem gyűlik meg a bajod!

– Vigyázz, mert komolyan beszél – jegyezte meg Beni halkán.

– Nyugi. Nem fogom bántani – morrant Márk Lizára. – És félreértés ne essék, nem azért, mert megijedtem tőled. Egyszerűen szeretem, és boldoggá akarom tenni.

Liza fütttyentett, és újra Dórira nézett.

– Hát, ha biztosan őt akarod, akkor menjetek! Úgyis teljesen nyilvánvaló, hogy alig várjátok már, hogy kettesben maradjatok!

– Szeretem – vallotta be Dóri halkán.

– Na, akkor gyorsan szedd össze a cuccodat, királylány, és húzz el a naplementében a szőke hercegeddel!

34. fejezet

Sikerült a közelben találniuk egy megfelelő szállodát. Ahogy becsukódott mögöttük az ajtó, Márk elkapta Dóri derekát, és magához húzta.

– Így kellett volna kezdenünk – mormolta.

Dóri tökéletesen egyetértett vele.

– Hogy van édesanyád? – kérdezte lágyan.

Márk nehezet sóhajtott.

– Rosszul.

– Sajnálom – suttogta Dóri Márk vállát simogatva.

– Nem vagyok valami jó fia – vallotta be a férfi. – Bármit megtennék, hogy visszacsinálhassam ezt az egészet. Többet hívnám. Többet látogatnám.

– Felgyógyul, és megteheted majd.

Dóri gyengéden végigsimított Márk karján, a domborodó izmok hullámain. Márk megfogta a kezét, Dóri hagyta, hogy összefonódjanak az ujjaik.

– Szeretném hinni. – Márk hangja megremegett. – Ott ültem mellette egész nap, nem tudom, valaha felébred-e. Nem tudom, valaha bepótolhatom-e mindazt, amit elmulasztottam. Miért van az, hogy az ember mindig akkor döbben rá, hogy elvesztett valami fontosat, amikor már késő?

Dóri felemelte a fejét. Megrendülten figyelte azt a néhány könnycseppet, amik apró gyöngyként megálltak Márk szempilláján. A férfi kipislogta őket, így Dóri kézfejére hullott az egyik.

Dóri odahajolt, és lágy csókokkal itatta fel Márk arcáról a könnyeket.

– Felejtük el ezt a mai átkozott napot! – kérte Márk rekedten.

Dóri megsimogatta az állát.

– Lehetséges elfelejteni?

– Most, hogy itt vagy, lehetséges.

Így aztán gyorsan felavatták az ágyat. Éppen megfelelőnek bizonyult a szélessége és a rugózása. Majd hamarosan sort kerítettek a zuhanyzóra is. Az egy kicsit szűk volt, és kissé helyezkedniük kellett, de leleményesen megoldották a helyzetet.

A jó ügy érdekében bármit! – kacarászott Dóri, és önfeledt kamaszoknak érezte magát. Csintalannak és szexinek.

Márk folyamatosan ismételte, mennyire szereti, és mi mindent szeret rajta. A szavakat hamarosan tettek követték, mert a csókjaival, a simogatásával be is bizonyította, mennyire imádja Dóri minden egyes porcikáját. Dóri úgy érezte, hogy puha szerelmében feloldódott Márk feszültsége.

Úgy döntöttek, hogy a szobájukba kéretik a vacsorát.

Micsoda kényelem – gondolta Dóri. – *Micsoda kényeztetés.*

Kiélvezhetik a kettesben töltött idő minden pillanatát.

Reggel a férfi apró csókokkal keltegette. Dóri csukott szemmel, mosolyogva nyújtózott el Márk alatt.

– Minden reggel ilyen ébresztőt szeretnék – dorombolta.

– Csak kívánnod kell – válaszolta Márk. Végigsimított Dóri oldalán, kicsit elidőzött a melle domborulatánál. Dóri sóhajtva adta át magát a kényeztetésnek.

Dóri a szüleihez készült, hogy elhozza Lackót. A nyakláncát babrálta, miközben a szállodai fürdőszoba ajtófélfájának támasztott vállal figyelte, ahogy Márk borotválkozik: a mozdulatait, a koncentrációját. Miután megbocsájtott Márknak, és végül nagy nehezen elhitte, hogy az a csók meg sem történt, és Márk csupán Szandra játszadozásának áldozata, eljött az a pont, amikor már tényleg túlcsozódott szívében a szerelem, és csak ömlött körülötte, körbeölelte, az aurájában érezte a rezgését.

Márk a tükörből elkapta a pillantását.

– Izgulsz? – Dóri bólintott. – Miért?

– Nem is tudom – vallotta be nehezen. – Lackó kedvel téged, de mi lesz, ha megtudja, hogy...

Elakadt. Képtelen volt megfogalmazni. Nem találta a megfelelő szót.

Hogy fogom elmondani így Lackónak?

– ...hogyan az anyukája szerelme vagyok? – segítette ki Márk kérdő hangszállal, miközben felvonta az egyik szemöldökét.

Dóri a szoknyáját babrálta.

– Igen. Mi lesz, ha azt hiszi, el akarod foglalni a helyét a szívemben?

– Nem akarom elfoglalni a helyét a szívedben – fordult meg Márk. Az arcán még félig-meddig ott maradtak borotvahab nyomai. – Akarod, hogy beszéljek veled?

– Ez az én dolgom – vágta rá Dóri szilárdan.

– Szívesen elmondanám neki én. Megbeszelnénk, mint férfi a férfival.

– Márk. Ez az én dolgom! – mondta, bár nem érezte azt a magabiztosságot, amit kifelé mutatott. – Nem fogom elrontani.

– Tudom, hogy nem fogod elrontani. Csak gondoltam, megkönnyítem. Akár úgy, hogy ott leszek veled.

Dórin átfutott a kellemes borzongás. Igen. Talán Márknak igaza van. Egyedül nehezebben boldogulna.

Márk mindig megtalálta a hangot Lackóval.

Mégsem viheti el Márkot a szüleihez. Azelőtt semmiképpen, hogy Lackóval beszélne.

– Elhozom, és együtt beszélünk vele – adta be a derekát Dóri.

Mark odalépett hozzá, megérintette a karját, lecsúsztatta a tenyerét Dóri szoknyát babráló ujjaiig, és megfogta a kezét.

– Biztos, hogy ne menjek veled?

Dórinak kiszáradt a szája. Semmit nem érzett biztosnak.

– Biztos – mondta mégis, de azért megremegett a hangja. Nyelt egyet. – Fel kell készítenem.

Márk hosszan nézett az arcába, majd beleegyezően bólintott. Búcsúzóul megölelte, és Dóri a karjaiban rendíthetetlennek érezte magát.

Am a szülei háza előtt ismételten rátört egy kisebbfajta pánik. Sosem volt az életük része egy férfi. Ami így azért nem teljesen igaz, mert az utóbbi néhány hónapban ott volt nekik Márk. Az életük részeként. Lackó előnyére változott, kinyílt mellette. Dóri mégis tartott tőle, hogy a gyerek nehezen fogadja el majd ezt a helyzetet.

Lackó az udvarban játszott. Dóri megölelgette, mielőtt beljebb ment a konyhába. Az anyja ebédet főzött, az apja újságot olvasott az asztalnál. Az egész konyhát betöltötte a pörkölt illata. Dórinak

kicsit összerándult a gyomra, pedig amúgy szerette az anyja főztjét.

– Mi a baj, kicsim? – állt fel az apja és szeretettel megölelte. – Idegesnek tűnsz.

Dóri odabújt hozzá.

– Jól vagyok – biztosította.

Hogy mondjam el neki?

– Elszomorít, hogy Márk visszament Szendrához? – kérdezte együttérzően, miközben visszatelepedett az iménti helyére.

Az anyja a tűzhely mellől csókra nyújtotta az arcát. Dóri odalépett, és könnyed puszit nyomott rá.

– Ha visszament, hát megérdemli – fújt az anyja a fakanállal a kezében. A csipkeszegélyes kötény szorosan rásimult a derekára. – Várhatunk többet egy Edelényi Márkustól? – tette fel színpadiasan a költői kérdést.

Dóri lehuppan a konyhaszékre. Úgy érezte tisztáznia kell Márkot. Nem engedheti, hogy az anyja így beszéljen a férfiről. Ezt a hangnemet sem szerette.

– Nem ment vissza – jegyezte meg.

Az apja felkapta a fejét.

– Nocsak – jegyezte meg féloldalas mosollyal.

– Miket nem mondasz – hitetlenkedett az anyja. – Hát benne van az újságokban!

Dóri felé fordult.

– Te mindent elhiszel, ami azokban a lapokban van?

Az apja vizslatóan nézett rá, majd csak ennyit kérdezett.

– Velünk ebédelsz, mielőtt elviszed Lackót?

– Ne haragudj, apukám, de ma nem. Más programunk van Lackóval.

– Milyen program? Nem is mondtad – kotnyeleskedett az anyja.

– Majd elmeséli, ha akarja. Igaz, Dóri? – pillantott rá az apja.

Dóri bólintott.

Miután elkészöntek Lackóval, és elindultak a szálloda felé, Dóri próbálta felvezetni a gyerekeknek Márkot.

– Van egy meglepetésem.

Lackó szeme felcsillant a hátsó gyerekülésről.

– Milyen meglepetés? – kérdezte izgatottan.

Dóri úgy gondolta, nem mond ennél többet. Nem rontja el.

– Legyen meglepetés – kérte Lackót.

Besoroltak a fővárosi forgalomba. Türelmetlen motorosok szlalomoztak el mellettük, dudaszó harsant. Dóri már elszkott ettől a hangos nyüzsgéstől.

A gyerek izgatottan faggatta, de Dóri semmit nem mondott neki, és Lackó láthatóan apránként elfogadta, hogy úgysem húz ki belőle egy szót sem, így inkább elmesélte a balatoni sátorozást. Tele volt kalanddal. Dóri boldogan hallgatta az örömteli élménybeszámolót.

Amikor bekanyarodott a szálloda parkolójába, elhaladt az étterem mellett. Lackó a kocs ablakára tapadt.

– Ünneplünk? – kérdezte csillogó szemmel. – Nincs is szülinapom.

Nyilván azt gondolta, az étterembe mennek, amit valóban ritkán tettek. Leginkább akkor, ha Lackó szülinapját ünnepelték.

– Vettünk ki egy szobát odafenn – mondta Dóri, miközben kicsatolta a biztonsági övét.

– Te és én? – kíváncsiskodott Lackó.

– Gyere, menjünk! Majd meglátod! – mosolyodott el Dóri, és amikor kikászálódta a kocsiból, megfogta a gyerek kezét.

Lackó ámulva lépett be a szállodába, és csodálkozva figyelte, ahogy Dóri odaköszön a recepciónak. Valójában kicsi szálló volt, semmi extra, de Lackó még sosem járt ilyen helyen, és Dóri tökéletesen értette a rácsodálkozását.

Lifttel mentek fel a másodikra, és Dóri Lackó felé nyújtotta a kulcskártyát.

– Szeretné kipróbálni?

Lackó lelkesen bólintott. Amikor kinyílt az ajtó, és beléptek, Lackó megtorpant. Olyan hirtelen, hogy Dóri nekikoccant. Márk a szobai kisasztalka mellett ült a laptopja előtt. Most, amikor beléptek, lassan felállt.

Dóri félve pillantott le a gyerekekre, hogy mit szól ahhoz, hogy itt látja Márkot? De Lackó hangos indiánüvöltéssel vetette bele magát a férfi karjaiba.

– Te vagy a meglepetés? – nevetett.

Márk a gyerek feje felett Dórira pillantott.

– Meglepetés? – kérdezte, és felhúzta az egyik szemöldökét. – Azt hittem valami más vagyok – jegyezte meg jókedvűen, miközben letette Lackót a szőnyegre.

A gyerek kíváncsian pislogott fel rá.

– Micsoda?

Márk Dóri arcát fürkészte.

– Mondjuk, anyukád szerelme? – Visszafordult Lackóhoz. – Mit gondolsz?

– Anyukámnak nincs is szerelme – kacagott Lackó csintalanul.

Dóri érezte, hogy a nyakán át felfut az arcába a forróság. Ismét összeakadt a pillantása Márkéval. A férfi leguggolt a gyerekhez és a szemébe nézett.

– Mondd, Lackó, megengeded, hogy én legyek anyukád szerelme? – kérdezte komolyan.

Lackó hosszan nézett rá, majd hátrafordult Dórihoz. Pislogott kettőt, azután visszapillantott Márkra.

– Anyukám is ezt akarja?

– Igen – szólalt meg Dóri az ajtóból.

– Akkor jó – egyezett bele Lackó nagy komolyan. – Akkor lehetsz a szerelme.

Dóri legszívesebben odaszaladt volna, hogy megölelgesse.

– És szerinted lehetnék az apukád? – kérdezte Márk rekedten.

Lackó csak pislogott rá, hangosabban vette a levegőt, és Dórinak a szíve szakadt meg érte. A gyerek hirtelen, szó nélkül átölelte Márk nyakát, belecsimpaszkodott, és csak szorította hosszú percekig.

Dóri arcán lefolyt egy forró könnycsepp.

35. fejezet

Márk korábban érkezett. Beült egy hátsó asztalhoz, hogy ne legyenek szem előtt.

Talán jobb lett volna otthon. A négy fal biztonságos rejtekében találkozni.

De amikor megbeszélték, Márk semleges helyet keresett.

Mintha így nem lenne kellemetlen.

A pincér rögtön odalépett hozzá, Márk szinte még el sem helyezkedett.

– Várok valakit – jelentette be kurtán. A pincér értette a célzást, máris visszavonult.

Márkba belemart a kétség, hogy egyedül fog itt üldögelni a pincér egyre bosszúsabb tekintetének középpontjában. Hiába választotta ezt a félreeső asztalt.

Megbeszéltük. El fog jönni – mondogatta magában.

Dóri addig a szüleihez ment Lackóval. Ott fognak találkozni. Ha Márk mindent lerendezett.

Vannak ilyen napok. Amiken jobb lenne minél hamarabb túlesni.

Persze nem lehet örökké halogatni. Márk nem is akarta. Eddig.

Voltaképpen maradt elég ideje átrágni magát rajta. Talán így könnyebb lesz, hogy volt ideje végiggondolni. Átbeszélte Dórral.

Tízszer.

Hússzor.

Százszor.

Ezerszer...

Minden egyes alkalommal feljöttek emlékek is, amik miatt sokkal nehezebb lett ez az egész. Az első találkozás a focisuliban, ahol rögtön kiderült, hogy egy húron pendülnek. Eszébe jutottak a kópéságaik, a tanárok bosszantásai, a betört ablakok, a megnyomott csengők, a nevetve rohanások.

Miért kellett éppen Szandrát?

Eszébe jutottak a tábori élmények a tízfős sátorban. Milán volt a legbátrabb. Biztos azért, mert az apja vadászott, így Milán folyton császkált éjszaka, vadállatokat akart látni, akik éjjel

mozogtak. Volt egy menő fényképezője, és olykor sikerült menő fényképeket csinálnia. Olyanokat, amiktől kettéállt a fülük. Mint amikor Robi bá' a tusolóban dugta a konyhás nénit.

De Márk lelke mélyen fájdalmasan ott lüktetett Szandra. Az árulás keserősége.

Máskor Márknak eszébe jutottak az elemlámpa fényénél elsuttogott rémmesék. Milán úgy tudta előadni a horrorsztorijait, hogy aznap éjjel, amikor ő mesélt senki sem aludt a sátorban. Márk ki sem mert menni a sötétben, de soha nem vallotta volna be, amikor bátorságpróbán rákerült a sor, és a többiek kiküldték az erdőbe, hogy megkeresse a napközben eldugott holmikat. Milán tudta, hogy fél. Olyankor nem ment vadállat-felderítő útra, hanem Márk mellé csapódott, hogy ne legyen egyedül az éjszakában, azokkal a fura erdei hangokkal.

Képes volt tönkretenni mindent! – fortyogott Márkban az indulat.

Aztán eszébe jutottak a közös bulik, az első berúgások, az első suttyomban elszívott cigik, az első szerelmek, az első csalódások. Az első balhék, verekedések, kék foltok. A lebaszások, amiket az edzésen kaptak egy-egy túlpörgött buli után. A büntetőfutások közben egymásra villanó tekintetek, az összeszorított fogak. A meccsek, a kispadon töltött órák, az gólok, a harcok, a közös csapatok, ami sokkal jobb volt, mint amikor egymás ellen játszottak.

Fura egy helyzet volt. A pályán vérre menőig küzdöttek egymás ellen. Pályán kívül meg továbbra is összejártak.

Azt hittem, annál szarabb dolog sosem fog történni a barátságukkal.

Eszébe jutottak az esti sörözések, a beszélgetések.

Dóri csendesen hallgatta minden alkalommal, amikor mesélt. Ez is a gyógyulási folyamat része volt. Beszélni róla. Dóri pedig meghallgatta. Bármikor. Ha Márk szükségesnek érezte, akkor Dóri csak ölelte. Némán. Egészen addig, amíg Márk fel nem olvadt az ölelésében. Egészen addig, amíg úgy érezte: *már nem számít.*

Már nem fáj.

Ezerszer érezte úgy, hogy már nem fáj. Ezerszer érezte úgy, hogy már nem számít. Aztán napokkal később – mindig akkor, amikor a legkevésbé számított rá – történt valami, ami eszébe juttatta Milánt, Szandrát, az

árulásukat, és akkor ismételten fortogott benne az indulat. Néha jobban, keserűbben, máskor alig vett róla tudomást.

De a megbántottság valahol mélyen ott maradt a lelkében. Mint egy ragacsos kátrányba belefulladt üvegszilánk. Márk hiába szabadult volna tőle.

Az étterem ajtaja felett megszólalt a kis csengő. Márk odakapta a tekintetét. Milán érkezett. Ő is korábban jött.

De nem elég korán – gondolta Márk, és nem értette miért telepszik a mellkasára a fájdalom sötét masszája.

Milán a homlokára tolta a napszemüvegét. Körbenézett. Meglátta Márkot. Márk nem intett neki, ahogy Milán sem üdvözölte őt az ajtóból.

Márk, amíg Milán oda nem ért hozzá, azon gondolkodott, helyes-e kezét fogni valakivel, aki ennyire hátba támadta. Milán úgy torpant meg az asztalnál, mint akiben hasonló gondolatok merültek fel. Némán, megrendült arccal, kialvatlan képpel. Márk torka összeszorult.

Baszdmeg! Gyerekkori haverod!

Most jól jött volna egy pohár víz, ami segít leküzdeni azt a nyúlós gombócot.

– Hogy rohadrál meg! – állt fel Márk. Kinyújtotta a kezét Milán felé, a haverja megszorította. Sokáig, némán bámultak egymásra, majd lassan, nehézkesen leültek. A pincér rögtön megjelent mellettük.

– Egy sört? – pillantott fel Márk, és amikor Milán nem tiltakozott, Márk rendelt két korsóval. – Szeretnék felkenni a falra – vallotta be Márk rekedten, amikor újra kettesben maradtak.

Milán egyenesen a szemébe nézett:

– Ha ettől jobb lesz. Bármikor – felelte nehezen.

Márk megrázta a fejét.

– Aligha lenne jobb bármelyikünknek is – ismerte be. – Eltörne néhány ujjam, neked meg néhány bordád, és talán az orrod is. De aligha lenne jobb ettől bármi. Dóri is azt mondja, hogy erőszakkal semmit nem lehet megoldani. Azt hiszem, igaza van.

– Dóri?

– Az öreg lánya.

– Figyelj, Márk! Baromira sajnálom, ami történt.

– Tudom, hogy sajnálsz!

Tudta. De ettől nem lett sokkal könnyebb. A gyomra összeszorult. Úgy érezte magát, mint akit jól gyomorszájon rúgtak. Voltaképpen Milán azt is tette azzal, hogy megfektette Szendrát.

Éppen akkor!

Nem fájna, ha akkor tette volna, amikor egészséges vagy? Amikor minden sínen van, és amikor minden fasza az életedben? – kérdezte keserűen.

Nem.

Hazudsz!

Ennyire biztosan nem fájna. Ha minden a régi maradt volna, ő bosszúból megdugná Milán nőjét. És akkor kvittek volnának.

Nyilván sokáig nem beszélnének. De túl lennének rajta.

Most minden másképpen állt. Minden megváltozott Márk életében. Milán volt az egyetlen ember a régi barátai közül, aki végig mellette maradt. Aki tartotta benne a lelket. Aki olykor meglátogatta.

Vajon Szandra miatt tette? Lelkiismeret-furdalásból?

Nem. Ha leszarná, ami történt, akkor egyszerűen csak lelépett volna. Pontosan úgy, mint a többiek.

A pincér megérkezett a két korsó csapolt sörrel. A hab vastagon állt a sör tetején, az üveg oldalán gyöngyözött a pára. Márk hatalmasat kortyolt belőle. Jólesett. Már az a gombóc is mintha kisebb lenne a torkában.

Azért ott van még.

Márk előhúzta Milán elveszett karóráját a zsebéből, és az asztalra fektette. Milán csak bámulta az ezüstösen csillogó Armanit, majd nehezen belenézett Márk szemébe.

– Megértem, ha többé látni sem akarsz.

– Igen. Sokáig azt hittem, hogy látni sem akarlak ezután – válaszolta Márk.

– És? Most?

– Még nem tudom – vallotta be Márk őszintén.

Lehet, hogy jobb lenne örökre megszakítani a kapcsolatukat. Örökre elfelejteni Milánt. Örökre elfelejteni a barátságukat.

Viszont ott van a közös múltjuk. Az a rengeteg emlék. A sok támogatás, amit Milántól kapott.

Ezt hogyan lehetne elfelejteni?

Ott van mindez azzal az egy árulással szemben. Ha Márk belepakolt mindent egy képzeletbeli mérlegbe, akkor az az egy nagyon nehéznek bizonyult a mérleg másik oldalán.

– Igazából rohadt kretén dolgot csináltál. Nem fájna annyira, ha nem pont akkor történik. Pont, amikor a legkevésbé sem számítottam arra, hogy éppen a haverom támad hátba. Baszki, Milán! Hogy száradt volna le a tököd, amikor egyáltalán megfordult a fejedben, hogy megbaszod. Te rohadék!

– Sajnálom! Fogalmad sincs mennyire.

– Éppen tőled... Mondd, mi a fenének az embernek ellenség, ha ilyen barátai vannak?

Milán megrázta a fejét.

– Igazad van.

Nem szabadkozott. Nem keresett kibúvókat. Nem keresett saját maga számára mentségeket. Márk úgy érezte, jobb lenne, ha magyarázkodna. Akkor jobban tudna haragudni rá. A képébe vágni, hogy mekkora rohadék. De Milán ott ült előtte, nyílt tekintettel, bűnbánóan, készen arra, hogy elfogadja a büntetést, amit Márk kiszab rá. Bármilyen is az.

– Azt hittétek nem derül ki?

– Részemről szerettem volna, ha sosem tudod meg – felelte Milán csendesen. – Nem akartam beléd rúgni.

– Erre akkor kellett volna gondolnod, mielőtt az a hülye agyad lecsúszott a gatyádba! Ja. Hogy részeg voltál. Baszki! Ez nem mentség.

Milán komoran nézett Márkra.

– Tudom, hogy nem mentség – felelte.

Ráadásul a gyerek...

Szandra akarta azt a gyereket. Akartak közös gyereket. Tervezték. Talán akkor már Szandrának tényleg mindegy volt ki az apja, ha összejön végre.

– Mekkora mázli kell ahhoz, hogy elsőre összejöjjen egy gyerek? Belegondoltál? Fogalmad sincs róla, igaz? Mi akkor már több mint egy éve próbálkoztunk Szendrával. Tudtad?

Milán szemében megtört a fény.

– Nem tudtam.

– Persze, hogy nem. Mi meg éppen abban az évben kurva sokat voltunk külön. Én Németországban, Szandrát meg Ázsiába kötötte még a szerződése. Nehogy túl könnyű legyen. Te meg, bumm – csapott az asztalra Márk. – Megcsináltad. Baszki!

– Sajnálom.

– Tudom. Ezt már hallottam. De mondd, mit sajnálsz? Hogy csináltál egy gyereket Szandrának? – Milán zavartan a sörére nézett. – Feltettem az ezerpontos kérdést? Ha az segít, elárulom, hogy Szandrát nyilvánvalóan boldoggá tetted vele. Akarta azt a gyereket. Annyira akarta, hogy nem számított, mit borít maga körül.

Milán tanácstalan arccal felpillantott.

– Sajnálom, hogy Szandrával egyáltalán odáig jutottunk, hogy megtörténhessen. Én... csak a barátságunkat sajnálom. Amit tönkretettem.

Márk felemelte a sörét.

– Azt én is kurvára sajnálom. Na, igyál, mielőtt megmelegszik. Tudod, van ennek az egésznek egy jó oldala is. Ha nem borul minden, az egész életem, akkor én nem vagyok itt. Ha nincs a gyerek, sosem tudom meg. Akkor lehet, hogy még mindig ott vagyok Szandrával. Abban a se veled, se nélküled egérfogóban. Szerintem aligha húztuk volna sokáig, és holtbiztos, hogy teljesen tönkretesszük egymást a végére.

Milán ivott néhány nagy kortyot, majd erőteljes koppanással letette a korsót az asztalra. A kézfejjével megtörölte a száját.

– Beszéltem Szandrával. Elismerem a gyereket.

Márk hátradőlt a székén. Meg sem lepődött a kijelentésen. Ez pontosan Milánra vallott.

– Az jó nagy durranás lesz a médiában.

– Szandra nem akarja, hogy kiderüljön.

Márk felvonta a szemöldökét.

– És te? Szembemész vele?

– Nekem nem kell sajtónyilvánosság. Egyszerűen csak része akarok lenni a gyerekem életének.

– Szerinted meddig lehet ezt eltitkolni egy ekkora országban?

– Nem tudom.

– Csilla mit szólt hozzá?
– Majdnem sikerült elkúrnom.
– Hogy te mekkora állat vagy!
– Haragudott. Pedig akkor még nem is ismertük egymást. Szerinte megérdemelném, hogy örökre gyűlölj.

Márk felnevetett.

– Bírom ezt a Csillát.
– Akkor örökre gyűlölni fogsz? Ennyi volt?
– Baszki! Ha ez ennyire egyszerű volna, akkor nem ülnénk itt. Meddig lesztek itthon?

– Egész hónapban.

Márk a sörét tologatta az asztalon. Mostanra már tudta, hogy nem akarja örökre kitörölni az életéből Milánt. Akármilyen rohadt húzása is volt Szandrával.

Túl vagyok Szendrán. Akkor miért fáj ez még mindig ennyire?

Több idő kell. Több idő...

– Tényleg sajnálom – tört ki Milánból ismételten teljesen elkeseredetten.
– Jaj, hagyd már abba! Tudom. Tudom, hogy sajnálsz.

Márk egészen jókedvűen állított be az anyja belvárosi polgári stílusú otthonához. Végigvágatott a gangon, és energikusan nyomta meg a csengőt, ami rekedt berregéssel jelezte, hogy megérkezett.

Reggel még nem tudta, miként fog alakulni ez a beszélgetés Milánnal. Többféle forgatókönyv is volt a fejében. A legrosszabbként az, hogy soha többé nem beszélnek.

Márk beismerte, hogy az jobban megviselte volna. Így hagyott esélyt az újrakezdésre.

Csak még kell egy kis idő.

– Már megint somlóit hoztál? – morgolódott az anyja. – Meg akarsz hizlalni? Tudod, hogy képtelen vagyok ellenállni neki.

– Diabetikus.

– Nem tudsz hazudni, Márkusz. Na, adj egy kanalat! Magadnak is hoztál?

– Természetesen. – Márk kihúzta a cirádás, rokokó stílusú konyhabútor fiókját. Szorult. – Az a Józsi nem olajozza a berendezést? – húzta fel a szemöldökét Márk.

– Arra neki nincs ideje, kisfiam.

Márk kivett két kiskanalat a fiókból, az anyja pedig kicsomagolta a desszertet. Helyet foglalt az egyik magas támlás, zöld szövettel borított párnás széken.

– Legközelebb hozok szerszámot, és megcsinálom.

– Mikor lesz az a legközelebb?

– Mondjuk jövő vasárnap – gondolkodott el Márk. – Jövünk Lackóért Dórral.

– Az Isten áldja meg azt a lányt – sóhajtott Márk anyja, miközben belemártotta a kanalat a somlóiba. – Nélküle még mindig el lennél temetve valahol a világ végén.

– Baja nem a világ vége – javította ki Márk.

– Érdekes, mégsem jártál annyit erre, mint mostanában.

– Sajnálom, anyám. Hidd el. Visszacsinálnám, ha lehetne.

– Jól van... jól. Örülök, hogy végre észhez tértél. Mondd, mit csináltatok délelőtt? És miért nem hoztad magaddal Dórit és Lackót? Szeretem azt a kisfiút. Nagyon jól nevelt, kedves gyermek.

– Dóri örülni fog, ha ezt elmondom neki – mosolyodott el Márk. – Azért nem jöttek most velem, mert Milánnal találkoztam az imént.

– Ó, én Milánnak is örültem volna!. Biztos sokat mesélne nekem Angliáról. Olyan jó humorú, vicces fiú. Mindig felvidít.

– Ez most nem az az alkalom volt.

– Valami férfi dolog?

– Valami olyasmi – válaszolta Márk csendesen.

– Mennyivel könnyebb volt, amikor még gyerekek voltatok – sóhajtott az anyja a somlóit majszolva.

Márk szomorkásan elmosolyodott.

– Igen, anyám. Minden sokkal egyszerűbb volt.

– És legközelebb hozd el Dórit meg a gyereket! Felvidítanak.

– Mert én nem? – kacintott rá Márk hamiskásan.

Az anyja odahajolt, és egy csokimázás, ragacsos csókot adott Márk arcára.

– De. Te is, Márkusz! Örülök, hogy itt vagy!

– Én is örülök, hogy itt vagy anyám – törölgette az arcát a tenyerével Márk.

– Jaj, hogy te semmit nem változtál! – feddte meg az anyja. – Gyerekkorodban is éppen ugyanígy törölted le a puszimat.

Márk elmosolyodott az emléken.

– Nemrég felröppentek a hírek, hogy Edelényi Alexandra és Edelényi Márkusz újra együtt vannak. A házaspár rajongói üdvözlötték a hírt, ám Edelényi Márkusz pénteken cáfolta az információt. Hogy miért járt Edelényi Márkusz több év után újra a régi otthonában, exkluzív interjúból kiderül. Maradjanak velünk, és tudják meg a titkokat magától Edelényi Alexandráról a reklám után.

Márk kikapcsolta a tévét.

– Azt mondtad, kíváncsi vagy rá – simult hozzá Dóri a kanapén.

Márk megölelte.

– Meggondoltam magam. Menjünk, inkább keressük meg Lackót, és tekerjünk egyet a Sugó-parton.

– Utána megígéred, hogy felhívod édesanyádat? A héten nem beszélgetek.

Márk megcsókolta Dóri száját.

– Szólj rám, ha hazaértünk – kérte.

Lackót Léna néninél találták meg Mili kosara mellett. Ott térdelt a porban, csillogó szemmel figyelte a hat szőrgombócot, ahogy az anyjuk csöcsén lógtak, szuszogva faltak. Három világosbarna, egy zsemleszínű és két foltos aprócska szőrpamacs.

– Megtartunk egyet?

– Az a legkevesebb – szusszant fel Léna néni. – Hat. Mihez kezdek én hat kölyökkel?

Márk kutyakonzervet hozott át, belekotorta az ételt Mili tányérjába. Odahelyezte az anyakutya orra elé.

– Egyél – simogatta meg a fejét. Zsivány ott sündörgött a kosár körül, alaposan megszagolgatta az ivadékait. Márk leült Léna néni mellé a kisszékre. – Mondtam, hogy segíték gazdát találni nekik.

– Anyu! Megtarthatunk egyet? – könyörgött Lackó.

– Nem tudom. Márk, te mit gondolsz?

A férfi elmélázva nézte a kosárban a kis családot.

– Egyet – adta be a derekát.

– Kiválaszthatom én? – lelkesült fel a gyerek. Márk bólintott. – Bármelyiket?

– Amelyiket csak szeretnéd.

Lackó felugrott, odaszaladt, megölelte Márkot. Léna néni megpaskolta Dóri kézfejét.

– Gyönyörű család vagytok. – Hímzett szövetszebkendővel megtörölgette vizenyős szemét. – Öröm rátok nézni.

Márk megfogta Dóri kezét, az ölébe húzta. A régi kisszék recsegeve összetört alattuk. Lackó és Léna néni jókedvűen kacarásztak, Zsivány farkcsóválva, fel-felugatva ugrált körülöttük.

– Megcsinálom. Ígérem! – kászálódott fel Márk a földről, aztán felsegítette Dorit is.

– Hagyd csak! – legyintett Léna néni. – Kiszolgálta az idejét!

Dóri összeszedegette a szék darabjait.

– Semmiség – simított végig Léna néni ráncos karján. – Meglátja, szebb lesz, mint újkorában.

Márk átölelte Dóri derekát.

– És erősebb – tette hozzá. – Csak bízza Dórira. Meg rám. Megoldjuk.

Lackó vigyorogva nézett rájuk.

– Mindent megoldanak. Ketten együtt mindent megoldanak.

Megjegyzések

[←1]

William Shakespeare: Rómeó és Júlia (Kosztolányi Dezső
fordítása)

Tartalom

- [1. fejezet](#)
- [2. fejezet](#)
- [3. fejezet](#)
- [4. fejezet](#)
- [5. fejezet](#)
- [6. fejezet](#)
- [7. fejezet](#)
- [8. fejezet](#)
- [9. fejezet](#)
- [10. fejezet](#)
- [11. fejezet](#)
- [12. fejezet](#)
- [13. fejezet](#)
- [14. fejezet](#)
- [15. fejezet](#)
- [16. fejezet](#)
- [17. fejezet](#)
- [18. fejezet](#)
- [19. fejezet](#)
- [20. fejezet](#)
- [21. fejezet](#)
- [22. fejezet](#)
- [23. fejezet](#)
- [24. fejezet](#)
- [25. fejezet](#)
- [26. fejezet](#)
- [27. fejezet](#)
- [28. fejezet](#)
- [29. fejezet](#)
- [30. fejezet](#)
- [31. fejezet](#)
- [32. fejezet](#)
- [33. fejezet](#)
- [34. fejezet](#)

35. fejezet
Megjegyzések